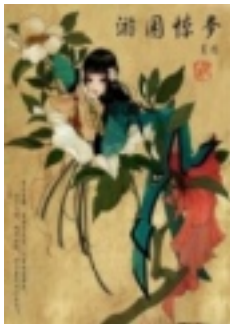

Vũ Điệu Bảy Lớp Mạng Che

Contents

Vũ Điệu Bảy Lớp Mạng Che	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	17
5. Chương 5	23
6. Chương 6	30
7. Chương 7	35
8. Chương 8	41
9. Chương 9	47
10. Chương 10	52
11. Chương 11	57
12. Chương 12	62
13. Chương 13	68
14. Chương 14	73
15. Chương 15	78
16. Chương 16	83
17. Chương 17	89
18. Chương 18	93
19. Chương 19	98
20. Chương 20	102
21. Chương 21: Phiên Ngoại (1)	110
22. Chương 22: Mùa Đông Ấm Ấp (2 - 3)	113
23. Chương 23: Phiên Ngoại 3	121

Vũ Điệu Bảy Lớp Mạng Che

Giới thiệu

Cảnh cục New York bận rộn, Alex Li cùng nhân viên mới triển khai điều tra vụ án giết người liên ho

1. Chương 1

Mấy ngày nay New York trời mưa suốt, hết thấy đều ướt sũng khiến người ta cảm thấy rất phiền chán. Sau khi thời tiết chết tiệt ngăn chặn việc tiến hành bất cứ vận động ngoài trời nào có thể, Alex Li cực kỳ chán nản đứng trong nhà, không biết nên làm sao sắp xếp ba ngày nghỉ hiếm có của mình.

Kỳ thật từ một tháng trước, anh cũng đã nghĩ muốn thừa dịp này mang con trai đến công viên trung tâm chơi ván trượt, sau đó sẽ cùng nó đến khu bảo vệ động vật hoang dã vịnh Jamaica xem. Nhưng trận mưa to liên miên không dứt này đã phá rối kế hoạch của anh, anh còn nhớ rõ tình hình tồi qua khi mình gọi điện cho vợ trước.

“Không được, Alex, em rất xin lỗi.” Fanny Bolton dùng giọng điệu gượng gạo nói với anh, “Em không thể để Daniel đến chỗ anh, hiện giờ thời tiết không thích hợp để ra ngoài.

“Em biết bọn anh có thể đổi cách chơi đùa mà, Fanny.” Alex kiên nhẫn khuyên, “Em xem, anh có thể cùng Daniel ở nhà đánh cờ, bọn anh còn có thể đến khu vui chơi trong nhà –”

“Anh nói thì hay rồi, nhưng đây chỉ là hoạt động anh tạm thời nghĩ ra. Daniel mới 5 tuổi, chẳng lẽ anh không cho rằng nó cần một ngày nghỉ phong phú, sắp xếp chu đáo cẩn thận? Hành động không có kế hoạch như vậy tuyệt đối không được, không an toàn.”

“Nghe này, Fanny, anh có thể cam đoan Daniel ở chỗ anh sẽ rất vui vẻ. Anh là một cảnh sát, anh hoàn toàn bảo vệ được con mình.”

“Việc này không liên quan đến nghề nghiệp của anh, Alex. Đôi thời gian khác thôi, qua Giáng Sinh thế nào?”

“Fanny, tòa án cũng không tước quyền thăm nuôi của anh mà? Anh đã 5 tháng rồi chưa được gặp Daniel.....”

{Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại . - gác nhỏ cho người yêu sách}

Giọng nữ trong điện thoại dừng một chút, tiếp đó như trước vô cùng cứng nhắc trả lời: “Anh sẽ gặp được con, Alex, bất quá không phải lúc này. Thật xin lỗi, em phải cúp điện thoại.....”

Trên thực tế, Alex Li rất hiểu vợ trước chỉ đang tìm cớ ngăn cản con trai và mình gặp mặt, cho dù khi bọn họ ly hôn tòa án không quan tâm đến sự phản đối của Fanny, kiên trì cho anh chia đều nửa năm có năm lần cơ hội gặp con trai, nhưng người phụ nữ cố chấp này vẫn dùng tất cả biện pháp cắt giảm số lần gặp đến mức thấp nhất. Đương nhiên từ góc độ của cô ta mà nói việc này có đủ lý do rồi –

Bởi vì Alex Li là một đồng tính luyến ái.

Người cha xui xẻo này từ đầu giường cầm lấy kẹo socola có nhân và nón lưỡi trai chuẩn bị cho con trai cầm lấy, lại buông xuống, sau đó chậm rì rì từ trên giường đứng dậy, đi vào phòng rửa mặt xử lý ỉnh. Sau khi lấy kem đánh răng ra, anh đối diện với một người đàn ông cực kỳ tuần tú phản chiếu trong gương –

Bề ngoài của Alex Li trộn lẫn giữa những nét đặc thù của người phương Đông và người phương Tây, tóc đen mềm mại bởi vì không có keo vuốt tóc cố định mà rũ trên trán, đường nét khuôn mặt rõ ràng mà không có vẻ cứng nhắc; ánh mắt của anh thâm thúy mê người, là một loại xanh sẫm gần với màu đen, điều này làm cho anh nhìn qua tràn ngập mị lực thần bí của phương Đông; vóc dáng anh so với người da trắng xem như lùn, hình thể cũng rất thon gầy, nhưng cũng không gầy yếu, cơ thể xinh đẹp bám trên khung xương cân xứng, tựa như một tác phẩm nghệ thuật.

Tướng mạo xuất sắc này phần lớn xuất phát từ dòng máu Trung Quốc chảy một nửa trong cơ thể anh.

Cha của anh 35 năm trước từ Hong Kong di cư đến Hoa Kỳ, sau đó cưới người mẹ xuất thân từ gia đình Thiên Chúa giáo của anh. Trong hoàn cảnh như thế, năm Alex 15 tuổi phát hiện mình rất có hứng thú với con trai, quả thực cảm giác như ngày tận thế. Anh hao tâm tổn sức che giấu đến đại học, để chứng minh

mình là một người đàn ông không hơn không kém mà làm cảnh sát, thậm chí kết hôn, sinh con, đáng tiếc thứ dục vọng này không phải thứ anh có thể khống chế.

Anh đối với vợ không hề có chút “tính hứng thú”, quan hệ của hai người từ sau khi sinh con rơi xuống điểm đóng băng. Hai năm trước Fanny ngẫu nhiên phát hiện anh cùng một nam kỹ ở trên giường quay cuồng, lập tức không chút do dự mang theo Daniel 3 tuổi cùng anh ly hôn; càng hồng bét chính là, cha mẹ ở tận New Jersey cũng biết tính hướng của anh, hơn nữa nói rằng không muốn gặp lại anh nữa.....

Alex Li cạo đám râu lởm chởm đã rất lâu rồi mới mọc ra, sau đó dùng nước lạnh rửa sạch bọt. Tinh thần của anh đã khá hơn, tựa hồ cũng hiểu được mình chắc chắn sau Giáng Sinh mới có thể nhìn thấy con trai. Anh kìm nén ý niệm khiêu nại Fanny lên tòa án trong đầu, sau đó pha ỉnh tách cafe, đặt súng vào, chuẩn bị đến trường bắn. Có lẽ vì thẹn với người phụ nữ từng là vợ anh, anh luôn vô thức mà đem bất mãn đối với cô ấy dùng đủ loại phương thức dời bỏ đi.

Alex cũng không thích mở dù, nếu không phải loại mưa to này có thể tưới anh đến ướt như chuột lột, anh luôn mặc áo khoác mũ trùm, chậm chậm chạy đến nơi mình muốn đi.

Mặc dù là đầu thu, nhưng nhiệt độ hạ xuống không ít, trên mặt đất, ướt sũng, có rất nhiều vũng nước đọng. Khi anh chạy qua quảng trường cũ, nhìn thấy mấy người lang thang trốn bên cạnh thùng xăng nướng ăn, sau lưới sắt là vùng trời thoáng đãng của sân bóng rổ, trẻ con ngày trước thích chơi những thứ này đều ngoan ngoãn ở trong nhà, chỉ có một vài bà bác ôm đồ mua từ siêu thị chậm chạp đi qua. Dưới đất đường ống hơi nước bốc lên khói trắng thỉnh thoảng bay tới mặt Alex, anh cảm giác được ngoài da mặt mình phủ một lớp gì đó lạnh buốt, nhưng không phân biệt được là mưa hay là mồ hôi.

“Chẳng lẽ thời tiết xấu thật sự có ảnh hưởng lớn như vậy?” Sắc mặt anh âm trầm nghĩ, “Chỉ mưa một chút mà mọi người đều đã biến thành gấu ngủ đông?”

Sau khi quẹo qua góc đường thứ năm, anh từ ga ra của cục cảnh sát đi tới trường bắn ngầm, cởi nón trùm ướt sũng lắc đầu. Một người đàn ông thể trọng quá khổ đang từ cửa sổ phòng bảo quản đạn được hướng anh phát tay: “Hắc, Alex.”

“Xin chào, George.”

“Tôi nghe nói cậu đang nghỉ phép.”

“Ừm, tôi đang chuẩn bị xin sửa đến cuối năm.” Alex chống khuỷu tay ở cửa sổ, “Cho tôi 20 viên đạn đi.”

“Cậu luyện tập quá chăm chỉ đó, anh bạn.” Người đàn ông béo như hà mã rất nhanh cầm đạn bày ra, “Hiện giờ cả cục cảnh sát có ai có được kỹ thuật bắn tốt như cậu chứ, tại sao không để ỉnh thoải mái chút?”

Người đàn ông tóc đen nhận hộp đạn: “Đầu tự do của tôi không ổn, cho nên trước khi bọn tội phạm vùng nắm đầm tôi phải cho bọn chúng nắm bẹp.”

George nở nụ cười, bỗng nhiên lại thần bí hướng anh nghiêng người qua: “Ta nói, tay súng thiện xạ, tôi với cậu đánh cược một cái hamburger: Nếu bây giờ cậu đi trả phép, lão Bob nhất định sẽ vui vẻ đến nỗi mời cậu uống mấy ly đó.”

Alex nhướn mày, nhìn anh ta.

George vuốt ve ly sứ hình cờ Mỹ, thần bí hề hề hướng lên trên hất hất cằm: “Cứ đi thì cậu sẽ biết, sau đó mang cho tôi một phần cơm trưa cỡ lớn đặc biệt xuống, đừng quên tôi thích xị mù tạt đó.”

Alex cười khổ lắc đầu: “George, chẳng lẽ anh không biết mình nên giảm béo sao?”

“Ít ra cũng không phải hôm nay!”

Người đàn ông tóc đen tới trước một tấm bia, cài chụp tai cách âm lên, không chút hoang mang bắn ra 20 phát đạn, sau đó từ máy ghi chép điện tử báo ra thành tích 3 vòng 8, 7 vòng 9 và 10 vòng 10[1]. Nhìn mục tiêu cơ hồ bị bắn thành rỗng ruột, anh khoái trá thở phào nhẹ nhõm, sau đó lên lầu tìm lão cấp trên của anh Bob Wilson.

[1] bia tập bắn đếm ngược, từ 4 đến 10, 10 là ngay hồng tâm

Là một người da đen, da của lão Bob kỳ thật cũng xem như rất trắng rồi, có chút gần với bộ dáng của người Puerto Rico. Một thân mỡ thừa khiến trên khuôn mặt 50 tuổi của ông rất khó tìm được nếp nhăn gì. Nghe nói thời trẻ là một đặc công cực kỳ kiệt xuất, bắt quá từ sau khi phân công quản lý án giết người, thân thể cường tráng của ông dưới sự chăm sóc của vợ bắt đầu phát phì, mãi đến khi trở nên giống như một quả khí cầu.

Alex Li chào hỏi đồng nghiệp cười gật đầu, sau đó gõ cửa phòng làm việc của lão Bob. Khi anh nhìn thấy đôi mắt nhỏ như đậu tương của thám trưởng kia đột nhiên mở lớn, sau đó đôi môi đầy đặn nứt ra, anh ý thức được trong túi mình vừa vụng có đủ tiền mua một cái hamburger.

“Alex, thật vui được nhìn thấy cậu.” Lão Bob khó khăn từ sau bàn làm việc lê xác ra, ha hả cười to, “Tôi tưởng cậu còn đang nghỉ phép! Daniel khỏe không?”

Người đàn ông tóc đen tự giấu cười: “Tôi muốn đổi thời gian đón nó sang đây. Bob, anh có đồng ý điều chỉnh ngày nghỉ của tôi đến cuối năm không, tôi đưa Daniel đến nơi xa một chút chơi.”

Lão thám trưởng thoáng sửng sốt, lập tức vỗ vai Alex: “Đương nhiên, việc này hoàn toàn có thể. Qua Giáng Sinh thế nào, chơi thêm một tuần, các cậu có thể đến California.”

“Cám ơn, Bob, anh là người tốt.”

“Ừm, đừng vội nói vậy, nhóc con. Cậu còn phải làm chút chuyện đấy.....” Lão thám trưởng chớp chớp mắt, từ trên bàn cầm lấy một phần tài liệu, “Đây là vụ án hôm qua vừa lên báo, tôi hy vọng cậu có thể tiếp nhận.”

Alex có chút ngoài ý muốn hỏi: “Nhưng Ben còn ở bệnh viện, cậu ấy gãy một chân không có cách nào theo tôi hợp tác.”

“Đừng lo, tôi phái một người làm cộng sự tạm thời cho cậu.” Lão Bob đi tới cạnh cửa ra hiệu, một thanh niên vóc dáng trung bình mắt xám đi tới. Thám trưởng hướng Alex giới thiệu nói: “Đây là Billy White, cậu ấy vừa mới tốt nghiệp nửa năm, từ Kansas điều tới. Billy, đây là Alex, cậu ấy chính là một cảnh sát dày dặn kinh nghiệm, còn là tay thiện xạ hiếm có của chúng tôi. Tôi nghĩ các cậu nhất định sẽ hợp tác vui vẻ, đúng không, mấy nhóc?”

“Chào ngài, trưởng quan!” Thanh niên có khuôn mặt búp bê nhiệt tình theo sát Alex bắt tay, “Rất hân hạnh được biết ngài.”

“Xin chào.” Người đàn ông tóc đen đứng dậy, vội vàng trừng mắt liếc lão Bob.

Thám trưởng giả vờ ho khan vài cái, lại dời thân thể thô to của ông về sau bàn làm việc: “Alex, tôi nghĩ cậu có thể xem trước tài liệu này một chút. Tối tôi mời cậu uống một ly thể nào, đến ” Blue Cypress“, chỗ cũ.”

“Được, bắt quá tôi phải về thay quần áo trước. À, cảnh quan White –” Alex chuyển hướng sang thanh niên bên cạnh.

“Billy, gọi tôi là Billy đi, trưởng quan.”

“Tốt, Billy, có thể nhờ cậu giúp tôi một việc không?”

“Rất sẵn lòng, trưởng quan.” Thanh niên này khấn thiết gật đầu, vì vậy Alex đem văn kiện cất kỹ, rồi từ trong túi tiền lấy ra vụn vụn mấy đồng tiền xu.

“Xin giúp tôi mua một cái hamburger đặc biệt cỡ lớn đưa cho George phòng bảo quản đạn dược.” Anh đặt tiền xu lên tay thanh niên, sau đó giữa hai ánh nhìn ngạc nhiên nghiêm nghị bổ sung, “Nhớ kỹ, phải xịt mù tạt.”

Quán bar “Blue Cypress” cũng không lớn, trang hoàng cũng bình thường, nhưng ông chủ có một tay pha chế rượu đặc biệt kỹ xảo, cho nên Bob Wilson rất thích tới đây. Ông luôn thích ngồi ở vị trí cách sân khấu gần nhất, mắt lim dim nghe cô gái da đen xinh đẹp kia lần lượt hát những ca khúc nhạc Jazz cũ, đặc biệt là của Ray Charles, chung quy luôn mang theo loại phong tình khác nhau.

Hôm nay lão Bob chiếu lệ gọi hai ly cocktail, sau đó cùng Alex ngồi trên ghế cố định, bắt quá ông không có tâm tình nghe nhạc, chỉ dùng đầu ngón tay như củ cà rốt gõ bức ảnh trên bàn.

“Nhìn xem, Alex,” Ông thở dài, “Bây giờ cậu biết tại sao tôi lại hoan nghênh cậu trả phép đến vậy rồi chứ.”

Người đàn ông tóc đen theo thói quen nhướn mày: “Đúng vậy, mưu sát, lại một kẻ điên biến thái.”

“Ngày hôm qua Billy đến hiện trường, cậu ta lần đầu tiên nhìn thấy loại tình hình thế này, nôn đến rối mù.”

Alex cực kỳ thông cảm cho cậu trai trẻ kia, bởi vì xế chiều hôm nay khi anh nhìn thấy ảnh hiện trường cũng vô cùng giật mình: Người chết là một nam giới da trắng trẻ tuổi, khuôn mặt anh tuấn, vóc người hoàn mỹ, nếu đầu của anh ta còn ở vị trí vốn có, tin chắc sẽ làm rất nhiều cô gái say mê; bất quá thật đáng tiếc chính là, trên bức ảnh đầu của anh ta cách thân thể chừng 10 feet^[2], máu tươi từ giữa đoạn cổ phun ra, sau đó ngưng kết thành màu đen. Đầu lâu máu me đầm đìa đặt trong đĩa kim loại màu bạc, mà thân thể trần trụi bị bày thành tư thế giống chúa Giê-su chịu khổ nạn. Cả căn phòng đều là máu, trên tủ, trên màn cửa, trên bàn, trên sofa.....Nơi nơi đều thế, mà đĩa đựng đầu lâu lại đặt ở đầu giường, một câu nói rõ ràng được viết trên tường đối diện – “Em rất cuộc đã hôn được môi anh”.

[2] 1 feet = 0.3048 mét

Alex có chút chán ghét đời tầm mắt, anh may mắn hôm nay mình không uống rượu vang đỏ.

“Thi thể được phát hiện trong tầng hầm của một khách sạn rẻ tiền.” Lão Bob khảy bức ảnh này, nói, “Đại khái đã chết hai ngày, bởi vì nhiệt độ tương đối thấp, còn chưa bốc mùi. Nếu phục vụ viên mỗi ngày đúng hạn dọn phòng, có lẽ còn có thể phát hiện sớm hơn chút nữa.”

“Tôi nghĩ về sau không ai bằng lòng thuê chỗ này đâu, bọn họ vĩnh viễn cũng không cần quét dọn nữa.” Alex cười cười, tùy tiện cảm bức ảnh, hỏi, “Có phát hiện gì không?”

“Báo cáo của CSI còn chưa có đầy đủ, những phân tích sợi loại này còn phải đợi đến ngày mốt. Bất quá từ những thứ thu thập được sơ bộ ở hiện trường, dường như chưa hề có người thứ hai từng tồn tại, dấu tay, dấu chân, bộ lông.....Cái gì cũng không có!”

“Điều này không có khả năng, trừ phi hung thủ là u linh.”

“Được vậy thì tốt rồi, chúng ta có thể đem vụ án chuyển cho nhà thờ, các cha cố nhất định sẽ vui lòng trừ quỷ.” Thám trưởng sờ sờ cái đầu trụi lủi, phiền não nói: “Hiện giờ trên tay tôi còn một vụ bắt cóc và một vụ mưu sát, tôi thà rằng thằng chết tiệt này thật là ma quỷ, như vậy chí ít cũng không nằm trong phạm vi quản lý của tôi!”

Alex thông cảm nhìn cấp trên, hạ thấp giọng an ủi: “New York tỉ lệ phạm tội cao nhất năm 1990, tổng cộng phát sinh 2235 vụ án mạng, năm nay chỉ có 570 vụ, đây đã là thời đại tốt nhất rồi. Thả lỏng chút, Bob, anh và tôi đều đã vì chiến tích của ngài thị trưởng bỏ thêm không ít phần, dân thành phố cũng rất hài lòng! Không hề nghi ngờ, lần này chúng ta cũng có thể nhanh chóng bắt được tên khốn đó, mặc dù thoát nhìn hẩn có chút giao hoạt.” Người đàn ông tóc đen thu hết ảnh về, “Ngày mai tôi gọi Billy, đến hiện trường trước một chuyến.”

Ông da đen to béo cảm kích gật đầu với anh, “Cám ơn, anh bạn, có cậu cùng cậu ta làm việc tôi rất yên tâm,”

Alex cụng ly với lão Bob, cầm tài liệu chuẩn bị đi, lại từ trong túi quần lấy ra một thứ gì đó dùng ruy băng gói lại đưa qua: “Đưa cho Angela.”

“Hửm?” Lão thám trưởng ngoài ý muốn nhận lấy, “Là cái gì?”

“Kẹo socola có nhân.” Người đàn ông tóc đen cong khóe miệng, “Thừa dịp con bé còn chưa thay răng, có thể ăn nhiều một chút.”

“Cám ơn, bé Xù nhà tôi sẽ thích thứ này.” Lão Bob nghĩ đến cháu gái đáng yêu của mình, cười đến mắt cũng híp lại.

Trong miệng Alex nếm chút cay đắng: Nếu không xét thấy rằng Angela là một bé gái, có lẽ ngay cả nón lưỡi trai anh cũng đều tổng đi luôn. Anh vỗ vỗ bả vai Bob tạm biệt, sau đó khép chặt áo khoác tiến vào trong cơn mưa nhỏ lúc hoàng hôn.

“Không sao cả,” Người đàn ông này tự nói với mình, “Lần sau mua cho Daniel cái khác, tỷ như kẹo hạnh nhân, làm quà Giáng Sinh thì còn gì bằng.”

Khách sạn “Holiday” bên cạnh khu tụ họp của người da đen là một tòa nhà thập niên 70 thấp bé, tường ngoài màu đỏ đã bắt đầu bong tróc, đèn neon cũ kỹ dựng sừng sững phía trên cửa lớn, phác họa ra một đám các cô nàng eo thon ngực bự, ám chỉ nhục dục rõ ràng này rất dễ làm cho người ta hiểu được công dụng thực tế của nơi này. Chung quanh khách sạn tất cả đều là nhà cao tầng, hơn nữa dần dần bắt đầu vây quanh đây, nghe nói đã có nhà đất nhìn trúng nơi này, đang thương lượng hợp đồng mua bán đất.

Alex Li hôm nay đổi một thân quần dài đen và jacket, làm cho sắc mặt của anh có vẻ hơi tái nhợt, bởi vậy khi anh xuất hiện trước mặt Billy White, người nọ đặc biệt mua cho anh một ly cafe nóng.

“Cám ơn.” Người đàn ông tóc đen nhận cái ly, để cảnh thám trẻ tuổi dẫn đường, đi tới tầng hầm. Bọn họ hướng cảnh sát trực trình giấy chứng nhận, sau đó tiến vào vòng cảnh giới. Hành lang ẩm ướt cùng ngọn đèn màu đỏ khiến bọn họ cảm thấy áp lực, nhưng càng khó mà chịu được chính là sau khi tiến vào căn phòng số 003 kia, mùi máu tươi xộc vào mũi.

Billy White khó khăn nín thở, sau đó vội vàng móc khăn tay che mũi. “Chính là nơi này, trưởng quan.” Cậu ta đứng ở cửa ồm ồm nói. “Thi thể đã dọn đi để người của CSI lấy mẫu, còn lại vẫn chưa di chuyển gì.”

Alex Li nhìn cậu ta một cái, nhàn nhạt nói: “Tôi đề nghị cậu để tay xuống, Billy, sau đó nói rõ ràng cho tôi biết tình huống của nạn nhân.”

Cảnh thám trẻ tuổi sắc mặt có chút đỏ lên, cậu khó khăn cất khăn tay vào, móc ra một quyển sổ.

“Xin lỗi, trưởng quan..... Ách, người chết tên là Edward Bant, 27 tuổi, là một giáo viên trung học, ở khu Queens. Tiếp tân của khách sạn nói anh ta đến đây một mình.....”

Ánh sáng trong phòng vốn rất ảm đạm, khi cảnh sát vào cửa đã cài đặt ba đèn cực sáng, để thuận tiện sưu tập vật chứng. Alex trong lời tự thuật của Billy White chậm rãi đánh giá hiện trường hung án.

Phòng này nhiều nhất chỉ khoảng hơn 400 feet vuông, có phòng tắm nhỏ hẹp, trong phòng đặt đơn giản một ít gia cụ, sau đó là giường lớn. Mùi vị tanh hôi tràn ngập trong không khí, nơi nơi đều có thể nhìn thấy máu màu đỏ đen, trên mặt đất gần cạnh sofa vẽ một đồ án hình “T”, rất rõ ràng đó chính là nơi thi thể không đầu nằm. Máu của người chết tựa như thuốc màu nhuộm đầy mặt đất và gia cụ, giường nanh múa vuốt, khiến cho lòng người run sợ.

“.....Anh Edward Bant không có hồ sơ phạm tội nào, phẩm hạnh tốt, trong sạch đến nỗi dường như ngay cả hóa đơn phạt cũng chưa từng nhận được. Tiền tiết kiệm của anh ta cũng không nhiều, chưa từng tham gia bảo hiểm thương tổn ngoài ý muốn nào lớn. À, anh ta còn có một vị hôn thê, là y tá, bọn họ chuẩn bị cuối năm kết hôn. Trưởng quan, người đàn ông đáng thương này là một tín đồ Thiên Chúa giáo ngoan đạo, cơ hồ không có sở thích gì xấu.....”

Alex Li hơi nhíu mày, cong người xuống cẩn thận quan sát vết máu này, anh từ vị trí thi thể bắt đầu dần dần hướng về phía giường di chuyển bước chân, sau đó dừng lại ở nơi từng được đặt đầu lâu. Ánh mắt của anh vẫn không hề rời khỏi chỗ màu đỏ đen đẫm bừa bộn này, cuối cùng mới ngẩng đầu lên, xoay người nhìn câu dùng máu viết trên tường đối diện.

“Cám ơn, Billy.” Người đàn ông tóc đen đối với kết thúc bản báo cáo của anh cảnh thám trẻ nói, sau đó nghiêng đầu, “Đến đây, tôi muốn nghe chút cách nhìn của cậu. Ngày hôm qua khi cậu đến hiện trường có cảm giác gì?”

Thanh niên mắt xám cẩn thận đi vào phòng, còn mang theo sự sợ hãi và chán ghét không che giấu được. “Ngại quá, trưởng quan.” Cậu ta nói, “Tôi.....Ngày hôm qua tôi bị nôn. Ngài biết đó, tôi trước kia chưa từng nhìn thấy hung thủ điên cuồng như vậy, tôi khi ấy chỉ cảm thấy những thứ này khó có thể là do con người gây ra..... Ách, ví tiền của nạn nhân cùng đồng hồ cũng không bị mất, thoát nhìn không giống giết người vì tiền, càng giống giết vì thù hận hơn.....”

“Cậu đối với vết máu kỳ quái này thấy thế nào?”

“Tôi rất khó tưởng tượng, trưởng quan.” Billy White lắc đầu, “Đây phẳng phất như là cố ý làm ra, tôi không biết hung thủ tại sao làm như vậy, nhưng lại không để lại bất cứ dấu tay và bộ lông nào! Hẳn nhất định cực kỳ cẩn thận, nhưng thường thường hung thủ cẩn thận lại không có khả năng làm cho hiện trường thành như vậy – Nói thế nào nhỉ – điên cuồng như vậy.....Quá mâu thuẫn!”

“Cậu suy nghĩ rất tốt, Billy.” Alex hướng về phía cộng sự tạm thời này lộ ra nụ cười tán dương.

Anh từ trong túi lấy ra bức ảnh chụp đầu lâu, khuôn mặt anh tuấn của Edward Bant không có chút vụn vẹo, đặt trong đĩa kim loại: “Bất quá tôi nghĩ có phần càng kỳ lạ hơn. Cậu xem, trên mặt nạn nhân rất sạch sẽ, chỉ có xung quanh lỗ tai và trong tóc dính máu, mà máu trên mặt đất và gia cụ này rất rõ ràng là bị động tác không có kết cấu tạo ra, có dấu vết kéo túm, có dấu vết đè ép, có dấu vết lấn lộn.....Cái gì cũng có, điều này làm tôi không tự chủ được mà tưởng tượng tình huống hung thủ một mình ở đây: ‘hắn ta’- hoặc ‘cô ta’- đang cầm đầu của nạn nhân, sau đó cực kỳ hưởng thụ mà lấn lộn trong vũng máu, khiêu vũ hoặc làm gì đó khác.....”

Cảnh thám trẻ tuổi xanh mặt, bộ dáng như lại muốn nôn ra.

Alex nhét bức ảnh vào, nhún vai: “Ừm, thả lỏng chút đi, tôi chỉ suy đoán thế thôi. Có thể dựa vào những nét đặc biệt ở hiện trường mà nói, tôi không thể không cho rằng hung thủ đúng là đang hưởng thụ cả quá trình.”

“‘Em rất cuộc đã hôn được môi anh.’” Billy White nhẹ nhàng đọc lại câu chữ dữ tợn này, vệt máu dư rơi xuống vách tường rõ ràng vậy, “Thứ chết tiệt này có ý gì? Tên khốn kia muốn nói gì? Chẳng lẽ vì mình chúc mừng?”

Alex lắc đầu, trong ánh mắt màu xanh sẫm của anh tràn ngập khó hiểu, nhưng cũng có chút giải thoát – cảm ơn trời đất, anh rất cuộc có thể làm ình bù đầu vì công việc, mà không suy nghĩ thêm về những việc khác nữa.

2. Chương 2

Khi Alex Li và cộng sự tạm thời Billy White cùng bước ra khỏi cửa khách sạn “Holiday”, vừa vặn mới 10h sáng. Anh cảm thấy dạ dày chưa ăn sáng của mình bởi vì ly cafe kia mà có chút quặn đau, không thể không tùy tiện mua chút hotdog lấp đầy bụng. Vốn dĩ anh muốn mua hai phần, đáng tiếc đồng sự mất xám sắc mặt không xong, vẻ mặt như nhìn thấy thức ăn đã muốn nôn, vì vậy Alex rất lấy làm tiếc nói cho cậu ta biết điểm đến kế tiếp phải đi là phòng giải phẫu của khoa khám nghiệm.

Billy White đáng thương phải tìm chút thì giờ để làm quen với cuộc sống cảnh thám thế này, cậu ta quen với máu nhiều hơn nữa, Alex một bên mở ra chiếc Ford thập niên 90 của anh một bên nghĩ, có lẽ để cậu ấy cùng ông pháp y Malcolm Miller tiếp xúc nhiều hơn một chút là đúng đắn.

Địa điểm công tác của CSI kỳ thật rất sạch sẽ, cực kỳ ngăn nắp, nhưng vừa tiến vào phòng giải phẫu tầng dưới cùng sẽ khiến kẻ khác khó chịu. Nhiệt độ thấp, yên tĩnh cùng mùi thuốc sát trùng, thêm vào đó hơi thở của tử vong, cũng đủ khiến người ngoài sởn tóc gáy. Ngọn đèn trắng chiếu trên hành lang vắng lặng, từng cánh cửa kim loại đóng chặt tựa như chiếc hộp cất giấu bí mật, Billy White luôn nghĩ nói không chừng lúc nào đó sẽ có một xác sống nhảy ra từ sau một trong những cánh cửa đó. Alex tận lực thả nhẹ bước chân, cuối cùng ngừng lại trước một cánh cửa, anh từ trong tủ kính tự phục vụ bên cạnh lấy ra một cái khẩu trang đưa cho thanh niên mất xám: “Đây, đeo vào đi, đợi lát nữa sẽ dễ chịu hơn chút.”

“Ách..... Cảm ơn, trưởng quan.” Billy White do dự một chút, vẫn nhận lấy.

Alex hướng cậu ta mỉm cười, đẩy cửa ra đi thẳng vào.

Phòng rất rộng, nhưng chung quanh lại đen ngòm không nhìn thấy rõ, ngọn đèn chủ yếu tập trung trên ba bàn giải phẫu đặt song song ở chính giữa, trong đó một tấm vải trắng phủ phồng lên, rất rõ ràng phía dưới kia là một bộ thi thể. Mùi chất bảo quản nồng đậm trộn lẫn với những thứ khác tràn ngập trong không khí. mạnh mẽ kích thích dạ dày của cảnh thám mới.

“Ha, các cậu đã tới rồi, mấy nhóc!”

Một thanh âm vang dội đột nhiên từ góc phòng truyền tới, dọa Billy White giật mình. Cậu ta hoảng sợ ngẩng đầu, nhìn thấy một bóng dáng nhỏ gầy mặc đồng phục phẫu thuật màu lam nhạt từ bên cạnh máy tính sau lưng bọn họ đứng dậy.

“Xin chào, Malcolm.” Alex cười cùng ông cụ tóc hoa râm kia chào hỏi, “Tôi nghĩ ông đã kiểm nghiệm tử thi xong rồi.”

“Đúng vậy.” Ông cụ cười tủm tỉm nói, “Các cậu tới thật đúng lúc, vài phút trước Karl vừa vận khâu lại một mũi cuối cùng cho thằng bé này, tôi đang viết báo cáo.”

Người đàn ông tóc đen giới thiệu ông cụ vẻ mặt hiền lành này cho cộng sự mới của mình: “Billy, đây là bác sĩ Malcolm Miller, pháp y giỏi nhất của chúng ta.”

Ông cụ hướng cảnh thám trẻ tuổi chớp mắt thân thiện: “Người mà 35 năm qua đều cùng làm một công việc luôn dễ dàng được mọi người tán dương như vậy, bất quá ngàn vạn lần đừng tưởng là thật quá!”

“Chào ngài, bác sĩ, tôi là Billy White.”

Ông cụ nghe được tiếng nói chuyện hăm hăm hồ hồ phát ra trong khẩu trang của thanh niên, nhún vai: “Rồi cậu sẽ quen với mùi vị nơi này thôi, nhóc con, chỉ cần đến thêm vài lần nữa là tốt thôi.” Ông ngoắc ngoắc đầu ngón tay, “Đến đây đi, đến xem thằng bé kia, tôi đã hợp cậu ta trở về nguyên trạng.”

Bác sĩ Malcolm Miller lấy tấm vải trắng trên bàn giải phẫu ra, Alex bước sang, nhìn thấy Edward Bant bình tĩnh nằm trên đó. Đầu của hắn được đặt lại vị trí ban đầu, vết máu cũng đã thanh lý sạch sẽ, trên ngực màu xanh trắng miệng dao phẫu thuật thật dài kia được chỉ đen chỉnh tề khâu lại.

Pháp y nói cho họ biết, thời gian tử vong ước chừng 46 tiếng, nguyên nhân chết là cổ bị vật bén cắt đứt, phán đoán sơ bộ hung khí là một con dao lóc xương đồ tể thường dùng, ước chừng dài gần một feet.

“Trên báo cáo nói hiện trường không tìm được hung khí, có lẽ hung thủ đã mang nó đi rồi.” Alex hỏi, “Có những vết thương khác có thể giúp ích được gì không?”

“Không có.” Bác sĩ Miller thở dài, lắc đầu, “trừ vết thương ngoài cổ ra không có ngoại thương rõ ràng. Bất quá tôi ở trong dạ dày của cậu ta phát hiện rượu vang đỏ và thuốc ngủ lưu lại, mà từ lượng máu lớn như vậy ở hiện trường cùng hình dạng phun trào, đầu cậu nhóc này khi bị cắt bỏ, tim của cậu ta hẳn còn đang đập.”

Alex hơi nhíu mày: “Ý của ông là, Edward Bant đang sống sờ sờ bị người.....Ừm, bị người cắt rơi đầu?”

“Hắn là như vậy, bất quá khi ấy cậu ta nhất định không có cách nào phản kháng được!” Ông pháp y già sờ cằm giải thích, “Ê te sẽ nâng cao tính thông thấu của màng tế bào, khiến lượng thuốc ngủ hấp thu tăng mạnh; bản thân rượu phần lớn thời gian có ảnh hưởng với hệ thống thần kinh, cũng là do tính hưng phấn chuyển hóa thành tính ức chế, hiệu ứng cộng tác như vậy khiến tế bào vỏ não bị ức chế mãnh liệt, cho nên đứa nhỏ này khẳng định đã lâm vào hôn mê sâu.”

Billy White rên rỉ một tiếng: “Chúa ơi, dù như vậy, cũng thật sự..... Quá tàn nhẫn!”

“Đúng vậy!” Malcolm Miller giống như người cha già thương cảm sờ sờ tóc thi thể, “Thường thường sẽ có hung thủ máu lạnh như thế, bọn chúng dường như vui với việc xem đồng loại như khối thịt không có sinh mệnh, bọn chúng luôn quên mất tất cả sinh vật đều giống như mình có cảm giác đau đớn và tình cảm.....Cầu Chúa trừng phạt bọn chúng.”

Alex không nói gì, chỉ lẳng lặng đứng trên khuôn mặt người chết: Ngũ quan Edward Bant đoan chính tuần mỹ như tượng điêu khắc, nhưng làn da đã đánh mất sinh mệnh tái nhợt nhào nhọt, lạnh như băng. Alex mỗi lần nhìn thấy người chết đều có chút khó chịu nho nhỏ, thứ này cùng phản ứng sinh lý của Billy White hoàn toàn bất đồng. Người đàn ông có tướng mạo mang dòng máu lai này sẽ luôn không kiềm được mà suy nghĩ lúc những người này khi còn sống có bộ dạng thế nào, cuộc sống của anh ta (cô ta), thân nhân của anh ta (cô ta), lý tưởng của anh ta (cô ta).....Nhưng tất cả những thứ từng tồn tại này, đều theo cái chết mà kết thúc. Bob từng nói suy nghĩ như vậy sẽ làm một cảnh thám hình sự cảm thấy uể oải, nhưng Alex lại không có cách nào khống chế. Anh chỉ có thể tận lực không đem những lời thương cảm nói ra khỏi miệng, để tránh có người sẽ đùa giỡn nói anh như đàn bà.

Malcolm Miller một lần nữa đẩy thi thể lại, chậm chạp đi tới trước bàn làm việc của ông. “Mời ngồi nào, mấy nhóc.” Ông lại mở thêm vài trần đèn, “Có khả năng ngày mai là có thể đem đầy đủ báo cáo viết ra rồi, trước đó tôi không ngại trả lời trước một vài vấn đề bức thiết các cậu muốn biết đâu.”

“Rất cảm ơn.” Alex Li nói với ông cụ pháp y, sau đó nhìn thi thể yên lặng một chút, “Chúng tôi ngày hôm qua lấy được kết quả điều tra sơ bộ nói, ở hiện trường không tìm được dấu vết nào của hung thủ.”

“Ồ, ra là thế.” Ông pháp y gật gù, “Tất cả những thứ có thể lấy được DNA đều là của Edward Bant, Petty bọn họ đang kiểm định sợi trong móng tay người chết, hy vọng có thể có chút đột phá. Có lẽ trong hôm nay chúng ta còn phải đến hiện trường một chuyến nữa.”

“Xin nói cho tôi biết, Malcolm, loại người gì có thể khiến hiện trường hỗn loạn như thế không để lại một sợi tóc, một dấu chân hoặc một dấu tay chứ?”

Ông pháp y khoanh tay suy nghĩ một chút: “Hoặc là hung thủ này không có tóc và dấu tay, hoặc là bản thân hắn cẩn thận đến đáng sợ, bất quá..... Cá nhân tôi có xu hướng nghiêng về người sau.”

Alex Li phát hiện trong khi bác sĩ Malcolm Miller nói những lời này, ánh mắt tràn ngập thần sắc phức tạp – Đương nhiên, anh hoàn toàn hiểu được ý của ông:

Một hung thủ tàn nhẫn đáng sợ nhất ở chỗ, hắn không hề điên.

Alex và Billy White phải từ đầu mối nắm giữ trong tay hiện giờ bắt đầu điều tra, bọn họ nắm chắc thời gian đọc từng phần lời khai, sau đó chuẩn bị đến phỏng vấn những người trong cuộc có liên quan. Đáng tiếc chính là, đến nay cơ hồ không có một nhân chứng nào có liên quan đến vụ án.

Thanh niên cảnh thám mắt xám lật xem quyển sổ nhỏ của mình, nói: “Nhân viên tiếp tân của khách sạn tra xét phòng kia ghi chép, trong vòng mấy ngày qua chỉ có một người tên là Benjamin Tanner từng đặt, chính là đặt ba ngày trước. Tôi nghĩ người này không dùng tên thật, bởi vì khách sạn ‘Holiday’ thường sẽ có gái điếm mang theo khách làng chơi đến ăn chơi mấy tiếng, cho nên căn bản không cần khách xuất trình giấy tờ.”

“Tên nghe có vẻ là một người đàn ông, bộ dạng hắn thế nào?”

“Vị phu nhân kia nói đã không nhớ rõ nữa.” Billy White bắt đầu dĩ vãng, “Bà ta mỗi ngày đều tiếp trên trăm người đàn ông ra ra vào vào, căn bản không có thói quen nhớ kỹ mặt bọn họ.”

“Nếu cô ta không ấn tượng, vậy chứng tỏ người đàn ông này bề ngoài có lẽ rất bình thường, không có chỗ nào đặc biệt.”

Billy White sững sờ một chút, gật gù: “A, đúng vậy, trưởng quan, hắn là như vậy.”

“Thời gian Edward Bant tới thì sao?”

“Đại khái là khoảng 6h chiều ngày hôm trước. Bởi vì là một người trẻ tuổi anh tuấn, cho nên bà ấy hay để mắt đến hắn. Bất quá từ đó về sau mãi đến khi bà ta thay ca, chưa hề nhìn thấy ngài Bant ra ngoài.”

“Nói cách khác, căn bản không hề có ai từng chú ý đến hung thủ! Hắn đặt phòng trước, lấy được chìa khóa, thời gian nào cũng có thể đến, sau đó hẹn Edward gặp mặt, giết chết anh ta, giả bộ thành khách làng chơi bình thường nhất rời đi, đem hiện trường vụ sát hại để lại cho chúng ta.”

“Tôi cũng nghĩ vậy, trưởng quan.”

“Tốt lắm! Trong 48h phá án mấu chốt nhất, thứ duy nhất chúng ta biết chính là giới tính của hung thủ.”

Billy cúi đầu, cố nén cơn buồn nôn lật xem ảnh hiện trường này: “Tôi cảm thấy rất kỳ quái, trưởng quan.”

“Hửm?”

“Nếu chỉ nhìn câu hung thủ lưu lại, tôi sẽ tưởng rằng đây là một vụ mưu sát vì yêu sinh hận.” Thám viên mắt xám dùng giọng điệu phỏng đoán nói, “Bất quá Edward Bant đã có vị hôn thê, hắn ta hẳn sẽ không phải là một người đồng tính luyến ái.”

Từ cuối cùng này khiến hai tay Alex nắm vô lăng đột nhiên siết chặt một chút, anh vung về gập đầu, chưa trả lời.

“.....A, bất quá việc này rất khó nói.” Billy White đối với việc này không hề cảm nhận được, “Hung thủ có thể làm cho người bị hại tự động tới đây gặp y, bọn họ ít nhất đã có quen biết..... Hơn nữa, mặc dù là đồng tính cũng có khả năng dùng hôn nhân để che giấu tính hướng của mình, hiện giờ rất nhiều người đều làm vậy.”

“Đúng vậy!” Khóe miệng Alex treo một tia cười khổ, “Edward Bant là một giáo sư, hẳn có một phần thể diện công việc được người tôn kính, hơn nữa là một tín đồ Thiên Chúa giáo, cho dù hẳn thật sự.....Thật sự là một đồng tính luyến ái, có lẽ cũng sẽ lựa chọn che giấu.”

“Ồ, vậy đáng thương nhất phải là vợ của hắn.”

“Đúng vậy!” Cảnh thám mấu lai gập đầu, “Cho nên đàn ông làm ra loại chuyện này đều là thằng khốn.”

Billy White tựa hồ từ trong giọng nói của Alex đã cảm thấy được tâm tình của anh có chút cáu kỉnh, cậu ta quy cho việc vụ án này khó giải quyết, sau đó ngoan ngoãn tiếp tục quan sát xấp ảnh nọ.

Ngực Alex Li có chút buồn phiền, anh hít sâu một hơi, cảm thấy biểu hiện của mình thật sự có chút ngu xuẩn, một loại uể oải trước giờ luôn vậy lấy anh càng trở nên mãnh liệt hơn. Anh đưa tay châm một điếu thuốc lá, sau đó lại đưa cho cộng sự bên cạnh một điếu – ý tốt muốn đền bù tựa hồ tạm thời xoa dịu bầu không khí khó xử trong xe.

Alex bắt buộc chính mình quên đi cảm giác không vui, một lần nữa đem tinh lực tập trung vào vụ án trước mắt. Anh liếc mắt nhìn Billy White đang xem ảnh một cái, trong đầu hồi tưởng lại một vài bức ảnh hiện trường nọ.

Ngay từ đầu anh cũng có chút suy nghĩ mông lung trong đầu, nhưng còn rất mơ hồ. Hiện trường phạm tội này chung quy khiến anh cảm thấy quen thuộc, nhất là đầu lâu trong đĩa tròn kim loại nọ cùng thi thể bày ra tư thế chúa Giê-su chịu khổ nạn, còn có câu nói máu me đầm đìa kia, lúc này tựa hồ càng nghĩ lại càng rõ ràng hẳn lên. Anh dùng tay trái mang theo điếu thuốc lá chống trán, bỗng dưng toát ra một ý niệm trong đầu:

“Salome.....”

Billy White ngẩng đầu, ngoài ý muốn nhìn anh: “Ngài nói gì, trưởng quan?”

Trong đôi mắt màu xanh sẫm của Alex thêm chút sắc thái kỳ dị, mày nhíu chặt cũng giãn ra. “Salome, Billy, Salome,” Anh hướng cộng sự hỏi, “Cậu biết cái này không?”

“À, biết một ít.....” Thám viên mới gập gù, “Công chúa hại chết John the Baptist [1], cô gái rất đẹp, cũng là nữ sát thủ đáng sợ –”

[1] Trong kinh thánh tiếng Việt thì John the Baptist chính là thánh Gioan Baotixita hay còn gọi là Gioan Tẩy Giả

“Chính là cô ta! Cô ta muốn hôn môi John the Baptist, lại bị cự tuyệt, sau đó cô ta yêu cầu cha mình chặt đầu bị thánh đồ kia.” Alex vội nói, “Trong ”Kinh Thánh” có câu chuyện thể này, bất quá tên của công chúa căn bản không hề xuất hiện, về sau có rất nhiều tác phẩm về cô ta, khi tôi học trung học từng đọc được. Billy, cậu không cảm thấy bố trí hiện trường cùng nội dung câu chuyện này có chút tương tự sao?”

Billy White thoáng sửng sốt, cũng lập tức hưng phấn hẳn lên: “Đúng vậy, trưởng quan, xem ra quả thật là thế: Tư thế của thi thể có ý nghĩa của kẻ tử vì đạo, hơn nữa người chết bị cắt đầu cùng dòng tin nhắn để lại trên tường..... Vụ án này khẳng định có liên quan đến câu chuyện về Salome.”

Alex rút cuộc lộ ra nụ cười nhàn nhạt: “Chúng ta sẽ rẽ ở giao lộ kế tiếp.”

“A?”

“Đến thư viện, chúng ta phải đọc kỹ lại câu chuyện kia.”

Thư viện thành phố New York nằm ở giao lộ của đại lộ thứ năm và phố 42, lượng sách của thư viện công cộng kỳ phong phú, chỉ đứng sau thư viện quốc hội. Alex Li nhớ rõ mình từ sau khi tốt nghiệp khỏi trường đã thật lâu chưa từng tiếp xúc với nhiều sách như vậy, anh cùng Billy White tìm ba giờ đồng hồ chọn lựa những bộ sách liên quan, sau khi ra khỏi tòa kiến trúc cổ điển khí thế to lớn này, cảm thấy hai tay mình mỗi nhừ cơ hồ sắp ôm không nổi đồng sách nặng trĩu này nữa.

“Chúng ta chia nhau làm, Billy, như vậy có thể mau chóng đọc xong hết đồng sách này.” Alex nói với cộng sự của anh, “Đừng giống như đọc tiểu thuyết, chỉ cần xem là đủ rồi. Tìm ra những đầu mỗi chúng ta cần, càng nhanh càng tốt.”

“Tôi hiểu rồi, trưởng quan.” Thanh niên mắt xám tinh thần sung mãn hồi đáp, “Yên tâm đi, sáng mai tôi có thể trích ra hết những nội dung liên quan cho ngài.”

“Rất tốt.” Alex gật gù, “Vậy, cần tôi tiễn cậu về nhà không?”

“À, không, tôi quen đọc sách trong quán cafe rồi. Ngài không đi cùng sao?”

“Cám ơn, tôi quen đến tiệm ăn Trung Quốc.”

Trên mặt cảnh thám trẻ tuổi lộ ra vẻ cổ quái, người đàn ông tóc đen không giải thích, chỉ cười cười với cậu ta, chui vào trong xe mình.

Alex Li vốn mua nhà ở phụ cận Berridge, nhưng sau khi ly hôn từ trong nhà chuyển ra, ở một căn nhà trọ phụ cận đại lộ thứ tám Brooklyn thuê vị trí tầng chót. Phòng này rất rộng, đón ánh sáng của rất tốt, tiền thuê nhà so với những nơi khác tiện nghi không ít, quan trọng hơn nữa, nơi này cách phố người Hoa chỉ vài phút đường đi, khi Alex trở về có thể thuận tiện đến quán ăn Quảng Đông tên “Phúc Thọ Lâu” kia ăn chút cháo Quảng Đông. Đó là thức ăn Trung Quốc từ nhỏ anh đã rất thích, cha thường làm bữa sáng thế này, mặc dù mùi vị trong nhà hàng luôn rất khó sánh được với trong trí nhớ của anh, bất quá Alex vẫn thường xuyên ghé qua. Đang khi làm việc bận rộn nhất, anh liền đặc biệt thích tới đây dùng cơm, cố hết khả năng của mình tưởng tượng ra mùi vị quen thuộc của mình.

Ông chủ họ Vương của “Phúc Thọ Lâu” sớm đã quen thuộc với anh, mỗi lần nhìn thấy anh đến đều dẫn anh đến góc yên tĩnh nhất, đưa lên một phần cháo Quảng Đông. Hôm nay cũng không ngoại lệ, Alex cười hướng ông giờ giờ sách trong tay, người đàn ông trung niên thấp bé này liền hiểu ý đưa anh lên lầu, tìm một vị trí sáng sủa nhưng không có ai ngồi.

Câu chuyện của Salome được ghi trong “Tân Ước - Tin mừng theo thánh Mark”: Vua Herod cưới chính vợ của anh em mình Herodias, John the Baptist chỉ trích hành vi loạn luân này, vì vậy bị bắt giữ. Herod yêu cầu con gái của Herodias vì hấn khiêu vũ, thậm chí nguyện ý trả giá bằng nửa vương quốc, nhưng đứa con gái vô cùng mỹ lệ đó lại đưa ra một yêu cầu khiến người ta sợ hãi: Cô ta muốn đầu của John! Vì vậy cô ta vì vua Herod nhảy “Vũ điệu bảy lớp mạng che”, như nguyện dùng phần thưởng chiếm được đầu của thánh đồ!

Alex trước kia dưới sự dạy dỗ của người mẹ giáo đồ Thiên Chúa ngoan đạo từng tiếp xúc với câu chuyện này, sau khi đi học cũng biết Wilde đã căn cứ vào câu chuyện này viết nên kịch bản “Salome”, nhưng cho tới giờ anh chưa từng nghĩ tới mình sẽ vì một vụ án giết người mà một lần nữa đọc lại mấy thứ kia.

Trong đầu anh chốc chốc là đầu lâu màu đỏ của nạn nhân đặt trong đĩa, chốc chốc là hình minh họa trắng đen của Beardsley, thậm chí còn có bộ dáng mẹ đọc “Kinh Thánh” trong giáo đường – mà cha khi đó, ông luôn im lặng ngồi bên cạnh mẹ, an tĩnh mà bình thần vuốt đầu mình.

Người đàn ông tóc đen rên rỉ một tiếng, lấy sách trong tay dùng sức gõ đầu – Anh không nên nhớ nhưng chuyện xưa vào loại thời điểm này.

Sắc trời từng chút tối đi, càng ngày càng nhiều người bắt đầu tới đây ăn, quyển sổ nhỏ của Alex cũng chỉ chít tràn ngập chữ, cuối cùng anh cầm một quyển sách trong đó nở nụ cười:

“.....Salome không cách nào sở hữu được người đàn ông mình ngưỡng mộ trong lòng, liền trăm phương ngàn kế đi giành lấy đầu của người yêu, đây là một loại ‘tình huống chém đầu’ rất đặc biệt trong văn học châu u..... Đầu là vị trí của sinh mệnh, là nơi trú ngụ của Psyche [2], tình dịch và Psyche cùng tồn tại ở đầu. Bởi

vậy người Hy Lạp tin tưởng nữ thần trí tuệ Athena có thể sinh ra trong đầu của cha Zeus, điều này cũng chính là ví dụ rõ nét chứng minh năng lực tái sinh sản của đầu nam giới..... ”

[2] Thứ tự trình bày cho linh hồn theo như lời người Hy Lạp

“Văn hóa tôn giáo của đạo Cơ Đốc cho rằng, lễ rửa tội có hai tầng ý tứ của tử vong và phục sinh.....Trong nghi thức lễ Thiên Chúa giáo, chậu nước thánh được gọi là ‘tử cung đường’, bởi vậy, hành động của John the Baptist là trợ giúp mọi người chôn cất sinh mệnh thể tục, sinh ra sinh mệnh vĩnh hằng.....Mà Salome lại dùng kế dựa vào vua Herod diệt trừ John trở về cơ thể mẹ tình kết..... Chém Đầu Tình Kết của nữ giới bốn ý muốn phản kháng nam giới, nhưng thực tế kết quả lại tương tự như hủy diệt của mục đích của mình, yêu cầu nam giới trở về cơ thể mẹ, bởi vậy, sắc thái bi kịch của “Salome” vì nhuốm đẫm nghịch lý mà càng thêm đậm đặc.

“‘Chém đầu tình kết’? Thú vị thật.....” Alex suy nghĩ một chút, lại lật ra bìa quyển sách này, tìm kiếm tên tác giả, “A, tiến sĩ Maurice Norman, nhậm chức ở học viện nghệ thuật đại học New York.....”

Anh cẩn thận ghi chép lại tư liệu sơ lược của tác giả trên sổ tay, sau đó gọi điện thoại cho Billy White, bảo thám viên mắt xám sáng mai đem toàn bộ tư liệu đặt trên bàn làm việc, lại đến CSI một chuyến nữa; Nhưng trước đó anh phải đến thăm một người cực kỳ quan trọng, người có khả năng sẽ cho bọn họ gợi ý mới.

3. Chương 3

Alex Li nhớ rất rõ tình hình khi Daniel được sinh ra.

Ngày đó anh làm chồng bầu bạn bên cạnh Fanny, nhìn cô ở trên bàn mổ thống khổ gào to, đầu đầy mồ hôi, mái tóc vàng xinh đẹp hỗn độn dây dưa cùng một chỗ, còn dùng móng tay cố sức bấm bàn tay anh, sức lớn đến đáng sợ. Alex từ một khắc đó càng sâu sắc cảm nhận được một người mẹ vĩ đại cỡ nào.

Khi tiếng khóc của trẻ sơ sinh rớt cuộc vang lên, hai vợ chồng tựa vào nhau cảm tạ Chúa trời. Một bé trai khỏe mạnh cứ như vậy trần trụi đưa vào lòng bọn họ, Alex nhìn con trai còn chưa mở mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn dẹt đó, bỗng nhiên có loại xúc động muốn khóc. Anh tự nói với mình, hết thấy đều là quá khứ, anh không thể tiếp tục xem tạp chí khổ thân của người mẫu nam nữa, không thể đến quán bar đồng tính tán tỉnh người xa lạ nữa, không thể tiếp tục cùng “bạn bè” quen biết trước kia liên lạc nữa..... Anh có con trai rồi, anh không thể cho thằng bé này tương lai bởi vì cha mình là một biến thái mà cảm thấy nhục nhã.

Khi Alex Li 27 tuổi từng hạ quyết tâm như vậy, mặc dù ba năm sau anh đã bại bởi dục vọng, mất đi gia đình, nhưng anh quả thực từng nghiêm túc nghĩ muốn làm một người đàn ông bình thường.

Cảnh thám tóc đen lác lác đầu, thoát khỏi hồi ức thỉnh thoảng sẽ nhảy ra này, sau đó dụi tắt điều thuốc lá trên tay, thả nhẹ bước chân đi vào một tòa kiến trúc cao năm tầng, nơi này là khu dạy học phụ cận quảng trường Washington của đại học New York, các sinh viên đại học trẻ tuổi thỉnh thoảng sẽ ôm sách đi từ trên xuống, sau cơn mưa ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ sáng rỡ, khiến hết thấy đều có vẻ hừng hực sức sống.

Alex nhìn thấy những đứa trẻ này sẽ nhớ tới Daniel, bởi vì anh trước đây đã từng lên kế hoạch, muốn khi con trai anh vào tiểu học sẽ dạy nó đánh bóng chày, khi nó vào trung học sẽ dạy nó câu cá, sau này khi nó lên đại học sẽ dạy lái xe, sau đó giúp nó theo đuổi một tá con gái. Bất quá hiện giờ hết thấy những việc này đều sắp trở nên cực kỳ khó khăn, có đôi khi Alex cho rằng chỉ có thể hoàn thành trong tưởng tượng mà thôi – Fanny có thể để anh gặp mặt con trai nhiều hơn một chút anh đã vô cùng cảm kích rồi.

Người đàn ông này tự nói với mình không thể tiếp tục đem những sinh viên đại học lướt qua bên cạnh mình tưởng tượng thành Daniel của 20 năm sau nữa, sau đó mới ổn định tinh thần đi tới một phòng đọc sách cỡ nhỏ ở lầu bốn. Người anh muốn tìm mỗi ngày vào thời gian này đều đến ngồi trong chốc lát, đây là anh nghe được từ nhân viên giáo vụ của học viện nghệ thuật ngày hôm qua, anh nghĩ quý cô kia có lẽ đã truyền đạt mục đích viếng thăm của anh cho tiến sĩ Norman rồi.

Trong phòng đọc sách trống rỗng, bởi vì còn quá sớm mà cơ hồ không có học sinh nào, chỉ có một người ngồi dựa vào cửa sổ.

Alex đi qua, nhẹ nhàng ho khan một tiếng. Người đàn ông đang đọc sách kia ngẩng đầu, tựa hồ có chút kinh ngạc nhìn anh.

“Thật xin lỗi, đã quấy rầy ngài rồi.” Alex mỉm cười nói, “Xin hỏi, tiến sĩ Maurice Norman đang ở đâu?”

“Là tôi đây.” Người đàn ông tháo kính mắt xuống đứng dậy, “Xin chào, tôi có thể giúp gì cho ngài?”

Alex mở to hai mắt, cực kỳ bất ngờ phát hiện vị tiến sĩ này hoàn toàn vượt quá tưởng tượng ban đầu của anh: Bộ dáng y chỉ chừng 34 35 tuổi, cao ước chừng 6 feet, mái tóc màu nâu nhạt để dài, khuôn mặt anh tuấn quả thực như ngôi sao Hollywood; Vóc người của y rất rắn chắc, dưới cổ tay áo sơ mi lộ ra bắp tay khỏe đẹp; bất quá hấp dẫn sự chú ý của kẻ khác nhất là đôi mắt màu xanh biếc kia, tựa như lá cây dưới ánh mặt trời vậy, xinh đẹp lại tràn ngập sức sống.

Người đàn ông tóc đen hít một hơi thật sâu, vội vàng thu hồi ánh mắt tán thưởng của mình. Anh trình giấy tờ chứng nhận: “Chào buổi sáng, tiến sĩ Norman, tôi là Alex Li của cục cảnh sát New York. Tôi có vài chuyện cần ngài trợ giúp.”

“A, đúng rồi, cô Bruce có nói ngài sẽ tới tìm tôi.” Maurice Norman khách khí bắt tay với anh, mời anh ngồi xuống, sau đó tỏ vẻ mình rất sẵn lòng cống hiến sức lực.

“Vô cùng cảm tạ, tôi sẽ không chiếm nhiều thời gian của ngài đâu.” Alex ngắn gọn nói, “Ngày hôm qua xảy ra một vụ án mưu sát, hung thủ cực kỳ tàn nhẫn, hơn nữa rất狡 hoạt, cũng không lưu lại cho chúng tôi nhiều đầu mối lắm, việc này tạo thành phiền toái cho điều tra của cảnh sát, bất quá tôi trái lại phát hiện một vài thứ rất đặc biệt, tôi nghĩ ngài nhất định cũng rất quen thuộc.”

Người đàn ông tóc đen đặt những bức ảnh chụp hiện trường lên bàn, kể cả chữ bằng máu trên tường cùng đầu lâu trong đĩa bạc, còn có thi thể đã được tận lực xử lý.

Maurice Norman cầm lấy bức ảnh này, Alex chú ý tới lông mày của y hơi nhíu lại khó thấy, sau đó đem bức ảnh thả về. “Là về ‘Salome’, đúng không?” Y dùng thanh âm ôn hòa hỏi.

“Đúng vậy. Tôi hoài nghi hung thủ này cố ý bắt chước câu chuyện của Salome. Khi tôi đang đọc tài liệu thấy được sách ngài viết, ách, tên là.....” Alex khó xử móc sổ tay ra, “Xin thứ lỗi..... Cho tới giờ tôi vẫn không phải là người mẫn cảm với văn học.”

Maurice Norman lấy tay chống đầu, tựa hồ đối với hành động của người đàn ông tóc đen cũng không ngại gì, còn mỉm cười nhắc: “Tôi nghĩ ngài muốn nói tới ”Cắt đứt đầu và chiếm hữu tình yêu“.”

“A, đúng vậy, chính là quyển này.” Alex hơi đỏ mặt, “Tôi đọc một phần, cảm thấy rất có ý tứ. Quan điểm của ngài vô cùng.....Ừm, vô cùng đặc biệt.”

Maurice Norman rất cuộc nở nụ cười: “Xin đừng khách khí như vậy, đó là tác phẩm vài năm trước của tôi, còn chưa thành thạo, chỉ mong có thể gợi ý được gì cho ngài.”

“Đương nhiên, tuyệt đối có ích.” Alex suy nghĩ một chút, “Dựa theo nghiên cứu của ngài với Salome, có thể căn cứ bức ảnh này đưa ra kết luận gì không?”

Maurice Norman lại nhìn một chút, sau đó cầm lấy một tấm trong đó: “Tôi có thể nói cho ngài, cảnh quan, những lời hung thủ lưu lại này xuất phát từ kịch bản của Wilde. Năm 1893 ông ta từng dùng tiếng Pháp viết một vở kịch ”Salome” , vào phần cuối, vị công chúa kia lấy được đầu John the Baptist, niệm một đoạn độc thoại, ‘Em đã hôn được môi anh’ là lời kịch nổi trội nhất.” Anh lại cầm lấy bức ảnh thi thể và đầu lâu, “Hung thủ rất quen thuộc với chi tiết trong kịch bản, gã khẳng định cực thích vở diễn này.”

“Vậy, người thích vở diễn này có hẳn là nhiều ít phải có ‘Chặt đầu tình kết’ mà ngài từng nhắc?”

“Tôi cũng không dám chắc.” Maurice Norman lắc đầu, “Dù sao vụ mưu sát này là ví dụ rất cá biệt, tôi không phải nhà tâm lý học phạm tội, không thể phỏng đoán suy nghĩ của tội phạm.”

Alex do dự một chút, lại hỏi: “Vậy ngài nghĩ một người đàn ông nếu dùng phương thức giết người như thế, có thể là xuất phát từ tâm lý chiếm hữu tương tự nữ giới không? Tựa như ngài nói trong sách vậy, bởi vì không có cách nào có được người yêu mà trăm phương ngàn kế để sở hữu đầu của hắn.”

Maurice Norman thoáng giật nảy mình, trên khuôn mặt anh tuấn của y lộ ra vẻ ngoài ý muốn: “Đàn ông? Ý của ngài hung thủ là một người đàn ông?”

“Đầu mỗi trước mắt nói cho chúng tôi biết là thế, bắt quá ai biết được?” Cảnh quan nhún nhún vai, “Cũng có thể là một phụ nữ cường tráng giả trang thành hình dáng đàn ông làm. Tiến sĩ Norman, hy vọng những lời này ngài có thể giữ bí mật, dù sao hiện giờ chỉ có truyền thông cá nhân đưa tin vụ án này, những chuyện bọn họ biết được rất ít, mà bất cứ tin tức gì về hung thủ đều không thể truyền ra ngoài.”

“Được chứ, cảnh quan, tôi hiểu mà.” Người đàn ông mắt xanh gật gật đầu, lại hỏi thêm, “Tôi nghĩ ý ngài vừa rồi, là muốn xác nhận hung thủ này có phải là đồng tính luyến ái hay không sao?”

Alex có chút khó chịu đưa ra câu trả lời khẳng định thuyết phục, Maurice Norman phảng phất như không cảm thấy được sự lảng tránh của anh, ngược lại gật đầu: “Kẻ bị hại là nam giới, nếu hung thủ cũng là một nam giới, tôi nghĩ khả năng cũng rất lớn, điểm này so với ‘chặt đầu tình kết’ càng dễ dàng phán đoán.”

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi cũng là một đồng tính luyến ái.”

Người đàn ông tóc đen thoáng sững sốt, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc không hề che dấu. Anh trăm triệu lần cũng không ngờ một học giả như Maurice Norman lại tỏ rõ tính hướng của mình với anh, bình thường tựa như đang nói số điện thoại nhà vậy.

Ánh mặt trời từ phía ngoài cửa sổ bắn vào chiếu trên người bọn họ, bên trong bỗng nhiên có một sự yên lặng trong nháy mắt. Maurice Norman thủy chung mang theo nụ cười nhợt nhạt, nhìn chăm chú vào Alex đối diện, có vẻ thẳng thắn vô tư mà khoan dung. Cảnh thám cũng không dám nhìn thẳng vào đôi mắt xanh mê người của y, không thể làm gì khác hơn là không tự nhiên lẩm nhẩm hai tiếng. Anh vừa định nói chút gì đó để che giấu, đột nhiên chuông điện thoại di động vang lên phá tan cân bằng vi diệu giữa hai người.

“Xin lỗi.” Alex như bắt được phao cứu sinh móc điện thoại ra hơi gờ lên. Maurice Norman làm ra một động tác tay “xin cứ tự nhiên”, vì vậy cảnh thám tóc đen đi tới góc xa ấn nút trò chuyện.

Khuôn mặt Alex dưới một khắc kia trở nên nghiêm túc hẳn lên, trong đôi mắt màu lam sẫm cũng hiện ra quang mang sắc bén, sau đó thấp giọng nói với người ở đầu dây bên kia vài câu liền nhanh chóng ngắt máy.

“Xin lỗi, tiến sĩ Norman.” Cảnh thám tóc đen bước nhanh trở về, một bên thu dọn tranh ảnh cùng sổ tay trên bàn, vừa nói với người đàn ông tóc nâu nhạt, “Hôm nay chúng ta nói tới đây trước đi, có lẽ sau này tôi sẽ đến thỉnh giáo ngài lần nữa, bắt quá hiện giờ tôi phải rời đi.”

Maurice Norman lo lắng hỏi han: “Đã xảy ra chuyện gì sao, cảnh quan? Đương nhiên, nếu có thể nói cho tôi biết.....”

Alex suy nghĩ một chút: “Được rồi, tiến sĩ. Cộng sự của tôi nói lại xảy ra một vụ án mưu sát chặt đầu, theo những hình ảnh tôi vừa cho ngài xem cực giống nhau, tôi phải lập tức đến hiện trường. Tạm biệt, tiến sĩ, ách..... Rất hân hạnh được biết ngài, cảm ơn sự trợ giúp của ngài.”

Alex vội vã tạm biệt, đang định xoay người rời đi, lại bị người đàn ông mắt xanh gọi lại.

“A, đợi đã, cảnh quan!” Maurice Norman yêu cầu nói, “Tôi có thể đi cùng ngài không?”

Alex kinh ngạc nhìn người đàn ông cao lớn này, tựa hồ không rõ ý của y.

“Tôi muốn cùng ngài đến hiện trường.” Maurice Norman như trước mỉm cười nói, “Tôi nghĩ tôi đi thực địa nhìn xem có lẽ có thể cung cấp cho ngài được nhiều trợ giúp hơn, việc này so với tiếp xúc trên hình ảnh càng trực quan hơn, không chừng còn có thể phát hiện chi tiết mà cảnh sát bỏ sót đấy.”

Alex chỉ suy nghĩ vài giây liền đồng ý: “Tốt, tiến sĩ Norman, chỉ cần ngài không sợ máu là được.”

Địa điểm án phát sinh ở phố thứ tám khu tây Manhattan, cách vị trí của bọn họ chỉ có ba khu nhà, vì vậy Alex Li lái xe của mình, rất nhanh cùng Maurice Norman đi tới hiện trường.

Đây là một tòa nhà lầu 12 tầng bình thường, từ tầng 4 trở xuống là tiệm xăm và hiệu sách manga thanh niên yêu thích, còn lại phía trên là khu nhà trọ cho thuê. Người bị hại ở phòng thứ sáu lầu 10, do đó cả

tầng lầu đều bị cảnh sát dùng dây cảnh giới màu vàng phong tỏa, một vài hộ gia đình ở xung quanh hoảng sợ muôn dạng mà nghị luận, còn có phóng viên cá nhân đến lấy tin tức cầm máy ảnh muốn lên vào, xui xẻo bị tuần cảnh được phân ra ngăn cản bọn họ, còn có vài người đang ghi chép tên nhân chứng liên quan cùng địa chỉ.

Billy White từ bên cạnh một phụ nữ trung niên đi về hướng Alex, mặt của cậu ta phiếm hồng, tựa hồ cũng vội vã tới rồi lập tức đắm đầu vào công tác.

“Hiện trường thế nào?” Alex một bên từ trên tay cộng sự tiếp nhận găng cao su mang vào, một bên hỏi.

Thanh niên mắt xám nhìn thoáng qua pháp y ra ra vào vào, trả lời: “Nhân viên giám định đang khám nghiệm tử thi, khả năng còn phải đợi trong chốc lát, bất quá tình hình cơ bản của người bị hại đã rõ ràng.”

“Nói một chút xem.”

Billy White nhìn thoáng qua người đàn ông cao lớn sau lưng Alex, không mở miệng.

“A, đây là tiến sĩ Maurice Norman,” Alex đơn giản giới thiệu hai người với nhau, “Anh ấy rất có nghiên cứu đối với bối cảnh tương quan của Salome. Billy White, cộng sự của tôi.”

“Xin chào, tiến sĩ, rất cảm ơn ngài đã cung cấp sự trợ giúp.”

Maurice Norman cười cười: “Không cần khách khí, trách nhiệm thuộc bốn phần của người dân thành phố mà thôi.”

Cảnh thám trẻ tuổi cùng người đàn ông tóc nâu nhạt bắt tay, sau đó mới hướng Alex báo cáo: “Trưởng quan, người bị hại tên là Chris Lou Carey, nam giới, 28 tuổi, là một dược sĩ, giữa trưa hôm nay được phát hiện chết trong nhà mình. Báo án là một bà cụ tên Louise Carpenter, hàng xóm của anh ta, sống ở phòng 102. Bà ấy vốn muốn trả lại bình cafe đã mượn cho Chris, nhưng khi đi tới cửa phát hiện có máu từ khe cửa chảy ra, vì vậy liền gọi 911.”

Alex đi tới cửa nhà nạn nhân, mùi máu tươi xộc vào mũi khiến anh không khỏi nhú mày, cảnh tượng bên trong càng thêm ghê rợn: Trong phòng khách chưa tới 150 feet vuông, máu đỏ chảy trên sàn nhà, dường như được cố ý quét lên, như một tấm thảm cực lớn, cực khủng bố; Thi thể không đầu của nạn nhân nằm chính giữa, cả người trần trụi, hai tay mở ra cùng hai chân khép lại hình thành một chữ ‘T’; Máu đầu của hắn, lần này bị dây treo giữa giá đèn lớn ở trung tâm trần nhà, máu từ mặt ngoài vết thương nhỏ xuống, vừa vắn rơi vào trong một đĩa kim loại bên dưới, trong đĩa to bằng bàn tay nọ đã chứa đầy máu tươi, thậm chí sắp tràn cả ra; trên vách tường đối diện với đầu lâu, lại có một câu viết bằng máu: “Em rất cuộc đã hôn được môi anh”.

Alex hít ngược một ngụm khí lạnh, nhưng anh cũng không vội đi vào, bởi vì một pháp y đang kiểm tra sơ bộ tình huống của thi thể, người kia từ bốn góc của hiện trường chụp ảnh, anh ta không ngừng biến hóa khoảng cách, không buông tha bất kỳ chi tiết nào.

Alex nhìn người sau lưng một chút, biểu hiện của Billy White tựa hồ đã tốt hơn so với hôm qua một chút, mặc dù còn mang theo ánh mắt sợ hãi, nhưng không che mũi, mà Maurice Norman lại càng như một trình thám chuyên nghiệp - Y ngay cả lông mày cũng chưa từng nhăn một chút nào.

Alex đối với sự gan dạ của y ngược lại có chút kinh ngạc, bất quá cũng không vì thế mà đưa ra khen ngợi. “Xin lỗi, tiến sĩ Norman,” Alex nói với người đàn ông mắt xanh, “Trước khi nhân viên giám định lấy dấu vân tay xong, chúng ta vẫn chưa thể vào.”

“Ừ, cảnh quan.” Maurice Norman thậm chí còn cười cười với anh.

Một lát sau, lại có vài người từ bên ngoài tiến đến bắt đầu tẩm liệm thi thể, bọn họ bỏ thân người vào túi dẻo màu đen, sau đó tháo đầu lâu trên đèn treo xuống. Khi thi thể được chuyển ra, Alex gọi bọn họ lại, đi tới bên cạnh người chết, ánh mắt của anh chậm rãi lướt qua thân thể khỏe đẹp trẻ tuổi của Chris Lou Carey, sau đó lại nhìn đầu lâu của hắn một chút.

Trên mặt thanh niên này như trước không có đau đớn rõ rệt, nhưng lại biểu hiện một loại vẻ mặt mê say, ánh mắt của hắn có chút hé mở, miệng cũng không khép lại, Alex thậm chí còn có thể nhìn thấy con ngươi màu lam của hắn cùng hàm răng trắng bóng chính tề. Một sợi dây ni lông buộc trên cổ hắn, đánh một nút

thắt. Da thịt và vụn xương của vết thương trên cổ lật lên, có nhiều chỗ đã ngưng kết thành màu đen, nhưng càng nhiều chính là màu đỏ - Xem ra bộ thi thể này so với cái trước ‘mới’ hơn một chút.

Sau khi chụp ảnh xong, nhóm pháp y từ cửa sổ cùng những nơi trơn nhẵn kiên cố khác lấy ra dấu tay và dấu chân, đem một vài thứ khả nghi bỏ vào trong túi nhựa. Chờ một người trong đó ra hiệu cho đám người Alex có thể vào, thời gian ước chừng đã qua hơn một giờ.

Alex nói tiếng “cám ơn”, sau đó cùng người bên cạnh đeo găng tay, mang bao giày đi vào phòng. Mặc dù bị máu và thi thể làm cho cực kỳ đáng sợ, nhưng vẫn nhìn ra được nó vốn là một nơi ẩm áp sạch sẽ: Đồ dùng đều đặt rất ngăn nắp, khăn trải bàn và rèm cửa sạch sẽ, trong một bình hoa cắm đóa cẩm chướng xinh đẹp.....Alex tiện tay cầm một khung hình cạnh điện thoại, trong ảnh là Chris cùng một cô bé xinh đẹp thân thiết chụp chung.

Anh có chút thương cảm đem khung ảnh thả trở về, quay đầu nhìn thấy Maurice Norman đang chăm chú nhìn vào chữ viết trên tường kia.

“Thủ đoạn giết người rất giống nhau,” Alex đi tới bên cạnh y, “Ngài có ý kiến gì không, tiến sĩ?”

“Chỉ ít có thể khẳng định hung thủ là cùng một người, cảnh quan. Lưu lại câu nói giống nhau cũng không kỳ quái, quan trọng là ngay cả nét chữ cũng tương tự.”

Alex móc ra ảnh vụ án trước, so sánh một chút, gật đầu: “Sức quan sát của ngài quả nhiên rất tỉ mỉ.”

Maurice Norman khiêm tốn nở nụ cười, hơi nghiêng người, để pháp y thu dọn túi vật chứng tiếp tục công tác. Alex nhìn những túi nhựa đang được lấy đi này. “Thoạt nhìn thu hoạch lần này cũng không lớn.” Cảnh thám sát lam sẫm không mấy lạc quan nói, “Đầu mối và vật chứng thu được quá ít, chỉ giống vụ án trước.”

“Bất quá ít ra lần này đã phát hiện hung khí.” Billy White chen ngang nói, “Trưởng quan, nhìn bên kia.”

Alex cũng nhìn thấy, thứ đựng trong túi vật chứng bên tường còn chưa kịp lấy đi, đó là một cây búa cứu hỏa, phía trên đều là máu.

“Tôi đoán đây là thứ trong tòa nhà.” Alex nói, “Tùy tiện cũng có thể thấy được nó, nhưng muốn mang bên người thì rất bất thường, hung thủ thông minh hẳn sẽ chọn ngay tại chỗ một cái, sau khi dùng xong thì vứt đi, như vậy gã cũng có thể tay không đi về, sẽ không làm người khác chú ý. Billy -”

“Trưởng quan.”

“Cẩn thận điều tra hộp dụng cụ phòng cháy chữa cháy trong tòa nhà này.”

“Dạ, trưởng quan.”

Thanh niên mắt xám rời khỏi căn phòng tanh hôi, Alex ngồi xổm xuống, nhìn đĩa đựng đầy máu tươi kia, nói với Maurice Norman: “Tôi cảm thấy rất kỳ quái, tiến sĩ.”

“Xin cứ nói, cảnh quan.”

“Trong vụ án trước, hung thủ đem đầu nạn nhân đặt trong đĩa, chúng tôi điều tra phát hiện đĩa kia là đồ trong khách sạn; Lần này hung thủ đại khái cũng tìm kiếm thứ đựng đầu lâu trong nhà nạn nhân, bất quá rõ ràng không thích hợp lắm.” Alex đưa tay ra dấu một chút, “Đĩa kim loại này quá nhỏ. Bất quá, tại sao gã nhất định phải làm vậy chứ?”

“Phải tìm khay tròn kim loại để đựng đầu lâu sao?”

“Đúng.”

Người đàn ông cao lớn ngồi xổm bên cạnh Alex, nói: “Bởi vì trong truyền thuyết của Salome, đầu của John the Baptist bị đặt trong một đĩa bạc dâng cho nàng. Đĩa bạc tượng trưng cho phẩm cách thánh khiết và kiên cường của John the Baptist.”

Alex đùa cợt cười cười: “Hóa ra không có đồ bạc dùng inox cũng được. Bất quá -” Anh chỉ chỉ đèn treo, “Vậy vì sao lại muốn đặc biệt treo đầu của nạn nhân lên đó?”

Maurice Norman suy nghĩ trong chốc lát: “Tôi không dám khẳng định, cảnh quan, bất quá tôi nghĩ ngài xem tác phẩm của Gustave Moreau là có thể hiểu được.”

“Xin thứ lỗi, tiến sĩ, tôi thực sự không biết ngài nói tới ai?”

Maurice Norman nở nụ cười, chẳng qua đó cũng không phải nụ cười trào phúng, ngược lại như là nhìn thấy loài vật gì đó đáng yêu vậy. Alex phát hiện người đàn ông này thật sự rất thích cười, nụ cười của y ở nơi tràn đầy máu tanh này tựa như tia nắng bên ngoài khiến người ta cảm thấy thoải mái. Nhưng cảnh thám tóc đen cũng không hy vọng y nhìn mình như vậy, sẽ khiến anh sinh ra một loại ý nghĩ muốn tránh né.

Có lẽ phát hiện sự không hài lòng trong mắt Alex, Maurice Norman vội vàng giải thích: “Xin thứ lỗi, cảnh quan, tôi không phải muốn cười nhạo ngài, ý của tôi là ngài có thể từ trên bức tranh tìm được chỗ tương tự. Chẳng qua hiện giờ tôi không thể nói tỉ mỉ được, tôi còn tiết học, phải lập tức trở về.”

“A, không thành vấn đề.” Alex khách khí bắt tay y, “Rất cảm tạ sự trợ giúp của ngài, tiến sĩ Norman.”

“Gọi tôi là Morris đi, cảnh quan.”

Alex thoáng sửng sốt, nhưng vẫn gật đầu.

Người đàn ông mắt xanh vui vẻ lấy bút ra: “Không ngại nói cho tôi biết số điện thoại của ngài chứ? Tối nay tôi sẽ đem tập tác phẩm của Moreau sang cho ngài xem.”

Alex có chút do dự: “Tôi rất khó nói hôm nay có thời gian trống hay không, bởi vì ngài biết đó, vụ án này rất phiền phức, nếu có thể tôi nghĩ tôi sẽ dành chút thời gian đến thăm ngài nhé.”

“Vậy giờ ăn hân vẫn phải có chứ?” Maurice Norman cũng không tiếp nhận lời từ chối của anh, ngược lại cười tủm tỉm đề nghị, “Ngay hôm nay thế nào? Chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm tối?”

Đầu óc Alex trong nháy mắt không có bất luận phản ứng gì, nhưng anh rất nhanh trừng mắt nhìn người đàn ông trước mắt đưa ra kết luận không thể tưởng nổi.

“Anh đoán đúng rồi đấy, cảnh quan.” Maurice Norman nhìn biểu cảm của người đàn ông lai, lộ ra nụ cười mê người, “Tôi muốn hẹn hò với anh.”

4. Chương 4

Alex đã nhớ không rõ được bản thân đã bao lâu chưa hẹn hò cùng người khác nữa, có thể là 4 năm, có lẽ lâu hơn. Anh biết mặt mũi của mình khiến người ta yêu thích, mỗi khi anh vào quán bar đồng tính, chung quy sẽ có rất nhiều đàn ông đến làm quen. Anh cũng từng tiếp nhận một vài người nhìn thuận mắt trong đó, cùng hưởng thụ vui sướng trên sinh lý, bất quá anh cho tới giờ vẫn chưa từng nghĩ tới khi đang làm việc bị người tương lai có khả năng được mình đưa lên tòa án làm nhân chứng mời hẹn hò.

Tiến sĩ Morris Norman rất mê người, khí chất của y như ánh mặt trời cùng đôi mắt xanh tựa bảo thạch đều tràn ngập lực hấp dẫn, nhưng Alex lại có chút sợ hãi, thậm chí bối rối mà dè dặt. Anh không biết mình có phải thật sự dễ dàng khiến “đồng loại” nhìn ra đến vậy không, anh trong mắt người khác có phải cũng rất dễ dàng trở thành một thằng cha tính hướng dị thường như vậy không...

Nhưng vào thời điểm này anh không có nhiều thời gian để mất khống chế nữa – Ngoài cửa có rất nhiều người, bọn họ đều là đồng nghiệp của anh, còn có vài nhân viên ra vào vào thỉnh thoảng lướt qua bên cạnh anh, chỉ cần chút sơ ý sẽ để cho những lời đồn khó nghe truyền ra.

Alex không thể không tiếp tục duy trì khuôn mặt bình tĩnh, sau khi xác nhận không có người thứ ba nghe được lời trắng trợn Maurice Norman nói, anh rất lễ độ nói cho người đàn ông này số điện thoại di động của mình, nhưng lại cự tuyệt lời mời ăn tối của y.

“Xin lỗi, tiến sĩ Norman.” Alex bỏ tay xuống, đối mặt với y: “Lời này của ngài có phải đã quá đột ngột rồi không, phải biết rằng ngài thậm chí còn chưa từng xác nhận tính hướng của tôi mà.”

“Ngài và tôi giống nhau.” Maurice Norman không chút để ý mà cười cười, “Đồng tính đều có thể dễ dàng nhận ra nhau, việc này ngài cũng rõ ràng.”

“Có lẽ ngài nhìn lầm rồi.” Alex gấp gấp nói, “Thật đáng tiếc tôi không thích hợp với ngài. Hôm nay tôi phải quay về cục cảnh sát xử lý chuyện rắc rối, án mưu sát đã xảy ra hai vụ, việc này rất nghiêm trọng, cho nên tôi sẽ cực kỳ bận rộn.”

Maurice Norman nhún vai, nhưng không lộ ra vẻ thất vọng. Y bỏ số điện thoại của Alex vào trong túi, lễ độ nói lời tạm biệt với anh rồi rời đi.

Khi bóng lưng của người đàn ông cao lớn này biến mất ở cửa, Alex cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, thậm chí âm thầm thở phào.

“Trưởng quan!”

Khi thanh âm kinh hỉ của Billy White vang lên bên ngoài, thanh niên mắt xám này bị kích động trở về hiện trường báo cáo, “Trưởng quan, tôi đã tìm được rồi! Trong hộp dụng cụ chữa cháy lâu ba thiếu một cây rìu, hung thủ nhất định là lấy từ đó!”

Alex miễn cưỡng nặn ra nụ cười, anh gật đầu: “Tốt lắm, đi thu thập dấu tay đi, tôi về cục cảnh sát gặp lão Bob trước, hiện giờ chúng ta có khả năng thật sự phải bận rộn nhiều rồi.”

Kỳ thật không đợi Alex Li đi tìm thủ trưởng của anh, lão da đen mập mạp này cũng đã tự động thúc giục anh báo cáo tình hình. Bởi vì trong thời gian ngắn ngủi như vậy liên tục phát sinh những vụ mưu sát tàn nhẫn tính chất giống nhau, truyền thông đã bắt đầu chú ý, cục trị an vì thế mà nhận không ít áp lực, luôn từ chối nói “không thể trả lời” có phần không thực tế lắm.

Khi Alex đi vào gian phòng làm việc nọ, lão Bob đang mồ hôi đầy trên ót nói chuyện điện thoại cùng kiểm sát trưởng. Khi ông buông ống nghe xuống, người đàn ông tóc đen nhìn thấy bắp thịt dưới hàm ông co rúm vài cái.

“Nhìn đi, Alex,” Thám trưởng thở dài một hơi, “Tối nay tôi lại bắt đầu mất ngủ.”

“Tôi hiểu, Bob,” Alex ngồi xuống trước mặt ông, nói, “Bất quá hung thủ muốn giết người cũng sẽ không báo trước cho chúng ta biết.”

“Đúng vậy, cái đó còn phải xem tâm tình của chúng, chúng ta quản không được! Nhưng hiện giờ vấn đề là chúng ta phải mất bao nhiêu lâu mới có thể bắt được tên khốn kia!” Lão da đen cau chặt mày, “Alex, nói một chút những đầu mối cậu nắm giữ xem, có tiến triển gì không?”

“Rất ít. Trước mắt chỉ có lời chứng từ nhân viên khách sạn ‘Holiday’ có thể tạm thời xác định giới tính của hung thủ, từ thủ pháp gây án cùng chữ viết lưu lại ở hiện trường đến xem có thể xác định là cùng một người. Nhưng chúng tôi không tìm được dấu tay và bộ lông, cho nên chỉ có thể từ mối liên quan giữa hai người bị hại mà bắt đầu. Tôi nghĩ từng bước từng bước sẽ điều tra ra, việc này phải tốn chút thời gian.”

“Nhưng vẫn phải làm, đúng không?” Thám trưởng rất rõ ràng bổ sung, “Hung thủ có trợ giúp hay không?”

“Chỉ có thể khẳng định quá trình giết người của hắn là hoàn thành một mình.”

“Còn có phát hiện gì đặc biệt không?”

Alex Li suy nghĩ một chút: “Nếu như nói có chỗ tương đối kỳ quái, đó chính là hung thủ đối với câu chuyện ‘Salome’ này quá mức si mê, gã dường như rất thích tưởng tượng nạn nhân thành John the Baptist, mà xem mình tưởng tượng thành vị công chúa máu lạnh kia.”

Bob Wilson phát ra một tiếng lều lều chán ghét: “Chúa ơi, lại là loại người đó.....”

Tim Alex đập nhanh một nhịp, dường như bị cái gì đó chích một cái, nhưng trên mặt anh vẫn như trước bình tĩnh không hề có biến hóa gì.

Thám trưởng da đen khoanh hai tay, trịnh trọng nói với thuộc hạ đắc lực của ông: “Tôi tin tưởng năng lực của cậu, Alex, nhưng dựa theo kinh nghiệm trước đây của tôi đến xem, hung thủ tâm lý có vấn đề như vậy hẳn sẽ không thỏa mãn với hai lần giết chóc, nếu không nhanh chóng ngăn cản, nạn nhân có thể gia tăng. Vừa rồi kiểm sát trưởng đã nói với tôi, ông ta cực kỳ chú ý vụ án này, cậu hiểu ý tôi chứ?”

“Tôi hiểu, Bob.”

“Cậu hiện giờ đã tiến hành tới đâu rồi?”

“Tôi cùng Billy đã phỏng vấn bộ phận nhân chứng, đang căn cứ báo cáo phân tích nhận được từ chỗ CSI tìm kiếm nhiều đầu mối hơn.” Người đàn ông tóc đen dừng một chút, “A, còn nữa, tôi tìm được một phó giáo sư của đại học New York, tiến sĩ Maurice Norman, anh ta từng nghiên cứu một vài tác phẩm về Salome, rất giúp ích cho chúng ta.”

“Làm tốt lắm, anh bạn.” Trên mặt Bob Wison cuối cùng có chút tươi cười, ông kết thúc buổi nói chuyện công sự, từ trong ngăn kéo lấy ra một thứ đưa cho Alex.”

“Đây là cái gì?” Cảnh thám mấu lai nghiêng người sang nhìn, “Cờ vua?”

“Trước kia tôi thường chơi với con trai, hiện giờ tặng Daniel đi.” Lão da đen lộ ra hàm răng trắng cười nói: “Bé xù của tôi nói con trai sẽ thích thứ này, Tommy học chung lớp với nó cũng vậy.”

Alex cũng nhin không được cười rộ lên: “Cám ơn, Giáng Sinh tôi sẽ chuyển cho nó.”

Bob đi tới vỗ vai anh: “Ừm, đừng trách Fanny, cô ấy là một người phụ nữ tốt, có lẽ chỉ có chút cứng nhắc.”

Alex bỏ bộ cờ vua vào trong túi xách, không nói gì, anh đang suy nghĩ nếu Bob biết nguyên nhân ly hôn của anh bởi vì tính hướng cùng lừa dối, mà cũng không phải “cảm tình không hợp” như nói với người ngoài, ông bạn già đầy đặn kia sẽ có phản ứng gì nhỉ.....

Sau khi ra khỏi phòng làm việc của thủ trưởng, Alex đến bàn của mình cầm vài thứ, Billy White chăm chỉ quả nhiên như lời hứa của cậu ta thu gom tư liệu ghi chép ngày hôm qua đặt ở những vị trí dễ tìm. Alex đi xuống lầu đến quán ăn nhanh gần nhất, sau đó một bên uống hồng trà nóng một bên xem những thứ kia. Lúc giữa trưa công sự tạm thời của anh rất nhanh đã mang theo ảnh hiện trường vụ án thứ hai và tư liệu của người bị hại tìm đến anh, hai người vội vã ăn cơm trưa.

Thanh niên mắt xám nuốt xuống một ngụm hamburger cuối cùng, hỏi: “Hiện giờ đã phát sinh hai vụ mưu sát, làm sao đây, trưởng quan?”

“Chúng ta vẫn chưa có chứng cứ hoàn chỉnh, chỉ có ghi chép của nhóm tuần cảnh với nhân chứng hiện trường liên quan, cho nên hẳn phải đến phỏng vấn bạn bè và người thân của nạn nhân, tình huống bọn họ biết cũng rất quan trọng.” Alex lật xem những bức ảnh khiến người ta sợ hãi kia, lại gọi thêm cafe và hồng trà, “Có lẽ chúng ta nên bắt đầu từ Edward Bant.”

“Đúng, trưởng quan.” Billy bổ sung tiếp: “Đúng rồi, cha mẹ của Edward Bant đều đã mất, vị hôn thê của anh ta xé chiều hôm nay từ Boston trở về, vừa vặn muốn tới nhận diện thi thể.”

“Thật tốt quá. Vậy nhìn lại tình hình của Chris Lou Carey một chút.” Alex đọc văn tự đóng dấu, “.....Ách, cha mẹ anh ta ở thành phố Salt Lake, anh ta một mình làm việc tại New York, à, đúng rồi, tôi ở nhà anh ta nhìn thấy anh ta chụp ảnh chung cùng một cô gái, thoát nhìn như là bạn gái của anh ta.”

“Đúng vậy, trưởng quan, cô gái này tên là Marry Scott, bà cụ Carpenter phát hiện thi thể nói quen cô ấy, tuần cảnh liền ghi lại địa chỉ cô ta.”

“Vậy tôi đi trước đến gặp cô ta. Billy, cậu đến khoa giám định vật chứng chờ vị hôn thê của Edward Bant..... Cô ta tên gì?”

“Josephine Haarlem.”

“Tốt, nếu cô Haarlem tới, thì gọi điện thoại cho tôi.”

“Không thành vấn đề, trưởng quan.”

Alex bước vào chiếc xe Ford cũ xưa, đem hồng trà đặt trên bệ điều khiển, bật lửa. Anh biết mình không thể không đối mặt với hai người phụ nữ bị thương gần chết trong vòng một ngày.

Mary Scottt là một cây bút tự do, cho nên làm việc tại nhà, muốn tìm cô ta rất dễ. Đối với cái chết của bạn trai cô ta hoàn toàn không cách nào tiếp nhận, đôi mắt màu lam nhạt thật to bị nước mắt ngâm đến vừa đỏ vừa sưng, nhưng lý trí vẫn khiến cô ta giữ vững tinh thần trả lời các loại vấn đề Alex đưa ra.

Cô ta nói cho người đàn ông tóc đen, Chris Lou Carey là một người yêu cực kỳ săn sóc, tốt bụng, bọn họ ở chung rất tốt. Cuộc sống bình thường của được sĩ trẻ tuổi kia cực kỳ có quy luật, anh ta chưa từng nết rượu và hít thuốc phiện, chỉ cùng cô đến quán bar cố định chơi, hoặc đi chơi bowling. Phạm vi cuộc sống của người đàn ông này đối với cô mà nói cũng rất thông suốt, bởi vì bọn họ đều cho rằng người yêu có thể chia sẻ bạn bè của nhau. Khi Alex nói cho Mary Scott của phòng của bạn trai cô cũng không có dấu vết bị phá hư, cô gái này dùng giọng điệu cực kỳ khẳng định nói: “Tôi tin không có người quen nào của anh ấy có thể làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy được, cảnh quan. Chris hòa nhã như vậy, tất cả mọi người đều thích anh ấy, không ai lại muốn thương tổn anh ấy đâu.”

“Trong những người anh ấy quen có một người tên là Edward Bant, giáo viên trung học hay không?”

“Không có, trường quan.”

“Vậy trong khoảng thời gian này anh ta có chỗ nào bất thường không?” Alex truy hỏi, “Tỷ như biến hóa về mặt tâm tình, hoặc từng gặp qua người lạ nào đó?”

Mary Scott nghiêm túc suy nghĩ một chút, vẫn lắc đầu: “Không có, cảnh quan, chúng tôi thường xuyên gặp mặt, anh ấy sẽ đem những chuyện mới mẻ kể hết cho tôi biết.”

“Anh ấy gần đây có từng tiếp xúc với thứ gì đó liên quan đến phương diện kịch ”Salome” không?”

“Salome?” Tác giả tự do nghi hoặc nói, “Không, không có, trường quan, Chris là tín đồ Thiên Chúa ngoan đạo, mặc dù anh ấy biết đó là văn học nghệ thuật kiệt xuất, nhưng chung quy cảm thấy có yếu tố báng bổ, cho nên chưa từng xem qua.”

Lại một người bảo vệ đạo đức truyền thống ít ỏi, điểm này trái lại cực kỳ tương tự Edward Bant. Alex sau khi chào tạm biệt Mary Scott, lại lái xe tới phố thứ tám khu tây, hiện trường chưa bỏ phong tỏa, chỉ thu nhỏ phạm vi lại tới phòng 106, cho nên anh rất dễ dàng vào phòng của người bị hại.

Hết thấy ở nơi này vẫn chưa thanh lý, bất quá vết máu trái lại đều đã đông đặc, biến thành màu đen buồn nôn. Alex nhìn kỹ di vật của Chris Lou Carey, sau đó bước vào phòng ngủ. Đồ dùng trong căn phòng sạch sẽ này rất ít, trên bàn làm việc đầu giường có rất nhiều tranh ảnh, dựa theo cách nói của Mary Scott, những người này cô ta đều quen biết, bọn họ là bạn học hoặc đồng nghiệp, cũng có vài người là hội viên của câu lạc bộ. Chris ở sau cửa phòng ngủ còn dán một tờ lịch trình hàng tuần, nhìn ra được cuộc sống của anh ta quả thật ngăn nắp trật tự: Thứ hai đến thứ năm sẽ đến phòng khám tư nhân làm việc, sau đó thứ 6 nghỉ ngơi, thứ 7 phần lớn thời gian tham gia tụ họp cùng bạn bè, chủ nhật đến câu lạc bộ. Alex nhìn đủ loại giấy tờ chứng nhận bên cạnh một chút, có bảng hành nghề của phòng khám tư nhân, có huy chương của trường học, có phiếu ưu đãi của quán Bowling, còn có vài giấy ra vào của câu lạc bộ..... Bất quá một sợi dây chuyền thánh giá màu trắng xen lẫn bên trong hơi khó thấy được.

Alex cầm lấy sợi dây chuyền kia, nó đại khái chỉ dùng xương bò điêu khắc, rất tinh xảo, ngay cả tóc và râu của chúa Jesus cũng nhìn thấy được rõ ràng, sau thánh giá có một chữ nhỏ: “Kiên trung, thuần khiết, khắc chế, nguyện Chúa cho chúng con sức mạnh.”

Có lẽ một tín đồ ngoan đạo hẳn phải treo thứ này ở nơi thỏa đáng hơn, tỷ như đầu giường vân vân, Alex nghĩ, mẹ của anh chưa bao giờ cho phép anh bất kính với thánh giá.

Lúc này điện thoại di động trong túi đột ngột vang lên, Billy White làm tròn bốn phần của cộng sự gọi điện báo cho anh biết cô Josephine Haarlm vừa mới tới.

Vì vậy Alex lại buông những thứ trong tay xuống, vội vàng chạy về khoa giám định vật chứng, anh đưa tay nhìn đồng hồ một chút, không sai biệt lắm vừa vặn 4h50 chiều. Bác sĩ Malcolm Miller khẳng định đã hoàn thành giải phẫu, đang sửa sang lại báo cáo khám nghiệm tử thi của ông.

Anh đi vào phòng khách của CSI, Billy White đang tiếp một cô gái xinh đẹp tóc đỏ, sau khi nhìn thấy anh đứng dậy gật đầu.

“Cô Haarlem,” Anh hướng cô ta giới thiệu nói, “Vị này chính là cảnh quan Alex Li, anh ấy và tôi cùng phụ trách vụ án của hôn phu cô.”

“Xin chào.” Josephine Haarlem gật đầu. Cô lớn lên rất đẹp, nhưng phong trần mệt mỏi, vẻ mặt tiêu tụy, nhìn ra được tin tức bi thảm thành linh xảy ra khiến cô ta đau buồn thấu tim.

Alex hình thức hóa an ủi cô vài câu, sau đó liền hỏi tình hình của Edward Bant.

Cũng như những gì anh sớm đã nghĩ tới, đánh giá Josephine Haarlem với vị hôn phu cùng Mary Scott cực kỳ giống – Hai người đàn ông này đều là người đạo đức mẫu mực, tốt đẹp chỉ sau thiên sứ, đủ để cho anh chàng như anh mặc cảm tự ti. Alex hỏi về những mối quan hệ đặc biệt của Edward Bant, cô nàng tóc đỏ xinh đẹp suy nghĩ thật lâu cũng không tìm được đối tượng hoài nghi, đối với cô ta mà nói, người kết thù với giáo viên trung học tính tình tốt như vậy cơ hồ chỉ có kẻ điên. Khi Alex hỏi hôn phu của cô có quen biết một được sĩ tên là Chris Lou Carey hay không, cô tỏ vẻ mình chưa bao giờ nghe Edward nói tới cái tên này.

Alex có chút thất vọng ghi chép lại đầu mối mới – Mặc dù không có bao nhiêu đột phá, nhưng anh vẫn lễ độ chào tạm biệt cô gái này, cũng cam đoan mau chóng bắt được hung thủ.

“Đúng rồi, cô Haarlem.” Khi anh tiễn cô ta ra ngoài đưa ra một yêu cầu, “Chúng tôi muốn đến nhà vị hôn phu của cô xem, có được không?”

“Đương nhiên, cảnh quan. Chúng tôi hiện giờ ở chung với nhau, ngay khu Queens.” Josephine Haarlem mệt mỏi nói, “Bất quá hôm nay xin đừng đến, tôi mệt muốn chết, muốn nghỉ ngơi trước một chút.”

“Không sao cả, quý cô.” Alex nho nhã lịch sự đáp ứng, “Vào ngày mai tôi sẽ gọi điện liên lạc với cô.”

“Tốt.”

Billy White tiễn cô gái tóc đỏ ra khỏi cửa, sau đó trở về trước bàn ngồi xuống: “Thế nào, trưởng quan, có phát hiện gì mới không?”

Alex lắc đầu: “Đầu mối quá ít, tiến thêm bước nữa điều tra rất khó khăn. À, dấu tay trên hộp dụng cụ cứu hỏa đã xét nghiệm chưa?”

Thanh niên mắt xám tiếc nuối thở dài: “Vẫn không có dấu tay, chỉ phát hiện mấy dấu, là mang găng tay lưu lại.”

“Kết quả khám nghiệm tử thi của bác sĩ Miller thì sao? Cậu đã đi gặp ông ấy chưa?”

Billy White lộ rõ ánh mắt có chút đắc ý: “Rồi, trưởng quan. Trước khi cô Haarlem tới tôi đã đến tìm ông ấy.” Thanh niên này tựa hồ vì lá gan mình lại lớn hơn chút nữa mà cảm thấy tự hào.

Alex cười cười cổ vũ cậu ta: “Nói một chút xem.”

“A, bác sĩ Miller nói nguyên nhân cái chết giống Edward Bant, thời gian tử vong cũng rất ngắn, ước chừng chỉ có hai mươi mấy giờ. Trong miệng mũi nạn nhân kiểm tra ra thuốc mê, đồng dạng là bị gây mê rồi giết chết.”

“Cậu làm việc không tồi, động tác rất nhanh.” Alex không chút keo kiệt tán dương nói, “Sợ trong vụ án đầu tiên đã xét nghiệm ra chưa?”

“A, hình như là sợi bông.”

“Sợi bông?” Alex có chút thất vọng “Tôi nhớ rõ quần áo Edward Bant là chất bông.”

“A, đúng vậy, bất quá kiểm nghiệm cụ thể vẫn chưa xong đâu.”

Người đàn ông tóc đen lại đem ảnh hiện trường cả hai vụ án sắp ra thành từng hàng ngay ngắn, đặc biệt so sánh những chi tiết tương tự, lại một lần nữa nhún mày, cuối cùng đưa mắt đặt trên dòng chữ bằng máu giống nhau.

Billy White chống khuỷu tay trên bàn: “Không cần xét nghiệm nét chữ cũng nhìn ra được là cùng một người viết, trưởng quan, vụ án này có phải có thể định tính là giết người liên hoàn không?”

Alex nhàn nhạt cười khổ: Quả thật quá rõ ràng, cho nên sáng nay Maurice Norman cũng đưa ra được phán đoán tương tự – Hung thủ quen đem nét bút viết sắc bén, tỷ như đuôi cong lên của chữ “y” kia viết tựa

như một cái móc đầy đủ, thoát nhìn phẳng phất như là chữ “U” và chữ “V” chồng lên nhau. Nếu có thể so sánh chữ viết, vậy bọn họ từ hơn 700 vạn người tìm một sát thủ biến thái sẽ không khó khăn đến vậy.

Người đàn ông tóc đen lấy tay vẽ mấy ký tự kia một chút, nói với Billy White: “Sáng mai chúng ta đến chỗ ở của Edward Bant, có lẽ xem thư của anh ta sẽ có phát hiện mới.

“Chris Lou Carey thì sao?”

“Chiều tôi vừa đến hiện trường nhìn một chuyến, bất quá còn chưa tìm được chữ viết của người quen anh ta. Hai người bị hại dường như cũng không quen biết nhau, trái lại hung thủ lại quen thuộc với bọn họ.”

“Thật thú vị.....”

Một trận chuông điện thoại cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người, Alex lấy di động ra, ngoài ý muốn nhìn dây số xa lạ trên màn hình kia. Người đàn ông tóc đen trong lúc nhất thời còn chưa nhớ ra là ai, mãi đến khi nghe được thanh âm dễ nghe kia, anh mới nhớ lại người đàn ông vừa quen sáng nay.

“Xin chào, cảnh quan. Tôi là Maurice Norman. Tôi nghĩ hiện giờ bụng ngài nhất định đang đói nhỉ?”

Alex nhìn Billy White một chút, đi sang một bên thấp giọng nói: “Xin chào, tiến sĩ. Tôi nói rồi hôm nay tôi không thể đi ăn tối cùng ngày, tôi bề bộn nhiều việc.”

“Không sao.” Người đàn ông mắt xanh vui vẻ nói, “Tôi hoàn toàn hiểu được tính chất công tác của ngài, do đó tôi đã gọi một vài món mang về, rất thuận tiện. À, tôi ngay dưới lầu khoa giám định vật chứng, cách ngài cực gần.”

“Thật xin lỗi, tiến sĩ.....”

“A, trời mưa rồi! Tôi không mang dù! Ngài không muốn tôi bị cảm chứ, đúng không?”

Alex có chút bất đắc dĩ để điện thoại xuống, vỗ vai Billy White: “Sáng mai chúng ta đến nhà của Edward Bant, tối nay hy vọng cậu có thể đọc xong tất cả tư liệu tôi ghi chép về ‘Salome’.”

“Dạ, trưởng quan.” Billy White tiếp nhận cuốn sổ nhỏ Alex đưa ra, hỏi, “Ngài hiện giờ phải đi rồi sao?”

“Đúng vậy.” Người đàn ông tóc đen suy nghĩ một chút, “Tôi phải cùng một chuyên gia tiếp tục thảo luận động cơ phạm tội của hung thủ.”

Bên ngoài quả nhiên trời đã bắt đầu mưa.

Alex ra trước cửa nhìn đồng hồ, khoảng 6h50, sắc trời đã cực kỳ âm trầm. Sợi mưa mỏng từ tầng mây liên tiếp thả rơi trên mặt đất, chỉ chốc lát sau đã nhuộm cả đường thành màu đen. Anh ở trong đám người chạy vội tránh mưa rất dễ dàng phát hiện bóng dáng của Maurice Norman.

Người đàn ông cao lớn này mang theo một túi xách đứng bên cạnh đèn đường, vóc người cao ngất cùng khuôn mặt anh tuấn rất dễ thấy, biểu cảm trên mặt y điềm tĩnh tựa như đang phơi nắng ở bãi biển California. Sau khi vừa nhìn thấy Alex, y mỉm cười phát tay với anh.

Alex nhếch nhếch miệng, bước nhanh đi tới ven đường, mở cửa xe mình, mời Maurice Norman ngồi vào.

Phó giáo sư có mái tóc nâu nhạt phủi phủi bọt nước trên đầu và trên quần áo, cười nói: “Thời tiết hiện giờ chính là như vậy, thời gian mưa càng ngày càng nhiều.”

“Ừm, đúng vậy, bất quá tôi không thích.” Alex tìm kiếm trong chốc lát, “Xin lỗi, chỗ này của tôi hình như không có thứ gì cho ngài lau.”

“Không sao cả.” Maurice Norman đưa tay mở túi xách, lấy ra hộp giấy nóng hổi, “Tôi không biết khẩu vị của ngài, cảnh quan, cho nên liền tùy tiện mua phần pizza jambon, còn có bánh mì bơ; đương nhiên, nếu ngài là người theo chủ nghĩa ăn chay, tôi còn chuẩn bị burger rau và xà lách khoai tây..... Ừm, muốn uống chút cafe nóng trước không?”

“Cám ơn, tiến sĩ Norman. Bất quá tôi không uống cafe, dạ dày của tôi không được tốt.”

Người đàn ông mắt xanh cũng không hề lùi bước, ngược lại như đổi ma thuật lại lấy ra hai hộp đồ uống:

“Không sao, tôi còn mua nước trái cây và hồng trà, ngài muốn loại nào?”

Alex mở ta hai mắt, lộ ra thần sắc kinh dị, sau đó dần dần bình tĩnh lại, rồi cuộc đành chịu nở nụ cười: “Thật khó tưởng tượng có người phụ nữ nào có thể cự tuyệt được sự theo đuổi của ngài, tiến sĩ.”

“Đáng tiếc tôi đối với các cô ấy chưa từng hứng thú, tôi chỉ thích nam giới.” Người đàn ông mắt xanh mỉm cười nói: “Còn nữa, cảnh quan, xin cứ gọi tôi là Morris, tôi kiên trì muốn ngài làm như vậy.”

Alex thỏa hiệp, anh nhận một ly hồng trà, phát hiện cư nhiên cảm xúc ấm áp, sau khi vận mở, hương thơm nồng và hơi nóng cùng nhẹ nhàng lan tỏa.

“Cám ơn, Morris.” Anh khách khí nói: “Tôi không biết tôi có phải trong lúc giao tiếp đã làm gì khiến anh hiểu lầm hay không, bất quá tôi thật sự không mong anh ôm tình cảm ngoài công việc đối với tôi.”

“Việc này có liên quan gì chứ?” Maurice Norman tủm tỉm cười nhìn anh, “Tôi chỉ cảm thấy anh rất đáng yêu, cho nên hy vọng anh có thể cho tôi một cơ hội, tôi sẽ là một người yêu thật tốt.”

Alex thở dài: “Đương nhiên, tôi tin anh quả thực là như vậy, nhưng tôi không cần.”

“Anh có người yêu rồi?”

“Không, đây không phải là trọng điểm.”

“Vậy còn vấn đề gì nữa? Tôi chỉ đang yêu cầu một cơ hội.”

“Morris, tôi nói rồi có lẽ anh đã phán đoán sai, tôi không phải..... Không phải đồng tính.”

Tiến sĩ Norman trầm mặc vài giây, sau đó y quay đầu nhìn vào mắt người đàn ông này, chậm rãi hỏi: “Thật vậy chẳng, Alex?”

Bộ dáng thản nhiên cùng thanh âm trầm thấp của y khiến cảnh thám tóc đen không cách nào trả lời, thậm chí có chút bối rối quay đầu.

“Ánh mắt của anh nhìn rất tịch mịch, Alex. Nó nói cho tôi biết, anh còn chưa công khai thiên hướng tình dục? Cho nên anh sợ bị người khác biết được tính hướng của mình?”

Cảnh thám tóc đen nhắm mắt lại, không nói gì nữa.

Maurice Norman lại cười, bàn tay y đặt trên vai Alex, mang theo sức lực trầm ổn. “Không sao, cảnh quan.” Người đàn ông mắt xanh ôn nhu ghé vào lỗ tai anh nói, “Hãy nghe tôi nói, kỳ thực đối mặt với bản thân một chút cũng không có gì đáng sợ.”

Alex quay đầu lại nhìn y, cong khóe miệng: “Anh muốn nói với tôi rằng anh rất dũng cảm?”

“Không,” Maurice Norman lắc đầu, “Tôi chỉ biết nên làm thế nào để thoát khỏi cảm giác phạm tội này.”

Mưa bên ngoài bắt đầu nặng hạt, sợi mưa đã biến thành hạt mưa, từng viên tròn nện trên cửa kính xe, đèn neon bắt đầu bật sáng từng trần một, trong đêm tối rét lạnh có vẻ đặc biệt ấm áp.

“Được rồi, anh thắng.” Alex uống một ngụm hồng trà, đem ly đặt trên bệ điều khiển, khởi động ô tô, “Morris, chúng ta không thể ăn gì ở đây, đổi nơi khác nhé.”

Người đàn ông mắt xanh ngồi thẳng người, cười nói: “Được, đến chỗ nào thì tùy anh, cảnh quan.”

5. Chương 5

“Nhìn xem, đây là thịt bò sa tế, mùi vị không tệ chứ? Bên trong có tương sa tế, măng khô, gừng, tỏi cùng cải ngọt, nghe nói dùng mỡ xào rất thơm ngon. Trong thức ăn Trung Quốc có không ít món đều rất chú trọng đến gia vị, cho nên làm đặc biệt tốn công phu. Anh nghĩ thế nào, tiến sĩ?”

“Món ăn ngon cực kỳ.” Người đàn ông tóc nâu nhạt phe phẩy cái nĩa trong tay, “Đáng tiếc tôi không biết dùng đũa, điều này làm cho thú vui ăn đồ Trung Quốc bị tổn thất rồi.”

Alex gấp cho y một miếng thịt bò: “Mức độ linh hoạt của hai tay rất quan trọng, việc này phải trải qua luyện tập mới được. Tôi nghĩ ngài đại khái rất ít tới đây dùng cơm chiều phải không?”

Maurice Norman lắc lắc đầu: “Đúng vậy. Phần lớn thời gian tôi lấp đầy dạ dày mình trong quán đồ ăn nhanh.”

Mặc dù chưa bao giờ mang bạn bè đến “Phúc Thọ Lâu”, nhưng Alex hôm nay lại hướng người đàn ông mắt xanh này giới thiệu món ăn Quảng Đông mình thích. Tại quán đồ ăn Trung Quốc sáng sủa mà huyền ảo này, bọn họ ngồi trong góc cạnh cửa sổ hưởng thụ thức ăn tinh xảo, bên tai không ngừng truyền đến tiếng nói chuyện mang theo giọng Quảng Đông, còn có một ít tiếng Anh, hai người đàn ông này tựa như những thực khách bình thường nhất không hề bị người khác chú ý.

“Hóa ra cậu có một nửa huyết thống Trung Quốc.” Maurice Norman rất vui vì Alex nguyện ý kể về chuyện của mình với y, “Tôi vẫn cảm thấy bề ngoài của người phương Đông có mị lực khó mà tả được, hiện giờ xem ra ưu điểm này ở trên người anh càng thể hiện thêm trọn vẹn rồi.”

“Cám ơn anh đã nói vậy, tiến sĩ.” Cảnh sát tóc đen cười cười, để đùa xuống, móc ra điều thuốc lá, “Có thể chứ?”

Maurice Norman làm một động tác “Cứ tùy ý”.

Alex rút ra một điều thuốc châm lửa, chậm rãi phun ra khói thuốc nhàn nhạt: “Kỳ thật không riêng gì bề ngoài đâu, thói quen sống của tôi rất giống cha mình, ông ấy theo cách giáo dục truyền thống của Trung Quốc yêu cầu tôi từ nhỏ đã theo khuôn mẫu. Tôi thậm chí sau khi lên đại học vẫn luôn duy trì thời gian sinh hoạt mỗi tối ngủ lúc 11h, sáng 6h rời giường, về phần số lần đến đi sàn nhảy và quán bar càng ít đến đáng thương, mãi đến sau khi đi làm mới từng trải qua cuộc sống ‘người trưởng thành’.....” Alex cười chuyển hướng người đàn ông đối diện, “Anh thì sao, Morris?” Anh chắc hẳn cảm thấy tôi rất nhầm lẫn nhỉ?”

“Không, đương nhiên là không rồi.” Người đàn ông tóc nâu nhạt tào nhả dùng khăn ăn lau khóe miệng, nhìn Alex nói, “Tôi sau 27 tuổi mới dứt được những thói quen không lành mạnh, nếu tôi có thể sớm giống như anh có lẽ có thể mau chóng trở thành giáo sư hơn.”

“Nghe có vẻ quá khứ của anh rất hoang đường.”

“Thời trẻ chung quy cảm thấy dự vọng sinh lý là quan trọng hơn cả, sức mạnh của hormone quá lớn.” Maurice Norman tựa như đùa giỡn mở hai tay ra, “Bất quá hiện giờ tôi chỉ thích thỉnh thoảng đến quán bar gần làng Greenwich tiêu khiển một chút.”

“Ồ?” Cảnh thám tóc đen mỉm cười hỏi, “Là ở đông hay tây đại lộ thứ sáu?” (chú thích 1)

“Cả hai. Tôi nghĩ tôi đi vào khu vực nào cũng có một thân phận thích hợp.”

“Anh thật là một người thẳng thắn.” Alex như tự giấu đỡ trán, “Nói cho tôi biết, anh phát hiện mình không có hứng thú với phụ nữ vào khi nào?”

Maurice Norman suy nghĩ một chút: “Chắc là 13 tuổi.”

“Chẳng lẽ lúc đó anh đã có thể xác định mình cả đời đều là một người đồng tính?” Alex có chút gay gắt hỏi, “Tựa như anh nói ‘thành thật’ mà đối mặt với chính mình?”

“Đúng vậy, tôi quả thật không có lựa chọn khác.” Người đàn ông này cơ hồ không chút do dự trả lời, trong ánh mắt màu lục của y có thứ gì đó cứng rắn tựa kim cương.

Thái độ dứt khoát này khiến trong đáy lòng cảnh thám tóc đen tuôn trào một loại cảm giác thất bại khó có thể miêu tả, anh bỗng nhiên nhớ tới sau khi mình ly hôn không lâu thì nhận được cú điện thoại kia, trong điện thoại giọng nam già nua lần đầu tiên mang theo ghen ngạo, nhưng lại quả quyết tựa như dao, cứng rắn chặt đứt hết thảy liên hệ 27 năm qua. Đồng dạng, cho dù mẹ trút hết tất cả nước mắt tới khuyên nhủ anh, nhưng vẫn không hề buông cây thánh giá trong tay – Khi biết tính hướng trời sinh của anh không cách nào thay đổi, bà nói coi như mình chưa từng sinh đứa con trai này.

Mùi nicotin xông đến ngực Alex phát đau, anh muốn ho khan, rồi lại nhịn được. Maurice Norman an tĩnh nhìn chăm chú anh, đối với sự trầm mặc đột ngột của anh dường như chẳng chút để ý. Alex miễn cưỡng cười cười: “Thoạt nhìn người nhà anh rất thoáng, tiến sĩ, việc này thật khiến tôi hâm mộ. Biết không, tôi đã hai năm rồi chưa gặp lại cha mẹ, bọn họ thậm chí ngay cả một cú điện thoại cũng không có.”

Người đàn ông tóc nâu nhạt nghiêng đầu, tựa hồ đang chăm chú lắng nghe, sau đó mới lên tiếng: “Kỳ thật cậu không cần phải hâm mộ tôi, Alex, bởi vì cha mẹ tôi đã qua đời từ rất sớm.”

Về mặt khó xử nhất thời lộ ra trên mặt cảnh thám máu lai, anh lập tức có chút bối rối, rất nhanh liền dụi tắt tàn thuốc, chữa cháy nói: “Thật xin lỗi, Morris, tôi không biết lại như vậy.....”

“Không, không, đừng để ý.” Tiến sĩ Norman đột nhiên dè tay Alex xuống, “Tôi không có ý trách cậu.”

Một loại độ ẩm của da thịt đã lâu không gặp khiến người đàn ông tóc đen có chút co rúm, anh vốn muốn rút tay mình về, nhưng người đàn ông đối diện kia lại kiên định mà ôn nhu tăng thêm lực, ngăn chặn động tác của anh. Đôi mắt Maurice Norman giống như phải thủy bạo thạch khiến Alex cảm thấy quá mức chói mắt, việc này sẽ làm anh dao động..... Đáng chết, có lẽ anh đã dao động rồi.

Người đàn ông tóc đen vẫn dùng sức rút tay mình về, trên khuôn mặt anh tuần của Maurice Norman lộ ra thất vọng không chút che giấu. “Xin lỗi, Alex.” Y nhẹ nhàng nói, “Tôi nghĩ tôi có chút không khống chế được.....Tôi thích cậu, cậu biết đó, tôi chỉ muốn có được một cơ hội.”

“Thật xin lỗi, anh không có cơ hội này đâu, tiến sĩ!” Alex vội vàng xoay đầu sang nơi khác, ngay khi Maurice Norman nhú mày, lại bổ sung nói, “Chỉ ít..... Chỉ ít trước khi vụ án này chấm dứt thì chưa có cơ hội.”

Người đàn ông tóc nâu nhạt tạm thời phát ngốc một chút, lập tức như bừng tỉnh giãn đầu mày, lại nhìn không được cười rộ lên, điều này làm cho khuôn mặt Alex vốn không lộ ra biểu cảm gì có chút nóng lên.

“Vậy chúng ta hãy cùng nhau bắt đầu trở lại với công việc của cậu đi.” Maurice Norman cười hì hì nói, sau đó từ trong túi mình lấy ra một quyển sách đưa tới trước mặt cảnh quan tóc đen.

“Đây là gì?” Alex kinh ngạc cầm lên.

“Tuyển tập tác phẩm của Gustave Boreau.” Maurice Norman lật đến một tờ cho anh, “Đây, tôi nghĩ cậu hiện tại cần chính là thứ này.”

Đúng vậy, đây chính là một bức tranh màu nước mang tên “Xuất Hiện”, một màn trên hình ảnh chính là hiện trường hung án: Thiếu nữ thân khoác phục sức hoa lệ nửa thân trần đầy đặn, đưa tay chỉ hướng đầu lâu của John the Baptist; Đầu lâu của người đàn ông kia mang theo máu tươi đầm đìa treo cao giữa không trung, nhưng lại phát ra một vòng hào quang thánh khiết; trên mặt đất phía dưới đầu lâu mơ hồ có thể thấy được dấu vết màu đỏ sẫm.....

Ngoại trừ không có bản thân Salome, hiện trường tử vong của Chris Lou Carey cùng hình ảnh cực kỳ tương tự.

Alex nhìn tập tranh này một chút, bên trong còn kẹp theo vài tờ đánh dấu trang. Anh tiện tay mở ra một vài cái trong đó, hóa ra toàn bộ là tác phẩm vị họa sĩ Pháp này dựa vào đề tài về Salome, “Salome và Herod”, “Salome hướng đến địa lao”, “Salome có hình xăm”.....

Alex ngẩng đầu hướng Maurice Norman cười cảm kích. Người đàn ông mắt xanh chống đầu, giải thích: “Tôi phải nói khi ấy làm vậy chỉ hy vọng có thể giúp ích được gì cho cậu, hiện giờ xem ra không sai, hơn nữa.....Tôi bắt đầu cực kỳ bức thiết mà hy vọng vụ án này có thể mau chóng kết thúc.”

Người đàn ông tóc đen giả vờ như mình không nghe ra ý tứ khác trong lời y nói, nhưng lại khống chế không được trái tim trong lồng ngực đập nhanh hơn. Anh cảm thấy trong thân thể có gì đó đang tan chảy, có lẽ anh cần bản không nên hứa hẹn với Maurice Norman như vậy, việc này đối với anh mà nói ngoại trừ làm tình càng rơi sâu vào vực thăm ghê tởm ra không có chỗ nào tốt. Nhưng nụ cười của người đàn ông này tràn ngập mị lực, y so với anh dũng cảm hơn, cho nên anh cần từ trên người y lấy được một ít sức mạnh ủng hộ.

Alex nghĩ, bản thân đại khái cũng đã tịch mịch quá lâu rồi nhỉ.....

Chỗ ở của Edward Bant cùng vị hôn thê của anh ta nằm ở phụ cận đại lộ Condit, là một căn nhà cực kỳ bình thường. Khi Alex Li cùng Billy White gõ cửa, Josephine Haarlem cùng em gái cô ta đến bầu bạn cùng tiếp đón bọn họ.

Trong nhà này có loại bầu không khí ấm áp, nhìn ra được từng chi tiết đều được chủ nhân dụng tâm thiết kế. Bức ảnh thân mật treo trên tường, những đồ trưng bày thành cặp do bạn bè tặng đặt mỗi góc. Billy ở

lại phòng khách hướng em gái chủ nhà giải thích một ít tình huống, còn Josephine Haarlem thì mang theo Alex tới phòng ngủ lầu hai.

Phòng này bố trí tổng thể thành gam màu nhạt, trung tâm đặt một chiếc giường đôi xinh đẹp, Alex nhìn thấy trên tủ đầu giường có một khung hình trái tim, Edward Bant đẹp trai cùng vị hôn thê của anh ta mặc áo tắm đứng trên bãi biển, cười đến vô cùng ngọt ngào.

“Đây là hình bọn tôi chụp ở Hawaii.” Josephine Haarlem theo tầm mắt của cảnh thám nhìn qua, giải thích, “Chúng tôi đều rất thích nơi đó, vốn dự định sau khi kết hôn sẽ đến hưởng tuần trăng mật.....”

“Tôi rất lấy làm tiếc, cô Haarlem.” Alex thấp giọng nói. Anh chậm rãi đi qua bàn trang điểm và trước tủ đứng, nhìn những đồ vật nhỏ nhỏ rải rác này, sau đó lại vào phòng vệ sinh, mở gương trên tường, bên trong có chút sản phẩm chăm sóc da và lược, kẹp tóc, còn có dao cạo râu, vài lọ thuốc ngủ và aspirin. Alex dời lọ thuốc, bên trong còn có một hộp nhỏ. Anh mở hộp ra, trút dao cạo râu nam dùng một lần cùng kính sát trùng dùng để đi du lịch, bỗng nhiên phát hiện một thứ gì đó thú vị.

“Cô Haarlem,” Alex đem một cây thánh giá màu trắng ngà từ trong hộp nhỏ lấy ra, “Xin hỏi đây là của vị hôn phu của cô sao?”

Cô nàng tóc đỏ có chút hoang mang, cô tiến đến nhìn kỹ xem: “Nếu như là từ trong đồ dùng du lịch của Edward tìm được, vậy hẳn phải là đồ của anh ấy rồi, bất quá tôi cho tới giờ chưa từng thấy nó.”

“Tôi muốn mang nó đi.”

“Có vấn đề gì sao, cảnh quan?”

“Có một chút, bất quá cô biết đó, chúng tôi không thể bỏ qua bất cứ đầu mối nào,” Alex lại an ủi cô ta, “Xin cứ yên tâm, có tiến triển gì tôi đều sẽ báo cho cô biết.”

Josephine Haarlem gật đầu, vì vậy Alex bỏ thánh giá vào túi nhựa. Anh có thể khẳng định thánh giá này cùng cái kia của Chris Lou Carey giống nhau: Đều là chất liệu từ xương, thợ làm tinh tế, sau lưng cũng có khắc nhóm chữ nhỏ: “Kiên trinh, thuần khiết, khắc chế, nguyện Chúa cho chúng con sức mạnh.”

Alex rất nhanh kết thúc lần điều tra này, lại mang theo Billy White chạy đến hiện trường hung án thứ hai lấy được thánh giá kia, gộp cả hai chúng nó đưa đến khoa giám định vật chứng, yêu cầu mau chóng lấy được kết quả. Có một cô nàng tóc vàng xinh đẹp Petty Franklin nói cho bọn họ biết nếu kiên nhẫn có thể chờ 2 giờ.

Khi hai người đàn ông này chờ ở phòng nghỉ, thanh niên mắt xám nhin không được nói ra suy nghĩ của cậu ta: “Ngài nghĩ Edward Bant cùng Chris Lou Carey hai người họ hẳn có quen biết nhau nhỉ, trưởng quan?”

“Có lẽ có, cũng có lẽ không.” Alex vuốt ly nhỏ trong tay, trả lời cực kỳ mơ hồ.

“Nếu như là người hoàn toàn xa lạ, vậy sở hữu thánh giá giống nhau như đúc, còn trùng hợp ở cách xa nhau trong thời gian ngắn ngủi như vậy bị giết chết cùng một phương pháp, thật sự là quá mức trùng hợp rồi.”

“Đúng vậy, nhưng ít nhất hai người phụ nữ kia không nói sai, muốn hiểu rõ toàn bộ về một người vô cùng khó khăn, cho dù quan hệ có thân thiết mấy cũng không được, các cô ấy nói chẳng qua là những chuyện mình tự biết mà thôi.” Alex nói với cộng sự của anh, “Cậu biết đó, một người nếu hạ quyết tâm muốn che giấu một chuyện thường sẽ luôn cẩn thận.”

Billy White nhú mày: “Vậy thánh giá này nói lên cái gì đây? Vừa rồi khi chúng ta gọi điện cho cô Mary Scott cô ấy cũng nói chưa từng thấy thứ này.”

“Chú ý một chút, Billy: Hai người chết đều là tín đồ Thiên Chúa giáo ngoan đạo, theo tình huống mà tôi được biết, bọn họ bình thường sẽ không bất kính với thánh giá. Nhưng thánh giá của hai người này đều để ở những nơi kín đáo ít bị phát hiện, là lẫn lộn trong những đồ vật linh kính khác. Rất rõ ràng, ý nghĩa của chúng nó đối với chúng nó không phải đại biểu cho tín ngưỡng tôn giáo.”

“Ngài nói rất có đạo lý, trưởng quan.” Trình thám mắt xám gật đầu, cậu ta đưa tay nhìn đồng hồ: “Đã 1h rồi, Petty nói ước chừng hai tiếng nữa có thể có kết quả. Trưởng quan, tôi đi chuẩn bị chút thức ăn. Ngài muốn ăn gì?”

“Ừm, hiện giờ tôi không muốn ăn gì cả, cảm ơn. Cậu đi một mình thôi, tôi ở đây chờ.”

“Dạ.”

Alex nhìn bóng lưng của cộng sự biến mất ở cửa, điện thoại di động trong túi xách vừa vụn vang lên. Nhìn trên màn ảnh là dãy số đã nhớ kỹ, anh mỉm cười.

“Xin chào, Morris.” Người đàn ông tóc đen dùng giọng điệu thoải mái chào hỏi, “Sao, đã hết giờ lên lớp rồi?”

“Xin chào, Alex.” Tiến sĩ mắt xanh ở đầu dây bên kia mỉm cười nói, “Ừm, trên thực tế tôi mới từ viện bảo tàng trở về, hơn 10 phút sau còn có một đoàn hướng dẫn khác, cho nên không thể làm gì khác hơn là hiện tại gọi điện thoại cho cậu, tôi muốn nhắc cậu tốt nhất sau khi cúp máy nên lập tức ăn chút gì đó.”

“Tại sao nói như vậy?”

“Tôi đoán cậu hiện giờ nhất định còn đang bụng đói, đúng không?”

Alex cười rộ lên: “Anh mọc ra thiên lý nhân đó sao, Morris.”

“Không, tôi chỉ rất rõ ràng công việc của cảnh sát như cậu hẳn không có khái niệm thời gian đâu, dạ dày cậu không khỏe đúng chứ? Ăn uống theo quy luật có thể cải thiện điểm này.”

“Cảm ơn, tôi lập tức đi ngay đây.”

“Ăn thứ gì đó ít cay, cả ít chua nữa đấy.”

“Vâng, nhà dinh dưỡng.” Alex lộ ra nụ cười mỉm.

“Vụ án thế nào rồi? Động tác của cậu nên nhanh lên một chút, việc này đối với tôi mà nói rất quan trọng đó.”

“Coi như thuận lợi, đây là tin tức tốt nhỉ?”

“Cực kỳ tốt, cảnh quan của tôi.” Maurice Norman nở nụ cười trầm thấp, thanh âm của y như vậy nghe rất gợi cảm, “Alex, cậu biết tôi hiện giờ không thể chờ được..... Tốt lắm, đi ăn cơm thôi, đi thôi.”

“Vâng..... Tạm biệt, Morris.”

“Ăn ngon miệng nhé, cảnh quan.”

Khi cúp máy, người đàn ông tóc đen lắc đầu, phảng phất như bên tai còn lưu lại một chút hơi ấm, điều này làm cho anh cảm thấy xa lạ rồi lại hết sức thoải mái. Anh sững sờ trong chốc lát mới thu lại nụ cười bên mép, sau đó bấm gọi cho cộng sự:

“Cậu đang ở quán ăn nhanh sao, Billy.....Đúng vậy, tôi đổi ý rồi. Làm ơn mua cho tôi một phần burger gà, được chứ?”

Ước chừng ngay sau khi bọn họ ăn bữa trưa đơn giản xong, nữ pháp y tóc vàng cầm kết quả tìm đến bọn họ. Trên kết quả xét nghiệm nói hai thánh giá nọ đều là dùng xương đùi bò điêu khắc, thành phần của sợi dây là sợi của cây dừa; Thánh giá từ bốn bộ phận dán lại, loại keo dán này sản xuất từ Nam Mỹ; Sau khi tách nó ra có thể nhìn thấy bên trong có khắc tên của người chế tạo. Petty tra xét một chút, đây là sản phẩm của một thợ thủ công Chile, ở Hoa Kỳ có một công ty thương mại nước ngoài của hắn.

Alex cùng Billy White rất nhanh đã lấy được liên lạc của công ty thương mại nước ngoài kia, lái xe chạy tới phòng làm việc nằm ở phụ cận quảng trường Union. Sau khi trình giấy chứng nhận, giám đốc cực kỳ phối hợp để thư ký tra cứu khách hàng đặt mua những cây thánh giá này.

“Là một cha xứ Thiên Chúa giáo tên Matthew Oliver.” Cô thư ký mập mạp chỉ vào máy tính nói với hai cảnh thám, “Một năm trước ông ấy thông qua chúng tôi hướng bên Chile đặt chừng 100 cây thánh giá như vậy.”

“Có địa chỉ của ông ấy không?”

“Ách. Đương nhiên. Ngay số 7 phố lớn sông Harlem, giáo đường của ông ấy cách cầu George Washington không xa.”

“Rất cảm ơn.”

Alex cùng Billy White đều rất hưng phấn, đột phá này đối với những đầu mối thiếu thốn hiện tại của bọn họ mà nói vô cùng quý giá. Hiện giờ hai người chết rồi cuộc có mối liên hệ mới, phẳng phất như những thứ đang giấu sau lưng bọn họ cũng được kéo gần khoảng cách lại. Cảnh thám mắt xám ở trên xe thậm chí vui vẻ dùng đầu ngón tay gõ nhịp.

“Coi chừng, Billy.” Alex cười nhắc nhở cộng sự của anh, “Hiện giờ chúng ta chỉ biết lai lịch của thánh giá này, khả năng không tính là gì đâu.”

“Nhưng chúng ta ít nhất có thể chứng minh hai người bọn họ đều lấy được thứ này từ cùng một nơi, trước mắt đây là thứ duy nhất chứng minh bọn họ có liên hệ. Tốt nhất là có thể chứng minh bọn họ cũng dưới mối liên hệ duy nhất này quen biết hung thủ. Có khả năng này không, trưởng quan?”

“Khả năng rất lớn.” Alex nói, “Nhưng một cha xứ phát thánh giá cho giáo đồ cũng là chuyện rất bình thường, nếu muốn nói kỳ quái, đó chính là thái độ của giáo đồ đối với việc tiếp nhận thứ này tựa hồ không đủ tôn kính.”

“Rất nhanh sẽ biết nguyên nhân thôi.” Billy White cười rộ lên, “Trưởng quan, đó là một phát hiện tốt! Ngài không cho rằng chúng ta có thể đẩy nhanh tốc độ phá án sao? Tôi đoán ngài kỳ thật cũng cao hứng giống tôi!”

Alex nắm vô lăng nhíu mày: “Tôi sao? Tại sao lại nói vậy?”

“Tâm tình của ngài không tồi! Ít nhất hơn hẳn hai ngày trước đó, tôi có thể cảm giác được!” Cộng sự trẻ tuổi nói, “Có chuyện gì vui sao?”

Alex lắc đầu, anh không ngờ rằng Billy White lại có nhận xét như vậy, nhưng anh tin tưởng về mặt mình trong lúc vô tình quả thật đã hòa hoãn đi một ít. Trên thực tế, người đàn ông tóc đen cũng không sẵn lòng để mình dễ dàng bị thay đổi như vậy, cho nên anh có chút ảo não nhíu mày, cũng may thanh niên mắt xám cũng không truy hỏi nữa, toàn bộ lực chú ý của cậu lính mới này vẫn đang đặt vào công việc.

“Trưởng quan, hiện giờ tôi muốn biết nhất là cha xứ hiền lành tại sao lại muốn đem thánh giá tự mình đặt mua đưa cho hai người đàn ông sắp kết hôn?” Billy White hăng hái bừa bừa đoán, “Ngài nói xem chẳng lẽ để chúc phúc sao?”

Alex không trả lời, bởi vì anh biết ước chừng nửa giờ sau thanh niên mắt xám có lẽ sẽ nhận được đáp án cậu ta kỳ vọng rồi.

Mặc dù không phải lễ ngày chủ nhật, nhưng làm tròn bốn phận xong cha xứ Matthew Oliver vẫn đứng trong giáo đường của mình, chỉ đạo công tác quét dọn. Khi Alex cùng Billy White tìm được ngài, ngài đang cùng mấy người giúp lễ cùng nhau xắn tay áo chà lau tượng thánh, nhìn thấy hai cảnh sát New York hướng mình đưa ra giấy chứng nhận, vị cha xứ này giật mình mở to hai mắt.

Kỳ thật giật mình không riêng gì bản thân cha xứ, người đàn ông tóc đen cùng cộng sự của anh cũng thật sự ngoài ý muốn – Cha xứ “hiền lành” này so với tưởng tượng của bọn họ trẻ tuổi hơn nhiều, bộ dáng nhiều nhất là 28 29 tuổi, hơn nữa bề ngoài rất đẹp trai, trong đôi mắt màu lam thậm chí mang theo một loại thần sắc ngây thơ.

“Có thể quấy rầy ngài vài phút không, cha xứ?” Alex nói với ngài, “Chúng tôi có hai vụ án giết người nên muốn hỏi ngài một chuyện.”

“Giết người?” Matthew Oliver bật thốt lên, sau đó vội vài làm dấu thánh giá, “Chúa ơi, thật là đáng sợ.”

Alex ho khan hai tiếng, có chút mất tự nhiên nhìn chung quanh, những đứa bé trẻ tuổi này đều trợn mắt há hốc mồm nhìn chằm chằm vào họ.

“Chúng ta có thể đến nơi khác nói chuyện không?”

“À, đương nhiên có thể.” Cha xứ giao dụng cụ trong tay ột thằng bé cách ngài gần nhất, “Mọi người tiếp tục làm, Mike, Cha sẽ quay lại nhanh thôi.”

Cha xứ một bên sửa sang lại quần áo của mình, một bên mang theo Alex cùng Billy White tới phòng nghỉ của mình. Ngài rót cho bọn họ hai ly nước lọc, sau đó ngồi xuống.

“Thật xin lỗi tôi không có thức uống khác, cảnh quan.”

“Không sao.” Alex từ trong túi lấy ra thánh giá chứa trong túi vật chứng, “Ngài biết thứ này chứ, cha xứ.”

Cha cố Oliver cẩn thận phân biệt trong chốc lát, dùng giọng điệu khẳng định trả lời: “Đúng vậy, đương nhiên. Đây là tôi đặt ngài Pedro Jonas Latvia của Chile làm! Ba năm trước khi đến Santiago du lịch nhìn thấy tác phẩm điêu khắc của ông ấy, đó thật sự là thiết kế quá tuyệt, quả thực là thiên tài –”

“Vậy, cha xứ,” Alex vội vàng cắt ngang hồi tưởng của ngài, “Ngài đã đặt làm bao nhiêu thánh giá này?”

“Khoảng một trăm?”

“Bây giờ còn không?”

“Còn dư 18 cái.” Cha xứ Oliver xoay người từ trong một tủ quần áo lấy ra một cái hộp, bên trong đặt hỗn độn những cây thánh giá giống nhau như đúc.

Billy White cầm lấy một cái trong đó đối chiếu với cái kia trong túi vật chứng, sau đó gật đầu với Alex.

Người đàn ông tóc đen trả hộp lại cho cha xứ này, lại hỏi: “Ngài đã đưa chúng cho những ai?”

Bề tôi khuôn mặt xinh đẹp của Chúa hơi khó xử suy nghĩ một chút: “Có rất nhiều người, tôi đã không nhớ rõ nữa, bất quá lúc đầu tôi đặt hàng chúng nó vốn đã không dự định xem như tượng thánh để tặng.”

“Thế là vì cái gì?”

“Ừm, là như thế này.” Cha xứ giải thích, “Khi tôi giảng đạo cho các tín đồ sẽ rất nghiêm túc suy nghĩ, trên thế giới coi trọng vật chất này, nên làm thế nào để chống đỡ sức hấp dẫn của ma quỷ. Đương nhiên Chúa là ngọn đèn sáng duy nhất, tình yêu của Ngài sẽ chỉ hướng ỏi người chúng ta. Nhưng mà, vẫn như cũ có rất nhiều người trẻ tuổi không cách nào chống lại được dục vọng, việc này vô cùng nguy hiểm.....”

Billy hướng Alex đưa mắt ra hiệu, tựa hồ đối với lời Cha xứ nói chẳng hiểu ra sao, nhưng người đàn ông tóc đen vẫn nghiêm túc lắng nghe.

“..... Nếu dung túng cho tà niệm của bản thân lan tràn không kiêng kỵ, chẳng khác nào mặc a quỷ có cơ hội làm ác; Đồng dạng, nếu như có thể trói buộc đủ chính mình, không ngừng ảnh hưởng tới thân nhân và bạn bè nữa, vậy sẽ sinh ra kết quả tốt không thể nghĩ ngờ.” Matthew Oliver trình bày quan điểm của mình, “Bởi vậy, để giúp những đứa trẻ này kiên định với tín ngưỡng, hơn nữa càng kiên định với hy vọng, tôi sáng lập một hiệp hội tên là ‘Những Người Kiên Trinh’.”

“Xin thứ lỗi,” Thanh niên mắt xám rút cuộc nhin không được hỏi, “Cha xứ, cái đó và thánh giá của ngài có quan hệ gì chứ?”

“À, tôi phát ỏi hội viên một thánh giá như vậy.”

Alex đã hiểu: “Thì ra là thế.....Cha xứ, có thể nói cho tôi biết ý đồ của ngài khi phát cho họ thánh giá không? Ngài hy vọng bọn họ có thể mỗi ngày mang theo cầu khẩn với nó?”

“Cũng không phải!” Cha xứ Matthew Oliver lắc đầu, “Thánh giá này chỉ là dấu hiệu của hội viên, bọn họ mỗi lần tới tham gia hoạt động đều đeo thánh giá này trước mặt tượng thánh, để tôi có thể ghi nhớ nhân số.”

“Tại sao không dứt khoát đăng ký chứ?”

Cha xứ lộ ra nụ cười mỉa: “Không, ngài không hiểu, cảnh quan. Tôi chỉ hy vọng các tín đồ có thể thu được sức mạnh của tín ngưỡng, tôi muốn chính bọn họ hướng về Chúa, về phần bọn họ rốt cuộc là ai, đã làm gì, việc này cũng không quan trọng. Cho nên sau khi nhận được thánh giá, bọn họ chỉ cần tự nguyện trên sổ của giáo đường lưu lại địa chỉ, điện thoại và tên họ là được, tôi sẽ không đặc biệt ghi nhớ từng người. Đồng dạng, khi đến là tự nguyện, khi muốn đi thì lúc nào đi cũng được, cho tới giờ tôi cũng không hạn chế.”

“Nói cách khác, ngài căn bản không cách nào đem tên, địa chỉ cùng người cụ thể liên hệ lại.”

“Đúng vậy, cảnh quan.”

“Vậy mỗi lần ngài giảng đạo cho những người này đều là những nội dung gì?”

“Là về cuộc sống thuần khiết, rời xa tính dục và tà ác.”

“Có thể cụ thể hơn chút không?”

Đôi mắt lam trong suốt của Matthew Oliver có chút lóe lên, bàn tay mảnh khảnh của ngài nắm thành nắm: “Là tình dục! Cảnh quan, là tình dục! Loạn luân, lạm giao và đồng tính, những điều này là những hưởng thụ thuộc về ma quỷ, là tội ác sẽ bị Chúa trừng phạt, tôi muốn giúp những đứa trẻ đáng thương này chống lại chúng!”

Tim Alex nhảy mạnh lên, anh nhìn khuôn mặt tuấn mỹ trước mặt này, chỉ cảm thấy ngực khó chịu, hô hấp dồn dập, nhất thời cơ hồ khó có thể chịu được.

6. Chương 6

Alex Li nhớ rõ thanh âm của mẹ mình, cho tới giờ đều trầm thấp và mềm mại như vậy, hoàn toàn không giống một người phụ nữ có huyết thống Ireland. Bà xinh đẹp, dịu dàng, biết đọc lòng người, ngoại trừ Chúa ra, chồng và gia đình chính là toàn bộ thế giới của bà. Bà nghiêm khắc dựa theo “Kinh Thánh” để chỉ đạo cuộc sống của mình, đồng dạng hy vọng mỗi thành viên trong nhà tương lai đều có thể được tiếp tục sống cùng nhau trên thiên đường, nhưng khi bà phát hiện đứa con duy nhất của mình cư nhiên đã được định sẵn một chỗ ở địa ngục, bà kinh hoàng.

Mới đầu bà cũng không tin, bởi vì Alex đã kết hôn, hơn nữa có một bảo bối đáng yêu như thiên sứ, bà cũng cố gắng khuyên bảo Fanny từ bỏ ý định ly hôn, nhưng sau khi con trai khai thật nó từng trốn vợ cùng chín gã đàn ông ăn nằm trên giường, người mẹ này bắt đầu nguyên rủa Alex, hơn nữa như mất trí phát tiết oán hận và tuyệt vọng trong lòng.

Alex nhớ vô cùng rõ ràng thanh âm của bà khi đó trong điện thoại, vừa bén nhọn lại vừa điên cuồng, căn bản không cách nào làm cho người ta liên hệ được với khi bà bình thường ưu nhã. Loại thanh âm này cũng như tiếng ghen ngào của cha, thật sâu khắc vào trong đầu anh.

Hiện giờ anh rất khổ sở phát hiện cha xứ Matthew Oliver trước mặt đang dùng giọng điệu rất tương tự mẹ mình nói với anh về hiệp hội “Những người kiên trinh” điều này làm cho anh lại sinh ra ý niệm muốn bắt chước tất cả để chạy trốn trong đầu. Nhưng anh không thể làm vậy được, anh phải khống chế bản thân đừng vì sự tức giận và sợ hãi đang bành trướng trong ngực mà bất lịch sự với người đứng đầu những con chiên của Chúa này.

Cha xứ Matthew Oliver cũng không chú ý tới hai tay cảnh thám nắm chặt cùng cơ mặt rung động, chỉ đắm chìm trong sự cuồng nhiệt tôn giáo của mình.

“Tôi hy vọng ngài có thể hiểu rõ chuyện tôi muốn làm, ngài cảnh quan!” Cha xứ trẻ tuổi đẹp trai dùng thanh âm thanh thúy của ngài tiếp tục nói, “Tác dụng tôi tạo ra được là phóng đại tình yêu của Chúa đối với mọi người, để bọn họ phân biệt được tội ác! Tôi hy vọng làm một người chăn dắt tốt, vì bọn họ chiếu sáng con đường! Tôi đem phẩm đức bọn họ đã dựng nên tiến một bước làm cho vững chắc thêm, đồng thời, tôi tiếp nhận họ bộc lộ bất an, bối rối, thống khổ, cùng đấu tranh! Trong mắt tôi những người có thể tự động gia nhập hiệp hội ‘Những người kiên trinh’ là những dũng sĩ dám đối mặt với chính mình, cho nên tôi không cần nhận thức từng người trong họ để xác định tác dụng của giảng đạo có thể sinh ra trong lòng bọn họ, tôi chỉ cần biết rằng mỗi lần số lượng thánh giá đang gia tăng là đủ rồi.....”

“Được rồi.” Alex nhấc tay lên, khắc chế không lộ ra vẻ mặt chán ghét, “Vậy xin nói cho tôi biết tại sao ngài lại muốn người trong hiệp hội lưu lại tên và phương thức liên lạc của mình chứ?”

Cha xứ Oliver giải thích: “Đó cũng không phải cho tôi, cảnh quan, tuyệt đối không phải tôi muốn nắm giữ tư liệu gì của họ, đây là để giúp đỡ trao đổi giữa các thành viên. Sau khi kết thúc bài giảng có vài người họ có lẽ có thể trở thành bạn bè, hoặc cổ vũ lẫn nhau.”

“Tại sao bọn họ biết lẫn nhau được? Thông qua quyển sổ của ngài sao?”

“Đúng vậy.”

“Quyển sổ kia đặt ở đâu?”

“Mỗi lần giảng đạo tôi sẽ đặt nó dưới tượng thánh, chính là bên cạnh thánh giá của họ.”

“Ý của ngài là, chỉ cần nguyện ý, thành viên hiệp hội có thể tùy ý thu được phương thức liên lạc với những người khác?”

Cha xứ Olivier sờ sờ tay mình, gật đầu.

Alex thở dài một hơi, đột nhiên đối với người trước mặt này tràn ngập bất đắc dĩ: “Đã như vậy, cha xứ, xin cho chúng tôi xem quyển sổ này, được không?”

“Xin lỗi, cảnh quan, nếu như trước kia, tôi sẽ không còn cách nào khác cho hai người xem.” Bề tôi của Chúa trừng mắt, “Trên thực tế, nó đã sớm biến mất rồi.”

“Cái gì?” Billy White nhin không được hô lên, sau đó dời mắt về phía cộng sự của cậu ta.

Alex đề nghị ẩn đường truy hỏi: “Nó biến mất vào lúc nào?”

“Đại khái đã vài tháng rồi thì phải?”

“Sao lại không thấy đâu nữa? Là có người trộm nó, hay nguyên nhân nào khác?”

“Tôi cũng không biết nói sao.” Cha xứ nhún nhún vai, “Mỗi lần giảng đạo nó đều đặt phía dưới tượng thánh, vừa vào giáo đường có thể thấy ngay, là dựa vào phía dưới bên trái tượng Đức Mẹ và Chúa hài đồng. Nhưng có một lần có một hội viên mới tới vừa định ký sổ lại phát hiện không thấy nó đâu nữa.”

“Ngài bình thường đặt quyển sổ này ở đâu?”

“Ngay trong tủ treo quần áo của phòng nghỉ, đặt cùng những thánh giá này.”

Alex nhìn cái tủ kia một chút, nó ngay cả khóa cũng không có: “Vậy ngài về sau có sổ đăng ký mới không?”

“À, có, mọi người lại viết một lần nữa, bất quá có vài người đã rời khỏi thì mất liên lạc.” Cha xứ Matthew Oliver lại xoay người lấy ra một quyển sổ bìa cứng, đưa cho cảnh thám tóc đen.

Alex mở ra quyển sổ tràn ngập hơn mười nét chữ khác nhau kia, ở trang thứ ba và trang thứ năm lần lượt phát hiện tên của Edward Bant và Chris Lou Carey. Anh khép quyển sổ lại: “Cha xứ, tôi muốn đem quyển sổ đăng ký này về hợp tác điều tra. À, còn phải có một thánh giá nữa.”

“À, đương nhiên là được, cảnh quan.”

Vì vậy người đàn ông tóc đen lễ phép để lại số điện thoại mình cho cha xứ: “Vô cùng cảm tạ ngài đã bớt thời gian đón tiếp chúng tôi, cha xứ, nếu vạn nhất ngài nhớ tới vài nét đặc thù của thành viên hiệp hội, hoặc tên, xin nói cho chúng tôi biết.”

“Được, nhưng mà cảnh quan –”

Alex cắt ngang lời ngài: “Đương nhiên, tôi nói chính là vạn nhất.”

Cha xứ mất lam rớt cuộc gật đầu, ông tiễn hai người cảnh sát kia ra khỏi giáo đường, lúc chia tay cẩn thận hỏi han: “Cảnh quan, vụ án giết người ngài nói, chẳng lẽ có liên quan đến thành viên của hiệp hội ‘Những người kiên trinh’?”

“Đúng vậy, cha xứ.”

“Nhưng mà, bọn họ đều là người ôn hòa.” Matthew Oliver sốt ruột nói, “Tôi tin họ đều rất thiện lương, sẽ không thương tổn người khác đâu –”

Alex lắc lắc đầu: “Không không, cha xứ, ngài hiểu lầm ý của tôi rồi. Kỳ thật, tin đồn của ngài là nạn nhân – Có hai thành viên của hiệp hội ‘Những người kiên trinh’ bị người ta chặt đầu.”

Trên khuôn mặt đẹp trai của bề tôi của Chúa lộ ra vẻ kinh hãi, trợn mắt đứng bất động tại chỗ nhìn.

Billy White ngồi bên cạnh Alex, lật xem danh sách thành viên hiệp hội “Những người kiên trinh” lấy được từ chỗ cha xứ. Cậu ta đối với cuộc sống hiện tại vẫn còn có nhiều người vui với phái Thanh Giáo[1] cảm thấy cực kỳ lạ lùng.

[1] Giáo phái ở nước Anh, thế kỉ XVI- XVII, giáo phái theo chủ nghĩa đạo đức

“Trưởng quan, ngài không có thấy vị cha xứ kia mặc dù đáng mạo không tồi, nhưng có chút khiến người ta chán ghét sao?” Thanh niên mắt xám bình luận nói: “Nói thật ra, tôi thật không dám tưởng tượng sẽ có người có thể mỗi tối cuối tuần ngồi trong giáo đường nghe ông ta nói dông dài đến hừng đông.”

“Tôn giáo là thứ dễ khiến người ta bị nghiện, cũng như ma túy vậy.” Alex một bên lái xe một bên nhàn nhạt nói, “Mặc dù Chúa thật vĩ đại, nhưng người đại diện mà ngài chọn lại tốt xấu lẫn lộn, cha xứ Oliver chỉ là một người tương đối kỳ lạ trong đó.”

“Hiệp hội cha xứ này sáng lập thật sự quá mức lý tưởng chủ nghĩa.”

“Đúng vậy, chẳng qua đối với rất nhiều người mà nói, việc bọn họ làm đối với mình có ý nghĩa là đủ rồi. Huống hồ hiệp hội này hợp pháp hơn nữa vô hại, chỉ là một tổ chức tôn giáo cỡ nhỏ rất bình thường.”

“Nhưng đã có hai thành viên bị hại.” Billy White lẩm bẩm nói, “Tôi cho tới giờ chưa từng thấy người thần kinh thô như vậy, ông ấy dường như sống lại từ thời trung cổ. Trưởng quan, ngài nói hai nạn nhân có khả năng đã quen nhau trong hiệp hội này hay không?”

“Đương nhiên là có khả năng, nhưng bọn họ đều gạt bạn gái tới đây.”

“Ừm, đúng, hai người phụ nữ kia đều không biết thánh giá này.”

“Có lẽ chúng sợ hãi trước khi cưới.” Alex cười nói, “Bọn họ đều sắp kết hôn rồi, không chừng là muốn bản thân có được dũng khí trong tương lai mấy mươi năm nữa một lòng đối đãi với vợ.”

“Trưởng quan, anh nghĩ hung thủ có thể cũng là thành viên trong hiệp hội này hay không?”

Alex lắc đầu: “Tôi không biết, Billy, có thể đúng, cũng có thể không. Cha xứ Oliver nói quyển sổ đăng ký đã mất một lần, nhớ chứ?”

Thanh niên mắt xám đóng quyển sổ lại: “Vậy chúng ta phải tiến hành điều tra từ thứ này trước, đúng không, trưởng quan.”

“Đương nhiên.”

“Tổng cộng có 75 người, đây chính là công tác nặng nề đó.”

Alex cười cười, đưa mắt chuyển hướng đường Broadway ngoài cửa sổ. Bóng đêm đang tới gần biểu thị ngày hôm nay đang trôi qua, cửa hàng nhãn hiệu nổi tiếng đủ loại kiểu dáng đã sáng đèn, Armani, Banana Republic, Kenneth Cole.....Những thứ trong tủ kính được chiếu đến lấp lánh tỏa sáng, giống như bảo khố của các đạo tặc trong ngàn lẻ một đêm. Dục vọng của con người luôn vô tận, mỗi thời mỗi khác đều phải đối mặt với đủ loại hấp dẫn khác nhau, mà kẻ mềm yếu càng nhiều, do đó người đàn ông tóc đen nghĩ, có đôi khi ngây thơ như cha xứ Matthew Oliver ngược lại có thể xem như một đối tượng đáng để anh kính nể.

Nhưng Alex cũng có thể dự liệu điều tra kế tiếp quả thực sẽ không dễ dàng.

Ấn theo tên và địa chỉ trên quyển sổ mà xem, thành viên của hiệp hội “Những người kiên trinh” có thể xem như trải rộng cả New York, hơn nữa có không ít rõ ràng là dùng tên giả, tỷ như “Matthew”, “Paul” gì gì đó, phương thức liên lạc để lại cũng không rõ ràng, mà thời gian của bọn họ cũng không nhiều.....

Tiện đường đưa Billy White đến khu nhà trọ cậu ta thuê, Alex mua chút thực phẩm hâm nóng về nhà, anh vội vã tắm rửa, lấp đầy bụng, sau đó ngồi dưới đèn cẩn thận đọc danh sách của hiệp hội “Những người kiên trinh”, đem những người có địa chỉ tường tận rút ra. Điện thoại của Maurice Norman gọi tới ước chừng khoảng 11h, mà Alex vừa vặn đang tựa đầu trên giường chuẩn bị xem tiếp về bức vẽ Salome, tác phẩm yêu dị hoa lệ của Gustave Boreau.

“Tôi đoán cậu hiện giờ nhất định đang nằm trên giường, đúng không, cảnh quan?” Người đàn ông tóc nâu nhạt đang trong điện thoại dùng thanh âm dịu dàng hỏi, “Cảm giác thế nào?”

“Ừm, vô cùng thoải mái, tôi rất cuộc có thể cho lưng mình nghỉ ngơi một chút rồi.” Alex cười nói, “Hôm nay chạy rất nhiều nơi.”

“Thuận lợi chứ? Cậu biết tôi rất chú ý mà.”

“Tiến sĩ, anh quá nóng lòng rồi.” Alex than thở nói, “Tôi cùng cha xứ Matthew Oliver cuồng nhiệt giao tiếp đã vô cùng mất công rồi.”

“Matthew Oliver?” Thanh âm của người đàn ông trở nên có chút cẩn thận, “Cha xứ Thiên Chúa giáo rất trẻ tuổi kia? Có đôi mắt lam xinh đẹp?”

Alex ngoài ý muốn hỏi: “Anh quen ngài?”

Maurice Norman cười rộ lên: “Đương nhiên quen, ông ấy chính là một đối thủ biện luận cực kỳ lợi hại, từng hòng ‘cứu vớt’ một học sinh như tôi đừng biến thành đồng tính luyến ái. Ngài còn chỉ trích tôi không làm tròn chức trách của một giáo sư, ngài không tin tính hướng chịu ảnh hưởng của nhân tố trời sinh, điều này làm tôi vô cùng đau đầu.”

“Xem ra anh đã lĩnh giáo qua sự lợi hại của ngài rồi, tiến sĩ, nhưng đừng lo, tôi vẫn từ chỗ ngài ấy lấy được vài thứ cần thiết.”

“Nghe giọng điệu của cậu không tồi, tôi đây yên tâm rồi.” Maurice Norman thở dài nói, “Có Chúa mới biết được tôi hiện giờ muốn gặp cậu bao nhiêu, Alex, tôi vốn muốn đi đón cậu ăn cơm chiều, nhưng tôi lại không muốn quấy rầy công việc của cậu, việc này thật sự quá mâu thuẫn.”

“Tiến sĩ, giọng điệu của anh như vậy tựa như một diễn viên sứt sẹo đang biểu diễn tiết mục cầu xin tình yêu đó.”

“Nếu cậu biết tôi đang ngay dưới lầu nhất định sẽ không nói như vậy nữa.”

Alex thoáng cái từ trên giường nhảy dựng lên, nhưng suy nghĩ một chút lại ngồi xuống. “Đừng, đừng nói giỡn, Morris.” Anh nói, “Anh căn bản không tìm được nhà của tôi.”

“Vốn là như vậy, bắt quá lần trước khi ở Phúc Thọ Lâu, cậu đã nói đang ở khu nhà trọ cao nhất kề bên này, cho nên tôi liền đi hỏi một chút.”

Tay nắm ống nghe của Alex siết chặt, không biết nói gì.

Maurice Norman vội vàng giải thích: “Xin lỗi, tôi cũng không muốn điều tra không gian cá nhân của cậu, Alex, tôi tuyệt đối không có ý này, ngàn vạn lần đừng nóng giận. Tôi rất bướng bỉnh, tôi chỉ.....Chỉ muốn cách cậu gần hơn một chút, xin tin tôi.”

Thanh âm của người đàn ông này sứt ruột vạn phần, dường như rất chân thành. Alex trầm mặc một hồi, thở dài: “Anh lên đây đi.....”

“Không, Alex, không phải tôi muốn ép buộc cậu mời tôi –”

“Lên đây đi, hoặc là tôi xuống đó.” Alex tận lực thoải mái nói, “Vứt khách rét lạnh trong gió đêm cũng không phải hành vi lễ phép. Nhà của tôi ngay tầng trên cùng, một cánh cửa độc lập.”

Maurice Norman tựa như thở phào nhẹ nhõm, sau đó mừng rỡ ừ một tiếng, cúp điện thoại. Người đàn ông tóc đen nhìn điện thoại còn lưu lại hơi ấm, nghĩ bản thân đã trở nên quá xúc động rồi – Phòng này ngoại trừ chủ nhân của nó, tựa hồ còn chưa có người thứ hai bước vào.

Vài phút sau chuông cửa vang lên, Alex nhanh chóng điều chỉnh tốt biểu cảm của mình, mở cửa cho Maurice Norman.

Người theo đuổi nhiệt tình hôm nay tựa hồ ngại ngùng mà cẩn thận, vừa nhìn thấy anh liền hàm chứa xin lỗi mà mỉm cười. Alex nhìn thấy trên áo khoác dạ sẫm màu của người đàn ông này có lớp gò đỏ như đường trắng, xem ra bên ngoài đã bắt đầu mưa rồi.

Cảnh thám tóc đen mở tủ lạnh hỏi: “Tùy tiện ngồi đi, muốn uống gì không? Bia? Whiskey?”

“Bia là tốt rồi, cảm ơn.” Maurice Norman cởi áo khoác, đánh giá phòng của Alex. Chỗ này ước chừng hai ngàn feet vuông, đồ đạc rất ít, trang trí cũng rất đơn giản, cơ hồ không có vật phẩm trang trí gì; Phòng vệ sinh, phòng ngủ và phòng khách chỉ dùng thủy tinh màu mờ hồ ngăn cách, tận cùng phía trái bên cạnh là phòng bếp, bên phải là ban công và cửa sổ sát sàn cực lớn. Từ cửa chớp giắt ra có thể nhìn thấy những ngọn đèn rực rỡ của New York về đêm, còn có bầu trời đen như mực.

Người đàn ông tóc đen mở một chai bia đưa cho khách, sau đó ngồi xuống đối diện y.

“Nhu cầu cuộc sống của cậu không cao, Alex.” Maurice Norman bình luận nói, “Nhà của cậu rất sạch sẽ, rất giản dị.....”

“Cũng rất đơn sơ, phải không?” Alex cười cười, “Không quan hệ, anh có thể nói thẳng, tiến sĩ. Tôi rất ít khi về nhà, nơi này nếu nói là nhà, không bằng nói là một chỗ ngủ.”

Trong mắt người đàn ông tóc nâu nhạt lộ ra một loại biểu cảm mềm mại, y nhẹ giọng hỏi: “Chẳng lẽ nói.....Chỗ ở của cậu trước kia không phải như vậy?”

Alex cười khỏ: “Ừm, đúng vậy, tôi từng ở phụ cận Berridge, cùng vợ tôi, con trai tôi, đây chính là một ngôi nhà đầy đủ.”

Maurice giật nảy mình, thật bất ngờ hỏi: “Cậu là nói..... Cậu từng kết hôn.”

“Rất hèn hạ, đúng không?” Alex tự giễu nhún vai, “Anh có thể xem thường tôi, không sao cả, nhưng tôi một chút cũng không hối hận.”

“Không, cậu hiểu lầm ý của tôi rồi.” Người đàn ông mắt xanh nhú mày, “Tại sao cậu luôn cho rằng mình sẽ bị khinh bỉ vậy, Alex? Trong chúng ta có rất nhiều người từng trốn tránh, đó cũng không phải lỗi của họ, cái nhìn đạo đức của thế tục quá mạnh mẽ, họ cũng chỉ muốn thử bảo vệ mình.”

“Chẳng lẽ anh cho rằng một người đồng tính cùng người dị tính kết hôn là chính xác?”

“Không, tôi rất phản đối, bởi vì loại người này không chỉ thương tổn chính bản thân họ. Nhưng mà –” Maurice Norman nghiêng người về phía người đàn ông tóc đen, dừng lại ở ánh mắt anh, “– Tin tưởng tôi, Alex, sai lầm như vậy có thể được tha thứ, hơn nữa cậu đã sửa đổi, không phải sao?”

Alex tránh tầm mắt của Morris, anh biết mình trong nháy mắt đã xúc động, nhưng không muốn để cho người đàn ông kia biết.

“Có lẽ là vậy, bắt quá lại tìm không được phương pháp đền bù.” Anh hừ một tiếng, “Hiện giờ vợ trước của tôi cực kỳ hận tôi, thậm chí không muốn để con trai gặp mặt tôi.”

“Nguyên nhân cậu nói không hối hận, có phải vì chú bé con kia không?”

Giọng điệu dí dỏm của Maurice Norman khiến người đàn ông tóc đen nở nụ cười, tâm tình của anh trở nên tốt hơn một tí, thậm chí xoay người từ đầu giường lấy ra một khung ảnh.

“Có sẵn lòng làm quen với chàng thủy thủ nhỏ của tôi một chút không?” Người cha này có chút đắc ý đem ảnh con trai mình đưa cho Morris, “Nhìn này, nó rất tuyệt, đúng không?”

Trên bức ảnh là một bé trai hơn 4 tuổi, có mái tóc màu nâu đậm cùng đôi mắt lam sẫm giống hệt cha mình, trên cái đầu nhỏ tròn xoe của nó đội một cái nón kiểu hải quân, đang ngạc nhiên nhìn vào ống kính.

“Tôi phải nói rằng đây là chú bé đáng yêu nhất mà tôi từng thấy đó.” Morris không chút nào ra vẻ ca ngạo nói, “Nhìn nó lớn lên giống cậu nhiều hơn đấy, Alex, nó tương lai nhất định cực kỳ mê người.”

Người đàn ông tóc đen thỏa mãn cười rộ lên, có chút đắc ý, lại mang theo vài phần khổ sở. Anh lấy lại bức ảnh, nhẹ nhàng sờ mặt con trai, sau đó buông khung ảnh xuống: “Tôi đã gần nửa năm rồi chưa gặp được Daniel, vợ trước của tôi dường như sợ hãi tính hướng của tôi sẽ lây cho con trai.”

Maurice Norman đi tới bên Alex ngồi xuống, cầm tay anh: “Nghe này, cảnh quan, tôi có một ma pháp, có muốn xem thử không?”

Người đàn ông tóc đen thoáng ngần ngừ, lộ ra thần sắc nghi hoặc.

“Có thể cho tôi mượn một sợi dây không, tốt nhất là mảnh một chút?”

“Đương nhiên, nhưng mà –”

“Cứ cho tôi mượn, cảnh quan.”

Alex khó hiểu tìm ra một sợi thừng vải giao cho y. Người đàn ông mắt xanh ra vẻ ho khan vài tiếng, sau đó hướng y mở ra sợi dây trơn nhẵn, rồi thắt vài nút trên đó.

“Đây, hiện tại tôi cần cậu kéo nơi này một chút.” Y chỉ vào một đầu sợi dây nói với Alex.

“Ừm, tôi biết nó có thể mở ra, Morris.” Người đàn ông tóc đen cười rộ lên, “Đừng nghĩ tôi sẽ làm chuyện này.”

“Tại sao không thử một chút?”

“Được, tôi biết anh có thể –” Lời còn chưa dứt, Alex lại sững sờ, anh túm túm đầu kia, nút thắt lại không nhúc nhích tí nào. Anh nhìn Maurice Norman, tựa hồ muốn nói y đã đổi nó.

“Đừng nhìn tôi như vậy, cảnh quan.” Người đàn ông mắt xanh lại cười rộ lên, “Tại sao cậu không thử cái kia xem?”

“Anh biết bình thường hiệu quả của chúng nó không sai biệt lắm.....”

“Thử một chút đâu có gì xấu.”

Alex cũng không kiên trì bao lâu. “Được rồi,” Anh nói, “Tôi rất tiếc là ma pháp của anh lại mất hiệu lực.....”

Song kỳ tích lại xảy ra: Khi anh kéo đầu dây kia, cả nút thắt phức tạp rắc rối giống như nghe được hiệu lệnh nhảy mất tăn ra, khôi phục thành bộ dáng ban đầu của nó.

Alex kinh dị nhìn Maurice Norman: “Quá thần kỳ, tiến sĩ, anh thật là một thiên tài.”

“Cám ơn.” Người đàn ông anh tuấn mang trên mặt nụ cười mỉm không đổi, nhưng lại dường như có thêm chút gì đó. Y buông sợi dây ra, nhìn vào mắt người đàn ông bên cạnh này: “Không có vấn đề gì là không thể giải quyết, Alex, cậu cần chỉ là dũng cảm đối mặt với nó, sau đó lựa chọn một phương pháp chính xác.”

Bên trong đột nhiên rất an tĩnh, có một dòng nước ấm nói không nên lời từ đáy lòng người đàn ông tóc đen dâng lên, anh thậm chí cảm thấy hốc mắt của mình sắp trở nên ướt. Có lẽ đã lâu không ai làm ảo thuật cho anh xem, anh nghĩ, cũng quá lâu rồi không còn ai nói với anh những lời như vậy nữa.

“Cám ơn..... Morris.....” Anh dùng thanh âm có chút nghèn nghẹn gian nan nói, “Tôi không biết nói gì..... Cám ơn, thật sự.....”

Bàn tay có chút thô ráp đặt lên hai bờ vai anh, mang theo lực đạo mềm nhẹ mà trầm ổn. “Tốt lắm, Alex, tôi hiểu mà.” Người đàn ông mắt xanh chậm rãi nâng mặt anh lên, “Vậy, tôi muốn xin một nụ hôn để báo đáp nhé, có được không?”

Alex cười rộ lên, hơi hé miệng: “Xin cứ tự nhiên.....”

Đôi môi ướt át dán vào cùng một chỗ, hùng hực mà ấm áp.

Alex nhắm mắt lại mơ mơ hồ hồ hưởng thụ cảm giác này, rất quen thuộc, cảm giác thật ấm áp, nhiệt độ cơ thể người.....Thật sự vô cùng ấm áp..... Để người đàn ông này lên làm khách quả nhiên là một quyết định chính xác.

7. Chương 7

Hai ngày này Alex Li dường như đã trở nên thoải mái hơi chút đỉnh, có lẽ buổi tối ảo thuật kia đã làm anh thả lỏng không ít, cũng có thể là đầu mối mới khiến vụ án khó giải quyết trước mắt có chút tiến triển, nhưng rất rõ ràng tiến triển này cũng không tính là mang đến kinh hỉ quá lớn.

Ước chừng qua khoảng ba ngày, người đàn ông máu lai đẹp trai cùng Billy White đã thăm hỏi các thành viên của hiệp hội “Những người kiên trì”, phần lớn mọi người để lại địa chỉ tường tận và danh tính thật.

Cũng như họ nghĩ, những người đàn ông này – đương nhiên cũng có ít ỏi phụ nữ – phần lớn là thành thật, lương thiện, thu nhập ổn định, công dân mẫu mực không có sở thích bất lương. Bọn họ đều đáng tin cậy đủ để cho hàng xóm cảm thấy an tâm, thậm chí yên lòng đem con cái mình gửi cho họ.

Nguyên nhân bọn họ gia nhập hiệp hội cũng có đủ loại khác nhau, có người là vì tình yêu kiên định của mình đối với Chúa, có người là vì chống lại hấp dẫn mang đến từ những người khác ngoài vợ hoặc chồng mình, cũng có người đơn thuần là thích nghe cha xứ Matthew Oliver kia giảng đạo (điểm ấy có chút không thể tưởng nổi), còn có người là vì khẳng định tính hướng của mình ‘bình thường’..... Tóm lại mỗi người đều có đầy đủ lý do cá nhân, đồng dạng, bọn họ cũng đều không thích cảnh sát tới cửa đào hỏi vấn đề này lắm.

Khi Alex và Billy White lấy ra bức ảnh của Edward Bant cùng Chris Lou Carey, chỉ có vài người có thể nhận ra bọn họ, cũng mơ hồ nhớ lại tình huống của hai người đàn ông này –

“Tôi biết người này, ừm, anh Bant.” Một người phụ nữ trung niên tóc màu xám chuột nói, “Mỗi lần giảng đạo anh ta đều đến, anh ta rất thích cười, đúng không? Mắt lam? Ừm, hoặc là mắt đen.”

Một người đàn ông trung niên để ria mép nói: “Tôi chỉ nhớ rõ mặt của họ, khi cha xứ giảng đạo có một người bọn họ hình như ngồi bên cạnh tôi.”

Còn có người phản ứng như vậy: “Hai người đàn ông này? Hóa ra bọn họ tên này.....Có đoạn thời gian không tới, tôi biết ngay là có người không thể kiên trì với tín ngưỡng của mình.....Mấy thằng cha hèn yếu.....”

Alex cùng cộng sự của anh cũng không từ cuộc điều tra này thu được nhiều tin tức hữu dụng hơn, khi danh sách trong tay bọn họ bị đánh dấu từng cái lại từng cái, cảnh thám tóc đen đã đưa ra một quyết định.

“Tôi nghĩ chúng ta phải tiếp tục chịu đựng nghe lời lải nhải của phần tử cuồng tôn giáo một lần nữa.” Anh nói với Billy White, “Cha xứ Matthew Oliver giảng đạo cấm dục vào mỗi tối cuối tuần đúng không?”

“Đúng vậy, trưởng quan?” Thanh niên mắt xám trả lời, “Bắt đầu vào 8h tối thứ bảy, thời gian kết thúc thì phải xem dự vọng diễn thuyết của vị cha xứ kia có được thỏa mãn hay chưa. Thật không biết những người đó bị thế nào nữa.”

“Quả thật là sự hành hạ đáng sợ. Nhưng hôm nay có vẻ như chúng ta phải nếm thử một chút rồi.”

“Chẳng lẽ ngài muốn vào hiệp hội ‘Những người kiên trinh’, trưởng quan?”

“Đúng.” Alex nói, “Bây giờ những người có thể gặp được để điều tra, còn chưa phát hiện điểm gì đáng ngờ. Mà những người còn lại này đều dùng tên giả, có địa chỉ của vài người căn bản tìm không được, ngoại trừ đi nhận dạng cả đám khi đang nghe giảng đạo ra, không còn cách nào khác.”

Billy White vẽ mặt khổ não, tựa như không thể không nuốt vào một con gián sống vậy, “Dạ, trưởng quan.....” Cậu ta thấp giọng nói, “Tôi nghĩ tôi nhất định sẽ ráng được.”

“Nghĩ thoáng chút, cậu phải làm chính là phân biệt những người đó, chứ không phải nghe cha xứ diễn thuyết. À, đúng rồi, tôi nghĩ ông ấy nhất định không ngại nếu cậu lặng lẽ cài nút tai đâu.”

Thanh niên mắt xám cười khổ: “Thật sự là ý kiến hay, trưởng quan.”

Nhưng lời nói đùa của họ còn chưa dứt, một cú điện thoại liền sau đó khiến hai người cảnh sát đang lái xe chạy trên đường 57 này cảm thấy áp lực nặng nề.

Đó là giọng nói của lão Bob mập mạp, ông ở trong điện thoại ồm ồm nói: “Đến sông Đông, mấy nhóc, nơi đó lại phát hiện một bộ thi thể.”

Nơi cách cầu Williamsburg về phía nam ước chừng một dặm, hai người đàn ông lang thang câu cá phát hiện bờ sông có một túi trôi, bọn họ tưởng thuyền thanh lý rác để sót đồ, mạo hiểm xuống vớt lên, nghĩ muốn thử thời vận, tìm chút hàng giá trị. Nhưng sau khi bọn họ mở ra lại bị dọa đến thiếu chút nữa bất tỉnh – trong đó cư nhiên là một khối nam thi không đầu, hơn nữa đã thối rữa cao độ, tản ra tanh tưởi mãnh liệt.

Sau khi nhận được báo cáo, Bob Willson có nhiều kinh nghiệm lập tức liền tưởng đến hai vụ án phát sinh gần đây, ông nói cho Alex và Billy White tốt nhất nên đến hiện trường nhìn xem. Cảnh thám tóc đen vì vậy từ đường cái Roosevelt phía đông Manhattan quẹo đến bờ sông, đậu xe cách hiện trường 50 feet.

Nhân viên CSI đang chụp ảnh thi thể, thu gom vật chứng, nhóm tuần cảnh đã căng dải dây cảnh tuyến thật dài, rất nhiều người ló đầu nhìn ngó, còn có phóng viên khiêng camera, đèn chớp máy ảnh loang loáng thỉnh thoảng lóe qua mắt bọn họ.

Alex nhìn thoáng qua xe cảnh sát cách đó không xa, hai tuần cảnh đang lần lượt ghi chép lời khai của hai người lang thang phát hiện thi thể. Anh gọi Billy White đến nhìn một chút, thuận tiện lấy gang tay và khẩu trang.

Petty Franklin tóc vàng và bác sĩ khám nghiệm tử thi Malcolm Miller đang bận rộn trên bờ sông, cô nàng xinh đẹp kia chụp ảnh, còn ông già tóc hoa râm thì lấy tay kiểm tra thi thể. Khi Alex đến gần, một luồng mùi thối rửa khiến dạ dày anh bắt đầu co rút.

“Lạy Chúa tôi.....” Anh rên rỉ một tiếng, “Thoạt nhìn thật không xong.”

“Đúng vậy, nhóc con.” Bác sĩ Miller xoay đầu lại, ông cũng mang khẩu trang, “Nhìn thẳng bé đáng thương này, cậu ta bị người khác cắt đầu, nhét vào túi nhựa, sau đó ngâm trong nước ước chừng một tháng rồi, mặc dù thời tiết rất lạnh, nhưng một nửa thân thể của cậu ta đã sắp rửa thành chất lỏng rồi.”

Alex không thể chịu đựng được nhú mày, thúc giục Billy mau đưa khẩu trang đến cho anh. Thanh niên mắt xám chỉ liếc mắt nhìn thi thể một cái liền nôn thành tiếng, chạy sang một bên.

“Có phát hiện gì không?” Alex bảo vệ tốt miệng mũi của mình, sau đó ngồi xổm xuống bên cạnh bác sĩ Miller, nhìn xem thi thể trước mặt: Nó nằm nghiêng trong túi, thiếu đầu, nhưng những bộ phận khác cũng không bị tách rời; Nửa người trái của thi thể ngâm trong nước, có thể nhìn thấy một ít xương màu trắng từ giữa thịt xanh sẫm lộ ra, một nửa thân thể khác thì tốt hơn chút, ít nhất còn có bộ phận cơ màu đỏ đen; Tay chân người bị hại đều bị trói lại đặt trước thân thể, cả thân thể uốn cong như tôm hùm.

“Trước mắt chưa biết được nhiều lắm.” Vị pháp y nói cho cảnh thám mấu lai, “Từ thi thể đó có thể thấy được nạn nhân của chúng ta là một người vóc dáng trung bình, có lẽ còn rất trẻ tuổi, hẳn là thường xuyên tập thể hình. Về phần tuổi tác của cậu ta, thân phận, còn những tư liệu khác, phải quay về phòng thí nghiệm rồi mới có thể biết được.”

“Đã phát hiện được đầu của cậu ta chưa?”

“Không có. Trong túi chỉ có phần thân, cảnh sát đường thủy đang phân biệt hướng thượng du và hạ du tìm kiếm.”

Alex nhìn vết thương đứt ngay cổ thi thể, cẩn thận hỏi: “Malcolm, ông nghĩ nạn nhân này cùng vụ án của Edward Bant họ có liên quan không?”

Ông pháp y già đứng dậy vươn vai, trả lời nói: “Tôi không biết, Alex, nhưng trong những tội phạm hình sự của New York khác nhau hung thủ chọn dùng cách giết người chặt đầu này tỷ lệ có thể có bao nhiêu chứ?”

Thanh niên tóc đen trầm mặc, cảm thấy trong lòng lại dề lên tảng đá nặng trĩu.....

Hai ngày sau, nhóm cảnh sát đường thủy ở khu nước cạn công viên Astoria tìm được một đầu lâu ngâm trong bùn nhão, cũng cấp tốc đưa đến khoa giám định vật chứng. Trải qua xét nghiệm DNA, cảnh sát đã xác nhận đầu lâu thuộc về bộ nam thi không đầu kia. Nhóm pháp y từ trên đầu người đồng dạng thối rửa đến mơ hồ không rõ lấy được mẫu răng của nạn nhân, trải qua so sánh đối chiếu ghi chép số người mất tích, đã xác nhận thân phận của nạn nhân.

Người đàn ông kia tên là Dennis Shaun, 31 tuổi, thân cao 5 feet 8 inches, tóc nâu, mắt xanh lá. Khi còn sống là một nhân viên kế toán, công tác tại công ty vận chuyển thuyền Samaranch Bonn, ở tây New York, đã kết hôn, hơn nữa có một con gái bảy tháng tuổi. Vợ của anh ta một tháng trước đã báo án nói chồng mình mất tích, vẫn chưa rõ tung tích.

Báo cáo khám nghiệm tử thi của bác sĩ Ma Miller cho thấy, nguyên nhân cái chết của Shaun là tim bị vật nhọn đâm thủng, toàn thân có mười vết dao, trong đó hai đường ở ngực trái là vết thương chí mạng, anh ta sau khi tử vong không lâu thì bị chặt đầu, cắt vào túi du lịch. Thức ăn trong dạ dày anh ta cũng đã sắp trống không, phỏng chừng sau khi ăn xong từ 4 đến 6 tiếng thì tử vong. Trên thi thể ngoại trừ một nhẵn

cưỡi, vật gì cũng không lưu lại, hơn nữa từng bị ngâm trong nước mang theo độ mặn, bởi vậy đầu mỗi có thể tìm được thật sự không nhiều lắm.

Trải qua khảo sát hiện trường, thi thể và đầu vốn chôn cùng một chỗ, nhưng trong khoảng thời gian này mưa rơi nhiều, bùn đất trở nên xộp, vừa vặn phía công viên đã tu sửa một vài đường thủy, cho nên phần thân bị đưa đến hạ du, nếu tiếp qua một ngày nữa khả năng sẽ trực tiếp trôi vào vịnh New York, rốt cuộc sẽ tìm không được nữa.

Alex và Billy White sau khi biết thân phận của nạn nhân lập tức chia nhau tiến hành điều tra, cảnh thám tóc đen trực tiếp đến nơi ở của nạn nhân, mà cộng sự của anh ta thì cầm hình đến viếng thăm cha xứ Matthew Oliver. Lần này hai người bọn họ nhận được kết quả bất đồng: Alex tìm khắp nơi ở của Dennis Shaun cũng không phát hiện thánh giá loại màu trắng ngà này, hỏi người vợ khóc nức nện của anh ta cũng không thu được đáp án gì; Mà Billy White khi đưa bức hình của nạn nhân cho người phụng sự Chúa trẻ tuổi này, cha xứ Oliver lại nói cho cậu ta biết mình quả thật từng gặp người đàn ông này, mặc dù không biết tên, nhưng nạn nhân từng trong một đoạn thời gian dài đều đứng giờ tới nghe ngài giảng đạo, chỉ có điều gần đây mãi không thấy xuất hiện nữa.

Đường như hết thảy đều đang trượt theo chiều hướng rất không xong, giống như một chiếc xe lửa trật đường ray, khó có thể cứu lại.....

Alex ngồi trên bàn làm việc của thủ trưởng, khoanh tay nhìn chăm chú vào cửa sổ – trời lại mưa rồi, vô số đường nước thật nhỏ như rần uốn lượn chảy xuống trên mặt kính, sau đó rơi trên mặt đất, tụ tập trong đường thoát nước dơ bẩn. Trong con người màu lam sẫm của anh tựa hồ không có tình tự nào có thể nắm bắt được, thậm chí ngay cả Billy White đang tới lui nháy mắt ngoài cửa kính cũng làm như không thấy.

Bob Wilson hơi khó xử ho khan vài tiếng, kéo lại lực chú ý của người đàn ông tóc đen này trở về.

“Cậu có nghe tôi nói không, Alex?” Ông da đen béo thở dài, “Đừng không bằng lòng như vậy. Hiện giờ chúng ta đã đem một loạt những vụ án này định tính là án mạng liên hoàn rồi, cậu biết sự khó xử của tôi hiện giờ mà, sáng nay biện lý cùng Claude Beckly đã gọi điện thoại cho tôi, bọn họ đều hy vọng chuyển giao vụ án này cho FBI –”

“Không được!” Cảnh thám tóc đen không chút do dự cự tuyệt, “Bob, đừng làm như vậy, tôi và Billy có thể bắt được hung thủ, chúng tôi đã lấy được rất nhiều đầu mối.”

Ông thượng úy cau mày nâng cao giọng: “Alex, cậu phải hiểu, hiện giờ hung thủ kia đã giết hai người đàn ông, hơn nữa người thứ ba cũng rất có khả năng là chết trong tay gã. chúng ta đối mặt chính là thêm một John Wayne Gacy [1] nữa đó, tôi không muốn New York này biến thành Chicago thập niên 70!”

[1] John Wayne Gacy, sát thủ liên hoàn nổi tiếng trong lịch sử nước Mỹ, trong thập niên 70 hắn đã liên tục sát hại ít nhất 28 (lại có ý kiến nói là 33) người đàn ông.

Alex hít một hơi thật sâu, làm một động tác thả lỏng: “Được rồi, hãy nghe tôi nói, Bob. Mãi cho đến giờ tôi cũng không phải chưa thu hoạch được gì, chỉ cần chú ý gắt gao vào các thành viên của hiệp hội ‘Những người kiên trinh’ là có thể tìm được tung tích của hung thủ, gã tuyệt đối đang chọn lựa con mồi của mình trong nhóm này! Tôi đã nói chuyện với cha xứ Matthew Oliver, tới cuối tuần này sẽ đến tham gia buổi giảng đạo của ông. Tôi cùng Billy sẽ lần lượt sắp xếp điều tra những người đó, chúng ta có thể bắt được hung thủ! Ngấm lại thành tích vài năm qua của tôi đi, tôi từ khi tốt nghiệp trường cảnh sát đã theo anh, anh phải tin tưởng tôi!”

“Tôi đương nhiên là tin tưởng cậu, Alex,” Thượng úy gãi đầu, “Nhưng cậu biết đó đây là New York, tổng bộ phía đông của FBI –”

“Dẹp mẹ FBI đi!” Người đàn ông tóc đen có chút thô lỗ nói, “Đây là vụ án của tôi, Bob, tôi không hy vọng bất luận kẻ nào đến cản bước tôi đâu! Tôi muốn đích thân bắt được tên khốn đó!”

Trong đôi mắt màu lam sẫm của anh có sự kiên trì hiếm thấy, ông da đen nghiêm túc nhìn anh, qua hồi lâu mới gật đầu. “Được rồi,” Ông nói, “Tôi sẽ theo chân bọn họ thương lượng chỉ cần một đặc phái viên đốc thúc hành động, nói bởi vì cậu từng tiếp nhận huấn luyện đào tạo của FBI ở Quantico, nên vẫn có năng lực phụ trách vụ án này. Chúa phù hộ, hy vọng phương pháp kia hiệu nghiệm.”

Trên khuôn mặt căng thẳng của Alex hơi thả lỏng một ít: “Cám ơn, Bob, thật sự vô cùng cảm ơn.”

“Đừng xem tôi như chìa khóa vạn năng, nhóc con.” Ông thượng úy dặn dò, “Không phải lần nào tôi cũng làm vậy được đâu, cậu phải nắm chắc thành công.”

“Tôi sẽ.”

Alex hướng cấp trên cảm kích cười cười, sau đó đi ra cửa, hướng Billy làm một động tác “OK”. Thanh niên mắt xám giãn mày ra, thở phào một hơi.

Alex suy nghĩ một lát, lấy di động ra gọi cho Maurice Norman, thẳng thắn nói cho vị phó giáo sư đại học kia rằng anh cần sự trợ giúp của y.

Bữa tối thứ hai của hai người là người đàn ông mắt xanh chọn lựa địa điểm, mặc dù Alex đã lường được y sẽ chuẩn bị cực kỳ tỉ mỉ, nhưng cũng không nghĩ đến sẽ ân cần đến vậy –

Ước chừng khoảng 7h tối, Maurice Norman liền lái xe đến khu nhà trọ đón anh. Alex kinh ngạc cho rằng y so với trước kia càng thêm mê người:

Người đàn ông cao lớn này mặc một bộ áo khoác lông anpaca sẫm màu, bên trong là áo len màu nhạt, quần dài bó sát bao lấy hai chân thẳng tắp, khiến y có vẻ trẻ tuổi lại cường tráng; Tóc của y cũng không chải quá chỉnh tề, so với bộ dáng ôn văn nhĩ nhĩ lúc bình thường có thêm chút phóng túng; Khi đôi mắt xanh biếc của y nhìn Alex, anh chàng lai tóc đen nghĩ mình quả thật có chút động tâm, là cái loại hấp dẫn tính đơn thuần, mà vừa nghĩ tới người trước mặt trên thực tế cũng có sẵn phẩm chất ôn nhu và kiên nhẫn, lực hấp dẫn này càng trở nên mãnh liệt, thậm chí khiến anh bắt đầu bất an.

“Muốn nghe chút nhạc không?” Maurice Norman hướng về phía đối tượng hẹn hò vẫn không mấy dễ chịu hỏi.

“A, được.” Ngồi trên ghế phụ Alex gật đầu, anh phát hiện chiếc xe Mercedes-Benz màu bạc này cùng chủ nhân của nó giống nhau, chi tiết gì cũng hoàn mỹ không sót mẻ.

Maurice mở loa, một ca khúc giai điệu thông thả bay ra, giọng nam khàn khàn cùng giọng nữ mềm mại tương phản rất lớn, rồi lại dịu dàng hài hòa, chẳng qua giai điệu nọ quý dị mà áp lực, ca từ cũng mang theo mùi vị như thuốc phiện.

“Đây là bài gì?” Alex hiếu kỳ hỏi thăm.

” “Where The Wild Roses Grow ” , “Maurice Norman trả lời, ”Bài hát của Nick Cave, anh ta cùng Kylie Minogue song ca, kể về câu chuyện một người đàn ông đã giết chết chính người yêu mình.”

“Thật đáng sợ.”

Maurice Norman cười rộ lên: “Có vài người chính là như thế, rõ ràng yêu đối phương sâu sắc, nhưng lại dùng cái chết để bảo đảm mình sẽ vĩnh viễn chiếm hữu được tình yêu.”

“Nghe trái lại rất tương tự Salome.”

Tiến sĩ mắt xanh tán thành gật đầu: “Cậu nói không sai, nhân tính luôn có điểm tương đồng.”

Nói chuyện này làm người ta không mấy vui vẻ, Alex thử chuyển chủ đề, hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

Maurice Norman nháy mắt mấy cái với anh: “Một chỗ tốt, tuyệt đối không ai quấy rầy.”

Alex nhướn mày, anh chỉ hy vọng người đàn ông này ngàn vạn lần đừng mang anh tới hiệu ăn làng tây của người đồng tính, nói vậy anh còn phải hao tổn tâm trí để cự tuyệt. Bất quá hơn 10 phút sau anh liền biết lo lắng này hoàn toàn dư thừa, Maurice Norman đậu xe trước cửa một tiệm ăn kiểu xưa, cửa hiên hình trụ thẳng đứng thanh nhã nọ khiến anh nhớ tới những năm đầu thế kỷ 20.

“Đây là nơi tôi thích.” Maurice cười với anh nói, “Cũng như ‘Phúc Thọ Lâu’ của cậu vậy.”

Alex cùng người đàn ông mắt xanh đi vào hiệu ăn này, phục vụ viên mặc đồng phục màu trắng đưa bọn họ đến chỗ ngồi đã đặt trước, sau đó đưa thực đơn lên. Maurice Norman hỏi ý kiến của Alex, sau đó gọi vài món ăn, còn gọi một chai rượu nho Bordeaux.

Người đàn ông tóc đen có chút râu đánh giá chung quanh: Bày trí trong phòng ăn rất khác biệt, giữa từng bàn đều có thủy tinh khắc hoa làm bình phong, cách biệt những vị khách ra không gian cá nhân nhất định; Trên bàn có một cái đèn bàn nhỏ có chụp nắp, phía trên tô điểm đầy thủy tinh nhân tạo, sáng ngời; Trên sàn nhảy có người đang thổi Saxophone, rất thư thả, rất triền miên. Nơi này không ai đi nhìn trộm bí mật của người khác, chỉ có thể nhìn thấy mặt sau bình phong thủy tinh từng cụm đèn màu da cam cùng những cái bóng lay động.

“Thế nào? Thích không?” Maurice Norman nhìn về mặt hài lòng của Alex, cố ý hỏi.

“Rất tốt, rất tốt.” Người đàn ông tóc đen cười cho y một ít cổ vũ, “Cám ơn anh đã dẫn tôi tới đây, tiến sĩ.”

“Cậu cần thả lỏng, Alex, từ sau khi cậu nói xuất hiện nạn nhân thứ ba, mỗi lần tôi gọi điện cậu đều đang bận rộn bên ngoài. Sao, rất không thuận lợi à?”

Cảnh thám sớ sờ mặt mình, hơi cười khổ. Anh nghĩ đến nạn nhân thứ ba đang điều tra cùng lời dặn dò của lão Bob, nhất thời có chút đau đầu. Alex đơn giản kể cho Maurice Norman tiến triển hiện tại, sau đó hỏi về động cơ của hung thủ.

“Anh nghĩ gã lại chọn thành viên của hiệp hội ‘Những người kiên trinh’ để xuống tay chứ, tiến sĩ? Là một kẻ thống hận phái đạo đức?”

Người đàn ông tóc nâu nhạt tao nhã trải khăn ăn, gợi ý cho Alex: “Ngẫm lại động cơ Salome giết chết John, đó cũng không phải vì cừu hận. Cô ta yêu ông ấy, nhưng ông ấy lại cho rằng cô ta dâm loạn.”

“Ý của anh hung thủ có khả năng rất thích nạn nhân? Gã có lẽ đang ảo tưởng vào tình yêu dị tính của mình, nhưng khi ảo tưởng tan vỡ về sau gã liền giết chết họ.”

“Tôi đã từng nói với cậu câu nói hung thủ để lại kia xuất phát từ màn kịch ‘Salome’ của Oscar Wilde.”

“Đúng vậy.”

“Cậu biết bản thân tác giả chính là một người đồng tính chứ?”

Alex gật đầu: “Đúng vậy, tôi có nghe nói ông ấy thích những cậu bé xinh đẹp, còn vì thế mà bị kiện cáo.”

“Biểu hiện của thời đại tiến bộ ngay ở chỗ xã hội trở nên càng ngày càng khoan dung, chúng ta sống ở thế kỷ 21 ít ra cũng không cần vì tính hướng dị thường mà vào tù ngục.” Maurice Norman khoanh tay, “Nếu cậu từng đọc ‘Salome’, có lẽ đã phát hiện, tác giả miêu tả John mang theo mất thẩm mỹ đặc biệt của ông ta, mà những điều này là từ trong lời kịch của Salome biểu hiện ra.”

Alex có chút đỏ mặt: “Tôi nghĩ tôi không nhớ được, khi tôi đọc chỉ cảm thấy có chút lời thoại giống bệnh.”

“Đương nhiên, những lời này khi nói trên sân khấu rất bình thường, nhưng trong cuộc sống hiện thực lại rất buồn nôn.” Tiến sĩ mắt xanh nhìn người đàn ông đối diện: “Ngẫm lại xem, nếu tôi hiện giờ bỗng dưng ca ngợi mái tóc của cậu ‘Như chùm nho đen trĩu nặng trong vườn nho, như cây tuyết tùng xứ Lebanon che khuất cả ánh trăng, ngay cả khi trời sao biển mất, trên đời vẫn không có thứ gì so với được mái tóc đen tuyền của người’; Hoặc tôi ca ngợi ‘thân thể người tựa như đá bách hợp chưa từng nhiễm bụi trần trong vườn’, mỗi cậu ‘như san hô đỏ ngư dân tìm được trên biển lúc mờ sáng, san hô đỏ này chỉ dành cống nạp cho quốc vương’, cậu sẽ có cảm giác gì?”

“Tôi nghĩ anh cố ý không muốn cho tôi ăn cơm tối.”

“Chính là như vậy.” Maurice Norman cười rộ lên: “Nhưng đó có thể thấy được dưới ngòi bút của Wilde, John the Baptist cũng không phải mấy thánh đồ bụi bặm trên ý nghĩa truyền thống kia, mà là một thanh niên xinh đẹp phù hợp với mất thẩm mỹ của người đồng tính. Tác giả đang trốn sau lưng Salome để biểu đạt suy nghĩ của mình.”

“Tôi hiểu,” Mắt Alex sáng lên, “Nói cách khác, từ trong cách nhìn của hung thủ, nạn nhân là cùng một dạng tính hướng với gã, cho nên gã đang tìm người yêu chứ không phải kẻ thù.”

Maurice Norman gật đầu: “Rất có khả năng.”

“Vậy gã có lẽ từng hướng bọn họ tỏ tình, đương nhiên đã bị cự tuyệt.” Alex có chút hưng phấn hỏi, “Morris, theo ý của anh đặc thù của hung thủ sẽ như thế nào?”

“Tôi không phải Sherlock Holmes, rất khó miêu tả được chuẩn xác.” Người đàn ông cao lớn nhún nhún vai, “Bất quá coi như là mua vé số đi, có thể thật sự có thể đoán trúng đó.”

“Nói một chút xem.”

Tiến sĩ suy nghĩ một chút: “Tôi nghĩ gã đầu tiên là một người đồng tính không hơn không kém, hơn nữa về mặt kiến thức nghệ thuật có trình độ nhất định, đối với tôn giáo sẽ có tâm lý phản cảm hoặc mâu thuẫn – Đây là từ hiện trường đến xem; Tiếp theo, gã thích nam giới trẻ tuổi anh tuấn, chứng tỏ gã có lẽ không có bạn trai cố định, bộ dạng gã có khả năng không đẹp mắt lắm, thậm chí còn rất xấu, hoặc là tính cách quái dị, căn bản không tìm được người yêu; Còn nữa, gã có thể dễ dàng giết chết ba người trưởng thành cường tráng, chặt bỏ đầu họ, ít nhất gã cũng cực kỳ có sức khỏe!”

“Nói rất hay, Morris.” Cảnh thám tóc đen vỗ vỗ tay, “Nếu không phải một vấn đề bên trong có chút không phù hợp, tôi nghĩ anh có thể trở thành một trong những đối tượng tình nghi rồi.”

“Đúng vậy, cảnh quan.” Người đàn ông mắt xanh mỉm cười nói, “Kỳ thật tôi không ngại cậu dùng công khóa tôi trên giường tiến hành thẩm vấn mang tính cá nhân một lần đâu.”

Lúc này phục vụ viên bắt đầu mang thức ăn lên, hai người đàn ông dừng trò chuyện với nhau, kết thúc trò đùa không khổng chế được. Phục vụ viên mở chai rượu nho, rót một chút cho Maurice Norman, y ngửi ngửi, hớp một ngụm, gật đầu. Vì vậy phục vụ viên lễ phép rót rượu cho họ, sau đó dựa theo yêu cầu của những người khách rời đi.

Một loại bầu không khí mập mờ bắt đầu từ ban nãy tràn ngập giữa hai người, Alex qua loa tán dương bữa tối mỹ vị, mà Maurice cũng rất phối hợp chuyển chủ đề. “Tối thứ bảy cậu có rảnh không, Alex?” Y hỏi, “Tôi có hai vé nhạc hội.....”

“A, xin lỗi, Morris.” Cảnh thám tóc đen lắc đầu, “Tôi phải cùng Billy đến nghe cha xứ Matthew Oliver giảng đạo.”

Người đàn ông tóc nâu nhạt lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: “Trời ạ, cảnh quan, cậu nhất định không biết vị cha xứ kia diễn giảng sẽ làm cho người ta khó có thể chịu được cỡ nào đâu.”

“Tôi có thể đoán trước là khổ hình thế nào rồi!” Alex hết cách cười khổ nói, “Nhưng vừa nghĩ tới hiệp hội kia là đầu mối quan trọng giúp chúng tôi bắt được hung thủ, tôi liền không thể không vạ phần chủ động tham gia.”

Maurice Norman cảm thông nhìn anh, dừng một chút, đột nhiên đề nghị nói: “Nếu có thể, Alex, để tôi đi cùng nhé.”

Động tác cắt thịt bò của cảnh quan tóc đen ngừng lại, anh kinh ngạc nhìn người đàn ông đối diện.

“Tôi và cậu cùng đi, Alex.” Tiến sĩ cười hì hì nói, “Cha xứ Matthew Oliver nhìn thấy tôi sẽ như bị đánh thuốc kích thích vậy, ngài sẽ xem việc thuyết phục tôi thành nhiệm vụ bức thiết hàng đầu, diễn giảng của ngài sẽ lập tức trở nên sinh động mà giàu tính biểu diễn, mỗi người đều sẽ bị ngài hấp dẫn.”

Alex vội vàng lắc đầu: “Không, Morris, không cần phải vậy đâu.”

“Cậu sẽ cảm nhận được chỗ tốt. Ngẫm lại xem –” Người đàn ông mắt xanh nghiêm túc nói, “– Đầu tiên lực chú ý của những người khác đều sẽ bị hấp dẫn đến tôi và ngài ấy, ai còn để tâm đến hai người các cậu nữa; Vả lại, chủ đề diễn thuyết của ngài sẽ đẩy đưa trên tội ác của đồng tính, kẻ nào ở đó sẽ có phản ứng đặc biệt đây?”

Đúng vậy – Kẻ nào sẽ có phản ứng đặc biệt đây?

8. Chương 8

Alex Li nhìn Chúa Jesus trên thập tự giá –

Ngài chết nhắm mắt lại, hơi nhú mảy, vẻ thống khổ trên mặt không rõ ràng lắm. Trên đầu ngài mang bụi gai, trên bàn tay và hai chân có dấu đinh bắt mắt, thân thể không mấy cường tráng bị mở lớn, đối mặt với tín đồ của ngài, mà trên lưng đeo tội của toàn nhân loại.

Alex muốn biết nơi đó có thể cũng có một phần tội của chính mình hay không.

Trạng thái xuất thần của anh cũng không duy trì lâu, rất nhanh liền cúi đầu một lần nữa, đem tầm mắt tập trung trên người những tín đồ phía trước giáo đường này, bây giờ là 9h tối thứ 7, bọn họ đang hết sức chuyên chú lắng nghe cha xứ Matthew Oliver tuyên dương lý luận cấm dục.

Cảnh thám tóc đen ngồi ở vị trí bên trái trong cùng của băng ghế thứ bảy, phía sau anh không còn ai khác. Từ chỗ này có thể nhìn thấy mặt bên của hơn phân nửa thành viên của hiệp hội “Những người kiên trinh”, còn Billy White thì ngồi một băng ghế trong cùng bên phải, giám thị điểm mù của Alex.

Người đàn ông quay đầu lại nhìn phía sau tượng Đức Mẹ, quả nhiên như cha xứ nói, phía dưới bày đầy thánh giá màu trắng ngà, bên cạnh còn có một quyển sổ. Thành viên hôm nay tới nghe giảng đạo ước chừng có hơn 50 người, trong đó phần lớn là những người họ đã từng tới viếng thăm. Để tránh gây sự chú ý, Alex và Billy lựa chọn sau buổi giảng đạo mới tiến đến. Bởi vì trước đó từng thương lượng với cha xứ Oliver, hơn nữa các thành viên đa số giữ thái độ thân thiện với người mới tới, cho nên chỉ có hai ba người nhìn họ vài lần, cũng không nói gì.

Bề tôi của Chúa với khuôn mặt xinh đẹp đang đứng trên bục giảng lớn tiếng trách cứ tội ác của “Dâm dục”, hai gò má trắng nõn của ngài phớt ra màu đỏ ửng, đôi mắt tỏa sáng, nếu không như đang mắc chứng cuồng loạn như vậy, Alex sẽ nghĩ ngài là một ông cha đáng yêu. Nhưng dưới cái nhìn của các thành viên hiệp hội, sự điên cuồng yêu Chúa của cha xứ có khả năng càng gần với thiên sứ, hơn nữa còn là Michael cầm trường kiếm chiến đấu.

Alex từ trên mặt của các thành viên có thể cảm giác được, cảm xúc tôn giáo mạnh mẽ cuồng nhiệt chiếm cứ tâm hồn bọn họ, rất nhiều người đang vô cùng chuyên chú lắng nghe cha xứ Matthew Oliver diễn giảng, có kích động, có xấu hổ, có lộ ra nụ cười mỉm, có thấp thỏm bất an..... Nhưng Alex tin, vô luận thế nào bọn họ nhìn qua đều là những người thường, đều cực kỳ dễ dàng bị xúi giục, sau khi nghe xong buổi diễn giảng này có lẽ thật sự sẽ dựa theo lời cha xứ nói mà khắc chế dục vọng sinh lý của mình – Không xem tạp chí và phim tình dục, không mặc trang phục hở hớ, không đối với những người ngoài vợ và chồng mình sinh ra dục vọng, thậm chí không cùng vợ chồng chơi trò ân ái.....Đương nhiên càng không thể phát sinh tình cảm “Hữu nghị” siêu việt với người cùng giới.

Đương nhiên như vậy cũng tốt, Alex tự giễu cười cười, ít nhất bọn họ sẽ không dễ dàng bị mắc AIDS như vậy.

Anh nhìn cộng sự mắt xám, người trẻ tuổi kia đang nỗ lực không để mình lộ ra vẻ mặt thống khổ, hơn nữa len lén so sánh danh sách phân biệt những người đã từng được điều tra qua. Alex lại nhìn xuống đồng hồ đeo tay, kim đồng hồ đã chạy tới vị trí 15, anh biết Maurice Norman có lẽ đang kết thúc lớp phụ đạo của học sinh và chạy tới đây.

“Hãy tin tôi, các giáo hữu, cứ theo lời tôi mà làm, bởi vì những lời tôi nói đều là Chúa yêu cầu các bạn đi làm đấy.” Thanh âm dễ nghe của cha xứ vang vọng trên vòm nhà trên đỉnh đầu trống trải, “Nếu như vậy, cho dù là thành phố này, thậm chí thế giới này đã biến thành Sodom và Gomorrah, thì Chúa cũng sẽ cứu trợ các bạn như đã cứu Lot vậy. Các bạn phải trinh tiết, thiện lương, các bạn phải làm người công chính trên đời này, các bạn không thể trở nên yếu đuối, không thể bỏ cuộc để ma quỷ hấp dẫn, nếu không địa ngục sẽ không buồn xin mà cho thêm một vị trí, còn cửa thiên đường sẽ đóng lại.....”

Thanh âm của ngài đột ngột dừng lại, đôi mắt màu lam trắng tấp chuyển về hướng cửa. Tất cả mọi người quay đầu lại, nhìn thấy một người đàn ông mắt xanh cao lớn anh tuần bước nhanh tới. Trên mặt y lộ ra nụ cười ấy nấy, sau đó ngồi xuống bên cạnh Alex.

Cha xứ Matthew Oliver ho khan một tiếng, sắc mặt càng thêm nghiêm trọng, rất rõ ràng ngài đã nhận ra người mới tới này, cũng rất rõ ràng đã trở nên hưng phấn hơn, khi ngài tiếp tục giảng đạo thanh âm đã nâng cao không ít.

“Xin lỗi,” Maurice Norman khẽ sát vào Alex thấp giọng nói, “Thời tiết chết tiệt làm bánh xe của tôi bị trượt, tôi nghĩ ngày mai phải đem xe đến cửa hàng sửa chữa.”

“Tôi rất lấy làm tiếc, tiến sĩ, dù sao anh vẫn đã tới rồi, tôi vô cùng cảm kích.” Cảnh thám tóc đen mỉm cười bắt tay y.

“Rất vui được cống hiến sức lực cho cậu, cảnh quan.”

Sự ân cần thăm hỏi lẫn nhau của hai người rất nhanh phải dừng lại, vì cha xứ Oliver đã đem việc giảng đạo mở rộng tới vấn đề liên quan đến bọn họ.

Bề tôi tuần mỷ của Chúa nghiêm khắc nói: “Các giáo hữu, tôi lại nhắc nhở các bạn ngăn chặn hành vi tội ác bậc nhất một lần nữa, một loại tội ác không thể dễ dàng tha thứ. Tôi biết, trong các bạn có vài người có khả năng từng có quan hệ thân mật với người cùng giới, thân mật tựa như vợ chồng. Các bạn tưởng rằng đó là kết quả của tình yêu, nhưng hãy nhớ lại xem Chúa đã nói thế nào đi: ‘Nếu một người nam quan hệ bất chính một người nam khác, như cùng người nữ, thì hai người đó đều phải bị xử tử, vì họ đã làm một chuyện gồm ghê tởm, họ đã rước lấy hình phạt đó cho chính mình.’ Chúa đem con người và vạn vật phân biệt ra, chính là mong muốn các bạn so với những sự vật khác càng lý trí hơn, sạch sẽ hơn, chỉ có người giữ mình trong sạch mới có thể được xưng là con dân của Chúa, giao hợp giữa đồng giới là dơ bẩn, là đọa lạc là thú hành đáng tội chết, tội này cùng loạn luân, thông dâm đều khiến người ta chán ghét như nhau. Các bạn có thể thấy trong

“Levi ký”, Chúa liệt chúng ngang hàng với nhau. Nhưng tôi cũng muốn nói, Chúa của chúng ta ngài rất nhân từ, ngài đang đợi các bạn hối cải. Ngẫm lại Magdalena, ngẫm lại Chúa Giê-su đã cứu vớt bà thế nào, các bạn sẽ biết sự khoan dung của Chúa.....

Alex lại cảm thấy khó lòng ngồi thẳng được nữa, cả người như bò đầy kiến vậy.

Anh từng nghe được những lời như vậy, những chất vấn sắc nhọn này có một quãng thời gian dài hành hạ anh đến sắp phát điên, nhưng hiện giờ anh cũng không thể như quá khứ bịt tai bỏ đi. Anh có chút rối loạn lấy ngón tay bấm vào lòng bàn tay, sau đó đem lực chú ý đặt trên người ngồi phía trước.

Giảng đạo quái đản, anh nghĩ, nhưng trên thực tế chỉ cần không nghe thì tốt rồi, mình đến là để làm việc, chính là như vậy.....

Một bàn tay ấm áp đột nhiên đưa qua, cầm tay anh.

“Alex,” Người đàn ông mắt xanh nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai anh nói, “Dừng gấp, tôi phải kích động cha xứ hắt cho ngài chút nước lạnh rồi, hiện giờ anh nên chú ý tốt những người chung quanh.”

Y dùng ngón tay mang theo nốt chai vuốt ve nơi vừa rồi bị cảnh thám bấm, sau đó cười cười, đứng dậy.

“Xin thứ lỗi, cha xứ.” Người đàn ông cao lớn cất ngang diễn thuyết mênh mông kích động của bề tôi Chúa, “Tôi có thể hỏi ngài một vài vấn đề không?”

Câu hỏi bất thành linh khiến cho giáo đường thoáng chốc an tĩnh lại, tất cả mọi người quay sang, nhìn người cho tới bây giờ mới đột nhiên lên tiếng, có lẽ trong hoạt động của họ vẫn chưa từng có ai làm loại chuyện này. Cha xứ Matthew Oliver cũng vô cùng ngoài ý muốn, nhưng ngài vẫn lễ độ nói: “Rất vui vì anh có thể tới đây, tiến sĩ Norman, tôi rất sẵn lòng trả lời bất cứ vấn đề gì của ngài.”

Morris khẽ gật đầu: “Vô cùng cảm tạ, cha xứ. Ngài nói Chúa từng rõ ràng chỉ ra, giao hợp của đồng giới là tội ác, đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Mọi thứ của chúng ta đều là Chúa ban cho, do đó chúng ta hẳn phải nghe theo lời ngài, đúng không?”

“Đúng vậy, tiến sĩ, đây là việc không phải nghi ngờ.”

Maurice Norman liếc mắt nhìn Alex một cái, lại thẳng tắp nhìn bề tôi tuần mỷ của Chúa ở phía trước: “Cha xứ, ngài nên biết, tôi là một người đồng tính. Nếu Chúa nguyên rủa ‘hành vi tội ác’ của chúng tôi, tại sao ngài lại ban cho chúng tôi dục vọng của ‘tội ác’ này chứ?”

Trong đám người phát ra thanh âm kinh ngạc, có người bắt đầu khe khẽ thì thầm, có người lộ ra vẻ mặt kinh ngạc lại khinh thường, còn có một số người thì cúi đầu xuống.

Alex nhìn người đàn ông bên cạnh này, y đứng bên cạnh anh bình thường, tựa như đang tham gia một bữa tiệc cocktail thoải mái, sau đó hướng chủ nhân hỏi mấy giờ rồi. Đủ loại ánh mắt này căn bản không gây ra bất luận thương tổn gì với y, y thản nhiên như không có gì che giấu, dường như ai chột vật chứ không phải y vậy. Điều này làm Alex nhin không được bắt đầu hâm mộ, anh cũng từng tưởng tượng một ngày nào đó mình có thể làm vậy, nhưng lại vẫn không dám tưởng tượng hết thấy trong hiện thực, cho dù là một tia ánh mắt hoài nghi.

Cha xứ Matthew Oliver há hốc miệng, rất nhanh liền từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, ông gay gắt bác bỏ nói: “Tôi trước kia đã từng nói với anh rồi, tiến sĩ, đừng dùng cái có ‘tự nhiên’ như vậy để bao che! Chúa khi sáng tạo ra con người chính là một nam một nữ, ngài ban cho nhân loại dục vọng là để duy trì nòi giống, khoái cảm chỉ là loại thứ yếu vô dụng mà thôi.”

“Ngài đang đem tình yêu đánh đồng với hành vi sinh dục rồi đó, cha xứ. Đừng quên, Chúa không phải tách chúng ta ra từ đã thú sao, ngài từng nói ‘Ta là thần Jehovah của các ngươi, đã phân biệt các ngươi cùng vạn dân khác’, nhân loại sẽ có dục vọng theo đuổi khoái cảm, nhưng cũng có kết quả của tình yêu.....”

Alex tiếp tục nghe tranh luận cũng không cảm thấy hứng thú, nhưng anh nghĩ dưới sự chất vấn rõ ràng của Maurice Norman, cán cân đạo đức nặng nề trong giáo đường này rốt cuộc có thể có đôi chút cân bằng, đề lại khiến anh chẳng phải khó chịu nữa.

Anh nhìn những thành viên hiệp hội ‘Những người kiên trinh’ chú ý đến cuộc tranh luận này, về mặt bất đồng dần dần đã tiết lộ nội tâm của họ, phía trước có vài người đàn ông gắt gao nhìn chằm chằm Maurice Norman trong cuộc tranh luận, trong ánh mắt bọn họ tràn ngập hoang mang. Alex có thể rất dễ dàng phân biệt ra tâm tính người nào giống mình. Bọn họ đều cẩn thận mang mặt nạ trong cuộc sống, cho rằng mình lưng mang tội lỗi, thậm chí muốn thông qua tôn giáo tẩy não để thay đổi tính hướng của mình..... Có lẽ nguyện vọng áp lực này tới mức độ nhất định ngược lại sẽ trở thành vũ khí giết chóc sắc bén đáng sợ.....

Đêm đó khi tiếng chuông đồng hồ gõ mười một tiếng vang lên, buổi giảng đạo không giống bình thường của cha xứ lần này rốt cuộc kết thúc, đương nhiên ngài cùng phó giáo sư mắt xanh cũng không ai thuyết phục được ai, nhưng Alex có thể khẳng định trận đánh vô mồm này trái lại đối với vài thành viên của hiệp hội ‘Những người kiên trinh’ sinh ra ảnh hưởng vi diệu, ý kiến bất đồng phá tan chút đánh giá đơn độc của cha xứ, có lẽ sẽ làm những kẻ dao động trong bọn họ có suy nghĩ tự chủ.

Cảnh thám tóc đen cùng cộng sự lấy ra giấy chứng nhận, ghi chép lại những đối tượng tình nghi và đặc điểm khuôn mặt tự mình phát hiện được, cũng yêu cầu bọn họ lưu lại địa chỉ liên lạc. Mọi người dần dần tản đi, Alex hướng đến bàn thờ, bắt tay với cha xứ Matthew Oliver.

“Cảm tạ ngài đã phối hợp, cha xứ.” Anh hình thức hóa nói, “Thật xin lỗi đã đến quấy rầy ngài.”

Trên hai gò má xinh đẹp của bề tôi Chúa vẫn chưa rút hết màu ửng đỏ, trên vầng trán sáng bóng của ngài có mồ hôi tinh mịn, trong ánh mắt màu lam bảo lưu ý chí chiến đấu không chịu thua. “Đây là nghĩa vụ của tôi, cảnh quan.” Cha xứ nói, “Tôi cũng hy vọng có thể sớm ngày bắt được hung phạm. Nhưng tôi tin trong hiệp hội ‘Những người kiên trinh’ không có người các anh muốn tìm, một tín đồ ngoan đạo không phải sát thủ liên hoàn.”

“Tôi cũng hy vọng thế, nhưng thường thường những kẻ cuồng nhiệt cực đoan cũng sẽ trở nên rất nguy hiểm.”

“Anh sẽ biết là tôi nói đúng.” Cha xứ Matthew Oliver tự tin nói, “Tôi rất mong chờ ngày vụ án này kết thúc.” Ngài lại quay đầu nhìn người đàn ông cao lớn bên cạnh tượng Đức Mẹ, hỏi: “Tiến sĩ Norman là bạn của anh?”

Ông đặt trọng âm vào từ bạn.

Alex hàm hồ gật đầu: “Anh ấy là chuyên gia cảnh sát chúng tôi mời tới giúp đỡ, xin lỗi, có lẽ hôm nay anh ấy đã mạo phạm ngài.”

“À, không, không.” Cha xứ Oliver vội vàng lắc đầu, “Anh ta là một đối thủ biện luận thú vị. Trước kia tôi từng vì chuyện của một người trẻ tuổi mà cùng tiếp xúc qua với anh ta, anh ta nho nhã lễ độ, vô cùng hòa

nhã. Nếu anh ta không cố chấp mà kiên trì quan điểm của mình như vậy, có lẽ chúng tôi có thể trở thành bạn bè. Thật đáng tiếc, anh ta cái gì cũng tốt, nhưng tội ác bậc nhất đó rồi sẽ kéo anh ta vào địa ngục.....”

“A, cha xứ.” Alex có chút khó chịu ngăn cản người đàn ông này tiếp tục nói, “Chúng tôi phải đi rồi, ngài cũng cần nghỉ ngơi. Nếu có tiến triển chúng tôi sẽ liên lạc với ngài.”

“À, tạm biệt, cảnh quan, nếu cần giúp đỡ nào xin cứ nói cho tôi biết.”

“Vâng. Cảm ơn ngài, cha xứ.”

Alex xuyên qua băng ghế, gọi Billy White nhớ ngày mai đến cục cảnh sát điều tra những người đã ghi lại đêm nay, sau đó tạm biệt cậu ta, lại đi về phía Maurice Norman.

Anh đi tới bên cạnh người đàn ông mắt xanh cao lớn, nhìn thấy y đang nhìn chằm chằm thứ gì đó.

“Làm sao vậy, tiến sĩ?” Alex phát hiện dưới tượng ngoại trừ quyển sổ kia, còn đặt một thánh giá màu trắng ngà. Anh nhất thời nhũn mảy: “Có người lúc tan cuộc đã quên lấy cái của mình?”

“Tôi không biết.” Maurice Norman trả lời, “Tôi vốn ở đây chờ cậu, vừa rồi mỗi người đi ra ngoài đều lướt qua bên cạnh tôi, mang theo thánh giá của mình, tôi không nhìn thấy có người để quên.”

“Anh là nói vô duyên vô cớ dư ra một thánh giá?”

“Không chỉ đơn giản như vậy, cậu nhìn kỹ lại xem.”

Alex kinh ngạc khom lưng xuống, lập tức trừng to hai mắt: Chúa Giê-su trên thánh giá này đã bị người ta cắt đầu xuống!

Anh lui về phía sau một bước, trên mặt tràn ngập kinh hãi, lại nhanh chóng nhìn cha xứ – Người đàn ông kia đang thu dọn thứ gì đó trên bàn thờ, ngọn đèn tối mờ, không chú ý đến chuyện bên này. Alex lấy khăn tay bọc lại thánh giá, bỏ vào túi xách, sau đó cùng Maurice bước nhanh khỏi giáo đường.

“Đây là cái gì?” Người đàn ông tóc nâu nhạt lo lắng hỏi, “Alex, có người cố ý đặt ở đó sao? Có thể là trò đùa dai hay không?”

Cảnh thám tóc đen lắc đầu: “Tôi không biết, tiến sĩ.”

“Khi tôi nhìn thấy nó chỉ cảm thấy kỳ quặc, đây không phải thứ của tín đồ Thiên Chúa. Có thể là hung thủ đem tới không?”

“Không thể đưa ra phán đoán qua loa, Morris.”

Alex cũng không muốn nói cho y biết, thứ này quả thật có khả năng là hung thủ đưa tới cảnh cáo! Nếu thật sự như thế, vậy chứng tỏ hành động của anh đã bị hung thủ nắm rõ, đây là chuyện cực kỳ nghiêm trọng. Hơn nữa anh bây giờ còn chưa thể đem suy đoán hổng bét trong lòng biểu hiện ra, như vậy sẽ làm sâu thêm bất an của Morris và chính anh.

Từ con đường rừng đi tới khoảng 50m, bọn họ lại trở về đường cái huyền ảo. Mưa đã nhỏ bớt, nhẹ nhàng tựa như sợi tơ vậy, mặt đất ướt sũng phản chiếu ánh đèn neon thành một dãy sắc thái mơ hồ. Alex lấy thánh giá trong túi móc ra, sau đó bình phục nhịp tim dồn dập.

Anh thở sâu một hơi: “Vẫn là không khí bên ngoài tương đối tốt hơn, tôi vừa rồi thiếu chút nữa thì ngộp chết.”

Maurice Norman nhún nhún vai: “Thấy chưa, tôi đã nói với cậu nghe cha xứ Oliver giảng đạo là một trận hành hạ mà.”

“Tôi rất cảm kích anh đã làm cho quá trình bên trong trở nên thú vị hơn.” Alex nhìn thoáng qua xe của Maurice Norman – nắp động cơ của nó lõm xuống to bằng một bàn tay, đèn xe bên trái cũng bị đục rỗng, “Ồ, thoát nhìn anh gặp phiền toái không nhỏ.”

“Lúc rẽ ngoặt không cẩn thận.” Tiến sĩ cười nói, “Đừng lo, không nghiêm trọng.”

Alex mở cửa xe: “Anh hiện giờ có thể gọi điện cho cửa hàng sửa chữa ban đêm, sau đó tôi sẽ đưa anh về nhà.”

Maurice Norman chỉ do dự một giây liền gật đầu: “Ừ, Alex, rất cảm ơn.”

“Không, kỳ thật tôi mới nên nói lời này.” Người đàn ông lai tóc đen suy nghĩ một chút, lại đến bên cạnh người đàn ông kia, “Morris, tối nay tôi nghĩ tôi đã hiểu đại khái lời anh đã nói trước đó.”

“A? Là cái gì?” Tiến sĩ có chút thú vị nhìn anh.

“Về ‘thành thật’ đối mặt với bản thân.” Alex dừng một chút, “Anh rất dũng cảm, Morris, việc này thật khiến tôi hâm mộ. Tôi rất bội phục anh có thể nói với cha xứ những lời này.”

Người đàn ông mắt xanh cười lớn mở ra hai tay: “Thật tốt quá, việc này có thể trở thành cơ hội để cậu yêu tôi không?”

Có thể tiếp tục yêu thương một người, đúng là chuyện hạnh phúc nhỉ?

Alex cũng cười lên, lúc người đi đường rất thưa thớt anh đột nhiên cực nhanh hôn lên môi Maurice Norman, sau đó chui vào trong xe. Anh quay đầu lại nhìn người đàn ông còn đứng tại chỗ kia, biểu cảm trên mặt từ kinh ngạc chậm rãi biến thành vui sướng.

Hiện giờ ngay cả cảnh thám tóc đen cũng tự mình hiểu được, thật sự nên mau chóng chấm dứt vụ án này một chút.

Ngày thứ hai sau khi trở về cục cảnh sát, Alex đem thánh giá giao cho khoa giám định vật chứng xét nghiệm, anh nói với Petty Franklin anh muốn biết mọi thứ về vật này, nữ pháp y tóc vàng thì đặt phiếu báo cáo vào tay anh.

“Đây là gì?” Anh xem không hiểu một chuỗi thuật ngữ chuyên nghiệp kia.

“Phân tích thành phần sợi, thám trưởng của tôi à.” Cô nàng tóc vàng thân mật khoác vai anh, “Đây là chúng tôi phát hiện được trên túi du lịch chứa thi thể, là sợi bông chất lượng kém.”

Trong đầu Alex hiện lên một thứ gì đó quen thuộc, anh giật mình nhìn Petty, người nọ nhướng mày: “Đúng vậy, thám trưởng, cùng thành phần sợi bông lúc đầu chúng ta phát hiện trong móng tay của Edward Bant giống nhau như đúc. À, đúng rồi, tôi còn có thể nói cho anh biết, mặc dù lúc đầu chúng tôi hoài nghi đó là chất vải của quần áo trên mình nạn nhân lưu lại, nhưng trải qua đối chiếu lại phát hiện không phải thế. Quần áo của Edward Bant từng nhuộm màu, là vải loại 120 cao cấp, mà đoạn sợi bông nọ lại cùng lần phát hiện này hoàn toàn giống nhau là vải loại 20.”

“Không phải dùng để may quần áo?”

“Không phải, trái lại rất giống băng gạc y tế.”

Alex sững sờ: “Việc này chứng minh cái gì đây?”

Nữ pháp y vỗ vỗ mặt anh: “Thám trưởng thân mến, thứ này ít nhất càng thêm một bước nữa chứng minh hung thủ là cùng một người rồi.”

“Đúng vậy, thật sự là tin tức tốt. Cảm ơn, Petty.”

Người đàn ông tóc đen cười khỏ thu hồi phiếu báo cáo, đi vào phòng làm việc bên cạnh, Billy White đang ngồi bên cạnh máy đánh chữ đem một chồng tư liệu sửa sang lại cho tốt.

“Trưởng quan, tình huống cơ bản của những người tội qua đều ở đây.” Thanh niên mắt xám đưa tư liệu cho anh, “Tổng cộng 10 người, trong đó có 4 người chúng ta từng điều tra, còn có 6 người là nhân vật nặc danh trên sổ. Tối qua khi cha xứ bắt đầu giảng đạo bọn họ cũng còn rất bình thường, nhưng sau khi tiến sĩ Norman đến phản ứng lại không thể nữa. Bọn họ hẳn đều có vấn đề tính hướng, hơn nữa không sẵn lòng thừa nhận lỗi, nhưng tôi nghĩ có hai vị này đáng nghi nghiêm trọng hơn.”

“Để tôi xem nào.” Alex lật sơ qua một chút, “A, Raymond Stevenson và Robert Powell, bọn họ đều có ghi chép phạm tội.”

“Đúng vậy, một thằng cha tục tĩu, bị phán 3 năm tù giam; Một tên vì trả thù bạn trai mình thay lòng đổi dạ mà cố ý đánh người.”

“Thật sự không tồi.” Alex cười cười, “Bọn họ gia nhập hiệp hội ‘Những người kiên trinh’ là để cải tà quy chánh, hay là để tìm kiếm con mồi?”

“Trưởng quan, chúng ta phải điều tra bọn họ trước sao?”

“Đúng vậy. À, đúng rồi, biết tối qua tôi lấy được gì trong giáo đường không? Một thánh giá chúa Giê-su bị cắt đầu –” Alex vừa định đem tình huống lấy được thánh giá kể cho cộng sự của anh biết, thì ở cửa có một cảnh viên liền thò nửa người vào.

“Đã quấy rầy rồi, Alex.”

“A, xin chào, Anthony, có chuyện gì?”

Cảnh viên chìa chìa phía trên: “Lão Bob muốn anh và Billy lập tức đến phòng làm việc của ông ấy, người của FBI đã đến.”

Alex nhìn tư liệu trên tay một chút, thở dài: “Cám ơn, Anthony, tôi sẽ đến ngay.”

9. Chương 9

Alex đẩy Bob Wilson ra cửa ban công, biểu cảm trên mặt cũng không tốt lắm. Khuôn mặt đường nét duyên dáng của anh như phủ một tầng băng lạnh, trong con ngươi màu lam sẫm có một tia ánh sáng khó có thể che giấu.

Kỳ thật biểu hiện như vậy rất ấu trĩ!

Alex hiểu, vô luận anh không bằng lòng thế nào, cũng không có cách gì ngăn cản FBI nhúng tay, bọn họ có quyền hạn này. Đồng thời anh cũng càng thêm tỉnh táo nhận thức được, anh thật sự rất muốn mình độc lập phá vụ hung án chém đầu liên hoàn trước mắt, hơn nữa ý niệm đó trong đầu càng ngày càng mãnh liệt. Anh không rõ nguyên nhân, nhưng trong góc tối dưới đáy lòng lại cất giấu một ý nghĩ: Nếu hung thủ thật là thành viên của hiệp hội “Những người kiên trinh”, vậy cha xứ Matthew Oliver căm ghét đồng tính kia có lẽ sẽ phát hiện tôn giáo ông chủ trương giúp đỡ chẳng qua chỉ là một đồng lõa nói nhảm! Tối lúc đó, người đàn ông tóc đen cũng có thể thoáng nổi lòng cho bản thân.....

“Buổi sáng tốt lành, Alex.” Lão Bob mập mạp nghiêm túc ngồi sau bàn làm việc, sau khi nhìn thấy anh tiến đến liền đứng dậy giới thiệu, “Tôi hy vọng cậu làm quen một chút với điều tra viên Emily Davidson. Cô ấy là đặc phái viên của FBI, tham dự toàn bộ án giết người liên hoàn cậu đang phụ trách.”

Ngồi trên ghế bên cạnh là một phụ nữ trẻ tuổi mặc đồng phục công sở, cô khoảng 30 tuổi, có một mái tóc dài màu nâu xinh đẹp, hơn nữa uốn đến rồi tung thả trên đầu vai, khuôn mặt xinh đẹp đường nét rất giống Meg Ryan, song trong đôi mắt màu lam lại mang theo sự sắc sảo.

“Xin chào, Alex, rất vui được gặp lại anh.” Nữ điều tra viên tự nhiên vươn tay về phía anh.

Lão Bob kinh ngạc nở nụ cười: “Hóa ra hai người quen nhau.”

“Đúng vậy, từng gặp mặt trong một bữa tiệc quan hệ hữu nghị. Xin chào, điều tra viên Davidson.” Người đàn ông tóc đen ậm ừ nói, cùng cô ta bắt tay, sau đó giới thiệu thanh niên mắt xám phía sau, “Vị này chính là cộng sự của tôi, cảnh quan Billy White.”

“Rất hân hạnh được biết cậu.” Emily Davidson ngọt ngào cười, Billy White nhin không được lộ ra vẻ mặt “Thật là quá may mắn”.

“Mời ngồi, các vị.” Lão Bob đối với thái độ khách khí lẫn nhau của họ đều rất hài lòng, “Alex, cậu kể một chút tiền triển hiện giờ cho điều tra viên Davidson đi.”

Cảnh thám mấu lai đơn giản giới thiệu tình tiết vụ án, sau đó kể về tình hình của hiệp hội “Những người kiên trinh”. Anh không muốn đem tất cả những gì mình biết kể ra lắm, tâm tình mâu thuẫn như vậy mặc dù không quá rõ ràng, nhưng vẫn khiến điều tra viên FBI xinh đẹp cảm nhận ra được. Cô sau khi nghe Alex thuật lại xong, gật đầu: “Tôi hiểu, thám trưởng, ý của anh là, hiện giờ anh cho rằng hung thủ nhất định

quen biết người của hiệp hội "Những người kiên trinh", cho nên đặt trọng điểm chú ý trên những thành viên này để điều tra, phải không?"

"Đúng, vốn dĩ hôm nay chúng tôi sẽ bắt đầu đợt điều tra thứ hai." Alex giải thích, "Từ vụ án đã phát sinh đến xem, Dennis Shaun kỳ thật là người bị hại đầu tiên, kế tiếp là Edward Bant cùng Chris Lou Carey. Ba nạn nhân đều là thành viên của hiệp hội, điểm giống nhau rất nhiều: trẻ tuổi đẹp trai, phẩm hạnh tốt, đều thích người khác phái, không có những mối quan hệ phức tạp. Từ đối tượng hung thủ chọn để gây án và phương pháp gây án đến xem, gã thiên về thích kiểu người loại này. Chúng tôi suy đoán gã là một nam giới trẻ tuổi cường tráng, là đồng tính, hơn nữa có tâm lý cố chấp điên cuồng đặc thù, do đó gã nhất định cũng sẽ tiếp tục tìm kiếm mục tiêu, rất có khả năng chính là nhằm vào thành viên của hiệp hội 'Những người kiên trinh'. Do đó chúng tôi tiến hành sàng lọc, liệt kê ra những người có đặc thù của nạn nhân trong đó, sau đó lần lượt phỏng vấn, khi cần sẽ phải cảnh viên bảo vệ. Hơn nữa chúng tôi cũng đem những người có đặc thù của nghi phạm trong các thành viên phân biệt ra, đang định bắt đầu điều tra."

"Xem ra sự có mặt của tôi đã làm cho tiến trình của anh bị một chút trở ngại." Emily Davidson dùng giọng điệu thoải mái nói, "Vậy được rồi, mặc dù tôi đã xem qua báo cáo phân tích của ba hiện trường này, nhưng vẫn để sót một ít thứ mới, tôi có thể đọc trước tài liệu này. Tôi không muốn quấy rầy thời gian của anh nhiều lắm đâu, nhưng hy vọng sau khi anh chấm dứt cuộc điều tra hôm nay có thể mau chóng trở về gấp, lúc ấy tôi sẽ hướng anh hỏi một vài tình huống cụ thể lần nữa."

"Rất sẵn lòng, điều tra viên Davidson. Nhưng hôm nay có lẽ sẽ kéo dài rất muộn, tôi không biết –"

"Ừm, không sao cả, tôi vẫn ở lại cục cảnh sát. Thượng úy Wilson đã tạm thời sắp xếp cho tôi một phòng làm việc."

Trên đôi môi hồng nhuận của cô mang theo nụ cười mỉm, Alex không thể làm gì khác hơn là kiên trì đáp ứng. Khi anh cáo từ ra ngoài nhìn thấy ánh mắt hâm mộ của Billy White, trong lúc nhất thời thật là có chút dở khóc dở cười.

Khi bọn họ lái xe trên đường cộng sự trẻ tuổi còn một mực cảm khái bên tai anh. "Ôi, trời ạ, trưởng quan, thật không ngờ." Thanh niên mắt xám hưng phấn nói, "Nhìn FBI New York nhiều người của bộ ngoại cần như vậy, họ lại phái cho chúng ta một cô gái dễ thương thế, quá tuyệt! Hôm nay khi tôi nghe tin còn mãi suy nghĩ, nếu họ phái tới người có bộ dáng như lão Bob thì phải làm sao đây? Lúc ông ấy tức giận nước bọt có thể văng ướt áo sơ mi của tôi, hiện giờ thoát nhìn chúng ta vô cùng may mắn."

"Tôi ngược lại hy vọng họ phái Arnold Schwarzenegger còn hơn." Alex tức giận xoay vô lăng, "Cậu nếu biết cô gái điều tra viên này là chuyên gia tâm lý học phạm tội, hơn nữa từng tay không đánh ngã bốn người đàn ông cao hơn 6 feet, có lẽ sẽ không nói vậy."

Billy White nhất thời trừng to mắt nhìn, sau đó cười khan nói: "A, đúng vậy, anh quen cô ấy."

"Quen biết ở Quantico, tôi từng là đối thủ đánh tự do của cô ta, lần đó cánh tay trái của tôi bị trật khớp."

Trong xe thoáng cái an tĩnh.

Alex nhìn cơ mặt co rúm của Billy White, chuyển chủ đề. Anh nói với cộng sự, tối qua sau khi buổi giảng đạo chấm dứt, anh cùng tiến sĩ Norman phát hiện ra thêm một thánh giá, hơn nữa Giê-su trên cây thánh giá bị cắt rớt đầu.

Billy White rất nhanh vứt nữ điều tra viên xinh đẹp ra sau đầu, cậu ta cau mày hỏi: "Trưởng quan, ngài vừa rồi khi trình bày tình tiết vụ án cũng không kể chuyện này."

"Đúng, bởi vì hôm nay tôi vừa mới giao thánh giá kia cho khoa giám định vật chứng xét nghiệm, khi chưa có kết quả thì cái gì cũng không thể nói được."

"Anh nghĩ là hung thủ đang đe dọa sao?"

"Rất có khả năng." Alex gật đầu, "Còn nhớ hiệp hội 'Những người kiên trinh' kia vốn làm mất quyền sở thông tin không? Hiện giờ tôi đoán rằng có người cố ý lấy đi, hơn nữa thời gian quyền sở mất cùng thời gian tử vong của Dennis Shaun rất gần, điều này làm cho tôi hoài nghi kẻ giết chết Shaun và lấy đi quyền

sổ là cùng một người. Nếu trên cây thánh giá kia có thể kiểm nghiệm ra DNA của Shaun, chứng tỏ rằng hung thủ lấy thánh giá từ trên người anh ta, sau đó giữ lại, đến lúc thích hợp đưa đến giáo đường.”

“Tại sao gã phải làm vậy?” Billy White nói, “Chẳng lẽ chỉ để hù dọa chúng ta?”

Alex lắc đầu: “Sợ rằng càng hồng бет. Nếu hung thủ không phải người trong hiệp hội, nhưng trong quãng thời gian này vẫn giữ lại thánh giá, vậy gã rất có khả năng từng tới buổi giảng đạo của cha xứ, hơn nữa trong buổi giảng đạo tìm được người gã cần, Edward Bant và Chris Lou Carey.”

“Nếu gã là người trong hiệp hội thì sao, trưởng quan?”

“Vậy gã trộm sổ thông tin càng dễ, nhưng động cơ giữ lại thánh giá chút đoán không ra.” Alex cười nói, “Nhưng mà, chúng ta có thể chú ý một chút vào những ai từng băng bó vết thương bằng băng gạc. À, người đầu tiên là Raymond Stevenson, đúng không? Tối qua hắn hình như ngồi băng ghế thứ tư bên phải.”

“À, à, đúng vậy.” Cộng sự trẻ tuổi mở tư liệu ra, “Hắn hiện giờ ở gần đường cao tốc Deegan, làm nhân viên thu ngân ca đêm ở một siêu thị, cho nên hiện giờ hắn là có thể tìm được hắn.”

Alex cau mày nói: “Một thằng cha dâm loạn bé trai, dựa theo lẽ thường mà nói, người như thế không có can đảm xuống tay với một người đàn ông trưởng thành. Billy, có lẽ hắn không phải người chúng ta muốn tìm.”

Raymond Steveson, 35 tuổi, vừa nhìn chính là loại người yếu đuối mà uất ức. Hắn sau khi bị tiếng chuông đánh thức đội một đầu tóc rối bời như ổ quạ ra mở cửa, dùng ánh mắt sợ hãi nghi hoặc nhìn hai người đàn ông bên ngoài, sau khi Alex trình giấy tờ ra với hắn hắn càng thêm vẻ bất an.

“Gần đây tôi rất yên phận, cảnh quan.” Người đàn ông này vội cuống lên nói, “Tôi không làm gì cả, tôi thề. Tôi sau khi ra tù rất quý trọng tự do của mình, tôi đã hoàn toàn sửa đổi.....”

Alex vội cười cười với gã: “Đừng khẩn trương, ngài Steveson, chúng tôi chỉ đến vì một vụ án muốn hỏi ngài một vài vấn đề.”

“A, vậy sao.....Đương nhiên, đương nhiên, tôi rất sẵn lòng cống hiến sức lực.” Người đàn ông vốc dáng cao gầy này khiêm tốn cười, để họ vào.

Bày biện trong phòng coi như chỉnh tề, nhưng thực phẩm quá hạn trong thùng rác tản ra mùi mốc meo, Billy White nhìn không được ho khan hai tiếng. Raymond Stevenson dọn quần áo trên sofa, mời bọn họ ngồi. Alex gật đầu, mà thanh niên mắt xám thì bắt đầu đánh giá gian phòng nhỏ hẹp này.

Alex móc bức ảnh của ba nạn nhân khi còn sống xếp trước mặt người đàn ông tóc bù xù, hỏi: “Ngài biết họ không, ngài Steveson?”

“A, hình như, có chút.....Có chút quen mặt.....Tôi nghĩ đã từng gặp.”

“Gặp ở đâu?”

Ánh mắt Raymond Stevenson lóe lên: “Tôi không nhớ rõ lắm, có thể là khách hàng tôi gặp khi đang làm việc.”

Alex lại lấy ra một thánh giá trắng ngà: “Ngài Steveson, cái này có quen thuộc với ngài không?”

Trên mặt người đàn ông này càng thấp thỏm bất an: “A, ngài là nói nó sao? Tôi.....Tôi có một cái.....Hình như rất giống cái của ngài.....”

“Ngài từng gia nhập hiệp hội ‘Những người kiên trinh’ do cha xứ Matthew Oliver sáng lập, đúng không?”

“Cảnh quan, đây chẳng qua là một tổ chức tôn giáo!” Raymond Stevenson giải thích, “Xin tin tôi, tôi không làm chuyện gì xấu, tôi chỉ muốn tìm một chút an bình ở đó, tôi thề tôi không làm gì cả –”

“Được rồi, được rồi, bình tĩnh chút đi.” Alex vội trấn an nói, “Đừng như vậy, ngài Steveson, tôi nói rồi chúng tôi chỉ hướng ngài hỏi một vài vấn đề, cũng không lên án ngài phạm tội, chỉ cần ngài thành thật trả lời là được. Chúng tôi sẽ không làm gì ngài đâu.”

Người đàn ông này rất cuộc cũng thả lỏng một chút, hắt nuốt nước bọt, lại nhìn bức ảnh trên bàn một chút. “Tôi nghĩ tôi chỉ quen người này,” Hấn chỉ vào bức ảnh của Edward Bant nói, “Chúng tôi đều là thành viên của hiệp hội kia, do đó từng trò chuyện vài lần.”

“Nói về những việc gì?”

“Là chuyện về tính hướng. Ngài biết đó, cảnh quan, tôi đối với bé trai rất có – ờ, rất có hảo cảm. Tôi cảm thấy thật tồi tệ, cho nên gia nhập hiệp hội của cha xứ Oliver, ngài ấy đã giúp chúng tôi sửa chữa bệnh xấu này! Ngài Bant ngồi bên cạnh tôi, trẻ tuổi, đẹp trai, nên.....Nên tôi không nhịn được bắt chuyện với anh ấy vài lần.”

“Thái độ của anh ta thế nào?”

“Anh ấy là người tốt, vô cùng nhiệt tình. Anh ấy cổ vũ tôi vứt bỏ thói quen quá khứ, rồi lại bằng lòng trở thành bạn của tôi. Anh ấy đối với ai cũng đều rất thân thiết, cho nên rất nhiều người đều vui vẻ giữ liên lạc với anh ấy.”

“Ý của anh là, những người trong hiệp hội đều có quan hệ không tồi với anh ta.”

Raymond gật đầu: “Là thế này, họ thường hẹn anh ấy ra ngoài tâm sự, anh ấy cũng chưa từng từ chối. Tôi rất cảm tạ anh ấy.....”

Alex nhú mồm: “Anh là nói anh ta thường cùng các thành viên khác gặp mặt một mình?”

“Đúng vậy, cảnh quan. Bất quá đều là giúp đỡ lẫn nhau rất bình thường, đó cũng là cha xứ khởi xướng, ông nói như vậy là để chúng tôi cổ vũ lẫn nhau, tôi cảm thấy rất hữu hiệu. Điều này làm tôi phát hiện mình không cô độc, hơn nữa.....Hơn nữa có can đảm một lần nữa bắt đầu cuộc sống lành mạnh.”

“Các anh liên lạc bằng cách nào?”

“Ngài Bant chỉ để lại số di động của anh ấy. Anh ấy nói anh ấy cùng vị hôn thê ở chung, anh ấy không muốn để cô ấy tưởng rằng mình dao động với hôn nhân, bởi vậy che giấu chuyện tham gia hiệp hội.”

“Cám ơn, ngài Stevenson.”

Alex đứng dậy chào tạm biệt hấn, người đàn ông sợ hãi đứng lên: “Cảnh quan, tôi.....Tôi hy vọng tôi không rước lấy chuyện gì phiền toái. Anh xem, tôi đã tìm được một công việc để làm rồi.....”

Người con lai tóc đen lộ ra nụ cười mỉm: “Xin yên tâm, ngài Stevenson, ngài bây giờ là một công dân tuân thủ pháp luật, cũng giống như những người chúng tôi bảo hộ. Ngài là một người dũng cảm, ít nhất dũng cảm hơn so với tôi, ngài có thể tiếp tục làm chuyện của mình, không cần lo lắng.”

Anh lại hướng người đàn ông vô cùng phối hợp này bày tỏ cảm tạ, khuôn mặt phía dưới mái tóc rối bởi rất cuộc cũng bình tĩnh lại, thở phào nhẹ nhõm.

Cảnh thám tóc đen cùng cộng sự của anh từ trong khu nhà trọ đi ra, thanh niên mắt xám báo cáo: “Tôi không phát hiện có chỗ nào khả nghi, trưởng quan. Đây là một căn phòng của đàn ông độc thân thiếu phụ nữ, ngoại trừ rất bữa bọn ra ngược lại không có chỗ nào kỳ quái. Hơn nữa tôi quan sát phần lộ ra của thân thể và tay chân Raymond Stevenson, không nhìn thấy bằng gạc nào.”

“Đúng vậy, Billy.” Alex ở trong túi xách lục lọi chìa khóa xe, “Người như hấn không có can đảm cắt xuống đầu của ba người đàn ông.”

“Kế tiếp sao đây, trưởng quan? Có phải đến tìm Robert Powell?”

“Đúng. Cậu lái xe đi.” Alex vứt chìa khóa cho thanh niên mắt xám, sau đó ngồi vào ghế phụ, lấy điện thoại di động ra gọi cho nữ pháp y của khoa giám định vật chứng:

“Giúp tôi một việc được không, Petty? Xin bảo Adam giúp tôi điều tra tất cả những cuộc điện thoại của Edward Bant trong vòng một tuần trước khi chết.....Dennis Shaun cùng Chris Lou Carey? A, đúng vậy đúng vậy, đương nhiên cũng cần thiết.....Ừm, đúng vậy, thống kê ra những con số trùng, đặc biệt trong vòng 24h trước khi bọn họ tử vong.....Rất cảm ơn, Petty, cô thật là một thiên thần, tôi sẽ báo đáp cô. Đương

nhien, nếu kết quả xét nghiệm của thánh giá đã có cũng đưa chung luôn cho tôi.....À, rồi nói sau, di động của tôi sắp hết pin rồi.”

Sau khi dặn dò xong mọi chuyện, điện thoại đáng thương kia cũng phát ra tiếng títt, sau đó tự động ngắt máy. Alex lại cười gõ cằm, trong ánh mắt lam sẫm lộ ra vẻ khoái trá hiếm thấy.

Lúc trở về cục cảnh sát đã là 8h tối, Alex và Billy White một ngày thăm viếng tổng cộng sáu người, trên cơ bản coi như thuận lợi. Nhưng khiến bọn họ thất vọng chính là, Robert Powell mặc dù nhìn qua cực kỳ ăn khớp với nhiều đặc thù của hung thủ, nhưng đối với cái chết của Edward Bant và Chris Lou Carey, hẳn có chứng cứ vắng mặt tại hiện trường – Bởi vì hẳn là một bảo vệ ngân hàng, thời gian công tác của hẳn đều có ghi chép trong hồ sơ, hơn nữa có băng ghi hình. Alex chú ý tới vết xước ngay khớp ngón tay hẳn, có vết quần băng gạc, do đó đã thu dấu tay và mẫu nước bọt của hẳn. Người đàn ông vai u thịt bắp này không dễ nói chuyện như Raymond Stevenson, cuối cùng Alex phải cam đoan không mang đến phiền toái cho công việc của hẳn, mới nhận được sự tín nhiệm của hẳn. Đáng tiếc hẳn đối với ba nạn nhân không có án tượng gì, việc này ước chừng là vì thời gian hẳn gia nhập hiệp hội ‘Những người kiên trinh’ chỉ mới nửa tháng.

Sau khi đưa Billy White về nhà, Alex chạy về bàn làm việc của mình, mở ngăn kéo ra, quả nhiên thấy món quà Petty Franklin để lại cho anh. Anh ghi lại những số điện thoại này và báo cáo xét nghiệm thánh giá bỏ vào túi xách, vừa muốn rời đi, đột nhiên nghĩ đến mình vẫn còn phải đi gặp một người.

Chân của anh còn chưa di chuyển, một người đã hiện ra trước cửa, mỉm cười với anh.

“Nếu không phải nghe nói anh phải trở về lấy phần ghi chép này, tôi sẽ nghĩ anh đang cố ý tránh mặt tôi.” Điều tra viên Emily Davidson cười đứng cách đó hơn 5m hỏi, “Alex, sao tôi không biết lần đầu tiên chúng ta gặp mặt là ở buổi tiệc quan hệ hữu nghị gì nhỉ?”

Anh con lai tóc đen khó xử cười cười: “Xin lỗi, Emily, tôi chỉ không muốn làm cho lão Bob giật mình.”

Cô gái tóc nâu đến gần anh, ngồi xuống ghế: “Ồ, là thế sao? Tôi còn tưởng rằng anh vẫn ghi hận lần luyện tập đấu tự do hồngбет khi đó chứ.”

Alex nhìn bộ dáng chậm rì rì của cô ta, dưới đáy lòng ngẫm thử dài, một lần nữa ngồi về chỗ của mình.

“Thoạt nhìn anh đối với công tác vẫn rất chú tâm.” Nữ điều tra viên xinh đẹp nhìn chằm chằm vào anh, “Tình hình hôm nay thế nào.”

“Có một chút chứng cứ mới, nhưng tiến triển không lớn, điểm đột phá chân chính còn chưa phát hiện.”

“Tôi tin anh có thể làm được, Alex, anh vẫn vô cùng nỗ lực. Khi tôi nhận vụ án này, Bob nói kỳ thật anh hẳn có thể đối phó được, song anh cũng nên hiểu cuộc sống của anh hai năm qua xảy ra vấn đề, vẫn chưa thuận lợi, khả năng sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của anh.” Emily Davidson hít một hơi thật sâu, tựa hồ đang lựa chọn từ để dùng, sau đó mới nhẹ nhàng nói, “Trên thực tế, tôi nghe nói anh đã ly hôn.”

Mặt Alex hơi co rúm, anh rất nhanh nhàn nhạt gật đầu: “Đúng vậy, tôi nghĩ Fanny..... Hai chúng tôi không hợp nhau lắm, tách ra sẽ tốt hơn.”

“Tôi rất lấy làm tiếc, Alex, tôi nhớ rõ hai năm trước hai người lúc dự tiệc, nhìn rất xứng đôi.”

“Bộ mặt thật của hôn nhân người ngoài không thể nhìn thấy được.”

Emily Davidson cong khóe miệng: “Đúng vậy, Alex, anh nói rất đúng. Lúc nào đó hai ta cùng đi uống một ly nhé? Xem như bồi thường cho việc anh cự tuyệt tôi lại buổi tiệc lần đó.”

Cảnh thám tóc đen hơi khó xử thử dài, rất muốn lắc đầu, nhưng điều tra viên FBI xinh đẹp liền lập tức tiến đến trước mặt anh, lắc lắc ngón tay thon dài.

“Đừng nói ‘không’, quý ngài, ngàn vạn lần cũng đừng nói, đây chính là lần đầu tiên tôi mời người ta khiêu vũ, cũng là lần duy nhất bị nam giới cự tuyệt.”

Alex nở nụ cười, anh cơ hồ đối với nữ giới cường thế như vậy không có biện pháp gì. “Được rồi.” Anh con lai đẹp trai đồng ý, “Nhưng phải chờ chúng ta kết thúc vụ án này, được chứ? Tôi tin cô sẽ không công tư lẫn lộn, Emily.”

Cô gái tóc nâu hài lòng ngồi xuống, trên môi lộ ý cười giảo hoạt, trong ánh mắt màu lam lại tràn ngập thần sắc dịu dàng.

Alex có chút bất đắc dĩ –

Anh nghĩ tới hai năm trước, Fanny được một đồng nghiệp mời, mà người phụ nữ này lại mặc một bộ lễ phục dạ hội màu xanh biếc đứng trước mặt anh. “Mời tôi nhảy một điệu nhé, cảnh quan Li.” Cô nói thế này, “Tôi nghĩ tôi thích anh rồi đó..... ”

10. Chương 10

Khi Alex Li về đến nhà đã là hơn 9h tối.

Anh không dám trò chuyện lâu với Emily Davidson, mặc dù anh rất vui lòng kể tường tận cho cô ta tình tiết vụ án, cũng báo cáo tiến triển mới, nhưng hy vọng Billy White và lão Bob, hoặc những người khác cũng có mặt dưới tình huống này. Emily Davidson là một phụ nữ thông minh, độc lập hơn nữa giỏi giang, đồng thời sở hữu đầy đủ sức chịu đựng và sức bền, trong công việc đây là những phẩm chất cực kỳ tốt, nhưng nếu dính dáng đến tình cảm có khả năng sẽ sinh ra hiệu ứng phụ.

Alex tắm rửa xong, mở đèn cạnh sofa, sau đó ngồi xuống xem tài liệu Petty Franklin đưa cho anh.

Trong dữ liệu cuộc gọi của ba nạn nhân những số điện thoại trùng lặp cũng đã được đánh dấu ra, đặc biệt trong 24h trước khi chết, kiểu chữ đã được chọn thành màu đỏ dễ nhìn. Alex đem chúng xếp thành hàng ra giấy, rất nhanh liền chú ý tới ngoại trừ dịch vụ điện thoại đặc thù ra, trong đó chỉ có một số điện thoại giống nhau.

“212-487-1270.” Anh dùng ngòi bút gõ lên chuỗi số liệu này, lăm băm, “Nhìn qua như là số điện thoại di động của công ty Verizon.”

Alex dùng bút vẽ một ký hiệu nhấn mạnh, quyết định ngày mai điều tra số điện thoại này, anh đang định bắt đầu đọc báo cáo xét nghiệm của thành giá, chợt nghe một tràn chuông cửa vang lên.

Alex có chút kinh ngạc đứng dậy, anh không nghĩ ra được vào lúc này còn ai sẽ tìm đến anh –

Ngoài cửa là một người trẻ tuổi vóc dáng cao ráo, cậu ta mặc một bộ áo gi-lê màu cam, mang theo nón lưỡi trai cùng màu, trên tay xách một hộp giấy lớn vuông vức.

“Xin chào,” Cậu ta cười hỏi, “Là ngài Alex Li phải không?”

“Đúng vậy,” Người đàn ông tóc đen nhìn thấy nhãn hiệu thức ăn trên quần áo cậu ta, “Xin lỗi, tôi không gọi thức ăn ngoài.”

Thanh niên lui ra phía sau một bước nhìn biển số nhà: “Đây là phòng 01 tầng 27 đại lộ 2 thứ 8 Brooklyn?”

“Đúng vậy, nhưng tôi không –”

“Ừm, việc này tôi cũng không xen vào, dù sao có người bảo tôi mang đến cho ngài ăn. Tổng cộng 5 đô la 15 cent, cảm ơn.”

Cậu ta đang muốn ngồi xuống rút ra hộp pizza này, thanh âm đếm số bằng điện tử vang lên trên hành lang, một người đàn ông tóc màu nâu nhạt từ trong thang máy đi ra, thân ảnh cao lớn của Maurice Norman bắt ngờ xuất hiện trước mắt anh.

“Alex!” Người đàn ông mắt xanh nhìn cảnh tượng kỳ quái trước mắt hỏi han, “Cậu đang làm gì đó?”

“A, chào buổi tối, Morris.” Người đàn ông tóc đen nhún nhún vai, “Tôi đang nói cho cậu bạn này tôi không đói.”

Tiến sĩ cau mày nhìn người thanh niên đưa thức ăn một chút, sau đó giải thích: “À, là tôi gọi, tôi lo cậu còn chưa ăn gì.” Y móc ví da ra, “Pizza Ý đúng không? Bao nhiêu tiền?”

Người thanh niên thoáng sửng sốt, lập tức lặp lại giá tiền lần nữa, sau đó nhận tờ tiền bỏ vào trong túi xách, đem cái hộp phía trên đưa cho y.

Alex cảm kích cười cười với Maurice Norman, mời y vào nhà.

“Thật không nghĩ tới vào lúc này anh còn sang đây.” Người đàn ông tóc đen rút cho vị khách của anh một ly nước trái cây, “Tùy ý ngồi đi, tôi thấy anh đang rất nóng.”

“Xe của tôi còn đang ở cửa hàng sửa chữa.” Maurice Norman lộ ra vẻ mặt uể oải, “Cho nên tôi liền thuê một chiếc xe đạp thay thế, vừa vận có thể rèn luyện cơ chân lỏng lẻo của tôi một chút.”

Alex nhướn mày, anh biết tình trạng thân thể của người đàn ông này tốt đủ để so với vận động viên: “Được rồi, Morris, chân của anh rất rắn chắc. Nói cho tôi biết, tại sao giờ này còn đến nhà tôi?”

“Ừm, tôi gọi điện thoại cho cậu mà cứ mãi tắt máy, tôi đến xem sao.” Maurice Norman giải thích, “Tôi nghĩ cậu khẳng định bề bộn nhiều việc, cũng không biết cậu đã ăn cơm chiều hay chưa. Nghe này, Alex, tôi gần đây khá nhàn rồi, nếu vụ án của cậu quá phiền toái, tôi có thể tùy thời hỗ trợ cậu.”

Về mặt người đàn ông tóc đen trở nên nhu hòa, anh nhìn chăm chú vào mắt Maurice Norman, ngồi xuống cạnh y.

“Cám ơn, tiến sĩ, hôm nay chẳng qua điện thoại tôi hết pin mà thôi.” Cảnh thám máu lai đặt tay lên vai y, nhẹ nhàng nói, “Yên tâm đi, hiện giờ tôi rất tốt, chúng tôi đã có không ít phát hiện, rất nhanh có thể bắt được tên kia rồi.”

Maurice Norman nhin không được hôn lên môi Alex, sau đó ôm lấy anh: “Cẩn thận một chút, cảnh quan, mặc dù phá án càng nhanh càng tốt, nhưng cũng đừng quá liều mạng, tôi không muốn cậu gặp nguy hiểm.”

Từ trên cơ thể người đàn ông mắt xanh truyền đến mùi nước hoa nhàn nhạt cùng nhiệt lượng ấm áp, Alex cảm giác được một đôi cánh tay mạnh mẽ đang vòng quanh eo mình, khiến anh có chút xúc động khác thường, nhưng cùng đến với nỗi thấp thỏm bất an là kèm theo phản ứng sinh lý.

Thế này thì quá nhanh rồi!

“Cám ơn anh, tiến sĩ, tôi sẽ ghi nhớ.” Người đàn ông tóc đen đẩy Maurice Norman rồi đứng dậy, giả vờ như không phát hiện về thất vọng trên mặt đối phương, xoay người đến phòng bếp. Anh cầm lấy dao, lại mở hộp Pizza ra, “Nếu không ngại, chúng ta cùng ăn một chút nhé. Anh biết không, người Trung Quốc gọi ăn giờ này là ‘bữa khuya’.”

“Thú vị.” Maurice Norman mỉm cười giúp anh thu gom những tư liệu trước mặt kia, nhìn thoáng qua, cười nói, “Tôi đoán cậu nhất định thường lược bớt bữa tối trực tiếp ăn ‘bữa khuya’ luôn, phải không, cảnh quan? Tôi đến nhắc nhở cậu khôi phục quy luật cuộc sống bình thường quả nhiên chính xác.”

“Ừm, chỉ là một vài số điện thoại khả nghi, tôi rất nhanh sẽ xem xong thôi.” Alex giải thích nói, “Hơn nữa, tôi cũng đã ăn xong cơm tối rồi.”

“Jambon kém chất lượng ven đường?” Người đàn ông tóc nâu nhạt lắc đầu.

“Kỳ thật là khoai tây chiên kém chất lượng đó.” Alex cười mở hộp pizza, Maurice Norman lại phát ra tiếng ảo não: “Ồi, thật đáng chết, tôi đã nói họ đừng thêm mù tạc và tiêu, dạ dày của cậu không tốt.”

“Có sao đâu?” Người đàn ông tóc đen vui vẻ cắt pizza trong hộp, chia cho vị khách một miếng, “Tiến sĩ, thỉnh thoảng tôi vẫn có thể tiếp nhận được thức ăn tính kích thích. Anh còn nhớ thói quen ăn uống của tôi, việc này làm tôi rất cảm động đó.”

“Tôi thật không nên cho thẳng nhóc kia tiền.” Maurice Norman thở dài, “Alex, lần sau tôi làm cho cậu chút mì ống thịt dê thì hơn.”

“Tôi rất chờ mong, tiến sĩ.”

Alex nhẹ nhàng cắn một miếng trong tay, một luồng mùi vị chua cay từ đầu lưỡi lan tràn. Anh vui vẻ nhìn Maurice Norman cùng mình chia sẻ hộp pizza này, chợt phát hiện anh cho tới giờ còn chưa từng cùng người nào ăn uống trong căn nhà này. Nơi này chỉ là một gian phòng để anh ở lại, một khách sạn để anh nghỉ ngơi. Buổi tối ngủ một giấc, quên đi những chuyện ban ngày, sau đó buổi sáng lại không chút lưu luyến mà rời đi. Nhưng lúc này, khi nhìn Maurice Norman chậm rãi nhai nuốt cùng một mùi vị pizza, khái niệm ‘nhà’ mơ hồ lại trở nên rõ ràng hẳn lên.

Alex còn nhớ trong cuộc hôn nhân lúc trước, anh vì giảm bớt áp lực gặp mặt Fanny, thường lấy cớ công tác mà ngủ lại trong cục cảnh sát, mãi đến sau khi Daniel ra đời mới đỡ hơn một chút. Nhưng nhà của họ lại dần dần trở nên quạnh quẽ, rất nhiều lần khi Alex đêm khuya trở về, đèn trong phòng đều đã tắt, anh liền đến phòng khách ngủ một đêm.

Bây giờ Alex dần dần nghĩ, ký ức lạnh lẽo này quả thật đã tổn hại khái niệm của mình với gia đình. Gia đình vốn phải là trải qua như thời thơ ấu của anh, có ba bữa nóng hổi cùng ngọn đèn màu da cam, còn có khuôn mặt tươi cười của người thân. Anh đi một đường vòng thật lớn, đã thương tổn Fanny và cha mẹ, còn có Daniel. Anh thật hy vọng hôm nay mình còn có tư cách một lần nữa xây dựng lại gia đình.

Maurice Norman là một người đàn ông dịu dàng cẩn thận, hơn nữa ở y không thiếu sự thẳng thắn và chân thành, đây là một loại mị lực khiến Alex vừa hâm mộ vừa không cách nào kháng cự. Anh thật sự suy xét, mình biết đâu có thể chấp nhận y, vậy ít nhất khi mệt mỏi còn có người có thể nhớ rằng anh bị yếu dạ dày.

Anh chàng lai tóc đen nuốt miếng pizza trong miệng xuống, do dự mở miệng: “Ồ, Morris, có chuyện này..... Tôi nghĩ.....”

“Hửm?” Tiến sĩ mắt xanh cười meo meo ngắc đầu.

Alex đang muốn nói với Maurice Norman mình kỳ thật rất vui nếu y thường xuyên sang đây, một tràn chuông điện thoại phiền não đánh tan dững khí không chút dễ dàng thu được của người đàn ông này.

“A, là điện thoại di động của tôi, đang sạc pin mà.”

Alex có chút chật vật nói một câu, sau đó vội vội vàng vàng đi vào phòng ngủ, dường như đang tránh né tầm mắt của Maurice Norman. Vài phút sau, người đàn ông tóc đen sắc mặt đại biến lao tới, luống cuống tay chân thay quần áo.

“Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Maurice Norman kinh ngạc hỏi han.

Con mắt màu lam sẫm của Alex tràn ngập vẻ sốt ruột hiếm thấy, hoàn toàn mất đi tỉnh táo. “Tôi phải lập tức đến bệnh viện.” Anh la lên, “Fanny gọi điện báo Daniel đã ngã bệnh!”

Maurice Norman nhất thời nghiêm túc hẳn lên, y kéo cánh tay Alex: “Tôi đi cùng cậu. Đưa chìa khóa cho tôi, tôi lái xe.”

Trên hành lang trắng tinh rất thưa thớt, vì sắp 11h tối rồi, những bệnh nhân khoa nhi phần lớn đang ngủ, cho nên cũng đặc biệt an tĩnh, ngoại trừ thỉnh thoảng y tá đẩy đồ, chỉ có vài phụ huynh riêng biệt cùng bác sĩ kiểm tra phòng nhẹ chân nhẹ tay đi ngang qua.

Dưới dạng điều kiện này, hai người đàn ông thở hồng hộc chạy tới lập tức có chút không hài hòa, họ miễn cưỡng bình ổn hô hấp dồn dập, sau đó tìm được một gian phòng đơn cuối hành lang. Alex hơi sửa sang lại quần áo hỗn độn một chút, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa ra. Một cô gái tóc vàng vóc người nhỏ nhắn đưa lưng về phía họ, vuốt ve đứa bé trên giường bệnh.

“Fanny.....” Alex nhẹ nhàng gọi cô.

Cô gái kia quay đầu, ngón tay dựng thẳng bên môi, sau đó lại nhìn đứa bé một chút, lúc này mới đi tới. Mặt mũi cô cũng không tính là đặc biệt xinh đẹp, nhưng môi đầy đặn cùng vóc người yếu điệu nhìn qua cực kỳ gợi cảm. Đôi mắt màu đen của cô có chút phấp phồng, tựa hồ vừa mới khóc.

Alex lo lắng nhìn vợ trước hỏi: “Daniel làm sao vậy?”

Fanny Bolton hít một hơi thật sâu: “Viêm dạ dày cấp, tối qua nó bắt đầu nôn mửa, tiêu chảy.”

“Hiện giờ thế nào rồi?”

“Khá hơn nhiều, bác sĩ cho nó dùng thuốc nhét dầu silicone tro dimethyl, nó đã ngừng nôn mửa, sau đó uống muối bù nước, tiêu chảy cũng đã chậm rãi dừng lại.”

Thần kinh căng thẳng của Alex lúc này mới thả lỏng: “Cám ơn trời đất, vậy là tốt rồi.”

Fanny Bolton xoắn hai tay: “Tôi chỉ là bị sợ hãi, thật xin lỗi lúc này lại quấy rầy anh và..... bạn của anh.” Đôi mắt màu lam của cô chuyển hướng về phía người đàn ông cao lớn phía sau Alex.

“À, xin thứ lỗi.” Alex chỉ do dự trong chốc lát, sau đó giới thiệu, “Vị này là tiến sĩ Maurice Norman, anh ấy lái xe đưa anh tới. Morris, đây là cô Fanny Bolton.”

Lần đầu tiên gặp mặt hai người sau khi chào hỏi khách sáo, Alex lại chú ý nhìn trong phòng bệnh, hỏi: “Fanny, Daniel tại sao lại đột nhiên ngã bệnh?”

Vợ trước của anh hơi khó xử liếc mắt nhìn Maurice Norman một cái, yêu cầu Alex: “Chúng ta qua bên kia nói đi.”

Cảnh thám máu lai hướng bạn của anh lộ ra vẻ mặt xin lỗi, người đàn ông mắt xanh kia lại không để tâm. Y mỉm cười thân thiện, hướng trong phòng bệnh nghiêng nghiêng đầu: “Ừm, tôi có thể đến xem bệnh nhân nhỏ tuổi trong kia không? Có lẽ nó sẽ cần người làm bạn.”

Sắc mặt Fanny Bolton dịu đi một ít. “Đương nhiên có thể,” Cô nói, “Cám ơn ngài giúp tôi trông chừng nó một lát, tiến sĩ Norman.”

Cuối hành lang có một bãi đất trống nhỏ, đặt máy bán nước tự động và ghế nhựa dài. Alex mua ình và Fanny Bolton hai lon nước trái cây, sau đó cùng nhau ngồi xuống.

Anh cẩn thận hỏi nguyên nhân mắc bệnh của con trai, Fanny có vẻ rất áy náy. Cô nhún nhún vai: “Tôi nghĩ tôi bận rộn đến đầu óc lú lẫn. Lúc đó cô giúp việc ngã bệnh, tôi lại phải làm xong bản thiết kế còn lại.....Trời ạ, hết thấy đều lộn xộn cả lên, tôi căn bản không biết Daniel chạy tới chỗ tủ lạnh khi nào! Nó rất thích chocolate kem, anh biết đó, nó ngồi dưới đất ăn không ngừng.....”

Người đàn ông tóc đen nhìn thấy nhẫn kết hôn mới trên tay vợ trước, lại dời tầm mắt. “Jack đâu?” Alex hỏi, “Anh ta ít nhất cũng nên chăm sóc tốt cho hai mẹ con.”

“Anh ấy đến Chicago công tác, phải một tuần sau mới có thể trở về.” Cô gái nhỏ nhăn cái đầu vuốt ve lon nước trong tay, “Lúc Daniel bắt đầu nôn mửa, làm thế nào cũng không ngừng được, tôi quả thật sợ quá chừng. Alex, tôi vốn không định phiền đến anh –”

“Fanny!” Cảnh thám dùng giọng điệu bén nhọn cắt ngang lời cô ta, “Chẳng lẽ cô đã quên tôi vẫn cha ruột của Daniel?”

Bầu không khí trở nên có chút căng thẳng, cô gái tóc vàng ngẩng đầu nhìn Alex, cô tựa hồ cảm thấy được bất mãn trong chớp mắt của anh, nhưng cũng không cho rằng mình đã nói gì sai. Cô hít một hơi thật sâu, thấp giọng nói: “Anh nên hiểu, Alex, chúng ta hiện giờ đều đã có cuộc sống mới, tôi là thế, anh cũng thế..... Chúng ta không cần thiết có quá nhiều liên lạc..... Daniel cũng vậy, nó cần một hoàn cảnh phát triển bình thường.”

Người đàn ông tóc đen dùng sức nắm dẹp lon nước trong tay, khổ sở hỏi: “Nói cho tôi biết đi, Fanny, bởi vì là một người đồng tính, tôi liền khó có thể tha thứ đến vậy sao?”

Trên mặt Fanny Bolton xuất hiện vẻ khó xử hiếm thấy, cô do dự trong chốc lát, nhưng vẫn không nói gì, mãi đến khi người đàn ông tóc đen nhìn không được đứng dậy, cô mới thử thăm dò mở miệng: “Tôi phải về nhà để hoàn thành công việc còn lại, ngày mai phải nộp cho công ty, việc này rất quan trọng. Alex, tôi hy vọng anh có thể chăm sóc Daniel đến sáng mai, được không?”

“Tại sao không?” Cảnh thám gạt ra một tia cười khổ: “Dù sao tôi vẫn là cha của Daniel! Fanny, hy vọng bất kể thế nào đi chăng nữa cô nên nhớ kỹ điểm này.”

Anh vứt lon nước trái cây trong tay, không liếc mắt nhìn lại vợ trước của mình, đi thẳng đến phòng bệnh của con trai.

Dưới ngọn đèn màu da cam, phòng bệnh đơn màu hồng nhạt có vẻ vừa ấm áp vừa đáng yêu, khi Alex lặng lẽ đi vào, kinh ngạc nhìn thấy người đàn ông mắt xanh cư nhiên đang cùng bệnh nhi trên giường vui vẻ trò chuyện. Daniel đã tỉnh dậy, nó mệt mỏi ôm một con gấu Teddy, hai má tròn tròn có chút tái nhợt, nhưng đôi mắt lam sẫm như trước sáng ngời. Sau khi vừa nhìn thấy Alex nó thoáng sửng sốt, lập tức kêu lên: “Hi, ba.”

“Hi, nhóc thủy thủ của ba.” Alex dùng thanh âm mềm mại gọi nó, sau đó ngồi xuống bên cạnh Maurice Norman, “Con cảm thấy thế nào?”

“Bụng còn hơi đau.” Bé trai dùng đầu ngón tay bụ bẫm chọt bụng, “Nhưng mà Morris nói nó đang dần tốt lên.”

Alex nhú mày: “Morris?”

“Chúng tôi đã làm quen với nhau rồi.” Người đàn ông mắt xanh mỉm cười quay đầu, “Daniel hiện giờ là bạn của tôi đó, tôi kể chuyện cho nó nghe, nó giới thiệu Harry với tôi.”

Bé trai đưa ra một khe hở trên bụng gấu Teddy: “Đúng vậy, con kể cho Morris lần trước chỗ này của Harry bị nứt ra, khi mẹ may lại cho nó, nó cũng rất đau, giống như con bây giờ vậy.”

Alex cười rộ lên: “Ba dám chắc là nó không khóc.”

Bé trai rất kiêu ngạo gật đầu: “Đúng vậy, nó rất dũng cảm, giống con.”

Alex nghiêng người qua hôn lên trán con trai: “Ba rất hạnh diện về con, nhóc thủy thủ.”

Gương mặt Daniel phấp phồng, nó nhìn chăm chú vào cha mình, thẹn thùng hỏi: “Sao lâu vậy rồi ba không tới gặp con, con rất nhớ ba. Mẹ luôn nói ba bận rộn nhiều việc.....”

“À, đúng vậy, ba bận rộn nhiều việc, thật xin lỗi.” Alex khổ sở cầm tay nó, “Ba là cảnh sát, Daniel, mỗi ngày ba đều cùng độ sức với bọn tội phạm. Ba phải đưa bọn chúng vào nhà giam, sau đó để cho những đứa trẻ như con có thể an tâm ngủ ngon.”

“Con cũng rất tự hào về ba, ba à.”

“Mau chóng khỏi bệnh một chút, nhóc thủy thủ. Chỉ cần con ra viện rồi, ba sẽ để con đeo cảnh huy của ba.”

Mắt bé trai sáng rực lên: “Ba hứa nha?”

“Ba hứa.”

Bé trai phát ra tiếng hoan hô ngắn, sau đó lại kéo tay Alex: “Ba có thể ở lại với con không? Chỉ một chút thôi..... Mẹ nói mẹ phải quay về nhà một chuyến, con..... Không phải con sợ đâu, con chỉ muốn ba ở lại với con nhiều hơn, ba à.”

Người đàn ông tóc đen cảm thấy đáy lòng có chút cay cay, anh nỗ lực mỉm cười nói với con trai: “Không thành vấn đề, cả tối nay ba đều có thể ở lại với con.” anh lại nhìn Maurice Norman bên cạnh một chút: “Nhưng ba phải đưa người bạn mới của con ra ngoài trước, được không?”

Nhưng người đàn ông mắt xanh lại vội vàng lắc đầu: “Không, không, Alex. Tôi nghĩ Daniel có lẽ sẽ không ngại nếu có thêm một người nữa ở lại với bé, phải không?”

Alex sưng sốt, nhưng bé trai trên giường bệnh rất vui vẻ: “Thật tốt quá, Morris, chú còn có thể kể chuyện cho con, đúng không?”

“Đương nhiên, nhưng không phải bây giờ.” Tiến sĩ xoa đầu nó, “Nếu con có thể ngoan ngoãn ngủ một giấc, chú sẽ có rất nhiều câu chuyện thưởng cho con.”

Daniel lắc cái đầu nho nhỏ: “Dạ, nhưng mà chú có thể kể cho ba nghe trước, nếu ba có thể nhớ được, tương lai còn có thể kể cho con, Morris, chú cũng là bạn của ba con, phải không?”

“Đương nhiên, nhóc thủy thủ, cho nên chú đã kể một vài câu chuyện trước dự trữ ở chỗ ba con rồi, giống như ngân hàng vậy đó, chờ khi nào con muốn nghe có thể tìm ba.” Người đàn ông mắt xanh nháy nháy mắt, “Chú đoán mẹ con nhất định biết số, con có thể hỏi mẹ, sau đó gọi điện thoại cho ba.”

Bé trai rất vui vẻ nói nó nhất định sẽ gọi, sau đó rút cuộc dưới sự vỗ về của cha mình chìm vào giấc ngủ.

Alex đắp chăn cho con trai, cẩn thận vén kỹ cánh tay cấm dịch truyền của nó, xoa đầu nó. Bé trai ôm gấu Teddy, thỏa mãn nhắm mắt lại, da thịt nhẵn nhụi dưới ánh đèn phủ một tầng vàng kim sáng bóng, tựa như một thiên sứ.

Người đàn ông tóc đen lặng lẽ nhìn hồi lâu, mới cùng Morris Norman ra khỏi phòng bệnh, ngồi xuống trên ghế dài gần đó.

“Cám ơn.” Alex nói với người đàn ông mắt xanh, “Tiến sĩ, kỳ thật anh không cần ở lại, một mình tôi là được rồi.”

”Sáng ngày mai tôi không có tiết, Alex, không cần lo lắng.

“Nhưng mà –”

“Tôi rất sẵn lòng vì Daniel làm chút chuyện.” Maurice Norman quay đầu lại nhìn cánh cửa phòng bệnh khép hờ, “Nó so với trong hình còn đáng yêu hơn, và lại so với trong tưởng tượng của tôi còn thông minh hơn, hiểu chuyện hơn, thật là một bảo bối đáng yêu.”

Alex nhin không được cười rộ lên: “Đúng vậy, nó so với lần gặp trước lại lớn hơn một chút, càng ngày càng tinh quái. Tôi thật không muốn bỏ qua từng chi tiết phát triển nhỏ nào của nó.”

Người đàn ông tóc nâu nhạt hít một hơi thật dài: “Thật kỳ diệu biết bao, có một đứa trẻ kế thừa huyết mạch của anh trên thế giới này, trên người nó có gen di truyền của anh và tiền bối anh, hơn nữa càng ngày càng biến đổi càng giống anh hơn.”

“Đúng, mỗi lần tôi nghĩ đến nó, đều cảm thấy rất thần kỳ, đứa nhỏ này cư nhiên là con trai tôi.” Alex ôn nhu ngẩng đầu lên, “Tôi không tưởng tượng nổi còn có gì quan trọng hơn so với nó, được nghe nó gọi ‘ba ơi’ thật là một loại hưởng thụ. Morris, có đôi khi tôi nghĩ Chúa ban nó cho tôi, đã xem như sự nhân từ lớn nhất đối với tôi rồi.”

“Cậu rất may mắn, Alex.” Tiến sĩ cảm thán nói, “Tôi không có khả năng nhìn thấy con ruột của mình.”

“Anh không giống tôi.” Anh chàng lai vồ vồ tay Maurice Norman, “Daniel là chuyện đúng đắn duy nhất sinh ra trong một sai lầm, mà anh căn bản không cho phép mình phạm lỗi như vậy.”

Người đàn ông mắt xanh lần đầu tiên trước mặt Alex lộ ra nụ cười cô quạnh: “Tin tôi đi, cảnh quan, nếu tôi có một đứa con trai, tôi cũng sẽ thương nó giống như anh, có lẽ còn thương nó hơn so với anh.”

Alex cầm tay người đàn ông này: “Đúng vậy, tôi tin tưởng sẽ như thế, Morris. Nhưng không sao cả, anh cứ xem Daniel như con trai mình đi.”

Thứ chúng ta có thể cùng sở hữu sẽ càng nhiều hơn..... Bởi vì yêu nhau chính là muốn chia sẻ cuộc sống với nhau.

11. Chương 11

Alex Li cùng Maurice Norman ở bệnh viện nán lại đến 8h sáng ngày hôm sau. Họ hầu như cả đêm không ngủ, chỉ nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Khiến Alex kinh ngạc chính là, người đàn ông thân là phó giáo sư đại học này trong bụng thật sự cất giấu không ít truyện thiếu nhi, thậm chí ngay cả truyền thuyết dân gian của các quốc gia đều cực kỳ hiểu rõ. Y tựa như một người cha tận chức, rất hiểu rõ tâm lý của trẻ em, y lại dùng giọng nói trầm thấp của mình kể cho cảnh thám tóc đen truyện thiếu nhi và truyền thuyết nào thích hợp kể cho trẻ em 5 tuổi nghe, và chúng sẽ sinh ra ảnh hưởng thế nào với trẻ em. Alex cảm giác được Maurice Norman quả thật rất thích Daniel, hơn nữa cũng không phải yêu ai yêu cả đường đi lối về, điều này làm cho anh rất vui.

Khoảng 8h15' Fanny Bolton trở lại bệnh viện, cô mang đến cho hai người đàn ông chút cafe nóng tỏ lòng cảm tạ. Alex nói với Fanny tối nay anh vẫn có thể ở lại đây, cô gái tóc vàng tựa hồ có chút không bằng lòng, nhưng cũng không phản đối. Vì vậy cảnh thám máu lai vội vàng ấn một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán con trai, sau đó uống cafe nâng cao tinh thần, cùng Maurice rời đi.

Bởi vì người đàn ông mắt xanh kiên trì, cho nên Alex để tiến sĩ tự kêu taxi đi, sau đó anh lại trở về khu nhà trọ cầm danh sách số điện thoại và báo cáo xét nghiệm thánh giá, chạy tới cục cảnh sát.

Một buổi tối không ngủ vẫn chưa sinh ra ảnh hưởng quá lớn tới tinh thần của Alex, là một cảnh sát hình sự, anh tin tưởng thể lực của mình xem như không tồi, lúc nằm vùng bắt tội phạm anh còn từng giữ kỷ lục hai ba đêm không chợp mắt. Alex dọc theo đường đi nhin xuống khó chịu nơi dạ dày lại ép buộc mình uống ngay một ly cafe, sau đó bớt thời gian đọc hết phần báo cáo phân tích thánh giá còn sót tối qua.

Cũng như anh đã dự liệu, thánh giá chúa Giê-su bị cắt mất đầu kia đúng là thuộc về Dennis Shaun. Trong khe hở gỗ ghề của tượng có lượng máu cực nhỏ, trải qua kiểm nghiệm tương thích với hân, hơn nữa sau khi tháo gỡ dây trói, nhân viên giám định vật chứng còn tìm được sợi vải đồng dạng.

Hiện giờ Alex có một suy đoán rất tệ: Hung thủ đưa tới thánh giá này, chứng tỏ gã có khả năng đã rõ ràng hướng điều tra của cảnh sát, gã biết mình bị phát hiện, cho nên đưa ra uy hiếp của gã. Vậy đây rốt cuộc là biểu thị sự phẫn nộ của gã, hay đang khiêu khích?

Alex cúi đầu một bên suy nghĩ, vừa đi vào phòng làm việc của mình, cộng sự trẻ tuổi mắt xám tràn trề sức sống đi về phía anh chào hỏi: “Buổi sáng tốt lành, trưởng quan.”

“Buổi sáng tốt lành, Billy.” Alex cởi áo khoác, đưa mấy số điện thoại kia cho cậu ta, “Nhìn này, đây là ghi chép số điện thoại của ba nạn nhân gần đây.”

Cảnh thám trẻ tuổi nhận tài liệu, lật xem vài cái, rất nhanh đã thấy được con số được đánh dấu đặc biệt ra. Cậu ta phấn khởi hô lên: “Trưởng quan, ba nạn nhân trong vòng 24h trước khi chết đều cùng nói chuyện điện thoại với người này.”

“Đúng vậy, 212-487-1270. Hơn nữa số là trực tiếp gọi đến điện thoại di động của họ, phương thức liên lạc này trong hiệp hội ‘Những người kiên trinh’ của họ hoàn toàn nhất trí. Không nghi ngờ gì nữa, hung thủ là căn cứ vào quyển thông tin bị ‘mất’ kia tìm được nhóm ‘John’.”

Billy White hưng phấn nói: “Tôi lập tức đi điều tra số máy này, trưởng quan. Đó là một số di động, hẳn là rất dễ tra.”

Alex gật đầu: “Chính xác là vậy, Billy. Nhưng tôi cảm thấy kỳ lạ chính là, tại sao hung thủ lần đầu tiên gây án – Cũng chính là lần đầu tiên giết chết Dennis Shaun đó – Là vào hơn một tháng trước, mà đối với Edward Bant và Chris Lou Carey lại xuống tay cách xa chưa tới bốn ngày.”

“Có lẽ là lựa chọn đối tượng thích hợp làm gã mất chút thời gian.” Thanh niên mắt xám đoán, “Đại khái gã cũng không quen thuộc từng thành viên của hiệp hội ‘Những người kiên trinh’, cho nên tập trung mục tiêu của mình rất khó.”

Alex không có ý kiến với cách nói của Billy White, anh chuyển chủ đề: “Hôm nay chúng ta chia nhau làm việc, cậu từ chỗ kiểm sát trưởng lấy giấy phép sau đó đi điều tra số máy này, tôi phải cùng điều tra viên Davidson thương lượng tình hình của hung thủ một chút.”

Cậu trai trẻ đối với phân chia như vậy tỏ vẻ phục tùng, nhưng Alex từ ánh mắt của cậu ta nhìn ra được, cậu ta mong muốn được làm phần công tác sau hơn. Người đàn ông tóc đen chợt nghĩ cộng sự tạm thời này cũng có chỗ đáng yêu, sau khi thanh niên mắt xám sau khi chép lại số máy này thậm chí còn nhất thời húng khởi hỏi han: “Billy, cậu có bạn gái chưa?”

“Không có, trưởng quan.” Rất rõ ràng cậu trai trẻ đối với sự hòa nhã hiếm hoi của anh có chút ngoài ý muốn.

Alex cười nói: “Vậy cậu còn có một núi cơ hội ở New York. Nhưng mà ngàn vạn lần đừng đặt hy vọng trên người một nữ điều tra viên FBI.”

Billy White cũng cười phá lên, cậu ta phát phát quyển sách trong tay mở cửa ra ngoài.

Alex nghĩ kỳ thật chàng trai kia căn bản không biết lời khuyên của mình có bao nhiêu chân thành đâu, anh xoa dạ dày một lần nữa cầm lấy báo cáo xét nghiệm của thánh giá, bắt đầu chau mày, sau đó quẹo vào phòng làm việc của Emily Davidson.

Là đặc phái viên của FBI, cục cảnh sát New York cũng tiếp quý cô đầy đặn tôn kính. Alex sau khi bước vào liền phát hiện, địa điểm làm việc tạm thời của điều tra viên Davidson mặc dù trang trí đơn giản, nhưng đầy tiện nghi, hơn nữa rất an tĩnh, cô có thể ở bên trong thoải mái đọc và phân tích những hồ sơ vụ án này.

“Tôi nghĩ anh sẽ không chủ động đến đây.” Cô gái tóc nâu xinh đẹp lúc vừa nhìn thấy Alex liền vui vẻ buông ảnh hiện trường trong tay xuống, “Mời ngồi, Li thám trưởng.”

“Chào buổi sáng, điều tra viên Davidson.” Alex lễ độ giựt ra một ít khoảng cách với cô ta, sau đó ngồi xuống trước bàn làm việc.

“Anh tới vừa đúng lúc.” Emily Davidson nói với anh, “Tôi đã đọc xong toàn bộ tài liệu, muốn nói với anh cái nhìn của tôi. Anh thì sao, Alex, có tiến triển gì mới muốn kể cho tôi không?”

“Quả là có.” Người đàn ông tóc đen đem phiếu xét nghiệm thánh giá và sổ điện thoại này đưa cho cô.

Đôi mắt xanh thông tuệ của nữ điều tra viên nhìn mấy thứ này một chút, sau đó nhú mày: “Đây là một tiến triển nguy hiểm, Alex.”

“Đúng vậy, điều tra viên Davidson. Hiện giờ những đầu mối đánh thép nhất chúng ta có được có thể tìm ra hung thủ, nhưng hung thủ đồng thời cũng biết chúng ta đã phát hiện ‘khu vực săn bắn’ của gã.” Alex chỉ vào bức ảnh thánh giá kia nói, “Nhưng tôi không cách nào giải thích được ý đồ gã đưa vật này tới. Điều tra viên Davidson, cô nghĩ tính cách của một tội phạm giết người liên hoàn sẽ có tính hai mặt như vậy sao?”

Cô FBI xinh đẹp mỉm cười trả lời: “Tôi nghĩ ý anh muốn nói hành động này của hung thủ quá đột ngột, phải không?”

Alex gật đầu.

“Tôi hiểu ý của anh, để tôi nói kỹ càng tỉ mỉ lại nhé.” Emily Davidson gỡ mắt kính xuống, “Thám trưởng, từ tình hình của ba vụ hung án trước đến xem, động cơ của hung thủ là để thỏa mãn dục vọng của mình, là cái loại ảo tưởng trong tình yêu mà gọi ra dục vọng. Mặc dù hiện trường cũng không phát hiện tình dục, nhưng loại cảnh tượng tính nghi thức này cho thấy hung thủ quả thực dựa vào việc giết người để đạt được thỏa mãn tính dục trên mặt tinh thần, việc này hoàn toàn có thể từ tin nhắn trên tường nhìn ra được. Do đó trong vụ án đã phát sinh, mục tiêu trọng điểm của hung thủ là đặt trên nạn nhân; Nhưng lúc này gã lại đưa tới thánh giá, vậy gã hiện giờ lại đặt mục tiêu khiến cảnh sát hoặc là nhân vật riêng biệt nào đó sinh ra sợ hãi mà thu hoạch được cảm giác thành tựu, cái đó và tính cách của sát thủ liên hoàn chúng ta phân tích có chút khác biệt.”

“Đúng vậy, điều tra viên Davidson.” Alex gật đầu tỏ vẻ đồng ý, anh không thể không bội phục, quý cô này đã nói ra những cảm thụ anh khó có thể biểu đạt.

Emily Davidson cầm lấy bức ảnh của ba nạn nhân: “Để tôi tổng kết lại từ đầu – Rất dễ dàng nhìn ra được, hung thủ này là một kẻ biến thái, nhưng gã không nổi điên, cũng không phải sát thủ tình dục không biết thứ tự. Hiện trường biểu hiện hỗn loạn, nhưng đầu mối để lại cho cảnh sát lại ít đến đáng thương, việc này chứng tỏ gã kỳ thật rất thông minh. Từ thủ pháp giết người cùng câu chữ gã bắt chước Salome đến xem, gã có kỹ năng suy nghĩ nhất định, nhưng quan hệ xã hội cũng rất không ổn, ít nhất không làm cho người ta thấy thích. Người như vậy đối với hành vi phản xã hội của mình không có cảm giác tội ác, cũng sẽ không cùng người khác thành lập quan hệ tình cảm thời gian dài. Gã đối với tình yêu và tình dục có sự khao khát mãnh liệt, sẽ theo đuổi sự thỏa mãn của bản thân, nhưng đối với bất cứ hình thức yêu nào cũng không thể tiếp nhận. Đây còn mang một ý nghĩa khác, sâu trong nội tâm hung thủ cảm thấy tự ti, nhưng phản ứng thành hành vi tự xem mình là trung tâm và tự ngạo cực đoan. Gã hy vọng đối tượng gã theo đuổi hoàn toàn tiếp nhận mình, một khi bị cự tuyệt sẽ giết chết đối phương, sau đó dùng hình thức cướp lấy sinh mệnh để chiếm hữu đối phương.”

Alex nhìn bức ảnh đầm đìa máu tươi này, nói: “Đặc thù của sát thủ liên hoàn đều đã có đủ: Một lần chỉ giết một người, ít tiến hành giết người mức độ dày, dục vọng giết người phải từng lần một mới được thỏa mãn, động cơ giết người là tinh thần tình dục cao trào; Mỗi lần giết người đều chọn dùng mô hình và thủ đoạn cố định.....Nhưng tôi vẫn cảm thấy hiện trường phạm tội của vụ Dennis Shaun có chút kỳ quái. Thi thể của hắn bị phát hiện bên ngoài, mặc dù phương pháp giống nhau, nhưng không cách nào thỏa mãn loại cảnh tượng kiểu diễn kịch hung thủ yêu cầu, hơn nữa thời gian hung thủ giết chết hắn cùng vụ Edward Bant cách nhau quá lâu.”

“Tôi có một phỏng đoán, điều tra viên Davidson.” Alex nói với quý cô đây, “Sau khi giết chết Chris Lou Carey, hung thủ lại ẩn núp một thời gian rất dài, cho tới giờ đã gần nửa tháng, gã còn chưa tiếp tục xuống tay với thành viên của hiệp hội ‘Những người kiên trì’. Theo những gì chúng tôi đã điều tra rõ, trong đó còn có rất nhiều người có điều kiện vô cùng tương tự ba nạn nhân. Nguyên nhân khiến gã đột nhiên yên lặng có thể là vì cảm thấy cảnh sát đang điều tra hay không?”

“Mưu sát tàn nhẫn như vậy truyền thông rất nhanh sẽ đưa tin.”

“Đúng vậy, tôi phải cảm tạ thượng úy Wilson thay tôi chống chọi với rất nhiều phỏng vấn cùng chất vấn.”

“Anh có một cấp trên tốt.” Emily Davidson cười nói, “Alex, sát thủ tình dục liên hoàn về cơ bản có hai loại, một loại là kiểu xúc động, họ thường nhát gan và có tòng phạm; Một loại khác còn lại là trí tuệ khá cao, ra tay trước sau cẩn thận, tỷ như Ted Bundy. Người này căn bản không thêm để ý đến truyền thông, gây án xong thì sợ muốn chết, thậm chí muốn trốn đi, rồi sau đó lại sưu tập những bài báo liên quan, chú ý đến vụ án của mình. Chúng ta có thể cho rằng hung thủ này thuộc về dạng người sau, gã hoàn toàn có năng lực rình rập hướng đi của cảnh sát, hướng chỉ mũi điều tra của anh đã chỉ tới nội bộ hiệp hội ‘Những người kiên trì’.”

“Căn cứ vào tính cách của gã sẽ chủ động đến khiêu khích cảnh sát sao?”

“Theo lý thuyết sẽ không. Mục đích giết người là về tình dục, chứ không phải khoe mẽ. Alex, nghi ngờ của anh là chính xác, hành vi cố ý khiến cảnh sát chú ý như vậy trong những vụ án giết người liên hoàn trước kia còn chưa từng xuất hiện bao giờ.” Emily Davidson hơi nhíu mày, “Tôi suy đoán, có lẽ là một mắc xích nào đó đã kích thích gã, cho nên gã thay đổi dự tính ban đầu.”

“Một mắc xích nào đó?”

“Đúng vậy. Alex, tôi hiện giờ chỉ có thể dùng chân dung tâm lý mơ hồ để nói cho anh quan điểm của tôi, nhưng nhân tố mấu chốt thay đổi suy nghĩ của hung thủ kia lại không tài nào xác định được, có lẽ một người nào đó, có lẽ là một chuyện nào đó, có lẽ là cách diễn đạt của phóng viên khi gã xem bản tin, thậm chí có khả năng là một ảo tưởng nào đó của gã.....Tính ngẫu nhiên này rất lớn.”

Người đàn ông tóc đen hít một hơi thật sâu, chỉ cảm thấy đầu rất đau. Emily Davidson buông bức ảnh trong tay, dùng giọng điệu tán thưởng nói: “Anh vẫn giống như trước đây, Alex, luôn để chú ý tới những chi tiết bị lãng quên này, đây là ưu điểm rất tốt.”

“Cám ơn, điều tra viên Davidson.” Cảnh thám máu lai cười khổ nói, “Trước mắt tôi hy vọng nhất chính là số điện thoại kia có thể cung cấp đầu mối mới, nếu không chúng ta sẽ rơi vào cục diện thụ động.”

Cô gái tóc nâu nghiêng người qua phía anh, dịu dàng an ủi: “Đừng gấp, Alex, phương hướng điều tra của anh hiện giờ rất chính xác.....”

Mùi nước hoa nhàn nhạt tiến vào trong mũi người đàn ông, anh bỗng dừng mắt tự nhiên lui về phía sau một chút. Anh rõ ràng nhìn thấy được đôi mắt xanh xinh đẹp của Emily Davidson, nhưng không có cách nào nhìn thẳng vào. Nếu anh chỉ là một người đàn ông từng kết hôn một lần, có lẽ sẽ vì việc này mà cảm thấy vui vẻ nhỉ.

Ngay khi Alex khó xử, bên ngoài cửa kính của phòng làm việc xuất hiện một cảnh viên, cậu ta thò đầu vào nhìn quanh bên trong, sau đó gõ cửa. Emily đứng thẳng người dậy, ra hiệu cho cậu ta tiến đến.

“Xin lỗi, trưởng quan.” Cảnh viên có chút cẩn trọng nói với họ, “Vừa rồi có một món hàng chuyển phát nhanh, là cho thám trưởng Li, nói là phải lập tức ký nhận.”

“A, cám ơn.” Alex từ trên tay cảnh viên tiếp nhận một gói nhỏ, sau đó ký tên vào. Anh nhìn bao bì của bưu kiện, phía trên chỉ in địa chỉ và tên người nhận. Alex dùng kéo trên bàn Emily Davidson cắt mở, lấy ra một hộp nhựa hình vuông.

“CD.” Sau khi anh mở ra thấy được thứ bên trong, “Kỳ lạ, ai lại cho tôi thứ này.”

Nữ điều tra viên tóc nâu chỉ máy tính trên bàn làm việc: “Nếu không ngại anh có thể dùng máy phát của tôi.”

“Tốt, cám ơn.” Alex bỏ CD vào ổ đĩa, chỉ chốc lát sau trong loa phát ra khúc nhạc giao hưởng sôi nổi. “Hình như là nhạc cổ điển.” Anh cau mày hỏi, “Điều tra viên Davidson, cô biết đây là bài gì không?”

Emily Davidson lắc đầu: “Xin lỗi, tôi nghe được nhiều nhất là U2.”

“A, tôi nghĩ mình cơ hồ không hề đặc biệt thích âm nhạc.” Alex đem hộp CD kia tua nhanh kiểm tra một lần, sau đó từ trong đáy vỏ màu đen rút ra một tờ giấy nhỏ. Anh nhẹ nhàng đọc lên: “Tặng anh làm lễ vật’..... Không có đề tên.”

“Ồ, người theo đuổi nặc danh sao?”

“Không,” Alex dường như chợt nhớ tới gì đó, “Chờ một chút, tôi dường như đã từng gặp những chữ viết này ở đâu đó.”

Anh chợt đưa tay từ trong những hồ sơ vụ án lộn xộn mà Emily Davidson đang đọc bắt đầu lục tìm, rất nhanh từ trong đó lấy ra hai bức ảnh, sau đó đặt song song cùng một chỗ, trong đôi mắt màu lam sẫm của anh nhất thời lộ ra sự nghiêm túc đáng sợ. Nữ điều tra viên đi tới trước mặt hai bức ảnh này, lập tức giật mình bùm miệng –

Đồng dạng là bút tích không cần giám định vẫn có thể nhận ra được, nét bút góc cạnh rõ ràng và nét móc phía dưới chữ “y” bén nhọn như một con dao sắc, chói mắt đâm trên mặt giấy trắng, cùng dòng chữ bằng máu trên hình cơ hồ giống nhau như đúc.

Alex gắt gao nhìn chăm chăm trang giấy, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy tim đập tăng tốc, dường như da cả người đều căng thẳng. Anh nhanh chóng tỉnh táo lại, sau đó tìm mấy phong thư lớn đem toàn bộ hàng đã mở cất vào, cũng nói với cô gái tóc nâu: “Đừng tắt nó, điều tra viên Davidson, ngàn vạn lần đừng tắt, tôi lập tức quay lại ngay.”

Người đàn ông tóc đen chạy đến những phòng làm việc khác, hướng các cảnh viên kêu lên: “Có ai nghe nhạc giao hưởng không, có không?”

Mọi người đang tới lui bị anh hỏi bất thành linh làm cho giật mình, họ kinh ngạc vạn phần mà nhìn nhau một chút, đều lắc đầu. Một người trẻ tuổi mặt mụm thậm chí còn nhún vai: “Trưởng quan, thời này ai còn thường thức thể loại đó nữa?”

Alex thấp giọng mắng một câu, lại liên tiếp hỏi mấy chỗ nữa, thật vất vả mới có một cảnh sát trung niên bộ phận chiêu đãi rụt rè nói, hẳn bình thường thỉnh thoảng sẽ nghe một chút. Alex dẫn hắn đến trước máy tính của Emily Davidson, muốn hắn cẩn thận phân biệt ra đó là bài gì.

Cảnh viên trung niên hỏi đầu cau mày nghe đi nghe lại hồi lâu, vẫn là lắc đầu. Alex thất vọng thở dài, bảo hắn ra ngoài.

Emily Davidson tỉnh táo khuyên: “Đừng gấp, Alex. Ngoại trừ một số ít người yêu thích, không có bao nhiêu người bây giờ còn nghe nhạc cổ điển đâu, việc này rất bình thường.”

“Chết tiệt!” Người đàn ông mái tóc đen lấy tay dè trán, nhắm hai mắt lại.

Còn có ai? Còn ai có thể nghe ra thứ gì này đến tột cùng là cái gì? Anh vội vàng lục lọi những người quen trong đầu mình, rốt cuộc tìm được một đối tượng. Anh lấy điện thoại di động ra bấm số của Maurice Norman. Nhạc điện tử đều đều vang lên hồi lâu sau, trong ống nghe rốt cuộc truyền đến thanh âm dễ nghe kia.

“Xin chào, Alex,” Người đàn ông mắt xanh ở bên kia đầu dây cười nói, “Không ngờ chúng ta chỉ mới xa nhau mấy tiếng đồng hồ cậu đã gọi điện tới rồi.”

“Xin lỗi đã quấy rầy giấc ngủ của anh, Morris, nhưng tôi có chuyện khó giải quyết cần anh hỗ trợ.”

“Không sao cả, Alex, tôi đã ngủ một tiếng rồi.”

“Có thể giúp tôi nghe một chút xem đây là bài gì không?” Cảnh thám tóc đen đưa điện thoại tới gần loa máy tính, Emily chỉnh âm lượng to hơn một tí. Âm nhạc dồn dập mạnh mẽ quanh quẩn trong phòng làm việc trống trải, khiến phía sau lưng Alex phát lạnh. Anh cũng không biết qua bao lâu, chỉ cảm thấy cánh tay vẫn vươn điện thoại ra kia đều đã bắt đầu tê dại, nhưng sau khi bài hát chấm dứt, anh đã nghe được đáp án mình muốn.

“Là màn độc diễn ca kịch”Salome”của Richard Strauss.” Maurice nói với anh như vậy.

“Có thể nghe ra là đoạn nào không?”

“Ồ, tôi nghĩ nếu tôi nhớ đúng, hẳn là”Vũ điệu bảy lớp mạng che”có phong vị vùng Trung Đông.”

“Chính là điệu múa Salome đã nhảy dựa theo yêu cầu của vua Herod, đúng không?”

“Đúng vậy.” Người đàn ông mắt xanh phảng phất như nghe ra sự lo lắng trong giọng nói của anh, hỏi, “Làm sao vậy, Alex? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Đúng là đã xảy ra chút chuyện.” Cảnh thám nắm chặt đấm tay, “Xin mau chóng đến số 5885 đại lộ Broadway tầng 35 một chuyến được không, tiến sĩ? Tôi lát nữa cũng sẽ đến đó chờ anh.”

“Không thành vấn đề, tôi lập tức đi ngay.”

Alex cúp điện thoại, bồn chồn cắn môi. Emily Davidson nhìn bộ dáng khẩn trương của anh, nhin không được hỏi: “Đây là thứ hung thủ đưa tới sao, Alex? Tại sao lại là nhạc giao hưởng? Gã muốn biểu đạt ý tứ gì?”

Người đàn ông tóc đen sắc mặt xanh mét: “Cảnh cáo, điều tra viên Davidson! Hung thủ đang cảnh cáo chúng ta: Gã sẽ lập tức ra tay với nạn nhân kế tiếp.”

Đúng vậy, Salome dựa theo yêu cầu của cha dương nhảy vũ điệu bảy lớp mạng che tràn ngập lực hấp dẫn, sau khi cô ta đem từng tầng voan mỏng trên người cởi ra, cô ta liền có được đầu lâu của John.

12. Chương 12

Tầng 35 số 5885 đại lộ Broadway khu Manhattan, có phòng thí nghiệm của khoa điều tra hiện trường phạm tội, mỗi một vật chứng liên quan đến vụ án đều đưa đến đây xét nghiệm, chuyên gia pháp y căn cứ mấy sợi tơ này mà bắt được đuôi của bọn tội phạm, tóm chúng đến tòa án, sau đó đóng trên cán cân tư pháp.

Khi Alex vào đây nắm chặt túi trong tay, dưới đáy lòng anh thật tâm cầu khẩn trên bưu kiện này có lưu lại dấu tay, bộ lông hoặc tế bào da của tên tội phạm, vậy thì anh có thể nhanh chóng bắt được “Salome”, cứu được một người đàn ông đang trong tình trạng nguy hiểm. Hiện giờ anh rất sốt ruột, lời cảnh cáo của hung thủ đã đưa đến cửa, anh không biết gã lúc nào sẽ động thủ, cũng không biết ai sẽ là mục tiêu của gã. Hiện giờ hy vọng duy nhất chỉ có chờ kết quả xét nghiệm và kết quả điều tra của Billy White về số điện thoại kia.

Petty Franklin không đùa giỡn với Alex như trước đây, bởi vì cô từ ánh mắt và giọng nói của anh cảm nhận được tính nghiêm trọng của tình hình hiện nay. Cô đem CD và phong thư trong hộp cầm vào phòng thí nghiệm, nói với cảnh thám tóc đen rằng cô sẽ mau chóng nói cho anh biết kết quả.

Alex gạt đầu, sau đó trở về phòng khách, bấm điện thoại gọi cho cha xứ Matthew Oliver. Bề tôi trẻ tuổi của Chúa hiển nhiên không dự liệu được nguy hiểm sẽ cách tin đồ của ngài gần đến vậy, cho nên khi ngài nghe được thông báo của Alex về tình hình có vẻ có chút hoảng hốt lo sợ.

“Chúng ta nên làm gì đây, cảnh quan?” Ngài lo lắng hỏi han, “Hiện giờ tôi có thể làm gì đây?”

“Đừng lo, cha xứ, tỉnh táo nghe tôi nói đã.” Alex cố gắng dùng giọng điệu nhẹ nhàng dặn dò, “Ngài hiện giờ đã không thể cố thủ quan điểm cự tuyệt nắm rõ thành viên hiệp hội của ngài nữa, ngài phải tìm ra sổ thông tin, sau đó từng bước từng bước nói cho họ biết, trong khoảng thời gian này các thành viên trong hiệp hội tốt nhất đừng gặp mặt, cũng đừng nên nhận điện thoại gọi tới từ số 212-487-1270.”

“Tôi nhớ rồi, cảnh quan, tôi sẽ làm như vậy.” Giọng điệu của cha xứ Matthew Oliver mặc dù không tình nguyện lắm, nhưng coi như phối hợp.

“Riêng những thành viên của hiệp hội có đặc thù khớp với nạn nhân sẽ phải chịu bảo vệ nghiêm ngặt, tôi đã nói nhóm tuần cảnh tăng mạnh tuần tra xung quanh khu vực họ ở. Cha xứ, xin ngài nhớ kỹ khi gọi điện thoại phải khống chế giọng nói của mình, cũng đừng nên nói quá nhiều, đừng để họ khùng hoảng.”

“Tôi sẽ làm thế, cảnh quan.”

“Vô cùng cảm tạ sự hợp tác của ngài.”

Alex đóng điện thoại, suy nghĩ một lát, lại gọi cho Billy White, nhưng tiếng nhạc chuông vang lên 1 phút rồi vẫn không có ai nghe. Anh nhúu mày, có chút sốt ruột đi tới đi lui.

“Alex!”

Một thanh âm quen thuộc kêu tên của người đàn ông tóc đen, anh vội ngẩng đầu, nhìn thấy Maurice Norman đang đứng ở cạnh cửa.

“Xảy ra chuyện gì?” Tiến sĩ mắt xanh đi về hướng anh, “Sắc mặt của cậu thật không xong.”

“Lại phải nhờ anh hỗ trợ rồi, Morris.” Alex miễn cưỡng cười, “Sáng nay tôi nhận được đồ hưng thủ đưa tới, có lẽ anh sẽ nói cho tôi biết một vài chi tiết hữu dụng.”

Maurice Norman gật đầu: “Đương nhiên. Là bản giao hưởng kia sao?”

“Đúng, chép trong CD, chúng tôi đã sao chép nó lại, đi bên này –” Alex nói, “– Tôi đưa anh đến nghe lại chút xem.”

Họ theo hành lang đi tới một phòng lớn, trong này bày đầy các loại thiết bị điện tử khác nhau, cửa lớn và trên vách tường đều là chất liệu cách âm, hai người ngồi trước ba màn hình hiển thị cực lớn, giai điệu của “Vũ Điệu Bầy Lớp Mạng Che” đang vang vọng trong phòng.

“Điều tra viên Davidson.” Alex nói với một người trong đó, “Tôi xin giới thiệu với cô một chút về tiến sĩ Maurice Norman, anh ấy sẽ nói cho chúng ta biết xuất xứ của đoạn giao hưởng này, anh ấy có nghiên cứu sâu về bối cảnh tương quan của Salome.”

Cô gái xinh đẹp tóc nâu xoay người, đứng dậy nhiệt tình bắt tay Morris: “Cảm tạ sự giúp đỡ của ngài, tiến sĩ Norman, nếu như không có ngài chúng tôi hiện giờ nhất định còn đang vì tìm kiếm xuất xứ của đoạn nhạc này mà khổ não đây.”

“Tôi cũng rất vui được trợ giúp cảnh sát bắt được hưng thủ.” Người đàn ông mắt xanh nói, “Có thể vì công tác phá án của Alex mà đóng góp sức lực là vinh hạnh của tôi.”

Emily Davidson nhượng ày: “Ồ, thoát nhìn hai anh đã là bạn bè rồi.”

“Đúng, đây là lần đầu tiên tôi kết bạn với cảnh sát.”

Alex ho khan hai tiếng, đẩy một cái ghế sang: “Tốt lắm, Morris, mời ngồi. Tôi hy vọng anh có thể tiến thêm một bước nữa cung cấp cho chúng tôi thông tin tường tận hơn. Charles,” Anh hướng về phía một thanh niên trẻ đang xử lý âm tần hồi, “Thế nào, phát hiện được gì rồi?”

“Thứ này là sản phẩm sao chép.” Thanh niên kiêu tóc thời trang bận rộn đến đâu cũng không quay lại, “Tôi thử loại bỏ một chút, không phát hiện tạp âm nền rõ ràng, âm sắc cũng không hao tổn, mẫu ghi âm hiệu quả rất tốt, hẳn là CD chất lượng cao.”

“Có thể phát lại một lần nữa không?”

“Không thành vấn đề.”

Alex nói với tiến sĩ bên cạnh: “Morris, anh cẩn thận lắng nghe một chút, còn nghĩ đến thứ gì liên quan đến nó nữa không?”

Người đàn ông mắt xanh gật đầu, chống sườn mặt nghiêm túc nghe đến khi bản nhạc kết thúc, Alex phát hiện đầu mày y nhướng lên, biểu cảm trên mặt rất vi diệu. Khi một nốt nhạc cuối cùng kết thúc, Maurice thở ra một hơi thật dài –

“Tôi nghĩ tôi hẳn đã hiểu rất rõ rồi,” Y nói với Alex và Emily Davidson, “Hiện giờ so với trong điện thoại nghe rõ ràng hơn, nếu đoán không lầm, đoạn nhạc này hẳn là bản “Salome” xuất phẩm từ công ty Decca.”

“Anh chắc chứ?”

“Đương nhiên, trong nhà của tôi cũng có một CD bản này, tôi cực kỳ quen thuộc. Catherine Malfitano với chất giọng nữ cao trong đó chính là người New York, tôi rất thích bà ấy, còn từng đến nhà hát opera Metropolitan xem bà ấy biểu diễn, cho nên bản CD này cũng thường xuyên nghe.”

Emily Davidson rất nhanh quay đầu lại nói với thanh niên kia: “Charles, tìm tài liệu về đĩa nhạc này một chút được không?”

“Chờ một tý..... À, ra rồi..... “Salome”, xuất phẩm của công ty Decca Anh Quốc năm 1995, Christoph Von Dohnanyi chỉ huy, đoàn diễn tấu Wiener Philharmoniker, đĩa nhạc số DECCA444178-2.....”

“Vô cùng cảm ơn, Morris.” Thám trưởng tóc đen mừng rỡ cầm tay tiến sĩ, “Tốt lắm, hiện giờ chúng ta có thể thẩm tra ghi chép bán hàng gần đây của các cửa hiệu CD ở New York, rất nhanh có thể lấy được kết quả rồi.”

“Ồ, nhưng mà cảnh quan, nếu hung thủ không mua CD mới đây thì sao? Nó xuất phẩm đã được 10 năm rồi.”

“Có khả năng này.” Emily Davidson nói xen vào, “Nhưng chất lượng tiếng của CD có thể gìn giữ hoàn hảo như thế, thời gian sẽ không quá dài đâu.” Đôi mắt xanh của cô rơi vào trên bàn tay nắm chặt của hai người đàn ông, cười cười: “Xem nào, ít nhất Alex nghĩ đây đã là một đầu mối rất tốt rồi. Anh nhất định cực kỳ hưng phấn phải không, thám trưởng?”

Alex buông tay Maurice Norman ra, đối với việc mình mất khống chế có chút ảo não, nhưng chuông điện thoại tiếp theo đó giúp anh thoát khỏi quần cảnh. “Là Billy.” Anh nhìn số điện thoại, sau đó mở di động ra, chỉ chốc lát sau trong ánh mắt liền lộ ra sự mừng rỡ.

“Tìm được rồi!” Anh lớn tiếng nói với Emily Davidson, “Số máy kia thuộc về một người đàn ông tên là Peter Palmer, ở tại số 97 đường 42. Chúng ta phải lập tức đi ngay!”

Nữ điều tra viên tóc nâu rất phấn chấn, cô nhanh nhẹn kiểm tra súng trên người, sau đó lễ độ bắt tay tạm biệt Maurice Norman. Đang muốn rời đi thám trưởng quay đầu nhìn người đàn ông mắt xanh, tựa hồ do dự một chút: “A, đúng rồi tiến sĩ, anh không thể theo chúng tôi đến hiện trường.....”

“Đừng lo lắng cho tôi, Alex.” Maurice Norman thoải mái cười rộ lên, “Tôi phải về trường học ngay, xế chiều hôm nay còn có khóa phụ đạo quan trọng.”

Cảnh thám máu lai dùng đôi mắt xanh sẫm nhìn y trong chốc lát, tựa hồ muốn biểu đạt lòng cảm kích nói không nên lời đối với sự săn sóc và lượng giải của y. Nhưng chỉ trong nháy mắt ngăn ngủ, người đàn ông rất nhanh liền cùng điều tra viên FBI vội vã rời đi.

Maurice Norman yên lặng ra khỏi phòng thực nghiệm, từ cửa sổ sát đất trong suốt của tầng 35 nhìn xuống – trên đường xe cộ chen chúc như bọ cánh cứng bò chỉ chút trong những khe rãnh của khu nhà cao tầng mọc san sát, đám người bên cạnh chúng nhỏ như hạt mè. Từ vị trí này thoát nhìn mỗi người đều là một chấm đen nhỏ nhất không đáng kể, không có thân phận và địa vị khác biệt. Alex cũng là một trong số đó, người con lai tuần mỹ giống như những người khác tập trung với công việc của mình, nỗ lực mà sống, nhưng đặc biệt có trái tim mẫn cảm khiến anh trở nên không giống người thường.

Người đàn ông mắt xanh tựa đầu trên song cửa thủy tinh, chợt cảm thấy rất may mắn vì mình có thể gặp được anh, bởi vì y biết mình thật sự càng ngày càng thích người nọ.

Alex ngừng thở, tay phải cầm súng, Billy White và Emily Davidson đứng bên trái anh, mặt sau còn có năm cảnh sát mang súng. Cửa gỗ lim trước mặt họ đóng kín, không có bất kỳ động tĩnh gì. Mùi vị khẳn trương trong không khí khiến những người ở đây đều không thở nổi.

Người đàn ông tóc đen lần thứ hai nhấn chuông cửa, lại dùng sức gõ vài cái, lớn tiếng kêu lên: “Ngài Peter Palmer, xin mở cửa, chúng tôi là cảnh sát New York!”

Trong phòng vẫn như cũ không chút phản ứng nào, Alex đợi hơn 10 giây, hướng phía sau gật đầu, một cảnh viên vóc người trắng kiện đi lên mạnh phá thủng cánh cửa. Bọn họ nhắc súng vọt vào phòng, chia nhau chiếm cứ những vị trí thuận lợi, các cảnh viên được huấn luyện nghiêm chỉnh bằng tốc độ nhanh nhất dò xét các phòng, sau đó báo cho thủ trưởng “An toàn”.

Cảnh thám tóc đen sắc mặt nhất thời trầm xuống. Emily Davidson chậm rãi buông súng, đánh giá căn nhà trọ không một bóng người này: “Thật tiếc, xem chừng đã lâu không ai ở rồi.”

Alex ngồi được bên trong cỗ mùi mốc nọ, lấy tay sờ bàn một chút, mặt ngoài đều là bụi. “Chết tiệt!” Anh thấp giọng mắng, sau đó chán nản nhét súng vào trong ngực.

Đây là một khu nhà trọ cao cấp, bên trong trang trí rất xinh đẹp, nhưng chủ nhân chẳng hề sạch sẽ, xuyên qua quần áo vứt khắp nơi, báo chí và sách vở cũng ném bừa bãi dưới đất, trên tường dán đầy ảnh cực lớn, đều là vài động vật hoang dã và thổ dân châu Phi. Hoa trong bình đã sớm khô héo, một ít đậu phộng rơi vãi trước TV, còn có chút trái cây mốc meo trên bàn trà.

Alex hướng thanh niên mắt xám hỏi: “Billy, cậu chắc là đã tra đúng người này chứ?”

“Đúng vậy, trưởng quan, tôi cam đoan!” Billy White vội vàng dùng giọng điệu khẳng định trả lời, “Số điện thoại kia là thuộc về nghiệp vụ cho thuê của công ty Verizon, người sử dụng trả trước chi phí điện thoại, hai năm sau điện thoại sẽ thuộc về mình. Người ký hợp đồng thuê mượn xuất trình giấy chứng nhận như bằng lái hoặc sổ phúc lợi xã hội của mình, công ty điện thoại này đều lưu lại tài văn kiện photo. Tôi đã thẩm tra đối chiếu địa chỉ, đúng là Peter Palmer, hần là người da trắng, 45 tuổi, tóc vàng, mắt lam, để râu quai nón.”

Alex thuận tay từ trong đồng gia cụ cầm lấy một cái khung ảnh, phía trên người đàn ông thân hình cao lớn đang ôm một con cá sấu cười đến vui vẻ.

“Đúng vậy, tiên sinh, xem ra là đúng rồi! Gọi điện thoại cho CSI.” Anh nói với cộng sự mắt xám, “Gọi họ tới tìm xem có gì đặc biệt không.”

Emily Davidson chậm rãi nhìn căn nhà trọ này một lượt, sau đó trở về bên cạnh Alex.

“Ít nhất đã nửa tháng không ai ở.” Cô ta nói với cảnh thám tóc đen, “Tủ lạnh còn mở ra, nhưng thức ăn đều đã hư hỏng. Có vài máy ảnh và phim nhựa chất trong phòng ngủ, xem ra ngài Palmer đây là một nhà nhiếp ảnh.”

“Vậy à?” Alex thoáng sửng sốt, “Cô có thấy phòng tối không?”

“Không có. Nơi này chỉ có một phòng khách, một phòng ngủ, một phòng sách và phòng bếp, phòng vệ sinh.”

“Xem ra nhà nhiếp ảnh của chúng ta còn có chỗ ở khác.” Trong mắt Alex lóe hào quang, “Một nhiếp ảnh gia không có khả năng không có phòng tối của riêng mình. Chúng ta phải cẩn thận điều tra hần đưa bản thảo cho nơi nào, gần đây có hướng đi gì.”

“Hần đã lâu như vậy không trở về, có phải đã ra ngoài làm việc không?”

Alex đi tới cửa phòng ngủ, nhìn máy ảnh ném trên giường và cuộn phim phủ đầy bụi, lắc đầu: “Tôi đoán không phải vậy đâu, điều tra viên Davidson. Cơ hồ không có nhà nhiếp ảnh nào lại đối xử với đồ nghề của mình cầu thả như thế, ngài Palmer đây nhất định đã xảy ra chuyện.”

Alex rất nhanh đã có được tư liệu tường tận về Peter Palmer –

Hần là một nhà nhiếp ảnh tự do, sở trường làm việc dã ngoại, thường kỳ đưa bản thảo ấy tạp chí khoa học tự nhiên và tạp chí du lịch. Thu nhập của hần cũng không tồi, nhưng phần lớn đều dùng để cập nhật thiết bị chụp hình, ngoài công tác cũng thích du lịch khắp nơi. Mặc dù hành tung của hần rất khó xác định, cũng may biên tập của mấy tạp chí luôn có thể tìm được hần. Nhưng nghe họ nói lần này đã gần nửa tháng rồi vẫn không cách nào liên lạc được với hần, đêm trước giảng sinh bình thường đều là lúc công việc hần nhiều nhất, cho nên tình hình như vậy vẫn là lần đầu xảy ra.

“So sánh danh sách dân cư mất tích chưa?” Alex hỏi Billy White.

“Không có, trưởng quan.” Thanh niên mắt xám trả lời, “Peter Palmer không có trong đó. Công việc của hần như vậy thường thường một hai tháng cũng không có tin tức, cho nên thân thích bạn bè cũng không cho rằng hần đã mất tích.”

“Địa chỉ phòng tối của hần ở đâu?”

“Chúng tôi đang điều tra tất cả thư từ của hần, rất nhanh sẽ có kết quả.”

Alex đưa tay nhìn đồng hồ một chút, đã 3h chiều: “Hiện giờ chúng ta phải nắm chắc từng giây, Billy, chúng ta không biết tên tâm thần yêu kịch tha thiết kia lúc nào sẽ xuống tay với đối tượng thứ tư.”

“Tôi hiểu rồi, trưởng quan.” Thanh niên mắt xám gật đầu. Cậu ta nhìn thấy một tay Alex nắm chặt điện thoại một tay vói vào trong áo phục đề lại phần dạ dày, vì vậy liền từ trong túi lấy ra bánh quy phồng, có

chút chần chừ đưa qua: “Trưởng quan, anh..... Có muốn ăn chút gì không, anh hình như..... Chưa ăn cơm trưa.”

Alex ngoài ý muốn nhìn thanh niên trước mặt này, lập tức cười cười, tiếp nhận thức ăn trên tay cậu ta: “Cảm ơn, Billy.”

Vài phút sau điện thoại của cảnh thám tóc đen rung cuộc vang lên, Petty Franklin nói cho anh biết về kết quả xét nghiệm của đĩa CD và bưu kiện kia.

“Tôi phát hiện trên giấy đóng gói có rất nhiều dấu tay, có một phần là của anh và điều tra viên Davidson, còn có một phần là của người lạ, nhưng trên hộp CD lại chỉ có của hai người,” cô gái tóc vàng xinh đẹp dừng một chút, “Anh hiểu ý của tôi chứ, Alex?”

“Ừ,” Cảnh thám cúi đầu, “Việc này chứng tỏ hung thủ rất cẩn thận, dấu tay trên giấy đóng gói rất có thể là của người chuyển phát lưu lại.”

“Đúng. Song tôi ở trên hộp CD còn có một ít phát hiện khác. Biết sao không, phía trên đó có bạc thủy ngân và sodium thiosulfate, theo tôi được biết, đây là chất hóa học khi rửa ảnh chụp trắng đen thường xuyên tiếp xúc đến.”

“Ồ? Ừm.....Cảm ơn, Petty, tôi hiểu rồi.”

Khóe miệng cảnh thám tóc đen lộ ra nụ cười mỉm, anh phủ bụi trên quần áo, hỏi: “Billy, điều tra viên Davidson đang ở đâu?”

“A, cô ấy đang bảo FBI bên kia tra tìm tư liệu về Peter Palmer, nói là lập tức có thể –”

Thanh niên mắt xám còn chưa dứt lời, phía sau liền truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Nữ điều tra viên tóc nâu bước nhanh tới, nói với Alex: “Tìm được rồi! Chúng tôi đã tra xét tất cả sổ đăng ký cho thuê phòng, phòng tối của Palmer ở pháo đài Hamilton, gần đường cao tốc ven biển!”

Anh con lai tóc đen thoáng cái nhảy dựng lên, “Chúng ta phải đi ngay! Billy,” Anh nói với thanh niên mắt xám, “Nói với lão Bob chúng ta cần nhiều trợ giúp hơn!”

Anh và Emily Davidson dẫn đầu đi xuống lầu, xe cảnh sát hú còi xuyên qua đại lộ Broadway, lái qua cầu lớn Brooklyn, từ đường cao tốc đi tới pháo đài Hamilton, cuối cùng ngừng lại trước một căn nhà nửa cũ nửa mới.

Năm sáu chiếc xe cảnh sát đã nhanh hơn họ một bước đến được hiện trường, tuần cảnh đã sơ tán những hộ gia đình khác, sau đó dùng súng nhắm ngay một cửa sổ lầu hai. Ngọn đèn đỏ, xanh lóe ra không ngừng khiến bầu không khí càng thêm khẩn trương.

Alex xuống xe, móc súng ra, mấy đội viên đặc công vũ trang đầy đủ đi lên báo cáo, phòng tối của kẻ tình nghi thuê nằm ở phòng C lầu hai.

“Tốt lắm, lên đó thôi, các vị!” Alex ra lệnh, “Cẩn thận một chút, chúng ta đối mặt chính là một tên sát nhân hung ác!”

Cửa sổ phòng C lầu hai bị vải vóc màu đen che chắn nghiêm ngặt, căn bản nhìn không thấy tình huống trong phòng, tuần cảnh kêu gọi đầu hàng cũng không ai trả lời. Sau khi dùng trang bị đo nhiệt lượng cảm ứng phát hiện có quấy nhiễu: Có thể trong phòng có rất nhiều thiết bị, còn có thức ăn đang đun trong phòng bếp, hơn nữa phòng cũng khá lớn, nên cũng rất khó phán đoán bên trong có người hay không.

Alex cùng Emily Davidson, Billy White theo sát phía sau đội đặc công, nhìn họ phá thủng cánh cửa. Một luồng mùi kỳ lạ phả vào mặt khiến Alex nhin không được nhú mày, anh nheo mắt lại nhìn vào trong, chỉ thấy chum sáng trên súng đội đặc công cất ngang trong bóng tối, lần lượt có tiếng báo cáo “an toàn” vang lên.

Tâm Alex lại trầm xuống.....

Anh nương nhờ vào ánh sáng yếu ớt đánh giá căn phòng tối, miễn cưỡng có thể phân biệt ra tổng cộng có ba phòng, một cái trong đó tương đối hẹp, còn phiếm ánh đỏ, dường như là phòng rửa của nhà nhiếp ảnh; Dưới trần nhà bên ngoài cùng vắt ngang mấy sợi dây, hơi mười bức ảnh chụp kẹp trên đó; Một bàn làm việc

thật lớn đặt bên trong cùng, phía trên có máy tính, còn có một ít cuộn phim; góc tường dựng thẳng mấy giá ba chân, có một túi vải bạt cùng giường xếp; bên phải là phòng bếp, bên trong có chút ánh lửa yếu ớt, thoạt nhìn trên bếp đang hầm thức ăn.

“Quý tha ma bắt! Lại để hấn chạy!” Billy White tức giận phun một ngụm.

Emily Davidson không đem nỗi thất vọng treo trên mặt, chỉ ho khan một tiếng: “Trời ạ, nước thuốc này mùi vị thật khó ngửi.” Cô móc đèn pin ra nhìn tranh ảnh treo dưới trần nhà, “Tất cả đều là chuột túi và koala của Úc, xem ra đây là công việc gần đây của Peter Palmer.”

Alex đi tới trước bàn làm việc, nương nhờ vào ánh sáng nhạt trên màn hình máy tính nhìn thấy một ít vải vóc lộn xộn chất trên mặt, còn có đĩa CD tán loạn, nhựa cao su và hộp CD. Chung quanh là loa cỡ nhỏ, TV, máy pha cà phê, thậm chí có cả máy điều hòa độ ẩm không khí, toàn bộ đều được trong trạng thái khởi động.

“Trưởng quan!” Một đặc công đột nhiên đứng ở cửa phòng bếp kêu lên, “Ngài tốt nhất nên đến xem cái này.”

Alex đi tới bên cạnh anh ta, đột nhiên há hốc miệng –

Trên vách tường phòng bếp, vẽ một cô gái trần truồng cao chừng 6 feet, cực lớn, hai tay nâng giờ một cái đầu lâu lên cao, bên cạnh là một câu nói: “Salome cần sám hối sao?”

Bút pháp của tranh này vẽ nguệch ngoạc như một đứa nhóc, nhưng là dùng màu đỏ tươi như máu, dưới ánh sáng yếu ớt có vẻ dữ tợn mà nổi bật, làm cho người ta rùng mình!

“Chúa ơi.....” Billy White thì thào phía sau Alex, cậu ta hiển nhiên đã bị bức vẽ này dọa sợ, trên mặt bày ra biểu cảm kinh ngạc vạn phần.

Trái tim Alex giống như bị người ta nắm lấy khó chịu, anh nghĩ phía sau bức tranh này có một đôi mắt lạnh lẽo, đang thông qua chữ Salome nguệch ngoạc kia cười gằn với anh.

“Trưởng quan,” Billy White chỉ vào dưới góc trái bức tranh nói, “Ở đó dường như có dòng chữ nhỏ.”

Alex vội vàng đưa mắt chuyển qua hướng ngón tay cậu ta, quả nhiên phát hiện mấy từ đơn độc mờ nhạt, đó là dùng thuốc màu vàng viết, có vẻ không dễ chú ý lắm. Anh đi vào trong vài bước, lại bị Emily Davidson kéo lại.

“Chờ một chút, Alex.” Nữ điều tra viên xinh đẹp nghiêm túc nói, “Tôi nghĩ trong phòng này có cổ mùi, rất kỳ quái.”

“Là mùi thuốc sao?” Billy White chen ngang nói, “Tôi nghĩ cũng có mùi của thịt đun trên bếp.”

Alex đứng lại, anh cũng ngửi được mùi tràn ngập cả căn phòng kia, nhưng không cách nào phân biệt được là gì, tựa như có rất nhiều thứ hỗn hợp lại với nhau vậy. Anh đem ánh sáng đèn pin chiếu đến bên chữ nhỏ kia, nhưng vẫn không cách nào thấy rõ ràng.

“Ánh sáng quá mờ.” Anh nhíu mày.

Billy White hướng bốn phía nhìn quanh một chút, ở trên vách tường phát hiện một công tắc đèn điện. “Mở đèn thử xem, trưởng quan.” Thanh niên mắt xám không chút suy nghĩ đè xuống ấn xoay.

Alex chỉ cảm thấy tim nảy lên, lập tức nghe được có tiếng động gì đó kết kết vang lên phía sau vách tường, trong đầu anh xẹt qua một suy đoán đáng sợ –

“Mau ra ngoài!” Anh đột nhiên không khống chế được mà kêu to, đẩy người phía sau, “Mau gọi tất cả mọi người ra ngoài! Lập tức rời khỏi phòng! Mau!”

Emily Davidson hiểu ra được đầu tiên, cô lập tức đem mệnh lệnh này báo cho đặc công bên ngoài, Alex theo sát bắt lấy Billy White đang ngăn người, bảo cộng sự trẻ tuổi chạy mau. Cuối cùng anh xoay người, tóm lấy nữ điều tra viên tóc nâu vọt ra cửa trước, ngay khi họ vừa mới tới cửa cầu thang, tiếng nổ mạnh đĩnh tai nhức óc liên từ phía sau lưng truyền tới, một luồng hơi nóng bao phủ toàn thân.

Alex không chút suy nghĩ ôm lấy cô gái bên cạnh, sóng nhiệt cực lớn thoảng cái hất tung hai người họ xuống cầu thang.

13. Chương 13

Mình còn chưa chết!

Khi Alex cảm giác được đau đớn trên trán, ý niệm đầu tiên xuất hiện trong đầu anh là như vậy. Vụ nổ sinh ra uy lực cực lớn đẩy anh và Emily Davidson xuống cầu thang, chất gỗ trên tường rơi xuống cùng một ít sơn, đá chi chút nện trên người họ. Alex chỉ nhớ rõ khi mình té xuống đã ôm cô gái bên cạnh vào lòng, cố gắng tránh cho cô ấy bị thương, sau đó liền mất đi ý thức.

Hiện giờ đầu của anh còn nặng nề, nhưng anh đã hiểu được mình vì sao chấn động mà hôn mê một hai phút. Anh cảm thấy bụng cũng có chút đau đớn, dường như là đè trúng vật gì vậy. Người đàn ông tóc đen cố sức nhấc người dậy, nhìn người trong lòng. Emily Davidson nhắm mắt lại, phát ra vài tiếng ho khan, khi cô ta nhìn về phía Alex có vẻ có chút hoảng hốt.

“Cô không sao chứ, điều tra viên Davidson?” Alex nâng cô ta dậy, đánh giá cô.

“..... Ồ, tôi nghĩ tôi không sao.” Cô gái tóc nâu dùng sức lắc đầu, dường như cố gắng làm ình tỉnh táo lại. Cô rất nhanh phát hiện trên thái dương của Alex chảy máu, âu phục trên người cũng đều là tro bụi, sợi tóc màu đen bị sóng nhiệt nướng đến cong vồng lên, mà mình cũng chẳng khác hơn là bao, chỉ có điều vì được che chở bên dưới mà có vẻ sạch sẽ hơn chút.

Cô vội vàng móc giấy ăn trong túi xách ra đè lên vết thương của Alex, người đàn ông tóc đen cười khổ nói: “Chúng ta nhìn qua nhất định giống như mới từ Iraq trốn về! Đi thôi, điều tra viên Davidson, mau rời khỏi nơi quỷ quái này!”

Dưới lầu lần lượt có tiếng người kêu truyền đến, còn có tiếng bước chân hỗn độn.

“Trưởng quan! Trưởng quan!” Billy White lo lắng hô, là người đầu tiên từ dưới lầu chạy lên. Khi cậu ta nhìn thấy Alex và Emily Davidson chật vật ở giữa đám gạch vụn thờ đốc, lo lắng và sợ hãi trên mặt rất cuộc cũng dịu đi một ít.

“Cảm ơn Chúa!” Thanh niên mắt xám kích động kéo Alex, “Anh có khỏe không, trưởng quan! Anh bị thương?”

“Chỉ là bị nện rách da.” Người đàn ông tóc đen nhìn giấy ăn đã bị nhuộm đỏ một chút, cười nói, “Hoàn hảo, không có phát hiện óc văng ra, việc này chứng tỏ xương sọ tôi vẫn được bảo vệ.”

Mấy cảnh viên điều tra họ ra khỏi tòa nhà này, rất nhanh có nhân viên y tế sang thay Alex băng bó vết thương, mấy y tá mang Emily Davidson đến xe cấp cứu làm kiểm tra. Billy White áy náy nhìn vết máu trên mặt Alex, mặt đỏ lên: “Xin lỗi, trưởng quan, xin lỗi, tôi thật không ngờ —”

“Được rồi, nhóc con!” Người đàn ông tóc đen trấn an vỗ vai cậu ta, “Cái này cũng không thể trách cậu! Đây nhất định là thiết bị đoản mạch, hung thủ đã sớm chuẩn bị muốn lấy mạng chúng ta.” Anh ngẩng đầu nhìn cửa sổ lầu hai, ngọn lửa còn sót lại thỉnh thoảng liếm lên vách tường bên ngoài, khói đặc màu xám từ trong phòng bốc ra, còn kèm theo mùi cháy sém. Nhân viên cứu hỏa và chuyên gia phá bom đã cấp tốc chạy tới, đang chuẩn bị xác nhận có khả năng nổ lần hai không.

Alex nheo mắt lại: “Billy, gã đã sớm lên kế hoạch, những chữ đó nhất định là cố ý viết nhỏ như vậy, hơn nữa dùng màu vàng. Dưới hoàn cảnh ánh sáng ảm đạm, chúng ta muốn nhìn rõ phải vô thức bật đèn lên! Gã quả nhiên là một thằng cha thông minh, đáng tiếc..... Không biết bức họa kia có bị hủy luôn không.”

Thanh niên mắt xám nhíu mày, hỏi: “Trưởng quan, tại sao hung thủ vẽ bức ảnh đó, gã muốn nói cho chúng ta biết cái gì?”

Trong ánh mắt Alex lộ ra hoang mang, tựa hồ đã đoán ra, nhưng không có đầu mối: “Tôi không biết, Billy, gã hiện giờ dường như đã đem mục tiêu đặt vào cảnh sát. À —” Anh chợt kêu một tiếng, rồi hướng nhân viên y tế bên ngoài năn nỉ nói, “Quý cô à, tôi nghĩ cô không cần sức lớn như vậy cũng có thể cầm máu mà?”

Y tá trẻ tuổi nhún nhún vai: “Xin lỗi, cảnh quan, nhưng trong vết thương có dằm gỗ, tôi phải lấy chúng ra.”

Người đàn ông tóc đen bất đắc dĩ ngậm miệng lại, cứng nhắc ngẩng đầu, sau đó nhìn thấy Emily Davidson từ xe cấp cứu bước xuống, đi tới bên cạnh anh. Cô dùng ánh mắt lo lắng nhìn nhân viên y tế sát trùng vết thương cho người đàn ông này, sau đó hỏi anh cảm giác thế nào. Alex chẳng hề để ý mà cười cười, không nói ra chuyện sủng của cô đề đau bụng anh.

“Tôi rất tốt, điều tra viên Davidson. Cô thì sao, có bị thương không?”

Emily Davidson hoạt động hai tay một chút: “Ừm, vâng, chỉ là vài vết trầy xước nhỏ, không có chỗ nào không ổn cả. Alex.....” Điều tra viên FBI tóc nâu chột như một cô gái nhỏ hơi thoáng mang theo ngại ngùng nhìn người đàn ông máu lại, “Tôi muốn nói, cảm ơn anh, nếu không có anh..... Tôi có thể –”

“A, điều tra viên Davidson, đây chẳng qua là phản ứng bản năng của cảnh sát, đừng để trong lòng.” Alex vội vàng mất tự nhiên chuyển chủ đề, “Tôi hiện giờ khá tiếc nuối chính là đầu mối hung thủ để lại vừa đứt quãng nữa rồi.”

Trong ánh mắt Emily Davidson có chút buồn bã, nhưng rất nhanh liền phối hợp gật đầu với anh: “Thật sự là khó ngờ, tên tội phạm sẽ hạ quyết tâm giết chúng ta lớn như vậy. Người làm ra loại chuyện này hẳn đều có chút mắc chứng uất ức hoặc là áp lực quá lớn, dễ xúc động. Dựa theo lẽ thường mà nói, một sát thủ liên hoàn không thích tiến hành giết nhiều người cùng lúc, dự vọng của hắn mỗi một lần đều từ trên người một nạn nhân là có thể thỏa mãn.”

“Gã hiện giờ dường như đã bắt đầu chơi đùa cùng chúng ta.” Alex chán ghét nói, “Chẳng lẽ gã đưa tới cho chúng ta CD không phải để nói cho chúng ta biết gã sẽ xuống tay với người thứ tư, mà là để dẫn dắt chúng ta vào bẫy của gã?”

“Nhưng gã làm vậy cùng động cơ giết người ban đầu của gã sai biệt quá lớn.” Emily Davidson cau mày, “Anh đã chú ý tới chưa, Alex, gã để lại một câu nói trên tường, gã dường như đang nói cho chúng ta biết gì đó.”

“‘Salome cần sám hối sao?’” Billy White chen ngang lặp lại, “Trưởng quan, đáng tiếc chữ nhỏ kia chúng ta không nhìn rõ.”

“Đúng vậy.” Emily Davidson nói, “Gã dùng câu này để hỏi, có nghĩa gã đã để lại đáp án cho chúng ta. Alex, gã muốn chúng ta trả lời.”

Người đàn ông tóc đen nhíu chặt mày, không nói gì. Anh đang cố gắng nhớ lại tất cả chi tiết về “Salome” này, những nạn nhân bị giết hại này, những hoàn cảnh mà gã từng tiếp xúc, dấu vết gã lưu lại, ám chỉ tới nghĩa khó hiểu của gã, còn có bức vẽ dữ tợn kia cùng một câu nói – “Salome cần sám hối sao?”

Alex bỗng dừng nhảy dựng lên, cắt ngang động tác quần băng vải của nhân viên y tế, làm ọi người chung quanh giật nảy mình. Sắc mặt của anh cực kỳ khó coi, trong ánh mắt xanh sẫm có loại thần sắc cổ quái nói không nên lời –

“Mau, đi mau!”

Anh gào to chạy đến trước một xe cảnh sát gần đó nhất, cảnh viên ra lệnh đưa cho anh chìa khóa, sau đó ngồi vào ghế lái. Billy White và Emily Davidson chỉ thoáng sửng sốt, liền theo sau.

“Làm sao vậy, trưởng quan?” Thanh niên mắt xám thử dò hỏi, “Có phải anh đã nghĩ ra cái gì rồi không?”

Alex cơ hồ cắn răng trả lời: “Nạn nhân thứ tư, Billy, gã nói cho chúng ta biết nạn nhân thứ tư!”

“Là ai?”

“Chính là vị cha xứ lỗi nhải kia!”

Emily Davidson đột nhiên tỉnh ngộ: “A, sám hối!”

“Đúng vậy, gã hẳn là tìm cha xứ Matthew Oliver sám hối! Điều tra viên Davidson, xin cô ở lại xử lý chuyện bên này, tôi và Billy phải chạy tới giáo đường!” Alex nhận không được khởi động ô tô, “Cầu Chúa phù hộ có thể đến kịp!”

Bây giờ là 6h chiều, giao thông trên đường cực kỳ đông đúc. Còi xe cảnh sát Alex hú vang giục giã khắp khu Manhattan, sau đó dọc theo sườn tây đường cao tốc lái về hướng bắc, theo đường cao tốc Henry Hudson qua cầu George Washington, dưới ánh mắt kinh ngạc của người đi đường như xe tăng tông ngã hòm thư bên ngoài giáo đường mới ngừng lại được. Hai người đàn ông bần hê hê cứ như vậy nhảy xuống xe, Billy White miễn cưỡng bớt thời gian đưa giấy chứng nhận cho người qua đường xem, miễn cho họ báo cảnh sát, sau đó liều mạng chạy qua đại lộ, cuối cùng đứng lại ngoài cửa lớn.

Alex thả nhẹ bước chân, cố gắng bình ổn lại hơi thở dồn dập. Anh rút súng ra, làm một động tác tay bảo Billy White “Chia nhau tiến vào”, sau đó đi vào giáo đường.

Trong đại sảnh rộng mở không người, nền vẫn như bình thường lẳng lặng cháy trên các giá, chúa Giê-su và Đức Mẹ đều vẫn duy trì tư thế trước sau như một của họ, trên cao nhìn xuống hai người cảnh sát cầm vũ khí này. Alex cảm thấy phần dạ dày đau đớn càng thêm kịch liệt, nhưng anh vẫn như cũ duy trì cảnh giác đánh giá chung quanh, từng bước một tới gần phòng nghỉ phía sau bàn thánh. Billy White ở bên trái anh, khăn trương ghim súng, chuẩn bị tùy thời có khả năng phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Cánh cửa thủy tinh khắc hoa khép hờ, bên trong không hề có động tĩnh gì. Alex chậm rãi đi qua đó, kêu một tiếng “Cha xứ”, nhưng không có ai trả lời. Trong lòng anh có luồng dự cảm không tốt, vươn tay trái đẩy cửa ra –

Đầu tiên đập vào mắt anh chính là mảng lớn máu tươi, màu sắc đỏ sậm dần dần lan rộng trên sàn nhà, nhìn thấy mà phát hoảng, mùi máu tươi xông vào mũi; Sau đó anh thấy được cha xứ Matthew Oliver té trên mặt đất, ông mặc áo làm lễ thân thể nằm nghiêng, trên cổ có một đường rách toạc; Bên trong như bị cuồng phong đảo qua vậy, cực kỳ ngổn ngang, ghé và bàn đều ngã nghiêng, chén thủy tinh rơi nát bầy.

Hơi thở Alex cứng lại, chỉ cảm thấy mình như bị nặng nề giáng một bạt tai. Anh tiến lên duỗi tay đến dưới mũi của cha xứ, nhưng lại kinh dị phát hiện có dấu hiệu hít thở mỏng manh.

“Ông ấy còn sống! Người đàn ông tóc đen hướng Billy White hô, ”Mau gọi xe cấp cứu!”

Alex cúi sơ mi, dè lại vết thương trên cổ cha xứ, sau đó nâng ngài dậy, nhẹ nhàng vỗ mặt ngài: “Nhìn tôi, cha xứ, tôi là thám trưởng Li! Ngài có thể nghe được tiếng tôi nói không? Tỉnh lại đi, Chúa của ngài hiện giờ không thể mang ngài đi!”

Bề tôi trẻ tuổi của Chúa tựa hồ cảm nhận được kích thích bên ngoài, môi có chút mấp máy, sau đó khó nhọc mở mắt nhìn người trước mặt.

“Tốt lắm, ngài sẽ không sao cả đâu!” Alex dùng áo khoác bọc lấy Matthew Oliver, nhiệt độ cơ thể ông vì mất máu mà từ từ giảm xuống, càng ngày càng nguy hiểm.

Mau đến đi, xe cấp cứu! Mau lên!

“Dạ trưởng quan!” Thanh niên mắt xám vội vàng móc máy điện liên ra, “Cảnh viên Billy White ban án mạng gọi tổng bộ, có một nam giới bị đâm, mất nhiều máu, ở giáo đường St. John khu rừng Manhattan, cần xe cấp cứu tới ngay lập tức.....”

Đáy lòng Alex lo lắng gào thét - Anh phải cứu được người này, nếu không anh sẽ mất đi nhân chứng duy nhất tận mắt nhìn thấy hung thủ.

Người đàn ông tóc đen cảm thấy trong cơ thể dường như bốc cháy, thiêu đốt đến bụng anh đau nhức, mùi máu tươi trong lỗ mũi càng ngày càng nặng, thậm chí ngay cả trong miệng cũng đã nếm được rồi. Anh nhin không được ho khan một tiếng, bắt đầu nôn mửa, máu tươi đỏ sậm từ trong miệng anh phun ra.

Trong tiếng kêu sợ hãi của Billy White, Alex té trên mặt đất bất tỉnh.

Alex nhớ kỹ, mình từng sau khi tham gia tang lễ của một đồng đội hi sinh vì nhiệm vụ xong đã đi dạo trong nghĩa trang vắng lặng không một bóng người.

Từ một góc độ nào đó mà nói, đọc những dòng chữ khắc trên mộ giống như đọc một quyển sách triết học vậy. Đó là trí tuệ cuối cùng của người chết, hơn nữa dùng hình thức ngắn gọn nhất giữ họ lại trong lòng những người còn sống. Alex đã quên đại đa số trong đó, nhưng còn nhớ một cái. Đó là một luật sư, trên mộ bia của ông ta viết: “Hiện giờ tôi nằm xuống đây, có thể thật sự nghỉ ngơi rồi.”

Người đàn ông tóc đen ngủ trên giường bệnh, trống rỗng nhìn trần nhà tuyết trắng, chợt nghĩ chữ khắc trên bia mộ kia cùng hoàn cảnh của mình lúc này rất giống nhau, khác biệt chính là anh vẫn phải bò dậy lần nữa.

“Là xuất huyết dạ dày, cảnh quan.” Một bác sĩ trung niên thấp bé nói với anh, “Ngài loét dạ dày rất nghiêm trọng, ăn uống không quy luật, hơn nữa công việc căng thẳng, lại thêm bị vật cứng đánh vào, do đó dẫn đến vị trí vết thương nứt ra. Chúng tôi đã nội soi dạ dày tìm được vị trí xuất huyết rồi, thả cho ngài một kẹp nước hình J cầm máu.”

Alex đưa mắt từ trần nhà chuyển sang bác sĩ tận tụy bên cạnh: “Cám ơn ngài đã giải thích. Tôi hôn mê bao lâu rồi?”

Bác sĩ nhìn đồng hồ: “Bây giờ là 11h30 tối, khoảng 5 tiếng. Đương nhiên, sau khi chúng tôi chích thuốc mê cho ngài thời gian cũng được tính vào.”

“Chừng nào tôi có thể rời khỏi đây?”

“E rằng tạm thời không được.” Bác sĩ làm vẻ mặt tiếc nuối, “Ngài ít nhất phải ở lại bệnh viện quan sát 12 tiếng.”

“Tôi phải đi ngay, bác sĩ, ngài chỉ cần nói cho tôi biết hiện giờ đã ngừng chảy máu là được.”

“Việc này tuyệt đối không được!”

“Tôi là cảnh sát, bác sĩ, tôi hiện giờ phải đi bắt một gã tội phạm giết người, đây là chức trách của tôi!”

“Tôi là bác sĩ, cảnh quan. Trách nhiệm của tôi là cam đoan ngài trước khi thoát khỏi nguy hiểm đều nằm trên cái giường này!” Người đàn ông thấp bé dùng giọng điệu không cho phép thỏa thuận nói, “Tin tôi, lúc này ngài không có cách gì đối đầu với bất cứ tên tội phạm nào đâu.”

Alex thất vọng thở dài một hơi: “Vậy tôi cũng phải gặp đồng nghiệp của tôi, bác sĩ, việc này rất quan trọng.”

“Được, cậu ấy ngay bên ngoài.” Người đàn ông thấp bé ra khỏi phòng bệnh, mời người canh giữ bên ngoài tiến vào.

Trên người còn dính máu Billy White vẻ mặt bất an nhìn Alex, cậu ấy nhìn qua cực kỳ mệt mỏi, tiết tấu căng thẳng cả ngày nay khiến cậu ta có chút chống đỡ khó khăn.

“Trưởng quan, anh cảm thấy thế nào?”

Alex cố gắng nặn ra nụ cười “cũng không tệ lắm”: “Đây không phải lần đầu tiên tôi nhập viện, Billy, không cần lo lắng. Nói cho tôi biết tình huống trong mấy tiếng này.”

“Anh phải nghỉ ngơi, trưởng quan.”

“Sau khi bắt được hung thủ.” Alex thúc giục nói, “Được rồi, Billy, mau nói cho tôi biết! Cha xứ Oliver sao rồi? Ngài ấy thế nào?”

Thanh niên mắt xám gật gật đầu: “Ngài ấy còn sống, trải qua cấp cứu cuối cùng bảo vệ được tính mạng! Bác sĩ nói may mắn không tổn thương động mạch chủ, mặc dù mất máu khá nhiều, nhưng không tổn tại thương tổn khác. Hiện giờ ông ấy đang ngủ trong phòng chăm sóc đặc biệt đấy!”

Alex thở dài một hơi: “Thật tốt quá! Trông chừng chặt chẽ chút, ngài ấy vừa tỉnh thì báo tôi biết ngay. À, đúng rồi, điều tra viên Davidson đâu?”

“Cô ấy hiện giờ.....Tạm thời thay chức trách của anh, khả năng đang ở hiện trường giáo đường.”

“Dem điện thoại di động của tôi đến đây!”

“Dạ”

Alex nhận điện thoại, vừa mở ra liền nhìn thấy mười mấy cuộc gọi nhỡ. “A, chết tiệt.” Anh hơi nhú mồm – anh suýt nữa đã quên, tối nay còn phải trông Daniel mà, xem ra ngược lại “bạn mới” của con anh nhớ rõ chuyện này.

Alex không gọi điện trả lời ngay cho người đàn ông mắt xanh, anh gọi cho Emily Davidson trước, hỏi tình hình hiện trường. Nhưng cô gái tóc nâu kia nghĩ anh không nên tích cực muốn làm việc như vậy nữa, mà phải an phận nghỉ ngơi. Trong giọng điệu lão luyện khôn khéo trước sau như một của nữ FBI cũng lộ ra sự ân cần không chút che giấu, cô hiển nhiên không đồng ý việc Alex đem xuất huyết dạ dày gọi là “bệnh nhỏ không quan trọng”.

“Anh biết tỉ lệ tử vong bình quân của xuất huyết dạ dày là bao nhiêu không, Alex? Là 10 %! Nếu anh chảy thêm 500ml máu nữa đã mất mạng rồi!” Emily Davidson nghiêm khắc nói, “Hiện giờ tôi đã cùng CSI khảo sát qua hiện trường, lúc ấy thượng úy Wilson đã có mặt, anh cứ yên tâm.”

Người đàn ông tóc đen khách khí nói: “Cám ơn cô đã nhắc nhở, điều tra viên Davidson. Nhưng tôi nghĩ tôi thuộc về 90% may mắn trong những bệnh nhân xuất huyết dạ dày kia, hơn nữa lượng máu tôi mất còn cách xa mức nguy hiểm 1000ml. Hiện giờ tôi phải hiểu rõ vụ án ‘của tôi.’” Anh dừng lại một chút, “Tôi hy vọng cô hiểu, điều tra viên Davidson, tôi đã bỏ rất nhiều công sức vào vụ án này, không chiếm được đầu mối mới nhất tôi căn bản không cách nào ở lại bệnh viện. À..... Áo khoác của tôi đâu?”

Đầu kia điện thoại hơi im lặng một chút, tiếp theo Emily Davidson thở dài. “Được rồi.” Cô bắt đầu nói, “Căn cứ kết quả khảo sát hiện trường, kết luận sơ bộ bên trong có dấu vết từng đánh nhau, có thể là có người đã ngăn chặn hung thủ, cho nên cha xứ mới không chết. À, tìm được một miếng băng gạc tẩm thuốc mê, còn có một ít dấu chân –”

“Dấu chân?”

“Đúng vậy, hơn nữa là dấu chân rất rõ ràng, có hai hình dạng bất đồng.”

“Có một cái thuộc về cha xứ, cái này thì tôi hiểu. Nhưng còn cái kia thì sao? Có phải của hung thủ hay không?”

“Chưa thể khẳng định, vì chúng tôi còn phát hiện một ít dấu vết kỳ quái, dường như có thứ gì đó đã lau vùi phần của dấu chân.....Hiện giờ khoa giám định vật chứng đang nghiên cứu tới cùng đã xảy ra chuyện gì.”

“Còn có phát hiện khác không?”

“Nhóm pháp y đã mang đi một ít mẫu máu, họ tìm được những giọt máu lác đác cùng vết lau, vì vậy nghi ngờ hiện trường không chỉ có mình cha xứ bị thương.”

Alex cảm thấy có chút phần chán, việc này cơ hồ là tin tức tốt nhất anh được nghe suốt hơn một tháng qua. Anh thoáng cái ngồi dậy: “Hiện trường vụ nổ thì sao, điều tra viên Davidson? Tình huống ở đó thế nào?”

“Công tác khó khăn, cực kỳ khó khăn.” Cô gái tóc nâu cảm thán, “Ngay cả pháp y và thực tập sinh không trực ban cũng bị gọi đến, tìm tòi từng li từng tí, à, bác sĩ Malcolm Miller bất hạnh thiếu chút nữa đã bất tỉnh. Hiện giờ họ còn đang làm việc đấy, thanh lý ra một đống lớn gì đó. Về cơ bản có thể khẳng định gây nổ chính là một trang bị đoản mạch tự chế, thuốc nổ cũng không nhiều lắm, nhưng trong căn phòng kia cất giấu khoảng chừng 600 gallon xăng.”

Alex nhất thời hiểu được khi họ vào phòng tối ngửi được mùi kỳ lạ kia, đó là hung thủ cố ý dùng thức ăn, thuốc tráng ảnh cùng mùi của những thứ khác trộn vào để che giấu mùi xăng, anh cười rộ lên: “Sức nổ sợ rằng đã đạt tới 16000 dặm một giờ nhỉ, xem ra chúng ta may mắn thật đó, kiến trúc sư của căn nhà đó hẳn nên được nhận bằng khen kết cấu ‘kiên cố nhất!’”

“Đúng vậy, trong phòng thí nghiệm của CSI chất đầy đồ, nhưng vẫn còn đang không ngừng đưa tới.”

“Đều là những thứ gì?”

“Cái gì cũng có, tất cả đều là mảnh nhỏ phát hiện ở hiện trường: giấy, kim loại, nhựa, sợi..... À, còn có xương.....”

Người đàn ông tóc đen kinh ngạc hừm một tiếng. Emily Davidson do dự một chút, hít sâu một hơi: “Alex, trên thực tế nhóm pháp y đang hoài nghi, xương tìm được trong nồi đun ở phòng bếp, là của người.....”

Hóa ra vẫn có nạn nhân thứ tư sao?”

Alex cảm thấy như bị người ta hung hăng đâm một nhát, anh không nhớ rõ mình kết thúc cuộc nói chuyện với Emily Davidson thế nào, chỉ cầm điện thoại di động ngồi sờ sờ trên giường bệnh hơn nửa ngày, mãi đến khi Billy White kêu tên anh, anh mới chợt lấy lại tinh thần.

“Trưởng quan, làm sao vậy?” Thanh niên mắt xám cẩn thận nhìn anh.

Alex đánh giá người thanh niên này, ánh mắt quỷ dị khiến da đầu cộng sự mới của anh ngứa ngáy.

“Billy,” Anh chợt dùng giọng điệu vô cùng ôn hòa hỏi, “Cậu mặc áo khoác số mấy?”

14. Chương 14

Alex dùng bước chân không nhanh không chậm ra khỏi phòng bệnh, trên người mặc áo khoác và quần ngoài của Billy White, trong tay nắm chặt điện thoại. Mặc dù thanh niên mắt xám đối với điểm này cực kỳ không tán thành, nhưng Alex vẫn dùng thái độ kiên định cùng đặc quyền của cấp trên bắt buộc cậu ta nhận lời, hơn nữa ngoan ngoãn nằm trên giường bệnh.

Người đàn ông tóc đen cẩn thận tránh những bác sĩ và y tá đi về trước mặt, thật may mắn không đụng vào bác sĩ chữa trị của mình, vì vậy anh rất thuận lợi chuẩn khỏi bệnh viện, gọi chiếc taxi, trực tiếp chạy tới khoa giám định vật chứng. Alex sờ sờ phần dạ dày, hiệu lực của thuốc tê đang tàn đi, anh loáng thoáng cảm thấy một ít đau đớn, nhưng cũng không để ý, chỉ vội vàng lấy di động ra gọi cho Maurice Norman, anh tin người đàn ông mắt xanh nhất định cũng đã chờ cực kỳ sốt ruột rồi –

“Chào buổi tối, tiến sĩ, anh không nghỉ ngơi sao?”

“Alex?” Trong điện thoại di động truyền đến giọng nói dồn dập của người đàn ông kia, “Cậu đang ở đâu? Cậu có khỏe không?”

“Đương nhiên, tôi rất ổn.” Alex đối với giọng điệu vô cùng ân cần của y có chút kinh ngạc, “Sao anh hỏi thế?”

“Tôi đã gọi cho cậu rất nhiều lần nhưng cậu vẫn không bắt máy, tôi nghĩ cậu xảy ra chuyện. Hôm nay trong bản tin kênh 8 nói cảnh sát khi đang điều tra án giết người thì phát nổ.....”

“A, thì ra là thế, rất giật gân đó.” Alex không định đem cả chuyện xuất huyết dạ dày kể cho y biết, “Morris, hôm nay tôi quá bận, cho nên không nghe điện thoại được, thật xin lỗi. Trời ạ, vốn tôi còn lên kế hoạch hôm nay ở chơi cùng Daniel nữa đấy.”

“A, việc này tôi nghĩ cậu có thể yên tâm, nhóc thủy thủ của cậu tối nay có tôi ở cùng rồi mà?”

Alex thoáng sửng sốt: “Cám ơn, thật xin lỗi lại phải nhờ anh giúp đỡ, Morris. Tôi biết anh buổi chiều vốn phải làm việc, chưa nghỉ ngơi tốt, kỳ thật, nếu Fanny ở đó thì anh không cần.....”

“Hắc, Alex,” Người đàn ông mắt xanh dùng giọng điệu nhẹ nhàng nói, “Biết không, tôi thích Daniel, nó cũng rất thích tôi – ít nhất thích những câu chuyện tôi kể cho nó, tôi và nó sẽ không cảm thấy buồn. Hơn nữa bà Bolton dường như vẫn đang phiền não vì công việc của mình, cho nên tôi nghĩ tôi ở lại bệnh viện là tốt nhất.”

“Bây giờ anh đang ở đó sao?”

“Đúng vậy, tôi kết thúc lớp phụ đạo thì tới đây ngay.”

Alex cảm kích cười cười: “Cám ơn, Morris.”

“Làm việc xong thì nghỉ ngơi cho tốt, cảnh quan, đừng vội sang đây. Có tôi ở đây cậu cứ yên tâm.”

Người đàn ông tóc đen đóng điện thoại lại, lo âu trong lòng tựa hồ có giảm bớt được một ít. Trên mặt của anh nhin không được xẹt qua nụ cười mỉm, mãi đến khi taxi dừng lại tại đích đến, anh mới một lần nữa mang theo vẻ mặt lãnh đạm trước sau như một trong công tác mà đi lên tầng 35.

Tối nay phần lớn mọi người của khoa giám định vật chứng phải tăng ca, họ nhìn qua bàn rộn muốn chết, nơi này thậm chí so với ban ngày còn náo nhiệt hơn. Lúc Alex ra khỏi thang máy phát hiện mọi người lui

tới khuôn vác đủ loại “rác thải”, vừa nhìn liền biết là vật chứng của hiện trường vụ nổ, đen sì, tản ra mùi khét. Người đàn ông tóc đen còn chưa kịp cất bước, rất nhanh nghe được một tiếng thét kinh hãi.

“Alex!” Emily Davidson cầm một ly nước từ trong phòng nghỉ đi ra, cô ta tràn đầy kinh ngạc nhìn cảnh thám máu lai này, “Chúa tôi ơi, anh phải ở bệnh viện chứ!”

“Billy giúp tôi đổi ca rồi.” Alex mỉm cười nói.

Nữ điều tra viên tóc nâu lộ ra vẻ mặt trách cứ, nhưng chỉ nhún vai: “Mặc dù tôi rất muốn áp tải anh về đó, nhưng tôi nghĩ anh sẽ không phối hợp, trước kia anh cũng là dạng này mà.”

“Máu đã ngừng chảy rồi, điều tra viên Davidson, hiện giờ tôi chỉ chưa thể ăn bình thường mà thôi, khả năng còn phải mất một thời gian ngắn nữa mới ăn được chút thức ăn lỏng.” Alex nghiêng đầu, “Hiện giờ có phát hiện gì chưa?”

“Không tính là nhiều lắm.” Emily Davidson cùng anh đi về phía phòng thí nghiệm, một bên giới thiệu nói: “Nhóm khám nghiệm tử thi đang phân tích xương tìm thấy trong phòng bếp, xét nghiệm vết máu cũng đang làm, Charles còn đang cố gắng khôi phục số liệu trên máy tính kia. Tôi nghĩ anh nhất định mong muốn được xem những kết quả đã có nhĩ.”

“Đương nhiên.”

Họ đến phòng giải phẫu trước, bác sĩ Malcolm Miller đang ở đó loay hoay với máy khúc xương vỡ. Ông già tóc hoa râm này hiển nhiên đã quen với tính cách của Alex, đối với sự xuất hiện đột ngột của anh cũng không tỏ ra kinh ngạc lắm. Ông pháp y già hiểu rất rõ tầm quan trọng của vụ án này, mà ngay cả chính ông cũng không kịp nghỉ ngơi chút nào liền từ hiện trường hỗn loạn trở về trước bàn giải phẫu.

“Trong dạ dày cậu không có thức ăn, đây là chuyện tốt, bởi vì đội lát nữa tôi có nói gì cậu cũng sẽ không cảm thấy buồn nôn.” Bác sĩ Miller đứng dưới ngọn đèn trắng bệch, đưa cho Alex xem một mẫu xương nhỏ. “Đây là thứ chúng tôi phát hiện trong phòng bếp, nồi nấu kia sau khi bị nổ tung, thứ bên trong bắn khắp nơi, đám thực tập sinh đáng thương quỳ rạp trên mặt đất tìm ước chừng một tiếng sau mới gom được vài mảnh này.”

Alex nheo mắt lại nhìn mẫu xương có chút ố vàng: “Điều tra viên Davidson nói cho tôi biết ông cho rằng đây là xương người.”

“Đúng vậy. Mặc dù chúng từng bị nấu qua sau này không có cách nào thí nghiệm tính tan của vòng kết tua protein, nhưng bất cứ ngón giữa của một con tinh tinh nào cũng sẽ không trưởng thành như vậy, hơn nữa tôi đặt mấy mẫu xương này cùng nhau phát hiện chúng có thể hợp lại thành nửa bàn tay, nếu dùng cái này tính chiều cao của nạn nhân, gần 5 feet 10 inches. Tôi cũng chưa từng biết là ở New York có con khỉ nào cao 6 feet cả.”

“Không thể kiểm tra DNA sao?”

“Chúng đều đã được luộc nước sôi rồi, nhóc à, có lẽ phải mất chút thời gian.”

Alex thở dài: “Nói cách khác trong khoảng thời gian ngắn không cách nào xác nhận được thân phận của nạn nhân?”

“Ừm, chúng tôi hiện giờ còn đang tìm các bộ phận khác của nạn nhân.” Emily Davidson bổ sung, “Nhưng hiện giờ xem ra, chiều cao của Peter Palmer chính là 5 feet 10 inches, nạn nhân là hắc có khả năng rất cao. Tôi đã báo cảnh viên điều tra ở phụ cận. Nếu như là giết người bầm thây, rất khả năng trong thùng rác và cống thoát nước chung quanh còn có hài cốt.”

Ông pháp y già cũng tỏ vẻ đồng ý: “Đúng, ‘bác sĩ Hannibal’ tôn sùng nghệ thuật nhất định không chịu trong nồi súp có trông mắt, hàm răng gì gì đó. Hy vọng chúng ta có thể nhặt được những thứ gã đã vứt bỏ.”

Alex chán ghét nhú mày: “Ờe..... ”

Ông cụ tóc hoa râm vỗ vai anh: “Tôi nghĩ có lẽ Petty bên kia tiến triển tốt hơn nhiều, ít nhất giữa trưa nay những thứ phát hiện trong nhà trọ về cơ bản đều đã có.”

Alex cùng Emily Davidson trả lại không gian làm việc yên tĩnh cho bác sĩ Miller, sau đó lại đi vào một gian phòng xét nghiệm bên ngoài, Petty Franklin tóc vàng dưới đèn mổ cỡ nhỏ ngẩng đầu, kinh ngạc mở to mắt. Đôi môi đỏ mề người của cô nhếch lên, bất đắc dĩ cười nói: “Tôi nghĩ anh nhất định cho rằng mình là siêu nhân, Alex.”

Người đàn ông tóc đen đi tới bên cạnh bàn, gạt đầu: “Đúng vậy, Petty, cô phải hiểu kỳ thật tôi vừa mới thay áo choàng ở trên sân thượng thôi.”

Xét nghiệm viên nghiêng đèn sang bên cạnh một chút, chỉ vào túi nhựa trong suốt đã được phân loại này: “Nè, hiện giờ công việc trong tay chúng tôi nhiều đến nỗi có thể phải làm đến sáng mai. Anh muốn biết cái nào trước?”

“Đầu mới tìm được hôm nay trong nhà trọ đường 42.”

Petty Franklin cầm lấy mấy cái túi trong đó nhìn một chút: “Ừm, nhiếp ảnh gia nhếch nhác Peter Palmer kia sao? Trong phòng lấy được dấu tay của anh ta, ngoài ra còn có nang lông và tinh dịch. Song chúng tôi phát hiện trong khu nhà trọ có hai vết máu người, một cái trong đó là của nhiếp ảnh gia đã ngoại, cái còn lại là của ‘quý ngài thần bí’.”

“Nam giới?”

“Nam giới.” Cô gái tóc vàng lại từ bên cạnh tìm được vài phiếu xét nghiệm, “A, nhìn xem một chuyện thú vị khác này. Chúng tôi ở hiện trường vụ nổ cũng phát hiện vết máu, lần này càng phức tạp hơn, ngoại trừ nhiếp ảnh gia và ‘quý ngài thần bí’, còn có một người nữa. Anh biết là ai không?”

Alex nghi hoặc nhìn Emily Davidson bên cạnh, nữ điều tra viên FBI xinh đẹp nghiêng đầu, dường như đang chờ mong đáp án của anh. Người đàn ông tóc đen cười rộ lên: “Trời ạ, chẳng lẽ tôi là Nostradamus sao?”

Petty Franklin đặt hai tờ phiếu xét nghiệm và ảnh hiện trường vào tay Alex: “Nhìn đây, là Dennis Shaun.”

Trên mặt Alex thoáng lộ ra sự kinh ngạc, lập tức nhíu mày thật sâu, anh nhìn mảng máu lớn trong bức ảnh, cười khổ nói: “Xem ra nơi này là hiện trường Dennis Shaun bị giết hại, anh ta bị phanh thây ngay tại chỗ này.”

Emily Davidson gạt gù: “Đúng là có thể suy đoán như vậy, nhưng lại có vết máu của Peter Palmer, cho nên tôi nghĩ chỗ ấy nói không chừng là địa điểm bị giết hại của ‘hai người’.”

“Nếu là vậy, hung thủ không phải nhiếp ảnh gia kia, mà là ‘quý ngài thần bí’ đó. Gã có thể tiến vào nhà trọ và phòng tối của Peter Palmer, chứng tỏ quan hệ của họ hẳn là cực kỳ thân mật.” Alex buông phiếu xét nghiệm và bức hình xuống, dùng giọng điệu phỏng đoán nói, “Hơn nữa tôi có một nghi vấn, người này nếu như giết chết Dennis Shaun ở khu Brooklyn, tại sao lại phải tới khu Queen để vứt xác? Giả thiết xương trong phòng bếp thật sự là Peter Palmer, vậy lại càng kỳ quái.”

“Đúng vậy, hung thủ tại sao không làm vậy với Dennis Shaun chứ?” Nữ điều tra viên tóc nâu đồng ý quan điểm của anh, “Rất rõ ràng sau khi nấu chín trong phòng rồi tách ra vứt bỏ sẽ an toàn hơn là mang thi thể chạy xa đến thế.”

Petty Franklin lắc đầu: “Trên thực tế tôi hoài nghi khi hung thủ giết chết Dennis Shaun, Peter Palmer còn sống. Chúng tôi từng kiểm tra độ ẩm và nhiệt độ phòng trong nhà trọ, cực kỳ thích hợp để vi khuẩn sinh trưởng, cho nên liên phân tích hoa quả khô đã bị mốc này, nấm *Aspergillus* phía trên này phần lớn là vàng xanh, hình dạng bán lông tơ, mà việc này chứng tỏ chúng nó đã sinh trưởng ít nhất 10 đến 14 ngày rồi.”

“Nói cách khác, hung thủ có lẽ chỉ ngay trong nửa tháng này đã giết chết Peter Palmer, hơn nữa từng bước xử lý thi thể của anh ta?”

“Tuyệt đối có khả năng.”

“Nếu như là cùng hung thủ, tại sao gã không chọn dùng phương pháp nghi lễ chém đầu ‘Salome’ để làm chứ?”

Emily Davidson giải thích: “Alex, nếu anh nhìn những tài liệu mà chúng tôi phỏng vấn bạn bè Peter Palmer thu được sẽ hiểu ngay, người đàn ông này cũng không phải phái Thanh Giáo. Gã yêu thích mạo hiểm, theo

đuổi kích thích, hơn nữa là một người song tính, ưu điểm duy nhất là đối với động vật và kẻ yếu tương đối nhân từ, nhưng thấy thế nào cũng không phải loại hình mà ‘Salome’ sẽ yêu.”

Người đàn ông tóc đen cảm thấy cái đói và sự khó chịu khiến chân anh như nhũn ra, mà hiện giờ tình huống mới gặp phải càng làm anh uể oải. Anh tùy tiện tìm cái ghế ngồi xuống, nuốt ngậm nước bọt.

“Được rồi, chúng ta có thể từ mấy phương diện này bắt tay vào.” Alex nói với Emily Davidson, “Đầu tiên có thể điều tra ghi chép xuất ngoại của Peter Palmer, xác nhận chút xem anh ta có phải lại xuất ngoại chụp ảnh không; Rồi tiếp tục hỏi bạn trai và bạn gái của anh ta, lần cuối cùng gặp anh ta là khi nào, nơi nào, trong khoảng thời gian này anh ta thường đi lại gần gũi với ai; Còn phải kiểm tra xe của anh ta, tìm xem bên trong có DNA của Dennis Shaun hay không, nếu hung thủ từ phòng tối vớt xác đến công viên Astoria, vậy khẳng định phải dùng xe, anh ta cũng rất đáng nghi.”

“Còn lại phải chờ xác nhận thân phận của hài cốt, đúng không?”

“Đúng vậy, hiện trường hữu dụng nhất là phòng tối của nhiếp ảnh gia.” Người đàn ông tóc đen phiền não vò đầu, “Đáng chết, nếu có thể dùng GPS định vị điện thoại di động của kẻ tình nghi, chúng ta sẽ tiết kiệm được rất nhiều sức lực.”

“Vẫn không có tín hiệu.” Nữ điều tra viên tóc nâu đối với việc này cũng cảm thấy rất đáng tiếc, “Từ khi bắt đầu đưa thánh giá ra gã lại càng cẩn thận hơn.”

“Thằng khốn giảo hoạt.” Alex thấp giọng mắng một câu, vỗ bàn một cái.

Emily Davidson đặt tay lên vai anh, nhẹ nhàng an ủi: “Đừng gấp, Alex, anh nghỉ ngơi chút thì tốt hơn.”

Cảnh thám tóc đen có chút mất tự nhiên né tránh hơi thở ấm áp bên tai, một lần nữa đứng dậy. “Cảm ơn đề nghị của cô, điều tra viên Davidson.” Anh nhìn đồng vật chứng chưa phân loại kia một chút, nói với xét nghiệm viên tóc vàng, “Petty, nếu có phát hiện mới, xin nhanh chóng nói cho tôi biết.”

“Không thành vấn đề, nhưng mà anh phải chờ một thời gian khá lâu đấy.” Petty Franklin hết cách lật tới lật lui đồng túi nhựa kia, “Nhìn đi, những thứ đưa tới từ hiện trường vụ nổ nhiều lắm, dao, nước sơn, phim chụp, sợi đồng, vải dính máu.....”

“Chờ một chút!” Alex đột nhiên thoáng sửng sốt, sau đó từ trên tay cô cầm lên một cái túi trong đó.

Emily Davidson và Petty Franklin dùng ánh mắt kỳ quái nhìn động tác của anh.

“Thứ này cũng phát hiện ở hiện trường vụ nổ sao?” Alex lắc lư túi nhựa, trút thứ bên trong ra: Đó là một bộ áo gi-lê màu cam, phía trên có chút dấu vết đốt trụi, còn có máu, nhưng vẫn có thể thấy rõ ràng một ít nhẵn.

Xét nghiệm viên tóc vàng gật gù: “Sao, Alex, anh biết thứ này?”

Người đàn ông máu lai cười khan: “Ừm, tôi chỉ..... Cảm thấy nhìn rất quen mắt. Petty, có thể xét nghiệm nó trước không? Tôi muốn mau chóng biết kết quả.”

“Đương nhiên là được.”

Alex nói tiếng cảm ơn, đi thẳng ra phòng thí nghiệm, dường như tâm tình có chút không yên, thậm chí không liếc mắt nhìn Emily Davidson một cái. Điều này làm cho cô FBI xinh đẹp cảm thấy vô cùng khó hiểu, nhưng cô không biết, kỳ thật dưới vẻ mặt bình tĩnh kia, nội tâm của người đàn ông này đã rung chuyển như sóng lớn ngoài khơi bị gió thổi tung lên.

Alex chỉ cảm thấy khó chịu –

Khi anh nhìn thấy áo gi-lê trong túi nhựa, quả thật cảm thấy cực kỳ quen thuộc, do đó anh rất nhanh nghĩ tới mình đã gặp qua ở đâu: Ngay tối qua, một thanh niên tướng mạo không có chỗ nào đặc biệt đã mặc nó gõ cửa nhà anh, sau đó nói có người bảo gã giao Pizza!

Anh tin tưởng vào hai mắt mình, áo gi-lê trên người thanh niên kia cùng cái này cơ hồ giống nhau như đúc, thậm chí ngay cả nhãn của tiệm thức ăn nhanh cũng giống nhau. Đây là trùng hợp sao? Trong vô số quán ăn nhanh ở New York, vừa vặn có một tiệm có liên quan đến kẻ tình nghi giết người cùng cảnh sát phụ

trách vụ án này? Alex hy vọng đây thật sự chỉ là trùng hợp, bởi vì anh lập tức cũng nghĩ tới phản ứng của Maurice Norman khi ấy – Người đàn ông mắt xanh kia cười thừa nhận Pizza đúng là y gọi.

Alex ngồi trong phòng nghỉ của khoa giám định vật chứng, có chút cúi kính dùng đầu ngón tay gõ lên mặt bàn, lật qua lật lại trong ký ức về diện mạo của người thanh niên kia. Đầu óc anh trong thời gian ngắn tuôn ra đủ loại suy đoán, nhưng đều có vẻ hoang đường hết sức.

TV trong phòng nghỉ bật lên, phía trên là bản tin lúc 0h, nữ xướng ngôn viên quyền rũ đang cùng nam đồng nghiệp hời đầu của cô cùng nhau miêu tả vụ nổ xé chiều hôm nay, trên màn ảnh xuất hiện cửa sổ bốc khói đen, đèn cảnh sát lập lòe cùng lính cứu hỏa rồi ren cang làm tăng thêm cảm giác khẩn trương của hiện trường. Phóng viên bên ngoài đường cảnh giới đơn giản miêu tả những chuyện đã phát sinh, còn muốn chạy theo Bob Wilson tới hiện trường. Ông da đen mập mạp kia đem trọng trách vứt cho nhân viên trị an, sau đó liền cùng Emily Davidson ra ngoài, dường như đang bàn bạc gì đó. Thoạt nhìn đoạn tin tức này được quay sau khi Alex và Billy White rời đi, người đàn ông tóc đen có chút may mắn mình đã tránh thoát được những ống quay và máy ảnh đó.

Alex nhìn chằm chằm màn hình, đột nhiên nghĩ tới một việc, anh quay đầu, nhìn Emily Davidson từ phía sau anh đi tới, hỏi: “Đài truyền hình nào phát bản tin vụ nổ đó đầu tiên?”

“Hắn là bản tin kênh 8.” Nữ điều tra viên tóc nâu nhìn thoáng qua TV, “Bây giờ là phát lại.”

“Lần đầu tiên phát là lúc nào?”

Emily Davidson cổ quái nhìn anh một chút, vẫn trả lời: “Khoảng 20h, sao vậy?”

Alex vội vàng từ trong túi lấy ra di động, chuyển hết nhật ký điện thoại ra. Sắc mặt anh thoáng cái trở nên cực kỳ khó coi, giống như bị người ta hung hăng tát một cái.

Emily Davidson ngồi xuống bên cạnh anh, nhìn chăm chú vào vẻ mặt âm tình bất định của anh, khuyên: “Alex, trạng thái của anh nhìn qua không ổn lắm, tôi nghĩ anh nên quay về bệnh viện thì tốt hơn. Yên tâm đi, nếu có tiến triển gì, tôi sẽ lập tức nói cho anh biết.”

Người đàn ông tóc đen lắc đầu, anh gắt gao nắm chặt điện thoại di động, không nói gì. Nữ điều tra viên tóc nâu có chút giật mình nhìn người đàn ông trước mặt này, trong trí nhớ của cô, anh chàng lai đẹp trai chưa từng lộ ra vẻ mặt phức tạp như vậy trước mặt người khác – Dường như là phẫn nộ, hoặc như là thất vọng, trong đó còn kèm theo nghi ngờ và thương tâm.

Cô càng thêm bất an mà nghiêng người về hướng cảnh thám tóc đen: “Alex, đừng cố chấp nữa, anh nán lại đây cũng không giúp được gì. Kết quả xét nghiệm của Petty còn phải đợi lát nữa mới có thể cho ra được, anh –”

“Xin lỗi, điều tra viên Davidson.” Alex lạnh lùng cắt ngang lời cô: “Cám ơn sự quan tâm của cô, tôi không sao, chỉ có điều cảm giác hơi mệt chút. Tôi phải chờ ở đây, tôi có thể chờ đợi. Làm ơn để tôi ngồi đây một mình một lúc, được chứ?”

Emily Davidson thoáng sửng sốt, tựa hồ nghe ra kháng cự và xa cách trong giọng nói anh. Anh chưa từng dùng thái độ gượng gạo như vậy đối xử với cô, điều này làm cho nữ điều tra viên già giận có chút thương tâm, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài. Cô yên lặng cầm lấy ly nước, rời khỏi phòng nghỉ.

Alex nằm nhào trên bàn, dúi đầu vào khuỷu tay. Anh có thể nghe được nhịp tim mình trở nên thông thả mà vững vàng, từng chút lại từng chút, giống như tiếng trống nặng nề. Anh hiện giờ biết mình đã bị hai con quái thú bắt được, một con tên là “Sợ hãi”, một con tên là “Hoài nghi” -

Maurice Norman đã nói dối anh: Người đàn ông đó nói sau khi xem bản tin kênh 8, lo lắng cho sự an toàn của anh, cho nên mới gọi điện thoại cho anh. Mà trên lưu trữ cuộc gọi nhớ toàn bộ đều là từ 18h30 đến 19h06!

Trước khi tin tức truyền ra y đã biết có xảy ra vụ nổ!

Tại sao lại vậy chứ? Alex ôm lấy đầu, đau khổ nghĩ, còn có áo gi-lê màu cam kia, thật sự cũng chỉ là trùng hợp sao? Đôi mắt xinh đẹp, xanh như bảo thạch kia, chủ nhân của chúng đang lừa dối mình sao?

Người đàn ông tóc đen cảm thấy trên người rét run, anh dường như không còn lựa chọn nào khác phải thừa nhận - Maurice Norman, người đàn ông đột ngột tiến vào cuộc sống anh, ám áp tựa như ánh mặt trời, hơn nữa khiến anh dần dần bắt đầu yêu mến này, rất có khả năng cũng bị cuốn vào trong hàng ngũ đối tượng tình nghi.

Alex cứ như vậy duy trì tư thế trốn tránh buồn cười, cũng không biết qua bao lâu, anh nghe được tiếng gõ cửa nho nhỏ. Petty Franklin tóc vàng đứng cạnh cửa, hướng anh lắc lư phiếu xét nghiệm trong tay: “Đã có kết quả, Alex, muốn xem không?”

15. Chương 15

Alex chợt cảm thấy có chút sợ hãi, loại cảm giác này cực kỳ giống lúc anh chờ đợi phán quyết ly hôn. Lúc ấy, anh đứng trong tòa án, Fanny cùng luật sư của cô nhìn quan tòa, căn bản không để ý tới anh. Anh thật sự sợ hãi phán quyết của quan tòa sẽ khiến anh mất đi Daniel, lúc ấy anh chàng cảnh sát tay đã quen cầm súng này cứ nhiên lại vì vậy mà phát run, nhưng không có ai nhìn ra sự sợ hãi của anh, cũng không ai có thể giúp anh thoát khỏi nó. Hơn nữa không may thay, loại lo lắng này thật sự đã biến thành hiện thực.

Hiện giờ anh cũng nhìn đôi môi hồng nhuận của Petty Franklin như vậy, rốt cuộc trong nháy mắt có loại ý niệm muốn trốn tránh trong đầu. Nhưng anh phải cứng ngắc ngồi tại chỗ, về mặt đồ đạc chờ đợi cô gái tóc vàng nói cho anh biết kết quả xét nghiệm.

“Ừm, có hai cái, một là giám định DNA của hài cốt, cùng Peter Palmer hoàn toàn phù hợp, xem ra kẻ đáng thương bị nấu thành súp kia chính là nhiếp ảnh gia của chúng ta, còn một cái là về áo gi-lê.....” Petty Franklin chợt phát hiện trên mặt người đàn ông này tựa hồ khuyết thiếu sự hưng phấn và chờ mong nên có, ngược lại có chút căng thẳng, cô nghiêng đầu, “Alex, anh làm sao vậy?”

“À, Petty.” Cảnh thám tóc đen miễn cưỡng cười, “Có thể do tôi quá đói, cho nên có chút khó chịu.”

Xét nghiệm viên bán tín bán nghi ngồi xuống bên cạnh anh, sau đó cầm tay anh đặt lên bàn: “Sớm quay về bệnh viện chút đi, Alex, anh quá liều mạng rồi.”

“Tôi không sao, Petty, nói cho tôi biết.....Cô đã tìm được gì trên áo gi-lê kia?”

Cô nàng xinh đẹp đặt phiếu báo cáo trước mặt anh: “Nè, đọc đi. Chúng tôi đã điều tra nhãn, áo gi-lê này là đồng phục của quán thức ăn nhanh ‘Mario - Pedro’, cửa hàng nằm ở Lower East Side. Trên áo gi-lê có vết máu, thuốc súng, dung dịch tráng phim và một ít nhựa cao su, nhưng không có bộ lông.”

“Vết máu là của ai?”

“Không chỉ của một người.” Petty Franklin nhún vai, “Có của Peter Palmer, còn có của ‘quý ngài thần bí’”

“Lại là gã.....” Alex im lặng một hồi, hỏi, “Biết thời gian buôn bán của tiệm thức ăn nhanh này không?”

“Trên mạng ghi là vào 5h sáng đến hơn 2h sáng ngày thứ hai.”

Alex cúi đầu nhìn đồng hồ một chút: “Hiện giờ qua đó còn kịp, đưa hình áo gi-lê cho tôi được không? À, còn cây tăm bông thu nhặt tế bào da trên khoang miệng nữa.”

Cô gái tóc vàng có chút lo lắng nhìn anh, tựa hồ muốn phản đối, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu, thở dài: “Chúc anh may mắn, thám trưởng.”

Quán thức ăn nhanh “Mario - Pedro” được lấy từ tên hai người nhập cư Ý mở quán, nổi tiếng với món Pizza thơm ngon của nó, cửa tiệm nằm ngoài Lower East Side gần sát phố Ellen nước Ý thu nhỏ, cho nên chạy qua đó không mất bao nhiêu thời gian. Khi Alex đến, còn có vài thanh niên đưa thức ăn từ bên trong đi ra, mang theo hộp bước lên xe mô tô đậu ve đường.

Alex trực tiếp tìm quản lý trực ban, cũng là một trong những chủ quán, Mario Camio, nói cho ông ta biết hiện giờ có một vụ án giết người liên hoàn cần ông ta hợp tác điều tra. Việc này khiến người di cư thành thật an phận này có hơi bối rối, ông ta nheo mắt nhìn bức hình áo gi-lê một chút, cẩn thận nói: “Đây là đồng phục của chúng tôi, cảnh quan, kiểu dáng của nó cùng nhãn hiệu đều rất giống.”

“Các nhân viên của anh mỗi người đều có sao?”

“Đúng vậy, nhưng chỉ có một bộ, hơn nữa gần đây tôi còn chưa phát hiện việc ai đó bị mất đồng phục.”

“Có thể cho tôi gặp những nhân viên còn lại trong quán không?”

“Được nhiên là được, cảnh quan.” Quản lý dẫn Alex ra sau quầy, nói cho anh biết những người đang bận rộn này tên gì. Người đàn ông tóc đen cố gắng đem người trong trí nhớ và những khuôn mặt trước mắt ghép lại, nhưng thất vọng phát hiện không có ai trong đó là nhân viên tối qua từng xuất hiện trước cửa nhà anh đưa thức ăn, Alex nhàu mày, nhìn quản lý đứng bên cạnh chờ yêu cầu tiếp theo của anh.

Alex lại hỏi: “Ngài Camino, nhân viên của ngài hiện giờ hẳn là có vài người chưa tới nhỉ?”

“À, đúng vậy, người trực đêm sẽ có một ngày nghỉ.”

“Nói cách khác, người trực đêm hôm qua hôm nay không có ở đây?”

“Đúng vậy, cảnh quan.”

“Có thể nói cho tôi biết địa chỉ hoặc phương thức liên lạc với họ không?”

Quản lý cực kỳ phối hợp lấy ra tư liệu đăng ký của nhân viên, sau đó để cảnh thám chép lại một phần trong đó. Alex chú ý nhìn kỹ những người trong ảnh thẻ này, đáng tiếc trong đó vẫn không có người anh muốn tìm. Anh thẩm tra đối chiếu chép xuống ba địa chỉ và năm số điện thoại, đối với sự phối hợp của quản lý bày tỏ sự cảm tạ.

Khi anh lên xe, nhìn thấy người đàn ông phía sau kia lộ ra biểu cảm thờ phào rõ ràng, nhưng đáy lòng anh lại càng cảm thấy nặng nề. Alex đã không còn sức để tiếp tục tìm nữa, một ngày một đêm chưa ăn gì, anh cảm giác tay chân như nhũn ra, phần dạ dày đau yếu cũng bắt đầu trở nên rõ ràng. Tay anh nắm vô lăng lạnh như băng, trên đầu lưỡi mơ hồ có mùi máu tươi.

Rạng sáng thành phố New York đã chìm vào giấc ngủ say, mặc dù vẫn như cũ đèn đuốc rực rỡ, trong câu lạc bộ cùng quán rượu vẫn còn những tiếng gào thét phóng túng, nhưng đường phố ồn ào dù sao cũng đã yên lặng xuống, không khí lạnh lạnh từ giữa khe hở của cửa sổ xe luồn vào, khiến Alex chợt ý thức được hiện giờ đã bắt đầu mùa đông.

Anh dọn dẹp sâu bọ trong cây táo lớn này cũng gần 10 năm rồi, bắt đầu từ một cảnh viên nho nhỏ, mỗi ngày đều tiếp xúc với đủ loại côn đồ, trộm cắp, cướp bóc, quấy rối, cưỡng hiếp, bắt cóc, giết người.....Không có vụ án nào khiến anh cảm thấy vô lực như vụ án lần này đến thế. Anh vốn tưởng rằng trong khi làm việc có thể thoải mái mà quên đi những đau khổ của cuộc sống, quên đi sự quả trách của cha mẹ và oán hận của vợ trước, anh cho rằng mình có thể có một cơ hội dừng cảm vút bỏ quá khứ, sau đó thành thật với cuộc sống, nhưng hiện giờ thoát nhìn những thứ này so với dự liệu của anh càng thêm khó khăn. Anh thậm chí có chút hoài nghi, Chúa có phải đã thật sự vút bỏ anh, đóng lại cánh cửa dẫn đến hạnh phúc của anh, hoặc chính vì anh quá khát vọng sự ấm áp mà dễ dàng bị dẫn dắt vào một con đường khác hay không.

Đầu óc Alex quá rối loạn, đến nỗi khi chiếc xe lái phía sau ấn kèn anh mới phát giác đèn đường ở ngã tư đã bật sang màu xanh. Anh giẫm chân ga, đột nhiên nhìn thấy phía trước một dấu hiệu chữ thập đỏ bắt mắt – Hóa ra anh vậy mà đã đi ngang qua con đường 13 nơi Daniel nằm viện.

Người đàn ông tóc đen do dự chốc lát, vẫn là đậu xe vào, nơi này có hai người anh đều rất muốn gặp mặt.

Trên hành lang phòng bệnh yên tĩnh đến dọa người, Alex mất một phen miệng lưỡi, cam đoan mình sẽ không quấy rầy giấc ngủ của bọn nhỏ, mới được y tá trực ban cho phép qua.

Anh đi tới trước phòng bệnh của Daniel, xuyên qua cửa sổ nhìn vào bên trong.

Dưới ngọn đèn tối mờ, con anh đang ôm gấu Teddy yêu dấu ngủ rất ngon lành. Mà người đàn ông ngồi bên cạnh chống tay trên trán, đang đọc một quyển sách, thỉnh thoảng lại chú ý động tác của đứa nhỏ một chút, vì nó kéo chăn ột tí. Bức tranh này vô cùng hài hòa, tựa như một người cha bình thường nhất cũng làm tròn bổn phận nhất đang bảo vệ đứa con của mình.

Alex cong ngón trở nhẹ nhàng gõ mặt kính, Maurice Norman quay đầu, vừa nhìn thấy anh liền lộ ra nụ cười. Tiến sĩ thả nhẹ bước chân đi tới, sau đó đóng cửa phòng bệnh lại.

“Ồ, Alex, sao cậu lại tới vào lúc này?” Người đàn ông mắt xanh cầm tay cậu, lông mày thẳng tắp nhíu lại, “Chúa ơi, cậu lạnh như mới vừa từ Nam cực trở về.”

Cảnh thám máu lai gương cười: “Hôm nay tôi bề bộn nhiều việc, anh biết đó.....”

“Cậu muốn gặp Daniel sao?” Maurice Norman kéo anh, “Đi thôi, nó ngủ rất sâu, cậu không đánh thức được nó đâu.”

“Ồ, không, không, không cần.” Alex vội vàng lắc đầu, “Tôi chỉ đi ngang qua, tôi còn phải đi ngay.”

Maurice Norman nhìn khuôn mặt tái nhợt của anh, không kiên trì nữa, chỉ ôm hai tay anh vào trong lòng, hỏi: “Cậu không sao chứ, Alex, sắc mặt cậu khiến tôi lo lắng. Là vì vụ nổ buổi chiều sao? Cậu bị thương?”

“Không có.” Người đàn ông tóc đen không định đem chuyện dạ dày mình xuất huyết kể cho y biết, “Morris, tôi rất khỏe, tôi chỉ cảm thấy thật áy náy, hôm nay lại phải nhờ anh giúp tôi trông Daniel. Cảm ơn.....”

Phó giáo sư đẹp trai làm biểu cảm “hết nói nổi”: “Hừm, cậu lại nữa rồi, cảnh quan. Tôi đã nói tôi rất thích thẳng bé này, tôi sẵn lòng cùng nó bầu bạn, việc này không chỉ là giúp đỡ riêng cậu. Thế nào, cậu không tin con mình có mị lực như vậy sao?”

Câu nói đùa của y khiến Alex thoáng gạt ra một nụ cười, trong lòng người đàn ông này chợt động, giả vờ như vô tình hỏi: “Tôi nghĩ anh trông nó đã lâu rồi, anh nói anh kết thúc lớp phụ đạo rồi tới đây, hai người không phải đã kể chuyện mấy tiếng rồi đó chứ?”

“À, sáu giờ tôi đã đến, nói chuyện đến tận khi Daniel ngủ.” Maurice Norman có chút đắc ý cười rộ lên, “Nó đều nghe đến mê mẩn.”

“Làm tốt lắm, Andersen.” Alex nhàn nhạt cười, “Lớp phụ đạo của anh hình như kết thúc lúc 5h40 mà, anh không nghỉ ngơi chút nào đã tới đây sao?”

“Trường học cách nơi này rất gần, huống hồ cô Bolton phải trở về, tôi nghĩ Daniel một mình trong phòng bệnh sẽ rất buồn chán.”

“Cảm ơn anh, Morris.” Người đàn ông tóc đen gật đầu, anh đã lấy được thông tin mình muốn, lại lưu luyến không thôi thoáng nhìn vào trong phòng bệnh, “Tôi phải đi, Morris, tôi còn một số việc –”

“Chờ một chút!” Tiến sĩ tóc nâu nhạt đột nhiên túm lấy Alex, đôi mắt màu xanh biếc xinh đẹp của y mềm mại tựa như nước hồ vậy, “Cho tôi vài phút, cảnh quan, cậu xem ra đã mệt chết được rồi, tôi nghĩ tôi có cách giúp cậu thoải mái hơn.”

Alex có chút khó hiểu, nhưng vẫn đồng ý. Maurice Norman cùng anh đi tới khu nghỉ ngơi ngồi xuống, sau đó đứng sau anh, lấy tay đặt trên cơ thịt vai cổ anh, chậm rãi xoa bóp.

“Tôi nghe trong lý thuyết Đông y nói trên cơ thể người có ‘huyết đạo’,” Y nói với Alex, “Cậu nhất định từng nghe qua rồi, đúng không, cảnh quan?”

“Đúng vậy, cha tôi rất tin vào Đông y.”

“Thật sự là một môn y học thần kỳ. Tôi nghe nói xoa bóp mấy huyết đạo này sẽ làm người ta nhanh chóng loại trừ mệt mỏi, Alex, đây sẽ là ma pháp thứ hai tôi tặng cậu, được không?”

Người đàn ông tóc đen ngẩng ra, hỏi: “Anh..... Anh học được ở đâu?”

“Phổ người hoa, ông cụ kia cho rằng tôi là một học sinh cực kỳ có thiên phú.” Maurice khom người, nhẹ nhàng hôn lên thái dương của Alex, “Thả lỏng, cảnh quan của tôi, đừng gập, cũng đừng cúi kính. Không có gì so với việc bảo vệ tốt cho bản thân mình quan trọng hơn đâu, công việc của cậu là tìm lại công bằng cho nạn nhân, việc này vô cùng vĩ đại. Nhưng cậu phải nhớ kỹ, họ dù sao cũng đã chết rồi, mà cậu thì vẫn còn sống.”

Thân thể Alex giật nảy, quay đầu nhìn người đàn ông cao lớn phía sau, mặc dù biết rõ lời của y rất vô tình, nhưng dưới đáy lòng Alex lại cảm thấy một tia ấm áp. Maurice Norman ngừng động tác trong tay, mỉm cười nói: “Xin lỗi, cảnh quan, có thể tôi quá lạnh khốc rồi.”

“Không,” Alex vội vàng cầm tay y, “Tôi hiểu ý của anh, tiến sĩ, tôi hoàn toàn hiểu được.”

Người đàn ông mắt xanh không nhấc lại, chỉ từ phía sau lưng ôm lấy anh, đôi tay mạnh mẽ nọ cùng lồng ngực rộng rãi kia có thể hoàn toàn vây lấy Alex, hơi thở ấm áp sát bên tai, mang theo một loại thân thiết khiến người ta ý loạn thần mê.

Alex rất muốn buông thả bản thân hưởng thụ chút cảm giác thân mật này, nhưng lý trí lại khiến anh đẩy người đàn ông này ra đứng dậy. “Thật xin lỗi, Morris, tôi thật sự phải đi.” Anh hôn lên mặt tiến sĩ, “Anh cũng phải chú ý nghỉ ngơi, ngày mai tôi sẽ bớt thời gian đến nữa.”

Maurice Norman gật đầu: “Tôi biết rồi, cảnh quan. Ngày mai tôi không có lớp, có thể ngủ ngon lành một giấc. À, đúng rồi, cô Bolton nói, chiều mai Daniel có thể xuất hiện rồi.”

“Vậy à? Tôi sẽ bớt thời gian sang đón họ.” Người đàn ông tóc đen sâu xa nhìn y, nói tiếng tạm biệt, liền xoay người rời khỏi bệnh viện. Alex có thể cảm giác được tầm mắt của Maurice Norman gắt gao dõi theo phía sau, khiến anh cơ hồ muốn lập tức chạy trốn, anh rất muốn trực tiếp nói ra hoài nghi trong tim mình, nhưng anh cũng biết thế thì quá kích động, hơn nữa cũng quá gây thơ. Song anh đã chiếm được thứ mình muốn –

Nếu 5h40 chiều Maurice Norman kết thúc lớp phụ đạo, sau đó lập tức đến bệnh viện cùng Daniel, vậy y sẽ không liên quan đến vụ nổ phòng tối ở pháo đài Hamilton, ngắn ngủi 20 phút y cũng không có cách nào chạy tới giáo đường tây Harlem tập kích cha xứ.

Anh phải đi chứng minh sự trong sạch của Maurice Norman, ít nhất..... Y không làm ra chuyện gì thương tổn người khác trong vụ án này.

Alex vào khoảng 2h sáng lặng lẽ về tới nơi mình nằm viện, Billy White đáng thương cuộn tròn trên giường bệnh như con nhộng cực lực che giấu mặt mình. Khi Alex vỗ vỗ vai cậu ta, cậu ta như con thỏ kinh hãi nhảy dựng lên.

“Trưởng quan, anh rốt cuộc đã trở lại!” Thanh niên mắt xám như nhìn thấy phao cứu sinh cười rộ lên, “Tôi rất sợ bị bác sĩ phát hiện. Anh cảm thấy thế nào? Có chỗ nào khó chịu không?”

“Tôi rất ổn, cảm ơn cậu, Billy.” Alex đổi lại quần áo với cậu ta, “Tôi nghĩ bé trai như cậu chỉ sợ nha sĩ chứ.”

“Trên thực tế tôi sợ hết thảy những thứ có thể dùng như ống chích và ống nghe đối với cơ thể tôi, đây là bóng ma tâm lý khi tôi tiêm vaccine lưu lại.” Cảnh thám trẻ tuổi nhìn Alex nằm xuống trên giường, sau đó đắp chăn, “Anh muốn ngủ một lát sao, trưởng quan?”

“Đúng vậy, nhưng tôi có chút chuyện phải nói cho cậu biết trước.” Alex nhìn đồng hồ một chút, “Bây giờ là hơn 2h17, Billy, tôi nghĩ cậu có khả năng phải chịu cực một chút.....”

Người đàn ông tóc đen nói một vài kết quả xét nghiệm của vật chứng trước mắt cho cậu ta biết, còn có tình hình mình tìm hiểu được ở quán thức ăn nhanh “Mario - Pedro”. Nhưng Alex che giấu hoài nghi của anh đối với Maurice Norman, chỉ nói là từng có một nhân viên phục vụ kỳ lạ tối qua đến nhà anh, hơn nữa đã nhớ diện mạo của người đó.

“Tôi hiểu rồi, trưởng quan.” Billy White gật gật đầu, móc ra sổ địa chỉ và số điện thoại trong túi, “Hiện giờ tôi liền mang người đi thăm dò nhân viên đưa thức ăn trực ban hôm qua, trọng điểm là người anh miêu tả.”

“Cẩn thận chút, Billy. Nếu gã thật là hung thủ, vậy gã đã sát hại bốn người rồi, lại còn muốn cho nổ chết chúng ta, gã cực kỳ nguy hiểm.”

“Tôi hiểu mà, trưởng quan.” Thanh niên mắt xám đứng dậy, “Sáng mai tôi sẽ đến nói cho anh biết kết quả.”

Alex gật đầu, nhắm mắt lại. Anh thật sự không cách nào chống đỡ nổi nữa, gỏi mềm mại khiến anh ngay cả một đầu ngón tay cũng không muốn nhúc nhích, anh rất nhanh liền ngủ thiếp đi. Một giấc này ngủ ngon đến mức ngay cả ác mộng cũng không có, trong đầu Alex duy trì trạng thái trống rỗng thẳng đến hừng đông.

Ước chừng sau 5 giờ anh đã tỉnh lại, mở mắt liền nhìn thấy bác sĩ trưởng vóc người thấp bé đi vào phòng bệnh.

“Ngủ thế nào, cảnh quan?”

“Rất thoải mái, nhưng cảm giác cực kỳ đói.” Alex nói lời này là thật, anh cảm thấy trên người đã có lại sức lực, nhưng trong bụng trống không.

“Nếu đợt lát nữa sau khi kiểm tra không có vấn đề, anh có thể ăn chút thức ăn lỏng.” Bác sĩ an ủi nói, “Yên tâm, chỉ cần phối hợp điều trị, anh sẽ hồi phục rất nhanh. Nhìn này, hiện giờ sắc mặt anh so với hôm qua đã khá hơn nhiều.”

Alex cười cười không nói gì, anh biết mình sau khi trải qua suy tư hỗn loạn đêm qua, vẫn phải tiếp tục đi về phía trước, vì vậy ngoại trừ tỉnh táo lại, không còn lựa chọn nào khác.

Cũng may tình trạng của anh đã phục hồi không tệ lắm, điều này làm cho bác sĩ thấp bé vô cùng hài lòng, vì thế khi Alex đề xuất phải về cục cảnh sát một chuyến, ông ta cũng không phản đối, chỉ nhắc nhở người đàn ông tóc đen đừng ăn thức ăn rắn, không nên vận động mạnh, chờ kẹ nước hình J trong dạ dày anh tự động rơi ra thì tốt rồi.

Ước chừng hơn 8h Alex và Billy White gặp nhau tại bệnh viện.

Trên khuôn mặt luôn thần thái sáng láng của thanh niên mắt xám có sự mệt mỏi rõ ràng, tóc cũng có chút hỗn độn, xem ra mấy giờ vừa qua cậu ta đã bận hết sức.

“Thế nào?” Alex nhìn vẻ mặt uể oải của cậu ta, hỏi, “Tôi đoán cậu nhất định không tìm được kẻ tình nghi lớn nhất.”

“Quả thật là thế, trưởng quan.” Billy White nói, “Tôi dựa theo địa chỉ và số điện thoại mang người đi điều tra, có năm người đều ở nhà, còn hai người ở trong PUB chơi, chỉ có một người không tìm được.”

Alex nhận sổ ghi chép của cậu ta, nhìn một chút.

Billy White chỉ vào một cái tên trong đó: “Nè, đây là Bernard Spike. Chúng tôi không nhìn thấy hình liên quan đến gã, song đồng nghiệp của gã miêu tả gã rất giống với anh đã nói, trưởng quan. Bộ dạng của gã cũng không có chỗ nào đặc biệt, nhưng rất thích đội nón, cho tới bây giờ chưa từng gỡ xuống. Gã thích một mình độc lai độc vãng, không giao thiệp với mọi người trong quán, có một nhân viên phục vụ nói từng nhìn thấy một chiếc xe Hummer tới đón gã, trừ lần đó ra thì không còn điểm gì có thể khiến người ta nhớ kỹ được nữa.”

“Còn có phát hiện gì không?”

“À, đúng rồi, Charles gọi điện thoại cho tôi, anh ấy nói ghi chép bán hàng của đĩa nhạc kia đã điều tra ra được. Đĩa nhạc cổ điển loại này lượng tiêu thụ không lớn lắm, hướng hồ kênh bán hàng của công ty Decca rất chính quy, cho nên tra rất dễ. Sau khi sàng lọc lượng CD “Salome” bán gần đây tổng cộng có 96 đĩa, trong những khách hàng dùng thẻ tín dụng chỉ trả có một người tên Peter Palmer, hắn mua vào bốn ngày trước, địa điểm ở chi nhánh cửa hàng băng đĩa Howard Livingston pháo đài Hamilton.”

Alex suy nghĩ một chút: “Nếu Peter Palmer đã bị giết, vậy người sử dụng thẻ tín dụng của hắn mua CD rất có khả năng chính là hung thủ.”

“Trưởng quan, gã có phải ‘Salome’ chúng ta muốn tìm không?”

“Tôi không biết, Billy.” Alex nói, “Nhưng đầu mối hiện tại khiến tôi có thể nghĩ đến chính là, người này có quan hệ thân mật với Peter Palmer, rất nhiều hành động của gã đều có liên hệ với người đàn ông kia, nhưng xuất phát từ nguyên nhân nào đó gã cuối cùng đã giết chết nhiếp ảnh gia đã ngoại. Đến khoa giám định vật chứng trước thôi, tôi phải bảo Marsa vẽ ra chân dung người trong trí nhớ của tôi.”

“A, đúng vậy.” Thanh niên mắt xám suy nghĩ một chút, “Chúng ta còn có thể cảm bức họa tìm mấy người bạn của Peter Palmer để nhận diện một chút, xem họ có thể nhớ được chút gì không.”

Alex gật đầu: “Cậu nói rất đúng, chỉ cần họ từng ở cùng nhau, nhiều ít cũng sẽ có vài người biết.”

Họ đi về hướng bãi đậu xe, điện thoại di động trong túi Alex vang lên, anh nhìn dây số một chút, là Emily Davidson gọi tới. Người đàn ông tóc đen nghĩ đến thái độ gượng gạo của mình đối với cô, bỗng nhiên có chút áy náy, anh nhấn nút nghe, có chút khó xử chào hỏi: “Buổi sáng tốt lành, điều tra viên Davidson.”

“Xin chào, Alex.” Giọng điệu của cô FBI xinh đẹp như cũ vang lên bên kia đầu dây, “Tôi nghĩ anh đã khá hơn rồi, đúng không?”

“Đã khá hơn nhiều, tôi đang cùng Billy chạy tới khoa giám định vật chứng.”

“Tôi cũng đang muốn hỏi một chút xem có phải anh sắp sang đây không.”

“Sao vậy, có phát hiện gì sao?”

“Đúng vậy. Tuần cảnh đã tìm được xe của Peter Palmer.”

Alex dừng một chút: “Tôi đoán, nhất định là một chiếc Hummer.”

“Đúng vậy.” Emily Davidson kinh ngạc hỏi, “Làm sao anh biết?”

16. Chương 16

Trong gara của khoa giám định vật chứng đậu một chiếc Hummer H3 màu đỏ, cửa xe bị mở toang, một người đàn ông đang cầm đèn pin kiểm tra bánh xe và khung xe. Alex và Billy White khi tới đây Emily Davidson đang đứng bên cạnh xe, đang nói gì đó cùng Petty Franklin.

“Buổi sáng tốt lành, các quý cô.” Alex hướng các cô ân cần chào hỏi, “Xem ra hai người một đêm không ngủ, vất vả rồi.”

Xét nghiệm viên tóc vàng khi vừa nhìn thấy anh như thường ngày lộ ra nụ cười mê người: “Xin chào, Alex, anh có vẻ đã khá hơn nhiều.”

“Đúng vậy, việc này phải cảm tạ bác sĩ và Billy.” Cảnh thám tóc đen đi tới bên cạnh họ, nhìn nữ FBI tóc nâu, “Còn phải cảm ơn cô nữa, điều tra viên Davidson, cô trong lúc tôi không cách nào nhúc nhích đã tiếp tục công tác điều tra, cô đã giúp tôi rất nhiều.”

Emily Davidson cười cười: “Tôi rất sẵn lòng làm như vậy, Alex, đó cũng là công việc của tôi.”

Cô là một nữ giới có tinh thần nghề nghiệp mạnh mẽ, cũng sẽ không vì tối hôm qua bị lạnh nhạt mà canh cánh trong lòng. Alex hoàn toàn hiểu được điểm này, nhưng anh trời sinh tính cách mềm mại nên khi trong đối thoại anh vẫn tỏ thái độ rất nhỏ bé đạt sự áy náy của mình. Emily Davidson cũng cảm giác được điểm này, nụ cười trên mặt cô cho thấy cô hiểu ý của Alex, hơn nữa đã tiếp nhận thiện ý kín đáo này của anh.

Alex đi tới bên cạnh chiếc xe kia, thò người vào nhìn bên trong một chút, hỏi: “Tìm thấy ở đâu?”

“Ngay tầng ba bãi đỗ xe dưới phòng tối.” Emily Davidson trả lời, “Nhân viên quản lý nói xe này rất ít khi lái vào, tôi nghĩ đại khái có liên quan đến thói quen nghề nghiệp của Peter Palmer, hẳn chỉ khi chụp ảnh trở về nước mới đến đây rửa ảnh.”

“Đã hỏi tình hình gần đây chưa?”

“Ừ, buổi tối ngày hôm trước khi nhân viên quản lý trực ban, xe này đã lái ra ngoài.”

Alex nhíu mày: “Có tìm được thứ gì trên xe không?”

Petty Franklin đi tới, hai tay cầm trong túi: “Đương nhiên, ngoại trừ tổ chức da, mẫu tóc của bản thân Peter Palmer còn có một ít sợi vải. Qua xét nghiệm, sợi vải này cùng áo gi-lê của quán thức ăn nhanh hoàn toàn giống nhau. À, đúng rồi, chúng tôi còn tìm được ở ghế ngồi phía sau vết máu của Dennis Shaun.”

Trong ánh mắt màu lam sẫm của Alex lộ ra tia sáng: “Thật sự là tin tốt, cứ như vậy những rắc rối sẽ được nối lại.”

Billy cũng hưng phấn hẳn lên, khuôn mặt trẻ tuổi phỉếm hồng, dồn dập nói: “Trưởng quan, chiếc xe này dùng để vứt xác! Xem ra ‘quý ngài thần bí’ ở cùng Peter Palmer chính là hung thủ!”

“Có lẽ thế.” Nữ xét nghiệm viên nghiêng đầu, “Nhưng chúng tôi vẫn không phát hiện dấu tay của ‘quý ngài thần bí’ trên xe.”

“Có lẽ hung thủ đeo găng tay, có lẽ khi giết người đã quần phần chuôi dao, song việc này cũng không phải là việc quan trọng nhất.” Alex nói, “Petty, bây giờ tôi có thể miêu tả bề ngoài của kẻ tình nghi, bảo Marsa giúp tôi vẽ ra đi.”

“Được, tôi đi gọi cô ấy.” Cô gái tóc vàng gật đầu, đi về hướng thang máy.

“Điều tra viên Davidson,” Alex nói với đặc phái viên của FBI, “Chờ vẽ xong, cô cùng Billy có thể đến chỗ các bạn của Peter Palmer nhận diện Bernard Spike ở quán thức ăn nhanh ‘Mario - Pedro’ chút được không, sau đó chúng ta có thể phát lệnh truy nã rồi.”

Nữ điều tra viên tóc nâu kỳ quái nhìn anh: “Sao thế? Anh không tự mình đi sao?”

“Ừm, trên thực tế tôi còn một điểm đáng ngờ cần xác nhận.” Alex cười nói, “Mặc dù sau khi phát hiện chiếc Hummer này điểm đáng ngờ kia cũng không tính là quan trọng nhất nữa, vả lại hình dáng đại khái của hung thủ cũng đã có, nhưng tôi vẫn phải giải quyết nó triệt để.”

Người đàn ông tóc đen mập mờ giải thích cho Emily Davidson, cho dù bị đôi mắt xinh đẹp kia dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn, anh cũng không nói nhiều hơn. Dưới cái nhìn của Alex, khiến anh cảm thấy vui vẻ chính là, chỉ ít phút phát hiện trong chiếc xe này đã thêm một bước xác nhận được hung thủ, mà sự hoài nghi với Maurice Norman đã giảm bớt không ít. Anh hiện giờ phải làm chính là đến khu dạy học phụ cận quảng trường Washington của đại học New York kiểm tra thời gian công tác của tiến sĩ, chứng minh y trong vụ án này ngoại trừ cung cấp trợ giúp cho cảnh sát ra, cũng không còn bất cứ hành động nào khác.

Thời tiết hôm nay không tính là tốt lắm, lúc hơn 9h mặt trời vẫn trốn trong tầng mây không ra ngoài. Mặc dù không khí rất khô ráo, nhưng gió cũng không ít, quất đến da người ta đau rát. Alex ngồi trong phòng làm việc lớn sáng ngời, hoài niệm lần gặp đầu trong khu dạy học đại học New York khi ấy thời tiết thật tốt.

“Muốn tra tìm lịch trình làm việc của tiến sĩ Maurice Norman sao?” Người phụ nữ tóc phiếm bạc từ sau mặt kính nhìn anh một cái, chậm chậm dò tìm trên bàn phím máy tính.

“Đúng vậy. Chỉ cần lịch dạy của anh ấy ngày hôm qua.”

“Tiến sĩ Norman đã làm gì?” Bà cô này dùng giọng điệu cứng nhắc hỏi, “Cậu ta là giáo viên tốt, là một người đàn ông đáng yêu, tôi nghĩ cậu ấy hẳn sẽ không đắc tội với cảnh sát nhỉ?”

“Anh ấy quả thật không có, chẳng qua sự việc liên quan đến việc cơ mật của cảnh sát, tôi không thể nói cho bà biết.” Alex có chút sốt ruột cười xòa, “Mrs à, tôi chỉ muốn xác minh một ít tình huống.”

“Là Ms. Harrison.” Nhân viên hành chính này sửa lại.

“Được rồi, Ms. Harrison, cô khi nào có thể cho tôi biết kết quả đây?”

Bà cô đẩy mắt kính: “Anh phải chờ một chút, cảnh quan. Sáng nay lập trình viên kia, thăng nhóc nhuộm tóc đỏ ấy, cậu ta nói hệ thống bị lỗi, vận hành sẽ rất chậm, cậu ta đang kiểm tra.”

Alex cười khổ nói: “Được rồi, quý cô, tôi ngồi bên kia. Nếu cô tìm được lịch trình làm việc của tiến sĩ Maurice Norman, thì gọi tôi một tiếng ‘thám trưởng Li’ được không?”

“Ừ, thám trưởng.”

Alex dưới đáy lòng thở dài, đứng bên cửa sổ nhàm chán nhìn điện thoại di động một chút – Billy họ còn chưa hồi âm, việc này chứng tỏ điều tra của họ còn chưa lấy được đáp án mong muốn. Người đàn ông tóc đen ngẩng đầu nhìn lá vàng rơi tann mát bên ngoài, lại nhớ bây giờ đã là tháng 12 rồi. Tầng mây dày đặc trên bầu trời khả năng báo trước trận tuyết đầu tiên của năm nay, đồng thời báo cho người dân New York giáng sinh sắp đến. Anh đã xin lão Bob nghỉ kỳ nghỉ dài hạn, mang Daniel đến miền nam. Nhưng hiện giờ Alex còn có một hy vọng xa vời, đoàn du lịch nho nhỏ của họ còn có thêm một người đàn ông mắt xanh, nếu như có thể dứt bỏ hết những chuyện phiền lòng này cùng người mình quan tâm nhất trải qua một kỳ nghỉ, còn chuyện nào tuyệt vời hơn được nữa.

Hiện giờ thông tin về hung thủ đã càng ngày càng rõ ràng, chỉ cần chứng minh Maurice Norman cùng hành động của gã kia không có liên hệ gì, Alex có thể yên tâm kết thúc vụ án đáng sợ này, không mang mùi máu

tươi nhiễm trên người trải qua giáng sinh. Anh đã quá mệt mỏi, cho nên bức thiết muốn chấm dứt hết thảy, nhưng anh cũng không muốn thừa nhận tâm tình gấp gáp này là khởi nguồn từ hoài nghi và sợ hãi.

“Xin lỗi, cảnh quan, có thể quấy rầy anh một lát không?”

Sau lưng đột nhiên truyền đến một thanh âm già nua, Alex lấy lại tinh thần, vội vàng xoay người. Anh nhìn thấy một ông cụ vóc người ục ịch đang đứng cách anh hai mét mỉm cười với anh.

“A, xin chào ngài.” Alex ân cần chào hỏi, “Có chuyện gì không?”

Ông cụ râu tóc đều trắng xóa khách khí lấy danh thiếp ra: “Tôi là bác sĩ Hans Martin, tôi có một phòng khám tâm lý, ngay phố 57. Nếu anh từng tiếp xúc với những phạm nhân cần giám định tâm lý, có lẽ từng nghe nói về tôi.”

Alex nhìn danh thiếp mạ vàng, có chút áy náy lắc đầu: “Ngài nhất định rất kiệt xuất, bác sĩ Martin. Nhưng tôi nghĩ tạm thời mình không thể hợp tác gì với ngài –”

“Đừng hiểu lầm, cảnh quan.” Ông cụ cười rộ lên, “Trên thực tế tôi là vì tiến sĩ Maurice Norman mà tìm anh.”

Alex lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Là thế này, vừa rồi tôi đứng phía sau anh, tôi nghe anh nói muốn xin lịch trình làm việc của Morris, cậu ấy không chọc vào phiền toái gì chứ?”

“Ngài là bạn của anh ấy, bác sĩ Martin?”

“Đúng vậy.” Ông cụ cười rộ lên, “Hơn nữa tôi cũng là bác sĩ tư vấn tâm lý của cậu ấy.”

Alex có chút bất ngờ, nhưng cũng không biểu hiện ra, trong đầu anh xẹt qua một ý niệm, sau đó dùng giọng điệu bình tĩnh nói: “Bác sĩ, nếu không ngại chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện.”

“À, được.”

Ông cụ cùng đi với anh đến một góc yên tĩnh, ngồi xuống. Trên khuôn mặt tròn để râu quai nón của ông là một đôi mắt nhỏ hiền lành, chất phác, làm cho người ta cảm thấy thân thiết, thiện lương.

“Có phải Morris gặp chuyện phiền toái gì không, cảnh quan?” Ông dùng giọng điệu lo lắng hỏi, “Cậu biết đó, cậu ấy bình thường rất tốt.”

Alex vụng về trả lời: “Không thể nói là phiền toái, nhưng anh ấy dính vào một chút hiềm nghi. Có lẽ ngài kể cho tôi biết một vài tình huống sẽ rất giúp ích.”

“Tôi rất sẵn lòng, cảnh quan.” Bác sĩ Martin gật đầu, “Cậu ấy sao vậy?”

“Đây là điều tra của cảnh sát, tôi không thể nói được nhiều, tôi chỉ có thể nói cho ngài là về một số vụ án giết người.”

“Giết người?” Ông cụ mở to hai mắt. “Việc này thật đáng sợ, cảnh quan. Tư vấn tâm lý của Morris vẫn luôn rất thuận lợi, hẳn sẽ không có hành vi công kích nữa đâu.”

Alex nhú mày: “Hừm, công kích?”

“Đó là vấn đề thời thanh thiếu niên của cậu ấy, từ sau khi cậu ấy vào đại học tôi liền phụ trách tư vấn tâm lý cho cậu ấy, cậu ấy đã từ từ vượt qua được khuynh hướng bạo lực, năm năm gần đây cậu ấy cũng không đả thương người khác nữa.”

Alex bỗng cảm thấy vô cùng lo sợ, anh miễn cưỡng khắc chế bất an trong lòng, hỏi: “Có thể nói cho tôi biết tường tận tình hình của anh ấy không?”

Bác sĩ Hans Martin lộ ra vẻ mặt do dự: “Cảnh quan, tôi không thể tiết lộ tư liệu của bệnh nhân, đây là phạm pháp.”

Alex đem giấy chứng nhận cảnh quan của mình cho ông cụ xem, sau đó khuyên: “Tôi là thám trưởng phụ trách vụ án này, tôi đến đây là để giúp tiến sĩ Norman. Cảnh sát từng xem qua hồ sơ của anh ấy, biết rõ

năm đó khi còn trẻ có một vài hành vi ấu dả, nhưng từ sau khi công tác thì không còn ghi chép phạm tội nào nữa, cho nên chúng tôi tin anh ấy là một công dân tuân thủ pháp luật. Bác sĩ Martin, tôi cũng hy vọng có thể chứng minh tiến sĩ Norman không liên quan gì đến vụ án giết người này, ngài nói cho tôi biết tình huống của anh ấy sẽ giúp tôi biết làm thế nào mới có lợi cho anh ấy. Ngài có thể tin tưởng tôi, xin ngài hãy đưa ra bằng chứng.”

Ông cụ dùng ánh mắt nghiền ngẫm đánh giá Alex, cuối cùng vỗ đầu gối. “Được rồi, cảnh quan.” Ông nói, “Tôi có thể tạm nói cho anh một vài thứ, nhưng đây là xuất phát từ lập trường của một người bạn chứ không phải bác sĩ.”

“Tôi hoàn toàn hiểu được, bác sĩ.”

Ông cụ suy nghĩ một chút, nói: “Anh phải hiểu, cảnh quan, tôi rất yêu mến Morris, cậu ấy là một thanh niên thông minh. Bắt đầu từ lúc cậu ấy 19 tuổi tôi đã quen biết cậu ấy, mãi cho đến hiện tại. Cậu ấy tựa như con trai tôi vậy, chúng tôi so với bác sĩ và bệnh nhân bình thường càng thân thiết hơn.”

“Ý của ngài là bắt đầu từ khi anh ấy 19 tuổi đã tiếp nhận trị liệu của ngài?”

“Đúng vậy, đến giờ đã 17 năm rồi.”

“Tại sao lại mất thời gian dài như vậy, anh ấy tới cùng bị bệnh gì?”

“Không thể nói là bệnh, cảnh quan, phải nói là một loại tình tự và chứng ngại tâm lý không khỏe mạnh.” Bác sĩ Hans Martin lắc đầu, “Xin đừng xem cậu ấy là một bệnh nhân. Năm đó cậu ấy ở trường thánh Claude của Minnesota ghi danh đại học Colombia, cậu ấy quả thật rất xuất sắc, nhưng cả thời trung học của cậu ấy có rất nhiều ghi chép đánh nhau. Thành tích của cậu ấy ở địa phương cũng nổi tiếng như nắm đấm của cậu ấy vậy.”

“Thế thì quả thật nhìn đoán không ra.” Alex thì thầm một câu.

“Đúng vậy, cảnh quan, cậu ấy nhìn qua văn vẻ lịch sự, đúng không?” Bác sĩ cười cười, “Khi ấy tôi làm giáo sư thỉnh giảng khoa tâm lý đại học Colombia, được mời xác định và đánh giá cậu ấy. Tôi nghĩ đứa bé này có thiên phú rất tốt, chỉ là tâm lý có chút chứng ngại, thích dùng bạo lực giải quyết vấn đề, do đó cho rằng cậu ấy có thể vào đại học vừa trị liệu, vừa học. Chúa phù hộ, trị liệu rất thuận lợi, cậu ấy tiến bộ cũng rất nhanh, nhưng chẳng qua hành vi bạo lực đã giảm bớt, chứng ngại tâm lý của cậu ấy vẫn không vượt qua được. Mãi đến sau khi cậu ấy tốt nghiệp bắt đầu bồi dưỡng, có năng lực nghiên cứu độc lập, xuất bản quyển sách đầu tiên, sau đó mới thoát khỏi bóng ma tâm lý.”

Alex khó hiểu hỏi: “Là chứng ngại tâm lý gì? Sao trị liệu liên tục lâu như vậy?”

Bác sĩ Hans Martin nhìn anh: “Xin thứ lỗi, cảnh quan, tôi không thể nói cho anh biết. Việc này có liên quan đến thời thơ ấu của cậu ấy, cậu ấy chỉ kể tôi, tôi cũng không định kể cho người thứ hai.”

Alex lại suy nghĩ một chút: “Bác sĩ Martin, quyển sách đầu tiên giáo sư Norman xuất bản có phải là “Cắt đứt đầu và chiếm hữu tình yêu” không?”

“Đúng vậy.” Ông cụ kinh ngạc nhìn anh, “Sao, cảnh quan, anh cũng đã đọc rồi?”

“Đúng vậy.”

“Viết rất tốt. Tôi chính là đọc sách của cậu ấy mới từ từ tin rằng cậu ấy đã thoát khỏi ảnh hưởng của quá khứ, từ đó về sau trị liệu của chúng tôi trở nên càng ngày càng nhẹ nhàng. Mấy năm nay cậu ấy đến phòng khám của tôi thà nói là kiểm tra thường lệ, chỉ bằng nói là chúng tôi cùng nhau thoải mái tụ tập một chút. Cho nên căn cứ vào những gì tôi biết, vô luận anh điều tra dạng mưu sát gì, Morris tuyệt đối sẽ không dính dáng vào đâu.”

Alex yếu ớt cười: “Đương nhiên, bác sĩ Martin, tôi thật lòng cũng hy vọng như vậy, có lẽ so với ngài tôi càng nguyện ý tin tưởng anh ấy không liên quan gì đến vụ án này hơn –”

“Thám trưởng Li!”

Đầu kia phòng truyền đến thanh âm của nhân viên hành chính, cắt ngang cuộc trò chuyện của Alex và ông cụ. Người đàn ông tóc đen đứng dậy bắt tay với bác sĩ, cam đoan với ông mình sẽ cân nhắc lời của ông, cố gắng tìm kiếm chứng cứ có lợi cho tiến sĩ Norman.

“Khi nào cần tôi đều nguyện ý làm chứng.” Ông cụ nói với anh, “Xin tin lời tôi, cảnh quan.”

“Cám ơn ngài, bác sĩ Martin. Tôi sẽ cân nhắc.”

Alex chào tạm biệt ông, sau đó đi về hướng bàn làm việc của Ms. Harrison. Bà cô kỳ quái nhìn anh một chút, sau đó chìa chìa màn hình: “Đã tìm được, thám trưởng, anh cần lịch dạy của tiến sĩ Maurice Norman vào ngày nào?”

“Ngày hôm qua, Ms.” Alex kiên nhẫn lặp lại một lần nữa.

“Hôm qua cậu ấy không đi dạy, thám trưởng.”

Alex chỉ cảm thấy trong lòng căng thẳng, lại truy hỏi: “Cả ngày đều không có sao? Chiều anh ấy hẳn phải có khóa phụ đạo chứ?”

“Không có, thám trưởng. Hôm qua nhóm học sinh của cậu ấy tham gia một hoạt động đoàn đội lớn, tiết cả ngày hôm đó đều hủy bỏ.”

Cả người Alex cứng đờ, chỉ cảm thấy từ ngón tay đến trái tim đều bị đóng băng. Anh nhìn bà cô mặt đầy nếp nhăn, trong con ngươi của bà phản chiếu biểu cảm buồn cười của mình, tựa như diễn viên vừa diễn một vở kịch hài. Alex rất muốn nói tiếng ‘Cám ơn’, sau đó xoay người rời khỏi đây, nhưng thân thể anh không nghe theo sự điều khiển. Bên cạnh đó một nửa đại não của anh toàn bộ đều vang vọng một câu nói:

Maurice Norman nói dối!

Cảnh thám tóc đen sững sờ đứng tại chỗ, ngay khi bà cô đối diện anh lo lắng có nên gọi anh một tiếng không, điện thoại di động trong túi anh vang lên. Alex cái gì cũng không nói, chỉ mang sắc mặt tái nhợt đi về phía cửa, nhân viên hành chính phía sau vì sự thiếu lễ phép của anh mà tặng một ánh mắt khinh bỉ.

“Trưởng quan,” Trong điện thoại di động truyền ra giọng nói bưng bưng sức sống của Billy White, “Điều tra viên Davidson và tôi đã tìm được người từng gặp Bernard Spike, cô ấy là bạn của Peter Palmer. Cô ấy nói người trên bức họa từng theo nhiếp ảnh gia đến một quán bar, nhưng về sau thì không đến nữa..... Trưởng quan, anh có nghe không?”

“Ừ, Billy, tôi đang nghe đây.” Alex cố gắng dùng cổ họng phát đau bảo trì giọng nói bình tĩnh, “Nói tiếp đi.....”

“Dạ, trưởng quan. Chúng tôi lần lượt đưa bức họa cho những người bạn trước đây của Peter Palmer. Có vài người trong số họ nói người này rất quen mặt, có người hoàn toàn không nhận ra. Nhưng những người quan hệ tương đối tốt với Peter Palmer vẫn có thể nhận ra được Bernard Spike, họ nói Palmer yêu Spike, hơn nữa cực kỳ nghiêm túc, họ ở cùng nhau, nhưng vì Spike không thích hoạt động xã giao, cho nên họ đã giảm bớt số lần ra ngoài.”

Alex ho khan hai tiếng: “Rất tốt, Billy..... Vậy, lập tức đi điều tra người này, xem gã có ghi chép phạm tội gì không, tôi sẽ đến khoa giám định vật chứng, để xem Petty họ có phát hiện gì mới không.”

“À, kỳ thật còn một chuyện nữa, trưởng quan, anh tốt nhất nên đến bệnh viện trước.”

“Dạ dày của tôi hiện giờ rất tốt.”

“Không, không, trưởng quan.” Billy cười rộ lên, “Tôi hy vọng anh đến thăm cha xứ Matthew Oliver. Bệnh viện vừa gọi báo ngài ấy đã tỉnh dậy, chúng ta có thể có thời gian 20 phút.”

“Được rồi, tôi đến trước, chúng ta gặp nhau ở bệnh viện.”

Cuối hành lang trắng toát là phòng điều trị đặc biệt, muốn tới đây phải xuất trình giấy chứng nhận, hơn nữa trải qua hai trạm kiểm tra. Nơi này so với bệnh viện ở những địa phương khác mà nói yên tĩnh tựa như thiên đường, bởi vì nơi này không nghe được bất luận tiếng rên rĩ thống khổ nào, các phòng đều cách âm, dù ở bên trong đàn hát âm ỉ, người bên ngoài cũng không nghe được. Bình thường chỉ có tội phạm hạng

nặng và nhân chứng đặc biệt mới được hưởng thụ ưu đãi này, chỉ cần không chết, mọi người tới đây có thể sống sót bình an ra ngoài.

Alex mặt không chút thay đổi nhìn cảnh sát tráng kiện đứng dậy, nhường đường để anh và bác sĩ có thể vào. Trong phòng rất khô ráo, nhưng tràn ngập mùi thuốc, một y tá đang kiểm tra ống truyền dịch của bệnh nhân.

Bác sĩ đeo kính nhìn đồng hồ một chút, dặn dò: “Anh chỉ có 20 phút, thám trưởng. Đừng hỏi những vấn đề quá sắc bén, không thể để bệnh nhân quá kích động.”

“Tôi hiểu rồi.”

Bác sĩ phát tay, bảo y tá cùng ông ra ngoài.

Alex ngồi xuống bên giường bệnh, nhìn cha xứ Matthew Oliver. Bề tôi trẻ tuổi của Chúa này yếu ớt nằm trên gối, khuôn mặt vốn tuấn mỹ trắng như tờ giấy, môi nhạt gần như vô sắc. Trên cổ ngài quần băng vải thật dày, trên tay treo ống truyền dịch.

“Xin chào, cha xứ.” Alex nhẹ nhàng nói.

Cha xứ Matthew Oliver mở mắt, con ngươi màu lam của ngài đã âm đạm đi không ít, nhưng vẫn nở nụ cười với Alex: “Xin chào, cảnh quan.....”

“Ngài có thể không xảy ra chuyện gì thật sự quá tốt.”

“Đúng vậy.....Chúa phù hộ, ngài rất nhân từ với tôi.....”

Alex không bình luận gì, chuyện anh quan tâm cũng không phải là sức mạnh của Chúa. “Thời gian của chúng ta không nhiều lắm, cha xứ.” Anh trực tiếp hỏi, “Tôi hy vọng ngài nói cho tôi biết, ngài có nhớ rõ quá trình mình bị tấn công hay không.”

“Đương nhiên, làm sao có thể quên được.....” Cha xứ Oliver cố gắng làm dấu thánh giá, “Việc đó thật là đáng sợ.....Tôi làm thế nào cũng không ngờ tới được.”

“Kể cho tôi những việc đã xảy ra.”

“Ừ, cảnh quan.....” Ngài nuốt ngụm nước bọt, cố sức nhớ lại, “Tôi.....Khi ấy đang ở phòng nghỉ, nhóm giúp lễ vừa mới rời đi, tôi muốn chuẩn bị ột hôn lễ vào ngày mai, do đó dự định chỉnh đốn áo làm lễ. Có một người đàn ông.....Cậu ta đi tới nói, cậu ta muốn sám hối.....”

“Sám hối?”

“Đúng vậy, cậu ta nói cho tôi biết như vậy.”

“Bộ đáng gã như thế nào?”

“A..... Vóc người rất cao, mặt mũi trung bình, đôi mắt lưỡi trai và găng tay..... Tựa như trên đường tùy tiện là có thể thấy được người thanh niên này.”

“Có chỗ nào đặc biệt không?”

Cha xứ Matthew Oliver khó khăn lắc đầu: “Không, không có. Chính vì cậu ta quá bình thường, nên tôi căn bản không lưu ý, để cậu ta vào. Cậu ta nói muốn uống nước.....Tôi rót nước cho cậu ta.....Vừa ngay lúc đó, tôi phát hiện cậu ta rót thứ gì đó vào trong ly của tôi.....”

Alex thoáng sửng sốt: “Làm sao ngài biết?”

“À, cảnh quan.....” Cha xứ đặc ý nở nụ cười, “Trước mặt tôi vừa vịn có một chén trà kim loại.”

“Sau đó thì sao?”

“Tôi không uống ly nước kia, cậu ta bắt đầu nói chuyện lung tung, càng ngày càng kích động, sau đó lại thỉnh thoảng rút ra một con dao.....”

“Là dạng dao gì?”

“Như là một con dao phay, dài hơn 40cm, cắm trên lưng cậu ta..... Chúa ơi, vẻ mặt của cậu ta quả thực giống như ma quỷ..... Cái tên bại hoại kia, cậu ta thoáng cái liền chém vào cổ tôi.....Nhưng tôi đã sớm đề phòng, cho nên mau chóng né qua.....”

“Ngài ngã xuống?”

“Đúng vậy, tôi bị dọa sợ.”

“Tại sao gã không tiếp tục?”

“Tại sao?” Cha xứ ngừng một chút, “Vì vừa vặn có người đến.”

Alex cảm thấy tim đột ngột đập nhanh hơn, anh nghiêng người qua, vội hỏi: “Là ai?”

“Tôi không dám chắc, khi ấy tôi té trên mặt đất, vết thương chảy máu, hơn nữa người đó liền lao vào giằng co với hung thủ..... Tôi nghe thấy giọng nói của anh ta, rất giống tiến sĩ Maurice Norman.”

17. Chương 17

Thân thể Alex đột nhiên run rẩy, tựa như có một cây kim thật nhỏ đâm trúng thần kinh mẫn cảm nhất của anh –

Cha xứ Matthew Oliver quả thật rất suy yếu, thanh âm cũng không lớn, nhưng thanh âm này vừa vặn có thể cho cảnh thám nghe rõ ràng cái tên anh để ý nhất. Anh còn lại tóc đen cảm thấy cổ họng phát khô, trong lúc nhất thời lại quên mất bước tiếp theo mình nên hỏi gì, mãi đến khi người trên giường bệnh nhìn khuôn mặt tái xanh của anh, lo lắng nói: “Anh không sao chứ, cảnh quan?”

Alex hít sâu một hơi: “Vâng, cha xứ, tôi vẫn ổn.....”

“Sắc mặt anh so với người bị thương như tôi còn muốn tệ hơn.” Bề tôi của Chúa cong khóe miệng.

Người đàn ông tóc đen cười không nổi, anh hình thức hóa bổ sung một câu: “Cha xứ, ngài..... Có thể khẳng định mình khi ấy không nghe lầm chứ?”

“Ừm, cảnh quan, tôi và cậu ta từng biện luận kịch liệt mà.....”

“À, tôi nhớ rồi..... ” Alex cười khổ nói, “Đúng vậy, buổi tối ngày hôm đó.”

Maurice Norman chủ động đề nghị muốn giúp đỡ anh, y vì vụ án của anh đưa ra rất nhiều chủ ý, nói cho anh biết rất nhiều bối cảnh và chi tiết liên quan, chẳng lẽ hết thảy những việc này cũng đều có mục đích sao? Tại sao phía sau khuôn mặt anh tuần kia còn cất giấu một vài quá khứ không muốn người khác biết, những thứ bức bối này che đậy lên khiến Alex cảm thấy người đàn ông mắt xanh vốn thân cận càng ngày càng xa lạ. Anh bỗng dưng sợ hãi, nếu ngay cả những ký ức từng ôn tồn này cũng là giả, anh phải làm sao đây?

Hiện giờ anh không cách nào trốn tránh, phải đối mặt với một hiện thực – Maurice Norman, người đàn ông luôn lộ ra nụ cười sáng lạn kia, thật sự bị cuốn vào vụ án mưu sát liên hoàn “Salome” này, hơn nữa nổi lên tác dụng rất vi diệu trong đó.

Ngay khi Alex nỗ lực muốn đem ý niệm khiến kẻ khác bất an trong đầu này đè xuống, cửa phòng bệnh mở ra, Billy White và Emily Davidson đi tới. Sự xuất hiện của họ cứu vớt tình tự có chút hỗn loạn của cảnh thám, lực chú ý của cha xứ cũng bị chuyển hướng.

“Xem ra ngài nhanh hơn so với chúng tôi, trưởng quan.” Thanh niên mắt xám vui vẻ chào hỏi Alex, sau đó hướng cha xứ Matthew Oliver nằm trên giường tỏ vẻ an ủi, “Xin chào, cha xứ, rất vui vì ngài không xảy ra việc gì.”

Emily Davidson đem cái gì đó ấm áp nhét vào tay cảnh thám tóc đen: “Tôi mua dọc đường, tôi nghĩ anh cần nó.”

Alex vừa cúi đầu nhìn, là một chai sữa bò đã được hâm nóng.

“Anh hiện giờ chỉ có thể uống thứ này, đúng không?” Nữ điều tra viên xinh đẹp chớp chớp mắt.

“Ồ..... Đúng vậy, cảm ơn, rất cảm ơn.” Alex cười cười với cô, đưa cô đến trước giường bệnh, “Cha xứ, tôi phải giới thiệu cho ngài một chút về đặc phái viên của FBI, điều tra viên Emily Davidson, cô ấy cũng tham gia điều tra vụ án này.”

“Xin chào, cha xứ, thấy ngài không có việc gì thật sự tốt quá.” Quý cô tóc nâu ngồi xuống bên giường, “Xin yên tâm, chúng tôi rất nhanh sẽ bắt được hung thủ. Hy vọng sau khi ngài hồi phục có thể ra tòa làm chứng giúp chúng tôi.”

“Đương nhiên, điều tra viên, tôi rất sẵn lòng.”

“Trên thực tế ngài là nhân chứng quan trọng nhất của chúng tôi.” Alex nói, “Có lẽ ngài nên nhìn một chút diện mạo của kẻ tình nghi xem có giống tên mà ngài đã thấy không. Điều tra viên Davidson, có thể đưa bức họa cho tôi không?”

Emily Davidson móc ra tờ giấy photo, phía trên là một khuôn mặt người vẽ chì cùng máy tính cấu thành. Cô mở trang giấy ra cho người trên giường bệnh xem, cha xứ Matthew Oliver cố gắng nhìn kỹ một lát, khẳng định gât đầu.

“Là cậu ta.” Bề tôi của Chúa nói, “Tập kích tôi chính là người này.”

“Ngài chắc chứ?”

“Vâng, mặt mũi cậu ta rất bình thường, nếu không phải cô cho tôi nhìn bức họa này, tôi quả thực không cách nào miêu tả ngũ quan của cậu ta.”

Alex gât đầu: “Vậy tôi xin ngài nghĩ thêm chút nữa, người này thật sự không có chỗ nào đặc biệt nữa sao?”

Bề tôi tuần mỹ của Chúa nhú mày, suy tư hồi lâu, đôi mắt bỗng sáng ngời: “À, đúng rồi, tôi nghĩ khi ấy có một việc rất kỳ quái: lúc cậu ta đi tới tôi hoàn toàn không phát giác, đó là vì khi cậu ta bước đi không hề có tiếng bước chân nào.”

Emily Davidson liếc mắt nhìn Alex, lập tức truy hỏi: “Động tác của gã rất nhẹ nhàng sao?”

“Không, điều tra viên.” Cha xứ giải thích, “Sàn phòng nghỉ của tôi.....Cô từng nhìn thấy sẽ biết..... Là ván gỗ rộng thêm một tầng cao, rất dễ vang..... Cho dù bước rất nhẹ, nhưng để giày cứng đung vào cũng sẽ có tiếng động..... Đây là để cho nhóm giúp lễ biết tôi ở đâu trong phòng mà thiết kế. Cho nên..... Khi ấy tôi cảm thấy gã tiến đến mà tôi không nghe được tiếng bước chân, việc này rất khác với bình thường..... ”

Alex đảo mắt, nhưng không nói chuyện, trên mặt quý cô tóc nâu và Billy White cũng là biểu cảm khó hiểu, nhưng họ không đem nghi vấn trong lòng lộ ra ngay. Vì vậy Alex tiếp tục hỏi: “Còn một chuyện nữa, cha xứ. Ngài nói gã tới phòng nghỉ của ngài nói rất nhiều chuyện, gã đã nói những gì?”

Người bệnh khó khăn nhắm hai mắt lại, suy nghĩ một lát. “Rất hỗn loạn.....” Cha xứ Matthew Oliver nhớ lại nói, “Cậu ta nói cậu ta rất yêu một người, rồi lại rất hận hấn, hình như không cách nào khống chế được ý niệm muốn làm tổn thương hấn trong đầu..... Ôi, lại là một người đồng tính.....”

“Gã cũng không nói rõ ràng đến tội cùng là ai sao?”

“Không có, cậu ta chỉ không ngừng thổ lộ, nói cậu ta rất thống khổ, không ai thương cậu ta.....Tôi nói cho cậu ta biết đây là tội lỗi, cậu ta phải vứt bỏ những suy nghĩ tà ác này, sau đó mới có thể được giải thoát và tha thứ..... Cậu ta dường như căn bản không nghe tôi nói gì, tôi nghĩ cậu ta nói chuyện không đúng lắm, quả thực như đang đọc lời thoại.....”

“Có lẽ là lời thoại trong”Salome”chẳng?”

“Tôi cũng không biết nữa, dù sao liên tục ẩn dụ..... Hỗn loạn, bóng bẩy, cuồng loạn..... Tâm tình của cậu ta càng ngày càng kích động, cho nên tôi cứ dựa theo yêu cầu của cậu ta rót cho cậu ta ly nước, ngay khi tôi phát hiện cậu ta rót gì đó vào ly của tôi..... Tôi nghĩ cậu ta rất nguy hiểm.....Về sau, cậu ta bắt đầu chửi bới, sau đó rút dao.....” Bề tôi đáng thương của Chúa lắc đầu, “Chúa của tôi ơi, thật sự là quá điên cuồng.....”

Alex vỗ vỗ cánh tay ngài: “Tôi hiểu mà, cha xứ. Đừng lo lắng, chúng tôi sẽ bắt được gã. Trong khoảng thời gian ngài bị thương đến khi hôn mê, ngài còn nhìn thấy gì?”

“Xin lỗi, cảnh quan. Người chém bị thương tôi về sau liền bịt vải lên miệng tôi..... Tôi nghe thấy tiến sĩ Norman kêu một tiếng ‘dừng tay’ xong tôi, sau đó tôi nhắm mắt lại liền mất ý thức.”

Alex lại cúi đầu nhìn bức họa trong tay, “Cha xứ, có phải khi ngài giảng đạo từng gặp qua hung thủ không?”

“Ừm, cảnh quan, tôi cũng không thể nhớ kỹ được từng người..... Nhưng tôi nghĩ cậu ta không phải là thành viên của hiệp hội ‘Những người kiên trinh’, không có người nào tin vào Chúa mà lại làm chuyện như vậy.” Cha xứ Matthew Oliver lại biến trở về thành bộ dáng của thánh đồ, ngài nghiêm túc nói, “Cảnh quan, ngài có thể xác nhận một sự thật thế này: Người yêu Chúa thật lòng, tuyệt đối sẽ không vì sự bi thương thống khổ của mình mà gây ra bất hạnh cho kẻ khác, Chúa chỉ dạy cho chúng ta yêu, chứ không dạy chúng ta hận.”

Alex cũng không muốn phản bác ngài, chỉ nhàn nhạt cười: “Vậy à..... Chỉ hy vọng là thế.”

Bác sĩ rất nhanh đã kết thúc lần trò chuyện này, ông ta nói với các cảnh thám bệnh nhân phải nghỉ ngơi. Vì vậy Alex cầm tay cha xứ, hướng ngài tỏ vẻ cảm tạ, sau đó cùng hai người đồng nghiệp khác ra khỏi phòng điều trị, ngồi trong khu nghỉ yên tĩnh.

Người đàn ông tóc đen đem thân thể tựa vào trên ghế, thở một hơi thật dài, sau đó nói với nữ FBI: “Tốt lắm, điều tra viên Davidson hiện giờ chúng ta tạm thời có chút thời gian chỉnh sửa lại những tình huống đã có được trước mắt. Có thể kể lại tường tận tận kết quả phỏng vấn của hai người không?”

“Được.” Emily Davidson gật đầu, “Chúng tôi phát bức vẽ cho tuần cảnh, sau đó chia nhau đi xác nhận, cuối cùng có một cô gái tên Samantha Maicosuel nói cô ta từng gặp người đàn ông trên bức vẽ. Cô ta từng là bạn gái của Peter Palmer, nhưng về sau họ chia tay. Ba tháng trước khi cô ta đến nhà trọ phố 42 lấy đồ đạc của mình, chứng kiến Bernard Spike này cùng bạn trai trước của cô ta ở cùng nhau.”

“Cô ta có thể khẳng định chứ?”

“Phụ nữ đối với tình địch đều rất để ý.” Điều tra viên tóc nâu nói, “Nguyên nhân cô ta khắc sâu ấn tượng với người này ở chỗ, gã diện mạo bình thường, hơn nữa không có tóc, trên tay còn quấn băng gạc dày, thấy thế nào so ra cũng kém hơn cô ta.”

“Cô Maicosuel đối với việc này canh cánh trong lòng.”

“Đúng vậy, cô ta nói cô ta có thể cảm giác được, Peter Palmer thật sự yêu người đàn ông kia, bởi vậy cảm thấy càng thêm lạ lùng.”

“Đã điều tra được tài liệu về Bernard Spike này chưa?”

“Chưa, trưởng quan.” Billy White trả lời, “Tôi từng gọi điện bảo người trong cục cảnh sát điều tra, tên giống như thế rất nhiều, đáng tiếc không có đặc thù ăn khớp, chúng tôi phỏng đoán đây không phải tên thật của gã.”

“Được rồi.” Alex chà sát hai tay, “Hiện giờ rất nhiều đầu mối đều đã có, chúng ta thử chải chuốt lại cả vụ án xem còn thiếu thứ gì không?”

Emily Davidson cùng Billy White đều gật đầu.

Alex móc ra điều thuốc lá trên người, rút năm cây xếp trên ghế, sau đó đem một cây trong đó bóp đi đầu lọc: “Hiện giờ chúng ta có tổng cộng bốn nạn nhân, dựa theo thứ tự tử vong mà nói, hẳn là Dennis Shaun, Peter Palmer, Edward Bant và Chris Lou Carey, mà hung thủ –” Anh mang điều thuốc bị bóp bỏ đầu lọc kia đặt bên cạnh, “– là một người đàn ông dùng tên giả Bernard Spike, gã là bạn trai của Peter Palmer. Người này cùng nhiếp ảnh gia đã ngoại sống chung, làm việc ở quán thức ăn nhanh, dựa theo miêu tả của đồng nghiệp, là một thằng cha hướng nội, trầm lặng. Gã mặc dù trọc đầu, nhưng nhân viên phục vụ cũng không đề cập đến điểm này, chứng tỏ lúc gã ra ngoài thì đội tóc giả và khăn trùm. Đối tượng đầu tiên gã sát hại là Dennis Shaun, tại sao họ quen biết chúng ta còn chưa biết được, nhưng có thể khẳng định, gã từ trên người Shaun chiếm được thánh giá của hiệp hội ‘Những người kiên trinh’, có lẽ đồng thời còn biết đến đủ loại tình huống của hiệp hội, thậm chí từng tham gia buổi giảng đạo của cha xứ.”

“Cứ thế, gã liền có khả năng quen biết Edward Bant và Chris Lou Carey.” Billy White nói xen vào, “Nhưng tại sao gã phải giết người tình của mình chứ?”

Emily Davidson đoán: “À, về việc này tôi nghĩ có thể giải thích. Dựa theo những nạn nhân gã chọn lựa đến xem, gã này thích người doan chính xem trọng đạo đức truyền thống, đặc biệt những nam giới trẻ tuổi nghiêm khắc tuân thủ giới luật đạo Thiên Chúa, bởi vậy người thích cả hai phái, hơn nữa yêu lịch sử yêu đương vô cùng đặc sắc như Peter Palmer hiển nhiên không phải đối tượng lý tưởng của gã. Mà dựa theo tính cách của gã để phân tích, gã không thể tiếp nhận bất luận hình thức yêu nào, gã sẽ tiếp tục đi tìm tình nhân, sau đó liền đụng phải Dennis Shaun xui xẻo.”

Alex gật đầu: “Đối tượng tình nghi thu nhập kém, ở cùng Peter Palmer, hơn nữa nhiếp ảnh gia lại yêu gã, cho nên sự khác thường của gã rất dễ bị phát hiện. Hiện giờ nạn nhân Palmer có lẽ bị giết bởi hai động cơ, một là bạn trai gã phát hiện gã quen người khác, cho nên bị giết; Hai là chuyện giết Dennis Shaun bị người ở chung phát hiện, cho nên gã đông lạnh Palmer lại, lần lượt nấu thành soup thịt.”

Billy White le lưỡi: “Buồn nôn quá.”

Alex cầm điều thuốc lá thứ ba: “Edward Bant, anh ta là một anh chàng thích giúp người, do đó Bernard Spike rất dễ hẹn được anh ta, giết anh ta ở khách sạn ‘Holiday’, sau đó là mục tiêu kế tiếp, Chris Lou Carey. Rất rõ ràng, hẳn trước đó đã nói chuyện với anh ta, nên dễ dàng nhận được sự tín nhiệm của được sĩ, tiến vào nhà anh ta.”

“Song sau vụ này, kế hoạch giết người của gã liền thay đổi.” Emily Davidson nói, “Alex, hành vi về sau của Bernard Spike càng có mục đích hơn, từ thánh giá bị chặt đầu đưa tới có thể thấy được, gã đặt mục tiêu trên cảnh sát.”

“Đúng vậy, còn có CD đầy ám chỉ, cuối cùng là bức vẽ nguệch ngoạc về Salome, gã một mực đặt câu hỏi cho chúng ta. Gã dụ chúng ta vào phòng tối, muốn nổ chết chúng ta, sau đó lại đi giết hại cha xứ Matthew Oliver.” Người đàn ông tóc đen thả điều thuốc lá vào chỗ cũ, “Nhưng tôi có loại cảm giác, gã xuống tay với cha xứ, động cơ này không giống khi giết đám người Edward Bant lắm.”

Emily tỏ vẻ đồng ý: “Ừ, tôi cũng có suy nghĩ giống vậy. Giết Dennis Shaun có lẽ là xuất phát từ ngẫu nhiên, vì gã mặc dù chém rơi đầu nạn nhân, nhưng lại chọn phương pháp vứt xác thường dùng để xử lý thi thể, hàm nghĩa của nghi lễ còn quá ít, mà mưu sát như vậy gây cho gã một loại tính kích thích hoặc thỏa mãn, cho nên về sau trong lúc giết chết Bant và Chris Lou Carey liền thông thạo hơn. Gã bắt đầu dẫn dụ cảnh sát, mục đích giết người cũng trở nên phức tạp. Alex, dựa theo những tình huống mà anh nói cho tôi biết, cha xứ Matthew Oliver trở thành mục tiêu của gã rất bình thường, những người cuồng tôn giáo ngoan đạo kia có chút tương tự John the Baptist, họ khi đối mặt với hành vi báng bổ đều hùng hổ dọa người. Nhưng cha xứ Oliver nói năng có chứa tính công kích, hoàn toàn khác với giáo viên và được sĩ dịu dàng, lúc này Bernard Spike giết ông ấy thà nói là thỏa mãn dục vọng của mình, chẳng bằng nói là cố gắng bắt chước theo kết cấu của vở kịch ‘Salome’.”

Cảnh thám tóc đen cười cười: “Đúng vậy, ý tôi chính là vậy.”

Thanh niên mắt xám nhin không được hỏi: “Trưởng quan, tôi không rõ tại sao gã phải dùng phương pháp hạ độc trước? Tại sao sau khi chém bị thương cha xứ lại dùng băng gạc tẩm thuốc mê làm cho ông bất tỉnh, nếu dứt khoát xuống tay có lẽ đã giết chết ngài ấy rồi.”

“Billy, cậu phải biết rằng, chúng ta từ trong cách nói của cha xứ có thể nhìn ra được ông ấy đối với Spike có chút đề phòng, hung thủ không thể như đối với Bant và Chris Lou Carey trực tiếp động thủ. Gã không thể tới gần cha xứ, cho nên mới hạ độc, tránh cho ngài ấy giây giữa, rồi đánh thuốc mê ngài ấy.”

“Gã chuẩn bị rất chu đáo.” Emily Davidson nói, “Do đó có thể thấy được khi gã làm sự tình này quả thật rất chú trọng đến tính nghi thức của quá trình.”

Alex bắn đầu lọc thuốc lá văng ra, nói: “Ngài Spike đã đưa CD tới cho tôi sau đó bắt đầu bố trí bẫy trong phòng tối, từ tình huống của thịt đun trên bếp lò mà xem, thời gian gã rời khỏi pháo đài Hamilton trước chúng ta không bao lâu, gã đã tính toán tốt thời gian phát nổ cũng đã giải quyết xong cha xứ, điều tra viên Davidson, cô từng nói với tôi động cơ gây án của gã thay đổi là vì trong đoạn thời gian kia đã xảy ra chuyện gì đó kích thích gã.”

“Đúng vậy, tôi từng nói thế. Hiện giờ tôi cẩn thận ngẫm lại, khả năng này càng lúc càng lớn, hơn nữa tôi nghĩ mục tiêu của gã không riêng gì cảnh sát, thậm chí là cụ thể một cá nhân nào đó. Alex, anh ngẫm lại

xem, khi gã đưa tới thánh giá mất đầu này, người nhận được chính là anh; Sau khi đưa tới CD, trên tờ giấy viết chính là ‘Tặng anh làm lễ vật’, hẳn là vậy rồi, có lẽ ‘Tặng anh làm lễ vật’, nhưng người gã chỉ định nhận bưu kiện chính là anh. Điều này làm tôi hoài nghi gã có khả năng đặt mục tiêu cụ thể trên người anh.”

Alex thoáng sửng sốt, anh nhớ lại tối hôm trước Pizza được đưa đến cửa nhà, lập tức cảm thấy trên lưng ớn lạnh, nhưng anh biết nữ điều tra viên tóc nâu có lẽ đã nói rất chính xác.

Emily Davidson từ trên tay anh đón nhận điều thuốc lá kia, hỏi: “Alex, nghĩ kỹ lại, trong cả vụ án này anh đã làm chuyện gì đặc biệt, hoặc từng tiếp xúc với người nào đặc biệt?”

Đặc biệt – Ngoại trừ yêu một người đàn ông, còn có gì đặc biệt hơn không?

Cảnh thám tóc đen không trả lời, nhưng đáy lòng lại đang cười khở, anh biết việc này không có khả năng nói ra khỏi miệng. Đối với Emily Davidson và Billy White mà nói, cho dù anh kể ra toàn bộ, họ cũng sẽ chỉ xem như lời nói đùa: Một cảnh sát ưu tú, từng kết hôn, có một con trai, cư nhiên lúc tham gia điều tra vụ án mạng liên hoàn cùng chuyên gia hiệp trợ cảnh sát bắt đầu hện hò.

“A, đúng rồi, trưởng quan!” Thanh niên mắt xám bỗng đứng như nhớ đến gì đó đứng hô lên, “Cha xứ Oliver nói trước khi ông ấy hôn mê nghe được tiếng của tiến sĩ Norman, ông ấy nói anh ta hô ‘dừng tay’! Vậy khi ấy là vì duyên cớ này mà kẻ tình nghi mới không đắc thủ được chẳng! Khả năng dấu vết đánh nhau trong phòng là tiến sĩ Norman cùng hung thủ vật lộn lưu lại đó, anh ta đã cứu cha xứ!”

Emily Davidson hỏi: “Tiến sĩ Norman? Có phải người nhận định CD nhạc cho chúng ta không?”

“Đúng vậy,” Billy White trả lời, “Từ khi bắt đầu phát hiện thi thể Edward Bant, anh ấy liền cung cấp cho chúng ta tư liệu và phân tích bối cảnh liên quan, lão Bob từng điều tra hồ sơ của anh ấy, anh ấy rất an toàn.”

“Vậy tại sao anh ta lại xuất hiện ở đó? Hơn nữa, nếu như anh ta cứu cha xứ, tại sao anh ta không báo cảnh sát, cũng không cho chúng ta biết. Anh ta là nhân chứng vô cùng quan trọng đó!”

Alex hừ một tiếng: “Đúng vậy, tôi cũng rất muốn biết đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.”

“Trưởng quan, cần đi tìm anh ta không?”

Cảnh thám tóc đen suy nghĩ một chút: “Để một mình tôi đi thôi, tôi muốn nói chuyện một mình với anh ấy.”

18. Chương 18

Alex nhớ rõ mình trước kia rất thích chơi trò điền chữ, thậm chí tới mức si mê. Thời đại học anh cẩn thận che giấu tính hướng, anh né xa các bạn học, dùng một cây bút máy và tờ giấy giết thời gian. Anh đem tinh lực dư thừa của mình đặt trong những ô vuông này, vắt hết óc tìm kiếm ký tự chính xác. Anh biết yếu điểm của loại trò chơi này quyết định ở trong từng ô vuông đều chỉ có thể có một lựa chọn chính xác, bất luận một vòng sai sót gì, cuối cùng sẽ dẫn đến cả trò chơi không cách nào hoàn thành.

Hiện giờ anh một mình ngồi trên hành lang bệnh viện, thoáng thở dài một hơi, biết mình phải đi tìm kiếm ô vuông sai trong vụ án này.

Emily Davidson đã quay về cục cảnh sát, cô phải đi sắp xếp thủ tục tìm kiếm và bắt Bernard Spike trước, còn Billy White cũng bị anh xua đến khoa giám định vật chứng, bởi vì họ phải báo cáo suy đoán phát hiện của họ cho lão Bob, cũng tùy thời hướng ông ấy truyền đạt kết quả xét nghiệm vật chứng mới nhất. Alex một mình đi ngược lại quy tắc “Hai người hành động”, chỉ dự định một mình đến gặp Maurice Norman – Người đàn ông anh từng cực kỳ tin tưởng kia.

Lúc đi về phía bãi đỗ xe, anh gọi cho Petty Franklin một cú điện thoại, xác định lá bài cuối cùng phải đánh ra. Sau khi chiếm được đáp án giám định vết máu, anh khởi động ô tô, nhắm đại lộ thứ 7 hướng đông lái đi.

Maurice Norman từng viết địa chỉ của mình trên bản thông tin của Alex, hơn nữa nói hoan nghênh anh đến chơi bất cứ lúc nào. Khi ấy trong ánh mắt xanh biếc xinh đẹp của người đàn ông kia lóe ra màu sắc khiến

kẻ khác mê muội, khiến anh con lai tóc đen không cách nào cự tuyệt mà gật đầu, nhưng hiện giờ Alex lại phải dùng thân phận của một cảnh sát gõ cửa nhà y.

Tiếng chuông kiểu chim hót vang lên thật lâu, Maurice Norman cao lớn mặc áo ngủ mở cửa, vừa nhìn rõ ràng người bên ngoài xong y lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Alex!” Y cười nói, “Sao cậu lại tới đây?”

“Tôi muốn nói chuyện với anh.” Cảnh thám tóc đen bình tĩnh hỏi, “Có thể để tôi vào không?”

“Đương nhiên, đương nhiên, mời vào.”

Maurice Norman nghiêng người, làm ra tư thế hoan nghênh. Alex cười cười, đi vào phòng khách.

Nhà trọ này bố trí rất lịch sự tao nhã, cũng rất sạch sẽ, hoàn toàn không giống nhà ở của một người đàn ông độc thân, vật dụng trong nhà đều là màu nâu sẫm mộc mạc, cửa sổ và trên bàn có hoa hồng vàng còn tươi mới, trên tường treo vài bức họa của Picasso phục chế, một ít CD và tạp chí đặt trên sofa, tựa hồ đã đọc được một nửa, trên bàn còn có một kính viễn vọng, hướng về bầu trời trên cao. Nhìn ra được chủ nhân nơi này là một người có cuộc sống thú vị phong phú.

Alex đánh giá trong nhà một vòng, ngồi xuống, Maurice Norman đặt tay trong túi hỏi: “Cảm giác thế nào?”

“Rất tốt, tiến sĩ, anh có một căn nhà thoải mái.”

“Nếu có một người cùng tôi chia sẻ thì càng tốt hơn.” Người đàn ông tóc nâu nhạt quay đầu lại nhìn phòng bếp một chút, “Cậu muốn uống chút gì không?”

“Không cần, tôi đã uống chút sữa bò dọc đường rồi.” Alex ngồi xuống sofa, nhìn Maurice Norman, “Anh nghỉ ngơi ở đây sao, tiến sĩ?”

“Đúng vậy, cậu biết đó, thời gian này tôi ngủ quá ít.”

“Ban ngày phải lên lớp, tối còn thay tôi làm bạn với Daniel, quả thật mệt chết đi.” Alex nhú mồm, “Nhưng mà, Morris, tôi không rõ tại sao hôm qua nghỉ ngơi không tốt, lại muốn chạy đến giáo đường St. John chứ?”

Người đàn ông mắt xanh thoáng sửng sốt: “Cậu đang nói gì vậy? Alex, tôi nói rồi hôm qua sau khi tan giờ học tôi đến bệnh viện trông Daniel, nào có thời gian đến nơi khác nữa.”

Alex lạnh lùng nhìn y: “Từ 5h30 chiều ngày hôm qua đến 6h, cha xứ Matthew Oliver bị tập kích trong phòng nghỉ ở giáo đường của ngài, ngài nói trước khi hôn mê nghe được tiếng của anh.”

“Không thể nào, Alex, tôi khi ấy đang ở bệnh viện mà.” Maurice Norman không cho là đúng nói, “Một người gần hôn mê rất có khả năng nghe lầm.”

“Phải không? Nhưng ở hiện trường CSI tìm được hai vết máu người, một là của cha xứ, một đã xác nhận không phải của đối tượng tình nghi. Nếu anh chưa từng đến giáo đường St. John, để tôi lấy một ít tế bào da trên khoang miệng đi, đối chiếu DNA sẽ rõ ràng hết cả.”

Cơ hồ trong nháy mắt này, Alex nhìn thấy trên mặt Maurice Norman lộ ra một loại thần sắc tức giận, nhưng y lập tức quay đầu đi, không nói gì. Người đàn ông tóc đen cảm thấy một trận thất vọng, anh từ trong túi lấy ra cây bông tăm cầm trên tay, dùng giọng điệu cứng rắn yêu cầu: “Hiện giờ mời anh hé miệng.”

Maurice Norman không hề nhúc nhích, ngực y kịch liệt phập phồng, dường như đang khống chế tâm tình, chờ y lại nhìn về hướng Alex, đã bình tĩnh như mọi người.

“Cậu từng điều tra tôi?” Y hỏi, “Alex, cậu không tin tôi, cho nên đến trường học?”

“Đúng vậy. Đáng tiếc anh cũng không làm ra chuyện có thể khiến tôi tin tưởng.” Cảnh thám tóc đen hướng bông tăm ra phía trước một chút, lặp lại, “Hé miệng, tiến sĩ.”

Người đàn ông mắt xanh hít một hơi thật sâu, lộ ra nụ cười khổ: “Không cần.” Y mở áo ngủ, lộ ra vùng cổ: Phía dưới cổ chỗ gần tới xương quai xanh, rõ ràng có một đường vết thương mới.

Tay Alex thoáng run lên, bông tăm rơi trên mặt đất: “Thật là anh.....Tại sao anh lại xuất hiện ở giáo đường?”

“Tôi chỉ muốn tìm cha xứ Matthew Olivew nói một ít chuyện cá nhân –”

“Đủ rồi, Morris! Đừng nói dối tôi nữa!” Người đàn ông tóc đen đột nhiên lớn tiếng cắt ngang lời y, “Anh đã sớm biết vụ nổ kia đúng không? Anh nói đã xem TV mới lo tôi bị thương trong vụ nổ, trên thực tế thời gian anh gọi điện thoại trước khi tin tức được phát ra! Anh biết rõ chuyện sắp xảy ra, đúng không? Anh rốt cuộc đang che giấu cái gì?”

“Tôi có thể giấu giếm cái gì, Alex? Khi cậu để tôi trở thành chuyên gia trợ giúp không phải đã từng điều tra tôi sao? Cảnh sát có thể tra được hết thảy về tôi.”

“Đúng vậy, nhưng không kể cả trị liệu tâm lý mang tính cá nhân!” Alex nhìn Maurice Norman kinh ngạc, chậm rãi nói, “Tiền sĩ, tôi đã gặp bác sĩ Hans Martin ở trường.....”

Khuôn mặt anh tuấn của người đàn ông này lần đầu tiên hiện ra sự khiếp sợ và chật vật, y dựa vào mép sofa trượt xuống, rũ mắt suy nghĩ, thanh âm khàn khàn hỏi: “Ông ấy đã nói cho cậu biết những gì?”

“Cái gì cũng không có, trừ trị liệu cố định của anh và tính cách kinh thời thanh thiếu niên.” Alex đi tới ngồi xổm trước mặt Maurice Norman, khô khốc nói: “Tại sao không nói rõ chân tướng cho tôi? Anh tới cùng đang giấu giếm cái gì, Morris? Anh đến tới cùng còn cất giấu bao nhiêu bí mật nữa? Tôi thậm chí hoài nghi..... Hoài nghi anh tiếp cận tôi, có phải cũng mang theo mục đích khác hay không!”

Câu nói sau cùng khiến người đàn ông mắt xanh ngẩng phắt đầu lên, y thống khổ né tránh tầm mắt của Alex: “Cậu đã hoài nghi cảm tình của tôi đối với cậu sao, cảnh quan? Chỉ có điểm này, tôi cho tới giờ chưa từng nói dối.....”

“Vậy nói cho tôi biết chân tướng! Tôi muốn chính anh nói ra, chứ không phải tôi từ trong miệng người khác biết được hết thảy! Morris, anh hiểu tôi có thể làm như vậy! Tôi có thể hướng kiểm sát trưởng xin điều tra bệnh án của anh, tôi có thể đem anh liệt vào đối tượng tình nghi! Tôi cái gì cũng có thể điều tra ra!”

“Tại sao cậu không làm thế đi?”

“Tôi muốn chính anh nói cho tôi biết, Morris!” Anh con lai tóc đen nâng đầu y, bắt buộc y phải nhìn về phía mình, “Nghe này, Morris, nói cho tôi biết tại sao anh lại ở giáo đường? Làm thế nào anh biết được hành động của hung thủ? Tôi không tin anh có dính líu gì đến hung thủ! Bởi vì anh cứu cha xứ, không phải sao? Tại sao anh không báo cảnh sát? Còn nữa, đến tới cùng anh đang trị liệu cái gì? Quá khứ của anh xảy ra chuyện gì..... Hết thảy những việc này, tôi muốn anh tự mình nói cho tôi biết!”

“Tại sao.....”

Alex có thể từ con người xanh biếc kia nhìn thấy được khuôn mặt kích động của chính mình, nhưng lại không thể nhìn thấy được linh hồn của người đàn ông này, song nhiệt độ cơ thể y rõ ràng đang từ lòng bàn tay truyền tới tận trong tim. Tại sao, việc này còn phải trả lời sao? Anh đột nhiên ôm siết lấy người trước mặt –

“Morris.....Tôi yêu anh.....” Anh thì thào nói bên tai người đàn ông tóc nâu nhạt, “Thật sự đáng sợ, tôi đã yêu anh. Đừng gạt tôi nữa, cũng đừng giấu giếm nữa..... Anh không biết việc này có bao nhiêu tàn nhẫn sao?”

Bàn tay ấm áp qua hồi lâu mới thử thăm dò vòng quanh người anh, cảnh thám máu lai lập tức càng ôm chặt lấy Maurice Norman hơn nữa, tựa như muốn khảm nạm y vào trong máu thịt mình.

Giọng nam trầm thấp dễ nghe phát ra tiếng thở dài, chấn động từ giữa ngực hai người truyền khắp tứ chi. “Alex..... Alex..... Cảm ơn cậu.” Người đàn ông mắt xanh buông anh ra, mỉm cười nói, “Đến đây đi, chúng ta ngồi xuống, tôi sẽ kể tất cả mọi chuyện cho cậu biết.”

Trong phòng thoáng chốc an tĩnh lại, họ mặt đối mặt ngồi trên sofa, ai cũng không mở miệng, Maurice Norman về mặt ngoại hình nhìn xa xa, hồi lâu mới lấy lại tinh thần. Alex không mở miệng, chỉ im lặng mà kiên nhẫn nhìn chăm chú vào y. Người đàn ông mắt xanh ấy nẩy cười với anh, hỏi: “Còn nhớ không, cảnh quan, lần đầu tiên tôi cùng anh đến bệnh viện gặp Daniel, chúng ta từng ngồi trên ghế dài ngoài phòng bệnh trò chuyện. Tôi khi ấy nói cho cậu biết: Nếu tôi có một đứa con trai, tôi sẽ yêu nó như cậu yêu thương Daniel vậy, có lẽ so với tình yêu của cậu càng mãnh liệt hơn.”

Alex hơi sững sốt, lập tức gật đầu: “Đúng vậy, tôi có ấn tượng.”

Maurice Norman từ trong túi móc ra điều thuốc lá châm lửa, bình tĩnh nói: “Như cậu đã biết, tôi sinh ra ở thành phố St. Cloud của Minnesota, tôi từng kể với cậu cha mẹ tôi đã qua đời, trên thực tế từ khi tôi sinh ra đã không có ký ức về cha mình. Mẹ..... của tôi, bà là một diễn viên kịch địa phương có chút danh tiếng, bà có một mái tóc vàng, tương đối có mị lực, rất nhiều đàn ông đều thích bà, nhưng bà cự tuyệt tái hôn. Cậu biết tại sao không?”

Alex lắc đầu.

Maurice Norman cười ha hả: “Đó là vì bà thích đàn ông trẻ tuổi, đàn ông trẻ đến mức chỉ có vài tuổi hoặc mười mấy tuổi – Ừm, căn bản không thể tính là đàn ông nhỉ! Bà chính là thích bé trai!”

Trong lòng Alex phảng phất như bị đâm vào một cây kim thép, anh nhất thời có thể đoán được những sự tình phát sinh về sau, mà sự tình này khẳng định xảy ra trên người Maurice Norman.

“Đúng vậy, lạm dụng tình dục.” Người đàn ông mắt xanh nhìn vẻ mặt của anh, giấu cợt cười, “Việc này bắt đầu từ khi tôi bảy tuổi, bà thích trêu chọc tôi, vốn tôi cũng không hiểu tại sao bà muốn làm vậy, nhưng về sau tôi dần dần hiểu chuyện hơn. Bà thích đánh tôi, lột tôi trần truồng trối lại, sờ soạng khắp người tôi..... Chờ tôi lớn hơn một chút, bà bắt đầu ép tôi mặc nội y của bà, ngủ cùng bà..... Trên người tôi thường thường che kín vết thương, máu tươi chảy ròng ròng, nhưng bà nói cho tôi biết bà rất yêu tôi, nếu tôi nói ra việc này, bà sẽ giết tôi.....”

Alex bụm miệng, cảm thấy trong dạ dày cực kỳ khó chịu.

“Tính tình của tôi từ từ bắt đầu trở nên nóng nảy, thích trò chơi nguy hiểm máu me, hơn nữa thường đánh nhau với người khác, thậm chí lấy thú cưng của hàng xóm trút giận, tôi thậm chí còn lên gấu dao nhíp, dao găm. Nhưng đáng sợ nhất là chuyện năm tôi 13 tuổi kia..... Một năm kia, mẹ tôi mang thai.....”

Cảnh thám tóc đen lộ ra khuôn mặt trắng bệnh: “Trời ơi, Morris.....”

Người đàn ông mắt xanh hung hăng dụi tắt điều thuốc, cười nói: “Cậu cũng đoán được mà, Alex, đó là con của tôi. Khi đứa trẻ kia ra đời, tôi liền biết cả đời mình không cách nào yêu phụ nữ được nữa! Tôi hận họ! Tôi chạm vào da họ đều muốn nôn ra!”

Alex nắm lấy tay Maurice Norman, anh nhớ tới lúc ăn cơm ở Phúc Thọ Lâu, người đàn ông này kiên định nói bắt đầu từ khi 13 tuổi y đã biết mình là một người đồng tính – Nguyên lai chân tướng sự thật đáng sợ đến thế! Anh chợt cảm thấy đau lòng, đau đến không thể chịu đựng được.

Maurice Norman nhìn người đàn ông trước mặt, dùng sức nắm chặt tay anh trong lòng bàn tay, nhàn nhạt cười nói: “Cậu vĩnh viễn không rõ đó là cảm giác gì, Alex..... Đứa trẻ kia, nó vừa là em trai tôi, vừa là con trai tôi. Khi đó tôi mới 13 tuổi, tôi quả thật muốn phát điên! Tôi mỗi tối đều trốn ngoài phòng ngủ nhìn đứa trẻ trong nôi, tôi đã rất nhiều lần muốn bóp chết nó, nhưng vừa nhìn thấy mặt nó tôi lại không xuống tay được! Nó khóc với tôi, cười với tôi..... Nhưng với tôi mà nói, có lúc tôi sẽ thật vui sướng dứt sữa bò cho nó, có đôi khi nhìn thấy nó đã muốn nôn.....Tôi thật sự không chịu được nữa! Nhưng cuối cùng tôi vẫn yêu thương nó, cậu biết sao không, khi cậu nhìn thấy Daniel, cậu hẳn phải biết. Một đứa trẻ của riêng mình, bản thân chuyện này rất thần kỳ, tôi chỉ đành không có lựa chọn nào khác mà thương nó. Tôi đặt tên cho nó, gọi nó là James..... Mỗi lần mẹ tôi làm loại chuyện này với tôi, tôi đều ở bên cạnh kêu tên nó khóc lớn một hồi.”

“Tại sao không báo cảnh sát, Morris?”

“Tôi từng nghĩ đến chuyện đó, thậm chí từng bấm 911..... Nhưng tôi sợ, nếu mẹ biết sẽ làm gì James? Mặc dù cảnh sát cứu chúng tôi, bí mật này về sau phơi bày ra ánh sáng, người khác sẽ nhìn James thế nào? Họ sẽ ở sau lưng nó nghị luận cả đời, nói nó là đứa trẻ loạn luân sinh ra! Vì nó tôi có thể nhẫn nhịn, do đó sau khi tôi vào trung học liền quyết định, phải thi đậu đại học rời khỏi chỗ này, tôi sẽ dẫn James cùng đi!”

“Anh không làm được sao?”

“Tôi không còn ra ngoài dùng nắm đấm để trút giận nữa, đem tất cả tinh lực đặt trên sách vở. Tôi liều mạng học tập, thành tích vượt bậc, nhưng vì số lần đánh nhau quá nhiều, rất nhiều đại học đều từ chối tôi,

mãi đến..... Đại học Colombia phái bác sĩ Hans Martin tới..... Tôi rất cuộc có thể rời khỏi căn ‘nhà’ kia.”

“Bà ấy không ngăn cản anh sao?”

“Chỉ là không thành công thôi, mà tôi cũng rất cẩn thận không tiết lộ kế hoạch tương lai ra, thậm chí nhân nhượng bà đủ điều. Bà muốn tôi làm gì tôi cũng nghe theo, tôi tưởng rằng chỉ cần nhịn thêm chút nữa là tốt rồi. Nhưng tôi trăm triệu lần không ngờ tới, đêm hôm đó, chúng tôi đang trên giường.....Bị James nhìn thấy.”

Alex có thể cảm giác được thân thể người đàn ông này có chút phát run, y đang chịu đựng thống khổ cực lớn.

“Khi ấy nó đã sáu tuổi, nó là một đứa trẻ thông minh, cực kỳ thông minh, nó hoàn toàn biết chúng tôi đang làm gì.....Người đàn bà kia thậm chí còn muốn cho nó gia nhập cùng chúng tôi, nhưng tôi ôm nó chạy mất! Từ ngày đó trở đi, nó bắt đầu chán ghét tôi, thậm chí xa lánh tôi. Chờ lúc tôi trúng tuyển đại học tôi muốn dẫn nó đi, nhưng nó cự tuyệt.....” Maurice Norman nhìn Alex, “Cậu nhất định không biết tôi hối hận cỡ nào đâu, cảnh quan, nếu tôi biết về sau sẽ phát sinh loại chuyện này, tôi sẽ bắt cần tất cả mạng nó đi.”

Người đàn ông tóc đen chần chờ một chút: “Ý anh là mẹ của anh và nó.....”

“Không, không, không có.” Maurice Norman lắc đầu, “Trên người nó mang di truyền cận huyết dẫn tới dị dạng, nó vô sinh, việc này đối với nó mà nói là chuyện may mắn – chỉ ít may mắn hơn tôi, mẹ tôi không hề hứng thú với nó.”

“Vậy về sau thế nào?”

“Sau khi tôi rời khỏi nhà, mẹ dùng James uy hiếp tôi, yêu cầu tôi đúng hạn trở về, tôi làm theo. Nó ngày một lớn lên, cũng ngày một hận tôi! Tôi chịu không được chuyện như vậy, dần dần giảm bớt số lần trở về. Sau này có công việc rồi tôi không về nữa, vì vậy bà mang James đến New York tìm tôi. Bởi vì sợ ngồi máy bay, họ đi đường thủy, nhưng.....Nhưng.....Trên thuyền xảy ra hỏa hoạn.....” Maurice Norman hung hăng vò đầu tóc mình, “Chúa ơi, năm ấy James mới 16 tuổi! Người đàn bà kia chết tôi không tham dự tang lễ, nhưng James ngay cả thi thể cũng không tìm được.....Họ nói nó đã mất tích, rất có khả năng đã chết! Tôi thật sự không muốn tin, con của tôi cứ như vậy đã chết rồi!”

Người đàn ông tóc đen lo lắng nhìn y, anh có thể tưởng tượng được nếu mình nghe tin Daniel chết sẽ có tâm tình gì: “Về sau thế nào, Morris, về sau thế nào?”

Người đàn ông mắt xanh ngẩng đầu, cười khổ nói: “Về sau? Về sau cái gì cũng không tìm được. Tôi trở về New York, tiếp tục phối hợp trị liệu với bác sĩ Hans Martin, tôi muốn quên tất cả quá khứ, tất cả. Tôi đã làm được, tôi mà cậu nhìn thấy đây đã thoát thai hoá cốt. Còn nhớ quyển sách đầu tiên của tôi không?”

” “Cắt đứt đầu và chiếm hữu tình yêu.””

“Đúng vậy, đó là bác sĩ Martin cổ vũ tôi viết, bởi vì có thể nghiên cứu Salome, chứng tỏ tôi không còn trốn tránh nữa, tôi có thể đối mặt với quá khứ.”

Alex nhú mày: “Tôi không rõ, Morris.”

“À, đúng rồi, cậu chắc hẳn không biết, nhân vật nổi tiếng nhất của mẹ tôi chính là Salome. Bà đã đóng vai người phụ nữ kia một cách hoàn mỹ, thậm chí.....Thậm chí ở trên giường cũng thích mặc trang phục diễn kia. Tôi và James không chỉ một lần nghe bà như phát điên đọc lời thoại.”

Alex giật mình mở to hai mắt, chợt cảm thấy sau lưng tuôn mồ hôi lạnh. Sương mù trong đầu anh tựa hồ bị trận cuồng phong bất thành linh này thổi lên một góc, lộ ra chân tướng dữ tợn mà lại quá mức tàn khốc. Anh nhìn chằm chằm Maurice Norman, gian nan hỏi: “Tiền sĩ, chẳng lẽ..... Hung thủ là.....”

“Đúng vậy.” Người đàn ông mắt xanh tỉnh táo gạt đầu, “Người các cậu muốn tìm chính là James. Tôi mặc kệ nó hiện giờ dùng tên gì, hoặc biến thành bộ dạng thế nào, nó quả thật chính là em trai và.....con trai tôi.”

19. Chương 19

Tất cả chân tướng đều mang theo một cỗ mùi máu tươi trút xuống trước mắt, cứ như bức màn cửa nặng nề đột nhiên kéo xuống, hết thấy trên sân khấu đều không hề lưu lại mà hiện ra trước mặt người xem hoàn toàn không chút chuẩn bị.

Alex cảm thấy mình đang nằm mơ, hoặc đang xem một vở kịch trường phái hoang đường tàn khốc. Anh là người xem, cũng là người không có quyền lên tiếng nhất, anh không cách nào tham dự vào quá khứ của Maurice Norman, đối với cơn ác mộng này hoàn toàn bất lực. Anh phát hiện mình đã làm một chuyện rất đáng ghét, giống như lấy dao đem vết thương đã khép miệng một lần nữa khoét ra, lại chân tay luống cuống nhìn nó đổ máu không ngừng.

Hiện giờ anh và Morris, họ dùng phương thức vô pháp văn hồi nhất tham dự vào cuộc sống của đối phương, cũng không thể phỏng đoán được kết cục cuối cùng.

Alex nhẹ nhàng hỏi người đàn ông mắt xanh này: “Anh đã sớm phát hiện hung thủ là James, đúng không? Là vào lúc nào?”

“Hẳn là từ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt..... ” Maurice Norman suy nghĩ một chút, “Còn nhớ khi ấy cậu cho tôi xem một ít ảnh hiện trường không?”

“Ừa, khi ấy tôi muốn anh xác nhận thủ pháp nghi lễ của hung thủ có phải bắt chước Salome hay không. Tôi không rõ anh từ đâu nhìn thấu được manh mối?”

Maurice Norman đột nhiên tìm ra một tờ giấy và cây bút, sau đó viết nhóm chữ. Cảnh thám tóc đen cầm tờ giấy sang, nhất thời cả người cứng đờ –

“Em rốt cuộc đã hôn được môi anh.”

Nét chữ tương tự hung thủ đến cơ hồ không cách nào phân rõ được xuất hiện trên tờ giấy trắng tinh, loại nét bút bén nhọn này cùng nét móc giống nhau cho dù cố gắng bắt chước cũng rất khó giống được như thế.

Người đàn ông mắt xanh cười nói với Alex: “Là tôi dạy James viết chữ.”

Cảnh thám máu lai cảm thấy ngực khó chịu, anh siết chặt tờ giấy kia, hỏi: “Nói vậy anh ngay từ đầu đã biết cậu ta là sát nhân, anh vẫn luôn biết!”

“Không, Alex.” Tiến sĩ Norman bị thương lắc đầu, “Không phải như vậy..... Từ sau lần hỏa hoạn đó, James mất tích, mọi người đều cho rằng nó đã chết, nhưng tôi không tin, tôi cho rằng nó vẫn còn sống. Cậu biết chỗ kỳ diệu của huyết thống đó, cậu có thể cảm giác được sự tồn tại của người thân, cũng không có bất luận khoa học nào có thể giải thích được. Tôi vốn chỉ tưởng rằng nó đang sống ở một nơi nào đó tôi tìm không được, nhưng khi cậu cảm bức ảnh xuất hiện trước mặt tôi, tôi nhìn nét chữ này liền nghĩ tới nó đầu tiên. Alex, hai người không có liên quan gì không có nét chữ giống nhau đến vậy, huống chi còn có liên quan đến lời thoại của Salome.”

“Hóa ra anh tích cực tiếp xúc với cảnh sát là nguyên nhân này.”

“Đúng vậy. Khi ấy vừa vặn xảy ra vụ án được sĩ bị giết, vì thế tôi liền cùng cậu đến hiện trường, tận mắt nhìn thấy nét chữ thứ hai nó lưu lại. Lúc đó trong lòng tôi càng chắc chắn hơn, dường như lại có hy vọng, tôi nghĩ: Người này có lẽ chính là James, tôi có thể tìm được nó rồi.”

“Morris, nó đã giết người.....”

“Đúng vậy, tôi hiểu. Tôi cũng từng hoảng sợ một phen, nhưng mà, cảnh quan, cậu phải hiểu, khi biết con trai mình còn sống, hơn nữa ở cùng một thành phố với mình, nỗi vui sướng khi mất nay có lại cùng khiến trách nhiệm tội so sánh, chắc chắn là cái trước mãnh liệt hơn.”

Alex không phản bác, anh biết đây quả thật là cảm tình bình thường của con người, nhưng tim anh lại trầm xuống: “Về sau anh tiếp cận tôi là để thu được nhiều thông tin hơn, đúng không?”

Trên mặt Maurice Norman lộ ra vẻ bất an, nhưng y không hề lảng tránh vấn đề này. “Tôi không muốn phủ nhận mới đầu quả thực là thế. Tôi muốn so với cảnh sát nhanh hơn một bước xác định hung thủ là James,

sau đó tìm được nó, như vậy có thể ngăn cản nó giết người, cũng có thể bảo vệ nó, mà cách duy nhất chính là tiếp cận cậu. Nhưng mà, Alex –” Người đàn ông tóc nâu nhạt đột nhiên cầm thật chặt tay cảnh thám mấu lai, “Tôi rất hối hận đã làm như vậy, bởi vì tôi cư nhiên trong quá trình này phát hiện cậu thật sự rất có sức quyến rũ. Tôi đã nói mình thích cậu, đây không phải lời nói dối.”

Alex tự giấu cong khóe miệng, trong ánh mắt lam sẫm của anh có chút thương cảm và oán hận: “Không..... Morris, anh không nói thế, nếu đổi lại là tôi, có khả năng cũng sẽ lựa chọn như thế.”

“Nhưng đây đều là nói thật!” Người đàn ông mắt xanh nâng cao giọng hỏi ngược lại, “Nếu không tại sao tôi lại phải kể hết tất cả cho cậu biết chứ?”

Hai người im lặng hồi lâu, Alex nhìn người bên cạnh, hỏi: “Được rồi, Morris..... Bắt đầu từ khi nào anh.....thích tôi?”

Tiến sĩ mỉm cười suy nghĩ một chút: “Có lẽ là lúc cậu kể cho tôi nghe về Daniel. Khi ấy trong lòng tôi nói: Người đàn ông này so với mình tưởng còn thiện lương hơn, cậu ấy và mình giống nhau đều là một người cha. Cậu gặp những chuyện bất công khiến cậu trở nên yếu ớt lại miễn cảm, nhưng cậu vẫn cứ nỗ lực thích ứng với cuộc sống, đem những áy náy và yêu thương này che giấu đi, cẩn thận bảo vệ đứa con của cậu. Alex, việc cậu không mong nhất là Daniel biết tính hướng của cậu? Tôi hiểu cảm giác này, cũng giống như tôi vẫn luôn lo lắng James sẽ biết quan hệ của tôi và mẹ – Mặc dù nó vẫn biết..... Nhưng cậu thì khác, cảnh quan, trên thực tế trừ vợ trước của cậu ra, cậu không có lỗi với bất cứ ai cả.”

Người đàn ông tóc đen không đáp lại, nhưng không giấu khỏi tay tiến sĩ. “Ừ, tiếp tục nói đi, Morris.” Anh yêu cầu, “Kể tiếp anh đã tìm được cậu ta sao?”

“Không, Alex, nhưng nó tìm được tôi.”

“Tôi không hiểu ý của anh.....”

“Còn nhớ chúng ta đến tham gia buổi giảng đạo của cha xứ Oliver không? Lúc ấy tôi tưởng rằng nó sẽ ở trong đó, nhưng tôi sai rồi. Nó không hề đến giáo đường đúng giờ, nó đến muộn, mà lúc ấy tôi đang cùng cha xứ biện luận. Nó nhìn thấy tôi, cũng nhìn thấy cậu.”

Alex chợt nhớ tới lời Emily Davidson nói:

“..... Nhân tố mấu chốt thay đổi suy nghĩ của hung thủ kia không cách nào xác định được, có lẽ là người nào đó, có lẽ là chuyện gì đó, có lẽ gã nhìn thấy những từ ngữ của ký giả lúc đọc báo, thậm chí có khả năng là gã nằm mơ thấy..... Tính ngẫu nhiên này rất lớn.”

“Alex, anh ngừng lại xem, khi gã đưa tới thánh giá mất đầu, người nhận được chính là anh; Sau đó đưa tới CD..... Gã chỉ định người nhận bưu kiện là anh. Điều này làm tôi hoài nghi gã thậm chí có khả năng đặt mục tiêu cụ thể trên người anh.”

Người đàn ông tóc đen nhất thời tỉnh ngộ, anh chợt ý thức được mình có lẽ đã tránh được nguy hiểm thế nào: “Đêm hôm đó thanh niên đưa pizza cho tôi chính là James, đúng không?”

Maurice Norman hơi khó xử gật đầu: “Tôi sau khi phát hiện thánh giá Chúa Giê-su mất đầu kia mới hiểu được nó đã nhìn thấy chúng ta, nhưng tôi thật không ngờ nó sẽ đi tìm cậu, tôi vốn tưởng rằng nó sẽ phải liên lạc với tôi.”

Alex nghĩ đến phản ứng hồ hững của Maurice Norman ngay tại khoảnh khắc ba người gặp nhau tối hôm trước, nhin không được có chút gay gắt trào phúng nói: “Không ngờ diễn xuất của anh tốt như vậy, tiến sĩ, cho dù nhìn thấy người mình tìm đã lâu đột nhiên xuất hiện trước mặt, anh vẫn như cũ có thể gắng giữ tỉnh táo, giả vờ chưa từng phát sinh chuyện gì cả.”

“Tha thứ cho tôi, cảnh quan.” Người đàn ông mắt xanh cười khổ nói, “Tôi chỉ muốn bảo vệ nó, tôi không thể để cậu nhìn ra nó có vấn đề, nhưng tôi cũng muốn bảo vệ cậu nữa, tôi không muốn cậu bị thương tổn, cho nên khi ấy tôi đành phải giả vờ điềm nhiên như không mà tách hai người ra.”

“Sau đó anh đi tìm cậu ta sao?”

“Đương nhiên, tôi chạy đến mấy quán thức ăn nhanh lớn lớn nhỏ nhỏ khắp New York, nhưng cậu có thể tưởng tượng, muốn dựa vào một bộ đồng phục tìm được nó có dễ gì đâu. Tôi ở trên mạng tra tìm thật lâu, nhưng ngay khi tôi đã tìm được quán thức ăn nhanh ‘Mario - Pedro’, cậu gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi đến giúp cậu phân biệt CD nó đưa tới. Lúc các cậu phát hiện địa chỉ của Peter Palmer, tôi ngược lại thở phào nhẹ nhõm.”

“Bởi vì anh biết James không có ở đó, đúng không?”

“Đúng vậy, nó làm thuê ở quán thức ăn nhanh, căn bản không có khả năng trả tiền thuê loại nhà trọ ở khu vực này. Cậu không phải từng tra được số di động của nó sao? Tôi từng lên gọi thử cho nó, nhưng từ khi các cậu bắt đầu truy tìm dây số kia, nó không mở máy nữa. Tôi đành phải đến quán thức ăn nhanh ‘Mario - Pedro’ tìm nó, nhưng tôi còn chưa ra khỏi cửa nó đột nhiên gọi điện thoại cho tôi, nói muốn giết một người, hơn nữa sẽ ra tay trước mặt Chúa; Nó còn nói muốn giết cậu..... Alex, tôi thật sự bị dọa sợ!”

“Cậu ta nói thế nào?”

“Nó nói nó hận tôi..... Cũng hận cậu. Nó đã thiết kế xong bẫy rập, muốn cho cậu..... Nổ tung thành mảnh nhỏ!”

Alex nhất thời nghĩ đến trải nghiệm lần nổ mạnh đó của mình cùng mười mấy cuộc gọi nhờ trên điện thoại di động: “Cho nên anh liều mạng gọi điện thoại cho tôi, phải không, Morris?”

Người đàn ông mắt xanh gật đầu: “Tôi căn bản luống cuống, trong đầu một mảnh hỗn loạn, thậm chí muốn xác nhận cậu có an toàn hay không. Nhưng tôi tỉnh táo nghĩ lại lời của nó, phát hiện nó từng nói muốn trước mặt Chúa giết một người nữa, tôi nghĩ có lẽ cạm bẫy nó thiết lập tại giáo đường St. John, vì vậy liền chạy sang đó, không ngờ.....”

“Không ngờ cứ nhiên vừa vịn cứu cha xứ, đúng không?”

Maurice Norman chán nản cúi đầu, thấp giọng nói: “Tôi đánh nó, Alex. Khi tôi chứng kiến thương thế của nó gây ra cho cha xứ, nỗi phẫn nộ và khiếp sợ của tôi so ra còn kém xa nỗi sợ mất đi cậu! Bởi vì nếu nó muốn giết cha xứ, vậy bẫy rập thiết kế cho cậu nhất định ở nơi khác, tôi không biết cậu đến tột cùng xảy ra chuyện gì, thật sự sợ hãi cực kỳ! Lúc đao dao của nó, cổ tôi bị thương, sau đó nó chạy. Tôi đuổi theo ra ngoài, muốn bắt nó nói cho tôi biết cậu ở đâu, có xảy ra chuyện gì không. Dưới tình thế cấp bách tôi căn bản không lo lắng xem thương thế của cha xứ. Nhưng James đã chạy thoát, chờ tôi trở lại giáo đường nghe thấy có người đang báo cảnh sát, vì vậy liền lén lút rời đi.”

Alex có chút tiếc nuối nghĩ, nếu y tới cạnh cửa phòng nghỉ, hoặc dừng lại lâu hơn chút nữa, sẽ nhìn thấy mình miệng phun máu tươi ngã xuống, vậy y nhất định sẽ ở lại, công tác truy xét sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian. “Sau đó thế nào?” Alex hỏi, “Kế đó anh đến bệnh viện?”

“Đúng vậy, tôi gọi cho bà Bolton nói tôi thay cô ấy bầu bạn với Daniel, cho nên cô ấy rất yên tâm rời đi. Lúc tôi tới bệnh viện chàng thủy thủ nhỏ của cậu đã ngủ gà ngủ gật được một lát, nó căn bản không biết tôi đến lúc nào.....Sau đó tôi ở bệnh viện thấy tin thời sự, tôi đoán cậu không bị thương trong vụ nổ, mãi đến khi cậu gọi lại cho tôi tôi mới yên lòng.”

Thì ra là thế.....

Alex hít một hơi thật sâu: Hiện giờ rất nhiều thứ trước sau đều từ từ liên kết lại, cả vụ án đã trôi lên mặt nước, nhưng cảnh thám tóc đen lại cảm thấy trong lòng càng nặng nề. Anh phải đi bắt hung thủ, nhưng việc này sẽ có ý vị thế nào với Maurice Norman đây? Mà quan hệ của hai người họ, chắc chắn cũng sẽ vì chuyện này mà trở nên vô pháp văn hồi.

Anh thống khổ nhắm mắt lại, nghĩ đến người làm cha như Morris, nghĩ đến con mình, lại nghĩ tới Dennis Shaun, hẳn cũng có một đứa con, một đứa con gái..... Còn có Edward Bant, anh ta vốn sắp kết hôn, anh ta cùng vợ có thể có rất nhiều con cái.....

Alex một lần nữa mở mắt, Maurice Norman đang nhìn chăm chú vào anh, trong đôi mắt xanh biếc không lộ ra ý tứ căng thẳng và khẩn cầu - Y tựa hồ hiểu được việc này đối với Alex mà nói không hiệu quả, y đang đợi người đàn ông này sử dụng chức trách của cảnh sát.

Alex buông tay Maurice Norman ra, đứng dậy. Anh từ phía trên nhìn người đàn ông tóc nâu nhạt, nói: “Cậu ta từ sau khi chạy thoát khỏi giáo đường hẳn là vẫn thấy được tin tức, tôi không sao, cậu ta sẽ không từ bỏ ý định. Tôi phải bắt được cậu ấy trước khi cậu ta hại thêm người khác. Anh phải nói cho tôi biết tin tức về cậu ta, tiến sĩ.”

“Nếu tôi nói tôi cũng không biết hành tung của nó, cậu tin không?”

“Tôi tin, nhưng tôi cũng tin cậu ta sẽ tiếp tục liên lạc với anh, nói cho tôi biết số máy cậu ta dùng, chúng tôi sẽ truy xét.”

“Tôi xóa rồi.” Người đàn ông mắt xanh lắc đầu, “Hơn nữa tôi có thể nghe ra được, đó là một trạm điện thoại công cộng, các cậu tìm cũng vô dụng.”

Alex nheo mắt lại: “Việc này không quan trọng, cảnh sát sẽ có biện pháp. Nhưng tôi muốn biết, anh có phải muốn tiếp tục bao che cho cậu ta không.....Morris, bốn người đã bị giết, sẽ còn tiếp tục nữa.”

“Tôi không biết, Alex. Tôi căn bản không biết nên làm gì bây giờ?” Người đàn ông quay đầu về nhìn ra ngoài cửa sổ, hai tay của y nắm thật chặt thành nắm, “Nói cho tôi biết, nếu là cậu, cậu làm thế nào đưa ra được lựa chọn chính xác?”

Không khí bên trong từ từ đông cứng lại, không ai nói gì nữa, tiếng hít thở của hai người đàn ông trở thành thanh âm duy nhất ở nơi này. Cũng không biết qua bao lâu, điện thoại di động của Alex đột nhiên vang lên, tiếng chuông chói tai khiến họ cũng không hẹn mà cùng nhíu mày.

Cảnh thám tóc đen xoay người bấm nút nghe, che giấu vẻ khó xử của mình.

“Alex..... Chúa ơi!” Trong điện thoại truyền đến tiếng phụ nữ khóc nức nở.

“Fanny!” Anh con lai ngoài ý muốn hỏi, “Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Mau tới bệnh viện đi, Alex, van anh.....Daniel nó.....Nó bị người ta mang đi rồi!”

Mặt của cảnh thám tóc đen nhất thời trở nên trắng bệch, anh siết chặt điện thoại trong tay, chỉ cảm thấy tứ chi lạnh lẽo, đáy lòng nhất thời toát ra một suy đoán đáng sợ. Tiếng khóc của Fanny không ngừng truyền tới từ đầu bên kia, khiến anh càng thêm bất an, anh miễn cưỡng an ủi vợ trước vài câu, sau đó cam đoan mình sẽ tới ngay lập tức.

Maurice Norman đứng phía sau anh, kinh ngạc nhìn sắc mặt đáng sợ của anh, hỏi: “Làm sao vậy?”

Alex như tượng gỗ đóng điện thoại, sau đó quay đầu: “.....James của anh, đã mang Daniel đi rồi.”

Chiếc Ford cũ dùng tốc độ không giống bình thường băng qua khu vực nội thành, sau đó đậu ở cửa bệnh viện, hai người đàn ông thần sắc bối rối từ phía trên nhảy xuống, chạy băng băng về hướng khu nằm viện, sau đó dừng lại trước cửa một phòng bệnh nhi. Một vài y tá và bệnh nhân đều dùng ánh mắt kinh ngạc và bất mãn nhìn họ chằm chằm, nhưng họ hoàn toàn không để ý đến, trực tiếp mở cửa đi vào.

Fanny Bolton đang ở trong phòng nôn nóng bất an qua qua lại lại, cô rối trí xoắn xuýt ngón tay, dường như đang kiệt lực nhịn xuống nước mắt. Bên cạnh một y tá và một bác sĩ đang đứng, còn có bảo vệ. Họ đều cau mày, nhưng không có cách nào trấn an cô. Vừa nhìn thấy Alex và Maurice Norman, Fanny lập tức nhào sang bắt lấy quần áo họ.

Người mẹ này không đầu không đuôi kêu: “Chúa ơi, Alex..... Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

“Tĩnh táo chút, Fanny!” Người đàn ông tóc đen để cô ngồi xuống, “Em gọi cảnh sát chưa?”

“Chưa! Em lo là bắt cóc.....Hơn nữa, anh không phải là cảnh sát sao?”

Alex không để ý tới sự chỉ trích nhàn nhạt trong giọng nói này, lại hỏi: “Em làm thế nào phát hiện Daniel mất tích?”

Cô gái tóc vàng cố gắng bình tĩnh, nhớ lại nói: “Em định xế chiều hôm nay đón nó xuất viện, vì vậy muốn đi giải quyết thủ tục xuất viện, sau đó bác sĩ Lincoln –” Người đàn ông để râu kia gạt đầu với họ, “– Ông ấy nói cho em biết một vài kiến thức điều dưỡng sau bệnh, bọn em một bên tán gẫu một bên trở về phòng bệnh. Em thay quần áo cho Daniel xong, bảo nó đợi trong phòng bệnh dọn dẹp đồ chơi của mình, nhưng

mà..... Nhưng mà bọn em vào lại phát hiện nó không có đó nữa. Em tưởng rằng nó chạy ra ngoài chơi, nhưng tìm khắp nơi cũng không tìm được nó, sau đó y tá nói cho em biết, nó từng nói chuyện với một người đàn ông ở cầu thang.....Ồi, trời ơi, sao lại xảy ra chuyện này chứ?”

“Người đàn ông kia bộ đáng thế nào?”

“Khoảng chừng 5 feet 10 inches.” Y tá da đen hồi đáp, “Mặt mũi anh ta rất bình thường, đội nón kết, mặc khoác màu tím thanh niên bây giờ thích dùng. Anh ta trò chuyện với đứa trẻ rất vui vẻ, tôi tưởng rằng họ quen nhau.”

“Ước chừng là vào lúc nào?”

“Một giờ trước.”

Fanny Bolton xoa xoa mắt, từ trên giường cầm lấy thứ gì đó đưa cho Alex: “Anh xem này!”

Đó là một con gấu Teddy mập mạp, đầu gục xuống, cổ bị giựt ra một lỗ hồng, lộ bông đệm trắng.

Alex nhất thời cảm thấy đáy lòng xẹt qua một trận rung mình, anh ngẩng phắt đầu nhìn Maurice Norman, trong ánh mắt người nọ tràn ngập khiếp sợ và lo lắng!

“Thám trưởng Li.” Bảo vệ vóc người khôi ngô đi tới nói với Alex, “Chúng tôi đề nghị bà Bolton báo cảnh sát, nhưng bà ấy kiên trì muốn thông báo ngài trước - Cha của đứa bé. Chúng tôi điều tra máy quay theo dõi của bệnh viện, người đàn ông kia đã mang theo đứa bé rời đi một giờ trước, đây là dự dõ hay bắt cóc chúng tôi không cách nào xác định được, tôi nghĩ nên lập tức báo cảnh sát.”

Alex gật gật đầu: “Đúng vậy..... Đúng vậy..... ” Anh lấy điện thoại di động ra, miễn cưỡng trấn định lại tâm tình, sau đó gọi điện cho lão Bob. Ông da đen mập mạp bên kia đầu dây nổi trận lôi đình, thề phải bắt được “tên khốn đó” trừng trị một trận, hơn nữa an ủi Alex cảnh sát New York đều toàn lực ứng phó. Cảnh thám tóc đen suy yếu nói tiếng “Cám ơn”, xin bác sĩ và y tá chăm sóc cho Fanny Bolton, rồi nói với bảo vệ, “Tôi muốn xem máy quay.”

“Đương nhiên rồi, thám trưởng.”

Đứng bên cạnh, Maurice Norman đột nhiên vội vàng nói: “Alex, cho tôi đi với.”

Cảnh thám tóc đen nhìn y, chứng kiến người đàn ông này đầu tóc bù xù cùng quần áo dùm dỏ - trong ấn tượng của Alex, y trước sau đều quần áo chỉnh tề tựa hồ chưa bao giờ chột vạt như vậy, trong đôi mắt đỏ bừng còn toát ra một loại tình tự áy náy và lo lắng đan xen. Alex nhớ tới cảnh tượng y ở dưới đèn cùng mình trông nom Daniel ngủ, trong lòng không khỏi mềm nhũn một ít. Anh đang muốn gật đầu, lại một trận chuông điện thoại vang lên, mọi người đều thoáng sửng sốt, rất nhanh phát hiện thanh âm này là từ trong túi của Maurice Norman truyền tới.

Người đàn ông mắt xanh vội vàng đặt điện thoại bên tai, nhưng lập tức lộ ra nét mặt cổ quái. Y chậm rãi đưa điện thoại cho Alex:

“Tìm cậu.....”

20. Chương 20

Cao ốc ‘Times’ [1] nằm ở quảng trường thời đại, mặt chính của nó che kín đủ loại áp phích khổng lồ cùng đèn neon đủ loại kiểu dáng, diện mạo chân chính đã bị che chắn chặt chẽ, đêm giao thừa luôn phối hợp quả cầu kim loại khi thời gian đếm ngược chậm rãi giảm xuống, tại một khắc kia nó liền biến thành vô số tiêu điểm của màn ảnh. Song bình thường nó cũng chỉ là một thành viên trong vô số tòa nhà viết chữ của New York, bận rộn mà sóng dữ không lo vượt qua mỗi một ngày.

[1] Tòa nhà New York Times là một nhà chọc trời ở phía tây của Midtown Manhattan, Thành phố New York, Mỹ. Tòa nhà này hoàn thành năm 2007. Đơn vị thuê chính là Công ty New York Times, chủ xuất bản The New York Times, The Boston Globe, International Herald Tribune và các báo khác. Công ty xây dựng là liên danh Times Company, Forest City Ratner. Tòa nhà này có chiều cao 319 m với 52 tầng. Đến đầu năm 2008, đây là tòa nhà cao thứ 26 thế giới.

Khi Alex đẩy cửa thông đạo sửa chữa bước lên mái nhà, một luồng gió mang theo bụi bặm dội thẳng vào mặt. Anh nghe được thanh âm âm ỉ, đó là thanh âm của xe cộ, người đi đường, TV tường quảng cáo cùng âm nhạc thịnh hành hòa vào nhau, anh chứng kiến cao ốc san sát xung quanh cùng khu nhà hát Broadway xa xa, còn có những ngọn đèn neon gần đó không ngừng chớp tắt, nhưng duy chỉ không phát hiện ra người mình muốn tìm.

Anh xoay người hỏi Maurice Norman ở phía sau: “Cậu ta đâu?”

Người đàn ông mắt xanh lắc đầu: “Nó muốn gặp chúng ta, còn nói là ở chỗ này, vậy hẳn sẽ không sai đâu.”

Alex cắn răng, nghĩ tới cú điện thoại nửa giờ trước –

Khi Maurice Norman thần sắc cổ quái đưa điện thoại di động cho anh, cảnh thám tóc đen liền đoán được kết quả tệ nhất: James sẽ đưa ra yêu cầu nguy hiểm với anh, mà sự thật chứng minh anh đã đoán đúng.

Đây không phải lần đầu tiên Alex nghe được giọng gã, nhưng cảm giác xa lạ mà lạnh buốt, tựa như một đầu lưỡi ẩm lạnh liếm qua trái tim anh.

“Xin chào, cảnh quan.” Người trong điện thoại dùng giọng điệu như đang trò chuyện nói với anh, “Con của ngài, Daniel đáng yêu, nó đang ở chỗ tôi.”

“Cậu muốn làm gì, James?”

“Ừm, Morris đã nói tên của tôi cho anh biết?” Gã cười rộ lên, “Kẻ đạo đức giả kia đối xử với anh quả thật rất tốt. Song tôi nghĩ hẳn dù sao cũng chưa đến nỗi kể toàn bộ quá khứ dơ bẩn của hắn cho anh biết đó chứ?”

“Thật đáng tiếc, James, tôi đã biết rồi.”

Trong điện thoại đột nhiên lặng đi chốc lát, tiếp đó thanh âm kia trở nên bén nhọn hẳn lên: “Được rồi, cảnh quan, vậy anh cứ ở cùng hắn đi! Tôi gặp chàng thủy thủ nhỏ của anh, nếu không tôi sẽ tặng đầu nó cho anh.”

“Chờ một chút!” Alex kêu lên, “Để tôi nghe giọng nó đã.”

Trong điện thoại di động truyền đến một tràn tạp âm, sau đó Daniel nức nở kêu một tiếng “Ba à”. Tim Alex như bị bóp nghẹn, anh thả nhẹ giọng: “Hắc, chàng thủy thủ nhỏ, là ba đây. Con làm sao vậy?”

“Chú ấy không cho con về nhà, ba à..... Chú James mới đầu nói sẽ đưa con ra ngoài một lát, bọn con đã đi mua truyện tranh về.....”

“Hắn có làm tổn thương con không?”

“Không có..... Nhưng con không thích chú ấy –”

“Được rồi!” Có người cướp điện thoại trong tay Daniel, Alex nghe thấy bé trai la hét kháng nghị, anh vừa sợ vừa giận, song người kia cười nói với anh, “Cảnh quan, hiện giờ ngài biết nhóc thủy thủ của ngài vẫn còn sống sờ sờ đó, đúng không? Nhưng nếu ngài – À, còn Morris nữa – Nếu các người trong 40 phút nữa không chạy tới cao ốc ‘Times’, tôi cũng không dám chắc đâu. Ừm, nhớ kỹ, đừng mang theo những người khác đến.....”

Alex không hoàn toàn làm theo yêu cầu của gã, bởi vì từ góc độ nghề nghiệp cảnh sát mà nói anh biết lúc này tin vào cảnh sát mới là lựa chọn tốt nhất, vì vậy anh gọi điện cho Emily Davidson, kể rõ tường tận mọi chuyện, đem nhiệm vụ bố trí kế tiếp giao cho cô và lão Bob; Nhưng anh đồng thời cũng từ góc độ của một người cha quyết định, phải cùng Morris chạy tới cao ốc ‘Times’ trước.

Hiện giờ họ đang đứng trên nóc nhà, nhìn thấy chỉ có ống sưởi và thùng nước sắt thép, nhưng không phát hiện bóng dáng của hung thủ. Trên mặt Alex rõ ràng lộ ra khủng hoảng, Maurice Norman kéo tay anh lại. “Tìm trước xem, Alex.” Người đàn ông mắt xanh trấn an nói, “Nó nhất định đang trốn ở nơi nào đó trên này.”

Cảnh thám tóc đen căng cứng người, lạnh lùng nói: “Hy vọng hắn đừng làm chuyện điên rồ, Morris, tôi sẽ không cho hắn cơ hội tổn thương Daniel.”

Maurice Norman không nói gì, chỉ cùng anh chậm rãi tìm kiếm bóng dáng James dọc theo đường ống trên mái nhà, qua vài phút, họ ở bên cạnh bảng quảng cáo hợp kim nhôm phát hiện một người – Gã đang dựa vào lan can thấp bên ngoài tường ngồi dưới đất, còn Daniel bị gã túm áo lôi kéo bên người.

“Này, cảnh quan!” Gã lười biếng hướng người đàn ông tóc đen giơ tay ra, “Rất vui được gặp anh, anh đến sớm 10 phút.”

Đây là lần thứ hai Alex nhìn thấy James, lần đầu gã còn gọi là Bernard Spike, đối với cảnh thám mầu lai mà nói chỉ là một nhân viên cửa hàng thức ăn nhanh bình thường, mà hiện tại gã lại trở thành một quả bom hẹn giờ nguy hiểm.

Alex dùng ánh mắt cực kỳ cảnh giác đánh giá gã: Người đàn ông này mặc áo khoác bình thường, đội mũ lưỡi trai, dưới ánh mặt trời nhìn không rõ khuôn mặt gã, trên tay gã không có vũ khí gì, nhưng mang găng tay.

“Ba ời!” Daniel kinh hỉ quơ đôi tay nhỏ bé với Alex, lại chán ghét uốn éo người, chỉ muốn thoát khỏi kẻ phía sau.

Alex lộ ra nụ cười cổ vũ với con trai, sau đó nói với kẻ bắt cóc: “Tao thật bội phục mày cứ nhiên có thể trốn tới nơi này, James.”

“Ừ, chẳng qua lúc đưa pizza từng lén trộm thẻ thông hành của một bảo vệ nơi này.” Gã đàn ông kia cười từ trong áo khoác móc ra một tấm thẻ nhựa, chẳng hề để ý mà ném xuống lầu.”

“Mày tới cùng muốn thế nào?” Alex đi về hướng gã.

“Đứng lại, cảnh quan.” Gã đàn ông kia lớn tiếng nói với anh, “Đừng tới gần tao, nếu không tao sẽ vứt nhóc tạp chủng này xuống đó.”

Alex cố gắng ngăn chặn tức giận bốc lên trong lồng ngực đứng nguyên tại chỗ: “Đừng kích động, James, mày có thể nói ra yêu cầu của mày.”

“Vậy móc súng của mày vứt trên mặt đất đi, cảnh quan, trên người mày có thứ khiến tao lo lắng. Vứt xa chút.”

Alex không do dự làm theo.

James hài lòng gật đầu: “Tốt lắm, cảnh quan. Đừng lo lắng, tao chỉ muốn gọi bọn mày đến tâm sự, nhìn xem mày làm thế nào đem con trai tìm được đường sống từ trong chỗ chết. Tao nghĩ bọn mày rất sẵn lòng phối hợp với tao tiến hành động tác của bước tiếp theo, có phải không?”

Maurice Norman cau mày tiến lên một bước, đứng cạnh Alex, mang theo chút ý tứ bảo vệ.

Ánh mắt gã đàn ông từ từ chuyển qua người tiến sĩ, sau đó cười rộ lên: “Morris, nhìn bộ dáng kia của mày xem, tựa như con chó.”

Sắc mặt người đàn ông mắt xanh tối sầm lại, nhưng lắc đầu: “Em sai rồi, James, nếu có người muốn tổn thương em, anh cũng sẽ ở bên cạnh em.”

Thân thể người thanh niên giật nảy lên, lập tức hét lớn: “Mày nói dối! Mày cho tới giờ cũng không làm được! Nếu mày có thể bảo vệ tao, tao sẽ không biến thành cái dạng này!”

Gã đột nhiên tháo nón trùm xuống, kể cả bộ tóc giả ném xuống đất, trên đỉnh đầu trọc lóc của gã, một mảng vết thương màu thịt đỏ lộ ra không chút che đậy!

Cảnh quan tóc đen cùng Morris ngạc nhiên sững sờ tại chỗ, phẳng phất như bị dọa ngây người, cổ họng người đàn ông mắt xanh đau nhức, y không thốt lên được lời nào, chỉ cảm thấy trong hốc mắt nhanh chóng ẩm ướt, mà Alex cũng không nhìn được chuyển mắt sang nơi khác.

“Đây..... Là do vụ hỏa hoạn tàu hơi nước để lại sao?” Maurice Norman khổ sở nói, “Sau tai nạn lần đó anh cũng đã đi tìm em, nhưng không có tin tức của em.”

James cười lạnh một tiếng: “Thật đáng tiếc, tao không chết, mặc dù bị bỏng nghiêm trọng, tao vẫn sống sót, có người đã cứu tao, đưa tao đến New York.

“Có phải là Peter Palmer không?” Alex đoán.

“Peter?” Gã thanh niên gật đầu, “Là anh ta, Peter tốt bụng. Anh ta khi ấy đang chụp ảnh ở sông Mississippi, sau khi tao rơi xuống nước anh ta đã cứu tao lên.”

“Tao không rõ mày làm thế nào trở thành Bernard Spike?” Cảnh quan truy hỏi, “Palmer hẳn phải đưa mày đến bệnh viện.”

“Mày đương nhiên không rõ!” James hung tợn nhìn anh, “Mày không biết tao khát vọng sớm rời khỏi mụ phù thủy kia cỡ nào đâu! Tai nạn lần đó là một cơ hội tuyệt vời cho tao, từ khi vừa lên thuyền tao đã chờ đợi cơ hội ngay, trong hỏa hoạn tao trộm một chứng minh thư của người chết – Gã đó có chút giống tao – Chính là Bernard Spike, hơn nữa về sau mặt tao bị bỏng, Peter cần bản không hoài nghi. Anh ta mặt mũi rất thô kệch, nhưng thật ra rất dễ mềm lòng. Tao nói cho anh ta biết tao không có người thân, cũng không mong để người ta nhìn thấy bộ dáng bị thương của tao, anh ta liền tin.”

“Anh ta đưa mày đến New York?”

“Đúng vậy.”

“Vậy tại sao mày lại giết anh ta?” Alex khó hiểu nói, “Mày biết Peter Palmer yêu mày.”

“Yêu tao? Sao có thể chứ?” Gã thanh niên lắc đầu, “Anh ta sẽ không yêu tao đâu, không ai yêu tao cả. Peter chỉ thương xót tao.....Anh ta cũng thương xót con gấu chồn bị bọn săn trộm bắn bị thương, thương xót con chuột cái mất tổ.”

Morris bị ai nhìn gã: “Không, James, con sai rồi, đồng tính không có cách nào khiến cho người từng có cuộc sống phóng đảng như anh ta ở cùng con như vậy..... Cùng sống với người tính nết không kiên toàn như vậy năm năm. Anh ta cũng có thể sau khi thương thế con chuyển biến tốt đẹp rồi tìm được công việc để con tự lực cánh sinh mà, không phải sao?”

“Vậy tại sao anh ta còn muốn cười với người khác? Tại sao còn muốn bỏ tao lại New York chạy khắp thế giới? Tại sao đối với người xa lạ còn muốn quan tâm nhiều hơn? Tao đối với anh ta mà nói có lẽ chẳng khác gì nuôi chuột lang nhỉ?”

Alex chợt nhớ tới lời Emily Davidson từng nói với anh, người này tình trạng tâm lý đã quyết định gã không cách nào tiếp nhận bất luận hình thức yêu nào. Anh nhìn vết thương chồng chất của James, cảm thấy gã có chút thương cảm.

Gã thanh niên ngồi dưới đất lại thở dài, tựa hồ có chút tiếc hận: “Vốn dĩ tao không muốn tổn thương anh ta, Peter chỉ ít cũng đã cứu tao. Nhưng ngày đó, khi tao vứt xác Dennis, bị anh ta thấy được.....”

“Dennis Shaun?” Alex hỏi, “Mày đã giết anh ta?”

“Đúng vậy! Là hắn! Hắn đã phản bội tao!” Trên khuôn mặt bình thường của gã thanh niên để lộ ra vài phần oán độc, “Lúc hắn kết bạn với tao nói hắn yêu tao, nhưng..... Hắn về sau lại tham gia cái thứ hiệp hội ‘Những người kiên trinh’ chết tiệt kia, hắn nói với tao hắn không thể vứt bỏ gia đình và con cái! Vậy tao thì sao?”

“Cho nên mày chặt đầu anh ta.”

“Còn Peter nữa. Anh ấy từng nói ở Châu Phi có vài bộ lạc bản xứ thường ăn người yêu của mình, để cùng mình hòa hợp thành một thể, vì vậy tao liền làm theo.” James khanh khách cười rộ lên, “Tao vung dao rất nhanh đó, có muốn xem thử không?” Gã từ trong lồng ngực rút ra một con dao dài chừng 17 inches, thoáng cái gác lên cổ Daniel.

Alex và Maurice Norman kinh hô một tiếng, không hẹn mà cùng bước lên một bước, rồi lại không dám di chuyển nữa. Daniel cũng sợ đến gào khóc sụt sùi. James cười ha hả: “Đừng sợ, các ngài ạ, tôi chỉ đùa chút thôi.”

Trái tim Alex kinh hoàng, thần kinh căng cứng, anh chỉ cảm thấy mình thật sự sắp chịu không nổi nữa! Maurice Norman kéo anh, lui về phía sau một tí, nói sang chuyện khác: “Được rồi, anh hiểu rồi, James. Em là từ chỗ anh ta lấy được thánh giá, tiến vào hiệp hội những người kiên trinh, đúng không?”

Gã thanh niên hừ một tiếng: “Tao chẳng qua muốn xem rốt cuộc là hạng người gì có thể khiến Dennis rời khỏi tao, không ngờ nơi đó có rất nhiều đàn ông ngon, khiến tao cực kỳ hứng thú.”

Alex chán ghét kiểu nói chuyện của gã, nhưng không muốn kích thích gã nữa, chỉ nhàn nhạt hỏi: “Mày từ trong đó chọn lựa được Edward Bant và Chris Lou Carey?”

“Họ đều rất dễ hẹn ra ngoài, một người chỉ cần gọi điện, người kia tao hẹn trước với hắn nói là kiểm tra ống nước. Họ đều đáng kiếp, tao đã nói với họ, nếu yêu tao có thể tránh được cái chết, nhưng họ đều nói tao điên rồi.”

Mày đúng là điên rồi! Alex dưới đáy lòng kêu to, đem con dao chết tiệt kia ra xa một chút đi!

James dường như phiền chán tiếng khóc của con nít, gã buông dao xuống, lay Daniel: “Được rồi, oắt con, làm trò trước mặt một cảnh sát oa oa khóc lớn, thật mất mặt mà.”

Alex đau lòng nhìn con trai, nhóc thủy thủ quật cường lau nước mắt, khuôn mặt đỏ bừng ngừng khóc. Anh kiềm chế cơn giận nói với hung thủ: “Tao muốn biết mày khi gây án tại sao không để lại dấu tay và dấu chân? Bọn tao ở hiện trường không tìm thấy sợi vải nào trên người mày.”

Gã thanh niên đắc ý cười cười, gã cởi găng tay, lộ ra bàn tay và cánh tay, phía trên đó cũng có vết thương, trên cổ tay còn quấn băng gạc: “Không để lại dấu tay là vì vết thương cũ trên tay tao phải quấn băng vải, về phần dấu chân, cảnh quan, mày biết có một loại dép bà nội trợ dùng không? Đế giày của nó là một lớp vải mềm chịu ma sát, có thể thuận tiện cho họ lúc đi lại quét dọn sàn nhà, chẳng qua tao thấy TV kênh mua sắm, cho nên gia công giày của mình một chút. Khi tao ra khỏi nhà của họ, tao chỉ cần lột xuống lớp vải dưới đế giày là được. À, đúng rồi, tao còn có thể nói ày biết, mỗi lần đến nơi hẹn tao đều chuẩn bị một bộ đồ nghiệp vụ liền thân sạch sẽ cùng một túi nhựa thật to, xong việc tao sẽ đứng trên đó mặc bộ đồ làm việc vào, như vậy sẽ không có ai nhìn thấy vết máu trên người tao, hiện trường cũng không có sợi vải rơi xuống. Sau đó tao thu hồi túi nhựa vào, lại dùng đế giày lau dấu vết của nó đi, hết thấy đều rất hoàn mỹ.”

Alex nhất thời hiểu được trong phòng nghỉ tại giáo đường, tại sao dấu chân của tiến sĩ lại bị lau đi, nhưng anh không định nói cho James chung quy gã vẫn để lại sợi vải gạc trên cổ tay. Cảnh thám tóc đen thừa nhận, mặc dù thế, gã thanh niên này vẫn như Maurice Norman nói, cực kỳ thông minh.

“Tại sao mày nghĩ ra được những thứ này?” Anh buồn bực hỏi.

“Trên thực tế tao rất thích xem “CSI.”” Gã thanh niên cười ha hả.

Người đàn ông mắt xanh chẳng hề cảm thấy hài hước chút nào, y buông tay cảnh thám máu lai ra, nhìn chú bé đang nghẹn ngào một chút, nói với kẻ đang đắc ý dằn dặt kia: “James, về sau tại sao em muốn giết Alex, có phải vì anh không?”

Trên mặt gã thanh niên lập tức như bao phủ một tầng mây đen, sự ung dung vừa rồi lập tức bị một loại biểu cảm âm trầm thay thế, cơ mặt gã co quắp, hơn nữa vết thương trên đầu có vẻ dị thường khủng bố. Đó là một loại thù hận và ghen ghét thấu xương, tựa như ma quỷ trong địa ngục bám vào người gã.

“Đương nhiên là vì mày, Morris!” Gã nhẹ hơi nhỏ tiếng nói, “Tao ngày đó ở cửa giáo đường liền nhìn thấy hai đứa mày, tao biết mày thích tên này! Đáng vẽ, động tác mày nói chuyện với hắn, còn có diễn giảng của mày, đều khiến tao hiểu được mày cực kỳ thích hắn! Thật là quái đản mà, một người đến cả mẹ mình cũng có thể lên giường cư nhiên còn hùng hồn nói chuyện yêu đương như vậy..... Tại sao mày tựa như chưa từng chịu ảnh hưởng vậy? Chẳng lẽ người chịu thống khổ bởi mẹ phù thủy kia chỉ có tao sao?”

Alex nhìn thấy trên mặt người đàn ông mắt xanh nháy mắt mất đi huyết sắc, cứ như một món đồ sứ sắp xuất hiện khe nứt. Anh bỗng dưng rất muốn xông lên cho tên kia một cái tát! “Mày đang ghen ghét sao, James?” Anh gay gắt nói với gã, “Mày ghen ghét với.....Anh trai của mày?”

“Đúng vậy! Tao ghen ghét với nó!” Gã thanh niên nhảy dựng lên, từ trong kẻ rằng phun ra mấy câu, “Nó giả vờ giả vịt chạy đến trình diễn trước mặt tao, nhưng khi mù phù thủy kia đánh tao nó chưa từng một lần xuất hiện! Nó nhét tao vào Minnesota, còn mình chạy tới New York, còn gửi quà cho tao để khoe mẽ! Nó nói nó quan tâm tới tao, nói dối! Không ai yêu tao, nó lại là con cưng của mọi người! Mẹ cho tới giờ chưa hề ôm tao chút nào, nhưng sẵn lòng cùng nó làm, tình!”

Tay Maurice Norman đang phát run, giống như bị người ta đâm vài nhát dao vậy, ngay cả sức để phản bác cũng không có, bả vai dày rộng của y buông thõng xuống, dùng tay bưng kín mắt.

“Em hận anh như vậy?” Tiến sĩ dùng thanh âm trầm thấp hỏi, “Hận không thể giết chết người anh yêu để anh thống khổ?”

James khoai trá nở nụ cười: “Đúng! Nhưng tiếc là anh chàng cảnh sát của mày quả thật rất may mắn. Mụ phù thủy kia chẳng phải từng nói với chúng ta sao? Chỉ có giống như Salome, đem tình yêu và cái chết gắn liền vào nhau, sự sung sướng của tinh thần và thể xác mới có thể hướng đến cực điểm! Tao chỉ muốn một người yêu, nếu tao không có, mày cũng đừng hòng! Tao có thể không ngừng tìm kiếm nhóm John, quá trình truy đuổi họ bản thân có thể nhận được khoái cảm, còn mày không được thế, đúng không, anh trai?”

“Đủ rồi! Đừng nói nữa!” Alex cắt ngang lời gã thanh niên, anh không thể nhịn được nữa mà kêu lên: “Mày.....Thật sự là thằng khốn nạn! Mày căn bản không biết sự thật, Morris anh ấy –”

“Alex!” Người đàn ông mắt xanh lắc đầu, y dùng vẻ mặt khẩn cầu nhìn cảnh thám tóc đen, “Cứ để tôi nói.....”

Alex ngẩn ra, bỗng nhiên có chút xấu hổ, anh từ trong vẻ mặt của Maurice Norman phát hiện thứ gì đó kiên cường hơn, anh nhớ ra người đàn ông này từng trải qua tuổi thơ gian nan cỡ nào, đồng thời cũng dừng cảm bước ra khỏi cơn ác mộng đáng sợ cỡ nào. Anh quả thật đã nghĩ rằng y quá yếu ớt..... Cảnh thám tóc đen ngậm miệng lại, để y đi ra phía trước, thẳng tắp đối diện với James.

“Cám ơn.” Maurice Norman mỉm cười nói, sau đó lại nhìn về phía gã thanh niên.

“Em quả thật không biết chân tướng, James.” Y bình tĩnh hỏi, “Em cho rằng Salome là cái gì?”

Kẻ bắt cóc mang sẹo ngoài ý muốn thoáng sững sốt, không trả lời.

“Tử vong, tình dục, tình yêu, tín ngưỡng?” Maurice Norman lắc đầu, “Có lẽ theo ý của em cô ta giống như lời mẹ nói, không từ thủ đoạn đoạt lấy tình yêu, chỉ cần chiếm hữu là được! Khát vọng cực độ phải được thỏa mãn, chỉ có đạt được là tốt rồi, cái gì cũng không quan tâm nữa! Salome là một cô gái điên cuồng tìm kiếm tình yêu, vì thế cô ta không tiếc phạm tội, đúng không? Mẹ dạy em, bà giải thích nhân vật của bà như vậy, cho nên em cũng cho là vậy? James, đừng nghĩ những lời kịch bà nói nữa, trong cổ sự từ xa xưa này, người chân chính có tội là ai? Là ai khiến Salome hướng vua Herod đòi đầu của người yêu?”

Gã thanh niên có chút hoang mang nhìn y, tựa hồ căn bản không hiểu được ý của y.

“James, tất cả những việc em làm, là vì tìm kiếm tình yêu, chính vì cảm thấy mình chưa bao giờ đạt được mà dứt khoát từ bỏ hy vọng, trả thù hết thảy? Anh biết, em hiểu được cách làm như thế là có tội, em tình nguyện tiếp tục làm vậy! Nhưng mà, James, ai khiến Salome phạm tội?” Maurice Norman rõ ràng nói cho gã biết, “James, là Herodias bảo con mình đi lấy đầu của John, là mẹ của cô ta. Cuộc đời chúng ta đều bị hủy trong tay bà ta.”

Gã thanh niên dùng ánh mắt cổ quái nhìn y: “Mày đang nói gì, Morris?”

“Còn chưa hiểu sao, mẹ, bà ta đối xử cay nghiệt với em, rẽ rúng em, mà đối với anh.....” Người đàn ông mắt xanh khó khăn dừng một chút, “Em nghĩ năm đó anh mới mười mấy tuổi sẽ bằng lòng cùng một phụ nữ hơn 40 tuổi, đồng thời có quan hệ huyết thống với mình lên giường sao?”

James nhú mày: “Mày muốn nói cho tao biết mụ phù thủy kia ép buộc mày? Tại sao mày không trốn đi, không báo cảnh sát?”

“Bởi vì bà ta dùng em uy hiếp anh.”

“Tao?” Gã thanh niên khinh miệt cười rộ lên, tựa hồ cảm thấy hoang đường, “Làm sao có thể?”

“James, em có từng khám bác sĩ không, về vấn đề thiếu hụt bẩm sinh của mình..... Nếu em đã đi, bác sĩ sẽ nói cho em biết, đó là sự bất thường do cận huyết tạo thành.”

Gió đục ngầu thổi qua mặt họ, tựa hồ có chút gì đó lạnh lẽo dính trên da, tầng mây trên bầu trời càng dày hơn, thấp đến nỗi phẳng phất như sắp đè xuống mặt đất. Mọi người trên mái nhà cơ hồ đồng thời ngẩng đầu, sau đó phát hiện nước mưa mang theo bông tuyết màu trắng nhẹ nhàng rơi xuống.

“Tuyết rơi?” Daniel kinh ngạc ngừng khóc.

Alex nhìn James, phát hiện sự hung hãn trên mặt gã đã rút đi hoàn toàn, nhưng không phải bởi khiếp sợ mà trong thoáng chốc có chút mờ mịt. Gã lắc đầu, tựa hồ muốn làm rõ ràng hết thảy những việc này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Lúc này một vài âm thanh rất nhỏ truyền tới, hình như là máy bay trực thăng, Alex nhìn xung quanh một chút, phát hiện trên cao ốc phụ cận có bóng người màu đen đang di chuyển, chỉ chốc lát sau phía sau cũng truyền tới tiếng bước chân - Cảnh sát trong lúc bất tri bất giác đã vây quanh chỗ này. Alex không quay đầu lại, bởi vì ánh mắt James một lần nữa đã trở nên sắc bén lên.

“À, xem ra ngài vẫn báo cảnh sát nhỉ, thám trưởng.” Gã thanh niên đột nhiên lại kéo Daniel vào trong ngực mình, dao phay cũng gác trên cổ đứa bé, “Tôi biết, ngài làm cảnh sát, có thói quen nghề nghiệp.”

“Bình tĩnh một chút, James!” Người đàn ông mắt xanh kêu lên.

“Chẳng phải mày muốn giết tao sao?” Cảnh thám tóc đen nói với gã, “Thả đứa trẻ ra, tao qua đó!”

“Alex!” Maurice Norman muốn ngăn cản anh, “Đừng như vậy, để tôi qua đó, đừng làm chuyện điên rồ!”

“Đó là con của tôi, tiến sĩ!” Alex từng bước một đi qua đó, cuối cùng anh ngừng lại bên cạnh chỗ vút súng ngắn.

Các cảnh sát phía sau từ từ đến gần họ, dẫn đầu chính là Emily Davidson, cô ta giơ cao súng kêu lên: “Buông đứa trẻ ra, ngay lập tức!” Nữ FBI già giận nói với Alex và Maurice Norman, “Mau tới đây, các anh, đừng kích động!”

Khóe miệng James đột nhiên lộ ra nụ cười mỉm, gã không để ý đến lời của nữ điều tra viên, nhưng dùng ánh mắt quỷ dị đánh giá qua lại khuôn mặt của hai người đàn ông trước mặt. “Không cần vĩ đại như vậy, thám trưởng, còn Morris nữa,” Gã chậm rãi ngồi xổm xuống, vuốt ve cổ Daniel, “Tao nghĩ giết bất cứ đứa nào trong bọn mày cũng không hiệu quả bằng thương tổn thằng oắt này, tao mới đầu ghen ghét với hai đứa bọn mày - Bọn mày đều có đối tượng để nỗ lực hy sinh ỉn nhỉ! Nhưng mà tao không có, tao một người cũng không có!”

Gã lùi đến mép lan can, giơ cao dao lên, cơ hồ trong nháy mắt, Maurice Norman gào lên thảm thiết, mà đồng thời còn có một tiếng súng vang lên.

Thời gian phẳng phất như bất động, sau đó dao trong tay James rơi xuống mặt đất. Daniel thoáng sửng sốt, sợ đến quỳ trên mặt đất, sợ hãi thét chói tai, mà gã đàn ông phía sau nó mang trên mặt nụ cười quỷ dị, thân thể xiêu vẹo đột ngột ngã ngược ra ngoài lan can.

Maurice Norman hoảng sợ, y bất chấp tất cả chạy lên, vươn tay ra. Song chỉ kém một giây, James đã cùng những bông tuyết rơi xuống dưới lầu.

Alex nhắm mắt lại, không nhìn tới vẻ mặt của Morris. Anh vút khẩu súng vào thời khắc máu chốt nắm được trong tay, chạy như bay tới, đem con trai đang bên bờ tử vong đoạt lại gắt gao ôm vào lòng.....

Đoạn kết

Tuyết càng rơi càng lớn, Alex đứng sau cửa sổ nhìn thế giới màu trắng bạc, lại tiện tay lật lịch treo tường - Hôm nay là Giáng Sinh, mà anh lại không có chỗ nào để đi. Anh còn lại thở dài, còn chưa quên mọi chuyện đã phát sinh vào trận tuyết đầu tiên của New York năm nay.

Kế hoạch ngày nghỉ Giáng Sinh của anh và con trai lại bị nhỡ, mặc dù Daniel hoàn toàn không hiểu nổi những gì người lớn nói trên tầng tượng cao ốc ‘Times’, nhưng sau khi trải qua chuyện nguy hiểm như vậy, nó khẳng định cần một thời gian ngắn để điều trị phục hồi tâm lý. Song khiến Alex không ngờ tới chính là, sau khi ôm đứa trẻ đưa cho y tá, cô vợ trước tóc vàng lại quay đầu cười với anh, hơn nữa có chút ngại ngùng nói, sau này anh có thể gặp con trai bất cứ lúc nào.

Alex miễn cưỡng lộ ra nụ cười, xem việc này như quà tặng ngoài định mức.

Nhưng bắt đầu từ ngày đó anh không còn nhìn thấy Maurice Norman nữa, anh vội vàng cùng thanh niên mắt xám sửa sang lại vụ án này, nhưng sau khi anh viết báo cáo kết án xong, người đàn ông này cũng vẫn

không gặp mặt anh. Anh nhớ rõ lúc mình đem báo cáo và đánh giá đối với Billy White giao cho lão Bob, Emily Davidson cũng dự định trở về FBI bên kia làm báo cáo tường tận.

“Tôi sắp đi rồi, anh vẫn chưa mời tôi uống rượu đấy.” Cô cười dài nói với cảnh thám tóc đen như vậy.

Alex không biết khi ấy mình đã nghĩ gì, anh bỗng đứng thẳng thẳng nói với cô, mình là một người đồng tính.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của nữ FBI lộ ra vẻ cực kỳ kinh ngạc, nhưng không có chán ghét và khinh bỉ như anh lo lắng. Cô chỉ thương tâm cười cười, hôn lên má anh chúc phúc cho anh.

Alex tỏ vẻ cảm tạ với cô, anh chợt phát hiện kỳ thật nói ra câu kia cũng không khó khăn như anh tưởng. Vì vậy, anh bắt đầu hết sức nhớ nhung người đàn ông mắt xanh từng cổ vũ anh làm thế.

Tầng sáng vàng dương đã ló dạng, tuyết trắng bị nhuộm thành một màu ánh đỏ nhàn nhạt, Alex có chút yếu đuối phát hiện mình không dám gọi điện cho Maurice Norman nữa, nếu lại là tiếng máy bận hoặc không ai nghe, anh sẽ cho rằng mình và người đàn ông kia chưa từng gặp nhau.

Anh trở về phòng khách, đem cháo Quảng Đông mình vừa mua bỏ vào lò vi sóng. Lúc này chuông cửa vang lên, anh bỏ lại chuyện trong tay, mở cửa –

“Xin chào, Alex.” Maurice Norman ở bên ngoài cười chào hỏi.

Cảnh thám tóc đen hoàn toàn sững sờ, anh đứng tại chỗ, có chút không biết làm sao. Người đàn ông này cứ như lần đầu họ gặp mặt mỉm cười như vậy, ôn hòa mà thân thiết, ngoại trừ hơi có chút tiêu tụy, cơ hồ không có gì thay đổi.

Alex bối rối xoa tay, mặt đỏ lên: “Morris, xin chào..... À, mời vào.”

“Ừm, không, tôi chỉ..... chỉ muốn nói với cậu mấy câu.” Tiến sĩ vội vàng xua tay.

Tim Alex chìm xuống, nhưng anh gạt đầu.

Người đàn ông mắt xanh rất vui vì anh đồng ý, hơi thở phào: “Xin lỗi, Alex, trong khoảng thời gian này tôi đã nghĩ rất nhiều, về James, còn về cả chúng ta. Tôi nghĩ tôi có khả năng đã quá ích kỷ, cho tới nay đều cho rằng những việc mình làm là đúng, nhưng đối với những người khác mà nói chưa chắc sự đúng đắn này đã là tốt nhất, thậm chí.....càng thương tổn nhiều người hơn.....Cái mà tôi gọi là yêu, quan tâm chỉ là tình cảm của mình, mà đối với những người khác, tôi có lẽ đã quá tự cho là đúng. James..... Tôi của nó tôi cũng phải gánh chịu một phần, hơn nữa đời này cũng không thể thoát khỏi. Tôi nghĩ đây là sự trừng phạt của nó đối với tôi, tôi phải tiếp nhận.”

Alex nhếch miệng, nhưng không biết khuyên y thế nào.

“Cảnh quan, tôi không biết tôi nên làm thế nào để đối mặt với cậu, tôi nghĩ cậu có lẽ không muốn nhìn thấy tôi nữa.” Maurice Norman cúi đầu, “Nhưng tôi vẫn phải nói tiếng cảm ơn với cậu. Điều tra viên Emily Davidson nói cho tôi biết, trên thực tế có hai phát súng trên người James, một súng bên tay phải, một súng ở đầu, chỉ có điều hai phát là vang lên cùng lúc. Một phát chí mạng kia là của lính bắn tỉa, mà dựa vào kỹ thuật bắn, ở vị trí chỉ cách 5m không có khả năng chỉ bắn trúng tay nó.”

Người đàn ông tóc đen nói tiếng “xin lỗi”.

“Không, cậu không cần như vậy. Tôi khi ấy quả thật đã quên tâm tình của cậu, tôi lo lắng cho James quả thật đã vượt qua sự lo lắng cho Daniel. Alex, cậu biết đó, cho dù con trẻ phạm bao nhiêu tội, cha chúng vẫn như cũ không có khả năng bỏ mặc chúng. Nếu tương lai Daniel làm chuyện gì không thể tha thứ, cậu sẽ trở mặt nhìn nó..... ” Maurice Norman nuốt xuống câu kế tiếp, “Xin lỗi, tôi không có ý gì khác.”

“Tôi hiểu mà, tiến sĩ.”

Maurice Norman cảm kích cười cười, lại do dự nói: “Alex, nếu cậu cảm thấy tôi còn đáng để cậu tin tưởng, tối nay có thể đến công viên trung tâm không? Tôi sẽ chờ cậu dưới cây thông Noel bên cạnh khu trượt băng.”

Alex còn chưa kịp trả lời, người đàn ông này lại cuống quýt chặn anh lại: “A, cậu không cần cho tôi biết quyết định ngay đâu, tôi sẽ chờ cậu, trước 12h tôi vẫn còn ở đó. Tạm biệt.....”

Y vội vã quay đầu vào thang máy.

Alex đóng cửa lại, đến vài phút sau cũng không biết mình đang làm gì. Sau đó anh bắt đầu tìm kiếm quần áo ra ngoài, trong quá trình lựa chọn lại đột nhiên ngừng lại. Đầu người đàn ông này vang vọng câu nói của Maurice Norman, do dự vài phút, cố lấy dũng khí bấm gọi điện thoại đến một nơi nào đó của bang New Jersey.

“Xin chào, mẹ, con là Alex..... Chúc mừng giáng sinh..... Có thể nói với ba giúp con không..... Năm nay con định trở về đón năm mới.....”

21. Chương 21: Phiên Ngoại (1)

“Ha, là hamburger gà, còn có salad! Cảm ơn, trưởng quan!”

Ở chỗ thẩm tra phòng quản lý tư liệu của cục cảnh sát New York, một thanh niên mắt xám khuôn mặt búp bê cầm lấy cái hộp trên bàn, không thể chờ được mở ra, kêu lên: “Anh thật là tốt quá, cảm ơn anh giúp em mấy thứ này. Tra xét tư liệu tới trưa, em đang chết đói đây!”

“Tiện đường thôi. Chậm một chút, Billy, ở đây có cafe.” Một người đàn ông huyết thống châu Á cười ngồi xuống trước mặt cậu ta, ôn hòa đưa đồ uống qua. Khuôn mặt tuần mỹ và đôi mắt màu lam sẫm của anh khiến người ta khắc sâu ấn tượng, rất dễ làm cho người ta cảm thấy dịu dàng lịch sự, ai không biết anh đều rất dễ kinh ngạc với nghề nghiệp anh đang làm – Thám trưởng của tổ án mạng cục cảnh sát New York, hơn nữa là người trẻ tuổi nhất.

Người đàn ông máu lai này tên là Alex Li, hơn một tháng trước đã phát sinh một vụ án giết người liên hoàn, vì thế trên truyền thông thoáng lộ mặt một chút. Mặc dù anh cực lực tránh né ống kính, vẫn bị các nữ ký giả thiên vị truy đuổi một thời gian ngắn – Một cảnh thám trẻ tuổi giỏi giang hơn nữa diện mạo lại xuất chúng, sự thật bản thân người này cũng rất hấp dẫn, huống chi khi anh mặc đồng phục còn đáng yêu đến vậy. Vì thế Alex Li dứt khoát mang theo con trai lấy danh nghĩa nghỉ phép đi du lịch, đồng hành còn có bạn trai của anh.

Lão cấp trên Bob Wilson của Alex từng hay nói đùa rằng, nếu mấy cô gái này biết chân tướng có khả năng sẽ đem trọng điểm chuyển sang người ông ấy chứ. Chẳng qua tất cả mọi người không xem là thế.....

“Ừ.....” Cảnh thám trẻ tuổi nuốt xuống thức ăn trong miệng, lại ngẩng đầu hỏi, “Sao anh lại tới đây, trưởng quan? Nghe nói gần đây anh đang nghỉ phép.....”

Alex cời găng tay: “Chuyến du lịch kết thúc sớm một ngày, tôi liền trở lại. Thế nào, cộng sự mới của cậu hợp tác thế nào?”

“Eric rất tốt, bọn em làm việc chung rất vui vẻ, anh ấy rất săn sóc em!”

“Phụ trách án bắt cóc rất nguy hiểm, cậu phải cẩn thận chút.” Alex di chuyển đến trước bàn máy tính mở ra kho số liệu nội bộ cục cảnh sát.

Billy White một bên nhai hamburger ngon lành, một bên đến cạnh anh, hiếu kỳ hỏi han: “Trưởng quan, anh đến điều tra gì vậy, cần em giúp không?”

“Ừ, cảm ơn, Billy, tạm thời không cần. Chỉ là một vụ mưu sát bình thường, cậu biết đó, vụ hai ngày trước ấy.”

Thanh niên mắt xám lộ ra vẻ mặt “hiểu rõ”. Cậu ta nghĩ tới bản tin gần đây:

Khoảng hai ngày trước xảy ra một vụ án mưu sát, nạn nhân là một học sinh tên là Kennedy Khilaiwi của đại học New York, 21 tuổi, thân cao 5 feet 10 inches, có mắt và tóc màu nâu, đang học khoa báo chí, là một thằng bé ngoan thường xuyên được nhận học bổng. Nhưng thằng bé này hiện giờ lại được phát hiện quần áo bữa bộn nằm chết trong phòng vệ sinh của thư viện đại học New York đường West Fourth. Trong tòa nhà màu đỏ cao 15 tầng kia, trong góc hẻo lánh nhất của nhà vệ sinh nam, nhân viên vệ sinh phát hiện

khóa cửa mở mãi không ra, hơn nữa gian phòng kia đến nóc cũng bị đóng chặt, vì vậy phải dùng dụng cụ phá cửa dỡ xuống. Khi họ dời được cửa ra, phát hiện cư nhiên có một bộ thi thể tựa bên trong, vì vậy vội vàng báo cảnh sát.

Nhân viên giám định vật chứng phát hiện ở hiện trường một dấu tay không trọn vẹn cùng hai dấu giày đôi bất đồng. Nhưng vì sàn nhà bên ngoài từng được quét dọn, hơn nữa lúc nhân viên vệ sinh tháo dỡ cửa cũng làm rất hỗn loạn, do đó không phát hiện thêm dấu mới hữu dụng.

Vì vậy, các ký giả lúc viết tin tức này thêm vào không ít tưởng tượng của mình, thuận tiện xem Alex phụ trách vụ án này như ngôi sao giải trí mà đưa tin, điều này làm cho cảnh thám mấu lại dễ khóc dễ cười.

Nhớ tới tình huống này, Billy White đối với cấp trên tạm thời trong kỳ thực tập của mình trái lại có chút đồng tình: “Trưởng quan, hiện giờ điều tra vụ án này sẽ nhân vật xuất sắc thật sao?”

“Tôi không biết, Billy.” Alex bắt đầu dĩ cười nói, “Đối phó với phóng viên so với đối phó tội phạm cảm sung còn khó khăn hơn. Vả lại lần này lão Bob bộ dáng khoanh tay xem kịch vui, cho nên tôi đành phải trốn họ kiểm tra sổ tư liệu hữu dụng trước.”

“Kết quả khám nghiệm tử thi có chưa?”

“Ừm, là siết chết. Trên cổ nạn nhân quấn một dây ni lông, hơn nữa trên người có dấu vết trói, trước khi chết tựa hồ từng có hành vi tính dục.”

“Tựa hồ?”

Alex mất tự nhiên ho khan một tiếng: “Cậu biết đó, mấy trò đùa điên cuồng của thanh niên thường sẽ dẫn đến kết quả nguy hiểm, mà chúng ta đôi khi rất khó nhận định đó đến tột cùng là tính cách hành vi hay là bạo lực.”

Billy lộ ra vẻ mặt “hiểu rõ”, hàm hàm hồ hồ cắn hamburger ngồi trở lại ghế của cậu ta. Hai người kết thúc cuộc nói chuyện, lại bắt đầu công tác.

Alex đặt lực chú ý vào màn hình máy tính, nhưng ở nơi thanh niên mắt xám không nhìn thấy được thoáng cười khổ. Anh biết mình vốn nên trực tiếp đến đại học New York, thế có lẽ sẽ tiện hơn rất nhiều, nhưng nghĩ đến như vậy có khả năng đụng mặt người đàn ông kia, anh đã cảm thấy mất tự nhiên.

Maurice Norman, người yêu của cảnh thám tóc đen, giảng viên trẻ tuổi đẹp trai, y và Alex sau khi trải qua liên tiếp những bất hạnh cuối cùng cũng đến với nhau. Không thể nghi ngờ, tình cảm trải qua tôi luyện cùng vết thương đời khép lại khiến hai người họ cực kỳ yêu nhau, nhưng đôi khi người với người ở chung vẫn sẽ luôn xuất hiện vấn đề ngoài dự liệu.

Alex tâm trạng bất ổn vuốt chuột, anh hai ngày này thủy chung không cách nào tập trung tinh thần làm việc, đây chính là tình huống cực kỳ ít xuất hiện trước đây. “Mình biến thành kẻ mềm yếu rồi sao?” Trong đầu anh nhớ tới đôi mắt xanh khổ sở của Maurice Norman, “Chúng ta đã hai ngày rồi không nói gì, việc này thật không xong.”

Alex thở dài, nhìn khuôn mặt trẻ tuổi đối diện, anh bắt đầu ý thức được, sau khi cùng kết giao với một người, tính cách mình cực kỳ kiềm chế tựa hồ cũng lộ ra, như một thằng nhóc lông tóc chưa lớn. Anh có phải đã quá mức bướng bỉnh rồi không?

Lúc này điện thoại trong túi xách vang lên, anh vội vàng ấn nút nghe, anh bạn thân đặc vụ Benjamin Rupert sau khi bình phục trở về đơn vị ở bên kia đầu dây nói với anh “Người nhà nạn nhân tới.”

“Tôi biết, tôi qua đó ngay.” Alex không thể làm gì khác hơn là ra lệnh ình dứt bỏ tạp niệm, mau chóng làm xong chuyện trong tay.

Bên ngoài bức tường dày tuyết đang rơi xuống, những cụm lông màu trắng bao trùm cả New York, tất cả những tòa kiến trúc đều mặc vào bộ quần áo lông tơ, có vẻ vô cùng đáng yêu. Nhưng cảnh tượng nhìn như dịu dàng này cũng không khiến cho thành thị trở nên ấm áp, bởi vì dù sao mùa xuân còn chưa tới, mùa đông vẫn cứ giá lạnh. Mây đen trên bầu trời biểu thị lại một trận tuyết lớn sắp đến, mà cách giáng sinh khi họ nắm tay nhau chỉ vừa qua hơn một tháng.

Một khi xảy ra vụ án, đối với thám trưởng mà nói, sẽ không có khái niệm ngày nghỉ. Mỗi ngày đều là ngày làm việc, mỗi một giây đều là thời gian công tác. Alex khi về đến nhà đã là 12h tối, anh ăn qua loa chút bánh ngọt, sau đó sẽ đem mình ném vào bồn tắm lớn, để nước nóng thả lỏng cơ thể căng thẳng.

Sương trắng bông bông trong phòng tắm, hơi nước biến thủy tinh rực rỡ càng thêm mơ hồ. Alex nhắm mắt lại, nghe thấy tiếng động của cửa chính bị chìa khóa mở ra.

Anh không đứng dậy, vẫn duy trì tư thế hiện tại, mãi đến khi cửa phòng tắm bị đẩy ra, một thân ảnh cao lớn đứng bên ngoài.

“Anh đoán em nhất định lại không ăn cơm đúng bữa, phải không?” Maurice Norman bắt đầu cởi quần áo dày và vớ, chân trần đi tới.

Alex vẫn không nhúc nhích ngâm mình trong bồn tắm lớn, hơi nóng hun khuôn mặt trắng nõn của anh hơi chút đỏ lên. Anh không mở mắt, ngược lại rót một vốc nước lên mặt. Bàn tay thô ráp vuốt ve bờ môi anh, sau đó một nụ hôn rơi xuống.

Xúc cảm dịu dàng khiến cảnh thám tóc đen cảm thấy thoải mái, anh rút cuộc nhìn người bên cạnh cong khóe miệng. Trong đôi mắt xanh biếc của Maurice Norman vẫn mang theo nụ cười mỉm như bình thường, tựa hồ không có chút gượng gạo nào.

Không hề nghỉ ngơi, Alex chắc chắn mình yêu người đàn ông kia, anh nhớ rất rõ vào đêm Giáng Sinh họ đã nắm tay đối phương như thế nào. Khi ấy anh đứng ở xa xa, nhìn Maurice Norman khấn nguyện bất an nhìn quanh dưới cây thông Noel, chung quanh là tình lý ngọt ngào hạnh phúc. Anh cứ thế nhìn chăm chú vào y, nhìn y từ thấp thỏm trở nên bình tĩnh, sau đó cô độc yên lặng chờ dưới ánh sáng rực rỡ của cây thông Noel. Sau khi tất cả những đôi tình nhân này rời đi, trên bãi đất trống chỉ còn lại thân ảnh của người đàn ông kia. Alex rút cuộc qua đó, anh nghĩ Maurice Norman đứng ở kia quả thật như gã xui xẻo bị người ta đá, nhưng gã xui xẻo này lại làm cho anh cảm thấy một trận chua xót hạnh phúc.

Sau đó Alex từng hỏi Morris: “Nếu khi đó em không tới, anh vẫn sẽ chờ đợi sao?”

Người đàn ông mắt xanh gật đầu: “Đợi đến khi bản thân tuyệt vọng mới thôi..... Nhưng mà, Alex, anh tựa hồ không tìm được lý do để mình tuyệt vọng.”

Đúng vậy, họ còn sống, cho nên không có lý gì phải tuyệt vọng.

Nhớ lại việc này khiến Alex tựa hồ được tiếp thêm dũng khí. Họ hẳn đã quên cuộc tranh chấp chết tiệt kia, Alex tự nói với mình, vì vậy anh ho khan hai tiếng, hỏi người đàn ông này tại sao trở như thế còn sang đây.

“Ừm,” Maurice Norman tháo cổ tay áo sơ mi, “Anh gọi điện đến, em không có ở nhà. Anh đoán em mà bận rộn lên khẳng định sẽ không chăm sóc tốt mình, do đó muốn đến xem.”

Alex không nói gì, anh không muốn nói cho Morris biết chế độ ăn uống của mình quả thật lại không theo quy luật rồi.

“Nằm xuống –” Người đàn ông mắt xanh ra lệnh nói, “Xem ra em đã mệt chết được rồi, anh giúp em xoa bóp một lát.”

Alex nhìn không được cười rộ lên: “Được rồi, bác sĩ (tiền sĩ), cảm ơn.”

Ngón tay thon dài mạnh mẽ nhấn trên cơ cổ và vai đau nhức, cảm giác vô cùng thích thú, Alex có chút cảm kích sự săn sóc của người đàn ông này.

“Alex?”

“Hửm?” Cảnh thám máu lai ngửa mặt lên, nhìn đôi mắt màu xanh mê người của Maurice Norman.

Tiến sĩ chân chừ một lát, nói: “Có thể nói cho anh biết..... Về vụ án của Kennedy Khilaiwi tiến triển thế nào không?”

Sắc mặt Alex lập tức trở nên có chút âm u, anh từ trong bồn tắm lớn đứng dậy, kéo khăn tắm qua quần ngang lưng bước ra ngoài.

Trong phòng khách nhiệt độ chính thấp khiến cảnh thám cảm thấy lạnh, anh cầm điều khiển lên chỉnh cao nhiệt độ hơn một ít, sau đó ngồi trên sofa châm một điếu thuốc lá. Anh nghe thấy tiếng Maurice Norman đi tới, lạnh lùng nói: “Tôi nói rồi, không muốn ằm ỉ với anh nữa, tiến sĩ. Tôi hy vọng anh đừng can dự vào vụ án này.”

“Lau khô nước trên người em đi, nếu không sẽ cảm đó.” Maurice Norman choàng khăn tắm khô lên tấm lưng trần của Alex, sơ mi trắng của y cùng quần dài màu đen có không ít dấu vết bị nước bắn lên, nhưng dường như hoàn toàn không thêm để ý đến.

Alex lau qua loa vài cái, giọng điệu không tốt nói: “Morris, hai ngày trước chúng ta đã thảo luận vấn đề này rồi. Vụ án lần này không liên quan đến anh, anh không thể nghe ngóng.”

“Anh quen Kennedy, cậu ta từng học khóa tự chọn của anh, làm sao không liên quan đến anh được?”

“Không phải mỗi một người cậu ta quen biết đều có tư cách hiểu rõ về tình tiết vụ án đâu! Anh hiện giờ chuyên chú vào chuyện của mình đi, anh muốn xin lên chức phó giáo sư, không phải sao? Anh làm tốt chuyện của mình, em sẽ tìm ra hung thủ.”

“Việc này cũng không có gì mâu thuẫn!” Maurice Norman mở ra hai tay, “Alex, hãy nghe anh nói: Kennedy nửa tháng trước mới thừa nhận tính hướng của mình, trước đó cậu ấy còn từng tìm đến sự giúp đỡ của anh, anh muốn biết việc này có thể liên quan đến việc cậu ấy bị hại hay không.”

“Nếu có đầu mối liên quan chỉ hướng đến điểm này em sẽ hỏi anh sau.”

“Alex, Kennedy là một đứa trẻ rất thiện lương, anh biết nó từng cố quyết tâm rất lớn mới điều chỉnh được bản thân đối mặt với hiện thực, bây giờ làm sao có thể không chút cảm động với cái chết của nó đây?”

“Xin lỗi, ” Alex lạnh lùng quay sang, “Em không biết anh còn kiên nhận nghĩa vụ nhân viên tư vấn.”

Trong ánh mắt Maurice Norman xẹt qua một tia tức giận, nhưng y cũng không phát tác: “Anh không hiểu nổi tại sao em bài xích anh tham dự vào như vậy, Alex, việc này đối với em mà nói cũng không có chỗ nào xấu, anh có lẽ có thể cung cấp đầu mối hữu dụng –”

“Không, Morris!” Cảnh thám tóc đen có chút gắt gỏng cắt ngang lời y, “Em nghĩ hoàn toàn không cần thiết!”

Người đàn ông mắt xanh kinh ngạc nhìn Alex tức giận, đối với sự kiên trì anh y cảm thấy không cách nào giải thích nổi. Y vẫn chưa từng nhìn thấy Alex bực mình đến thế, y tựa hồ không rõ tại sao người yêu lại có phản cảm lớn nhường ấy với một yêu cầu hợp lý thế này.

Maurice Norman nhìn người đàn ông tóc đen, y tiếc nuối họ còn chưa đạt tới mức độ thân mật kháng khí. “Được rồi,” Y thất vọng lựa chọn từ bỏ, “Anh nghĩ em có tư cách nói như vậy, thám trưởng. Anh không thể chỉ trích sự trung thành của em với cương vị, nhưng anh quả thật đối với việc này không thể hiểu nổi.”

“Có rất nhiều chuyện anh đều khó có thể hiểu được, kể cả tại sao em kiên trì muốn một mình trở về gặp cha em.” Alex nhẹ nhàng nhấn tàn thuốc xuống gạt tàn kim loại. Giọng điệu chậm chậm này lại làm cho Maurice Norman chợt nhớ tới nguyên nhân họ kết thúc ngày nghỉ trước thời hạn – Đó là một cuộc tranh luận trước đó nữa.

Chút lửa giận trong lòng Maurice Norman rất nhanh vụt tắt, thay vào đó chính là chán nản và bất đắc dĩ. Trong nháy mắt y có chút hiểu được: Vấn đề họ cần vượt qua còn rất nhiều...

22. Chương 22: Mùa Đông Ấm Ấp (2 - 3)

Ngày thứ hai khi Alex rời giường hắt hơi một cái, anh cảm thấy trong lỗ mũi như nhét hai miếng bông, đầu cũng mơ hồ phát đau.

E rằng bị cảm mất rồi! Anh một bên mặc quần áo một bên nghỉ, sau đó lung lay lão đảo đi về hướng phòng tắm, khi đi ngang qua phòng khách anh nhìn thấy trên bàn có một miếng gì đó lấp lánh, vừa cau mày cảm lên nhìn, hóa ra là chìa khóa nhà. Anh sưng sốt chốc lát, sau đó gắt gao siết trong tay.

Cảnh thám tóc đen vội vã bận rộn rửa mặt đánh răng, tùy tiện tìm hai viên aspirin nuốt vào, lại theo thường lệ ra cửa, song trước khi đi anh đặc biệt đặt chìa khóa kia trong túi xách bên người.

Lúc đến cục cảnh sát, bạn chí cốt của anh Benjamin Rupert đang gặm một cái bánh gà cuộn xem ảnh hiện trường. Anh chàng lực lưỡng thân cao 6 feet này lại có một đôi mắt màu nâu hiền lành như chuột hamster, khi nói chuyện vô cùng hòa nhã. Mấy tháng trước vì trong lúc anh ta đuổi bắt đối tượng tình nghi ngã gãy chân, nằm bệnh viện thật lâu, cũng bởi thế mà bỏ lỡ vụ án ‘Salome’. Anh ta vì vậy mà cảm thấy rất đáng tiếc, đồng thời lại vì Alex có thể giải quyết nó thuận lợi mà vui vẻ. Án mạng lần này khiến áu cảnh sát đang ngủ yên của anh ta lại bắt đầu sôi trào, anh ta thật giống như trâu đực bị giam đã lâu, cả người đều nghẹn nín.

Alex cười ngồi xuống trước mặt anh ta, hỏi: “Thế nào? Có phát hiện sao?”

Benjamin Rupert cười cười với anh: “Không có tổn thất về tiền bạc, trước tiên có thể không cần lo đến khả năng giết người cướp của nữa.”

Alex đưa tay từ phía dưới ảnh chụp rút ra một chồng tài liệu: “Cậu đều đã đọc xong hết rồi?”

“Ừ.” Benjamin Rupert đem một mẩu thịt gà cuộn nhét vào trong miệng, sau đó cầm lấy cafe một hơi uống hết, “Tư liệu hôm qua cậu lấy được rất tường tận, người bị hại của chúng ta là một bé ngoan hiếm có.”

Alex gật đầu: “Chính xác, hôm qua nhìn thấy ba mẹ cậu ta tớ đã cảm thấy thế, họ một chút cũng không kém so với tưởng tượng của tớ. Mất đi con trai đối với họ mà nói giống như ngày tận thế.”

Hai người đều cảm thấy có chút nặng nề - Cha mẹ của Kennedy Khilaiwi là một đôi vợ chồng trung niên bình thường, cùng kinh doanh một cửa hàng bán hoa ở Kansas, đứa con trai anh tuấn, giỏi giang, thông minh, thiện lương này của họ là đứa thứ hai, cũng là đứa duy nhất thi lên đại học, mọi người trong nhà tin tưởng cậu ta sẽ trở thành nhà báo xuất sắc. Tin dữ bất thành linh khiến cả nhà đều lâm vào bi thương và khiếp sợ tột cùng, khi họ chạy tới New York về mặt tiêu tụy, có vẻ cực kỳ già nua.

Alex cảm thấy mỗi lần anh nhận được vụ án, phần khó khăn nhất chính là đối mặt với người nhà nạn nhân, sự bi thương và chờ mong của họ sẽ làm cảnh thám tóc đen cảm thấy vai mình dị thường nặng nề.

Alex mở ra tư liệu đóng dấu, nạn nhân từ trên bức ảnh dưới kim băng nhìn anh: Đó là một thanh niên tóc nâu sẫm, đường nét nhu hòa, trong ánh mắt mang theo sức sống và hy vọng, tựa như bất kỳ lúc nào cũng đang chuẩn bị mỉm cười với cuộc sống.

Cảnh thám tóc đen lại tiện tay cầm qua ảnh hiện trường phát sinh án: Thi thể Kennedy dựa nghiêng vào nhà vệ sinh, áo khoác lông màu đỏ bị lột xuống ném trên đất, phần mặt cậu ta vắn vẹo, nhú mồm, môi phát tím cùng móng tay sứt sẹo đều cho thấy sự thống khổ của cậu ta trước khi chết. Alex nhớ tới khi mình và Ben đến khoa giám định vật chứng, còn nhìn thấy trên thi thể của bé trai này nhiều vết thương hơn, dựa theo cách nói của bác sĩ Miller chính là “Một hung thủ có sở thích SM muốn dùng tất cả các biện pháp từ trên người cậu ta đạt được cao trào.”

“Ta nói, Alex, anh bạn già.” Benjamin Rupert gõ bàn, cắt ngang dòng hồi ức của anh, “Hiện giờ chúng ta cần bản đã tìm được tình huống đại thể của nạn nhân, báo cáo khám nghiệm tử thi cũng đã có, hẳn nên đến gặp những người xung quanh cậu ta.”

Alex gật đầu: “Vụ án này không có nhân chứng nhìn thấy, chúng ta chỉ có thể từ những người cậu ta quan hệ thân thiết để bắt tay vào.”

Benjamin lực lưỡng giang tay ra: “Đứa bé này bạn bè không ít, nam nữ đều có. Cậu ta rốt cuộc là đồng tính hay song tính đây?”

“Người cậu ta thường xuyên tiếp xúc nhất có những ai?”

Benjamin Rupert suy nghĩ một chút: “Có ba người tương đối thân thiết, một là cô gái học vẽ tranh sơn dầu, tên là Susan Tanner, cũng là bạn thuê ghép phòng với cậu ta; Một người tên là Ted Armstrong, là đồng

hương của cậu ta, học khoa hóa học; Còn một người tên là Luke Bryan. Chúng ta đi tìm người nào trước?”

Alex lật địa chỉ của ba người này, dưới đáy lòng thở dài: “Vây đi tìm Susan Tanner trước thôi, nhà cô ấy thuê cùng nạn nhân ngay phụ cận quảng trường Washington.”

Tối qua không có tuyết rơi, tuyết trên mặt đất sớm đã bị dọn dẹp sạch sẽ. Trong không khí mặc dù còn lưu lại hơi lạnh, nhưng bởi vì có ánh nắng màu vàng nhạt rớt rề từ sau tầng mây lơ lửng, cảm giác vẫn có thêm chút hơi ấm.

Trong tay Maurice Norman cầm một cốc cafe nóng, cùng một ông già tóc bạc trắng chậm rãi tản bộ trên quảng trường Washington.

“Lần trước cậu nói cho tôi biết cậu đang yêu.” Ông cụ cười ha hả hỏi han, “Morris, cậu sắp quên mất ông già này rồi nhỉ?”

Người đàn ông mắt xanh lắc đầu: “Hans, thật xin lỗi tôi không đến phòng khám đúng hạn, đầu tuần rồi tôi đã cùng Alex đi nghỉ.”

“Cảnh sát kia sao?” Bác sĩ Hans Martin cười cười, “Morris, tôi chúc mừng cậu, cậu ta là một người đàn ông rất nghiêm túc.”

“À, đúng vậy..... Có đôi khi quá mức nghiêm túc.”

Ông cụ dùng ánh mắt nhu hòa nhìn anh: “Sao, có chuyện gì sao?”

Maurice Norman nhìn ông bạn cũng là bác sĩ tư vấn của mình, cười khổ nói: “Hans, có đôi khi tôi không cách nào xác định được, có phải khuyết điểm trong tính cách của tôi trong lúc vô tình đã khiến Alex cảm thấy khó chịu hay không. Cậu ấy..... Từ sau vụ án lần trước liền vô cùng kháng cự tôi can dự vào công việc của cậu ấy.....”

“Tỷ như?”

“Chúng tôi đã cãi nhau. Cậu ta yêu cầu tôi đừng can dự vào vụ án này, mà trên thực tế cậu ấy biết tôi có thể cung cấp một vài thứ, việc đó giúp ích cho công tác phá án. Nhưng cậu ấy đã cự tuyệt, hơn nữa..... Hơn nữa vì thế mà nổi cáu.”

Ông cụ uống một ngụm cafe nóng, sau đó cùng Maurice Norman ngồi xuống ghế dài bên quảng trường, nhìn đài phun nước đóng băng. Ông thỏa mãn chép chép miệng, dường như thứ cafe rẻ tiền này cũng mỹ vị vô cùng.

“Morris, cậu vẫn như cũ.” Bác sĩ Martin dùng bàn tay mang găng da dê xoay cốc giấy, nhàn nhạt nói, “Nói cho tôi biết, có phải cậu gặp tình huống như vậy trước tiên sẽ vô thức cho rằng là lỗi của mình?”

Người đàn ông mắt xanh thoáng sửng sốt, tựa hồ có chút ngoài ý muốn.

Đôi mắt bé tí của bác sĩ Martin nhìn Maurice Norman cười tủm tỉm nói: “Bạn tôi ơi, cậu không cần phải làm khó mình. Có lẽ phiền não của thám trưởng Li cũng không phải do cậu gây ra đâu.” Ông dùng một chút, vỗ vai người đàn ông này, “Tôi đã chuẩn bị tốt tài liệu giám định của cậu rồi, cậu đã biết thời gian nộp lên chưa?”

“Ồ.....Đại khái là trong tuần này thì phải.” Maurice Norman đối với việc bác sĩ Hans Martin đột ngột chuyển chủ đề có chút kỳ quái.

Ông cụ hiền lành này dường như lại xem như chuyện đương nhiên gật đầu: “Tôi nghe nói giáo sư Francis Maguire của tổ đánh giá cũng không phải người công chính lắm, ông ta đối với đồng tính có chút phản cảm, cậu muốn qua được cửa ải của ông ta sẽ không dễ dàng đâu.”

Maurice Norman không nhú mồm, y chợt nhớ tới lời Alex tối qua – “Anh muốn xin chức vị phó giáo sư, không phải sao?”

Bác sĩ Hans Martin uống cạn cafe, bóp dẹt cái ly sau đó chuẩn xác ném vào thùng rác bên cạnh. “Được rồi,” Ông nhún vai đứng lên, “Tôi cũng đã xem qua bài báo về vụ án kia, Morris, cậu thật sự không rõ tại sao

thám trưởng Li không mong cậu can dự vào sự tình này sao? Hiện giờ tôi có thể khẳng định, cậu ta cực kỳ yêu cậu.”

Người đàn ông mắt xanh cười khỏ quay sang, lặng lẽ sờ xâu chìa khóa trong túi xách, trong đó thiếu một chiếc. Y nghĩ đến tối qua mình còn dùng tâm tình chán nản cỡ nào để nó lại chỗ Alex, y không phủ nhận kỳ thật khi ấy cũng có chút ý tứ tức giận. Y vốn hy vọng hành động này có thể làm cho Alex hiểu được y rất thương tâm, song hiện giờ lại phát giác mình có khi thật sự quá mức trì độn.

“Ừm, đã 10h rồi, tôi phải đến phòng khám.” Bác sĩ Hans Martin nhìn đồng hồ đeo tay một chút, “Chúc cậu may mắn, Morris, cậu là một anh chàng thông minh, nhưng trong việc yêu đương lại như một đứa ngốc.”

Maurice Norman không tức giận, y ngỏ lời mời lần sau khi ông làm xong phận sự của tư vấn viên sẽ cùng đi ăn món Mexico, sau đó mới vẫy tay tạm biệt ông già đáng yêu này. Nay khi y vút cốc cafe chuẩn bị trở về trường, lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc từ đằng xa đi qua.

“Alex..... Cậu ấy tới đây làm gì?”

Cảnh thám mấu lai cùng cộng sự của anh vừa từ một căn nhà trọ cho thuê rẻ tiền bước ra, họ ghé thăm bạn cùng phòng của nạn nhân Susan Tanner, cùng cô ta trò chuyện trong chốc lát.

Cô bé học vẽ tranh sơn dầu này cũng không xinh đẹp, nhưng có một đôi mắt cơ trí. Lúc cô mở cửa tay trái mang theo ba cây bút, trên tạp dề đều là màu sắc sặc sỡ khắp nơi. Cô đang vẽ một bức chân dung mặt bên của nam giới trần truồng, mặc dù vẫn chưa hoàn thành, Alex vẫn dễ dàng nhận ra đó là nạn nhân Kennedy Khilaiwi.

Susan Tanner đối với việc bạn cùng phòng bị hại có vẻ rất khổ sở, cũng rất tức giận. Cô cho rằng Kennedy là một cậu bé sáng sủa lạc quan, hơn nữa rất dí dỏm, rất thích giúp đỡ người khác. Cô không rõ tại sao lại có người đối xử với cậu ta như vậy.

“Thế thì, cô Tanner,” Alex sau khi cô nàng này tận tình quở mắng hung thủ hỏi, “Cô biết tình hình cuộc sống riêng của Kennedy chứ? Ý của tôi là, người khá thân thiết với cậu ta.”

Susan Tanner theo thói quen xoay chiếc nhẫn trên tay, nghiêm túc suy nghĩ một chút: “Có, thám trưởng. Người đàn ông kia tôi không quen, hẳn thường xuyên đến tìm Kennedy, hơn nữa luôn dùng ánh mắt rất hung hăng trừng tôi.”

“Bộ dạng thế nào?”

“Vóc người rất cao, tóc đen, à, trên cổ tay hẳn có một hình xăm chữ Trung Quốc.”

Benjamin Rupert làm tròn bốn phận ghi lại hết thấy nội dung nhân chứng nói, còn Alex lại vừa nghe vừa như có điều suy nghĩ nhìn chăm chăm nhẫn trên ngón tay Susan Tanner. Sau khi họ kết thúc buổi nói chuyện này, Alex ra khỏi khu nhà trọ đồng thời đột nhiên yêu cầu cộng sự đem bức ảnh những vật chứng trên người nạn nhân cho anh xem.

“Đây, đều ở đây này.” Người đàn ông lực lưỡng từ áo trong túi áo khoác lấy ảnh ra, đưa qua.

Alex cau mày lật từng tấm, rất nhanh tìm được bức ảnh mình muốn. “Nhìn này!” Anh nói với cộng sự, “Tôi đã cảm thấy nhẫn của cô Tanner vô cùng quen mắt, hóa ra Kennedy cũng có một cái cùng kiểu.”

Benjamin Rupert nheo mắt lại: Nhẫn trên bức ảnh nhìn qua như là làm từ bạc, cố ý làm cũ, chính giữa là một cái cánh mở rộng.

“Cánh này mở về hướng trái.” Alex giải thích, “Ben, cậu có chú ý cái trên tay cô Tanner kia không, cũng là tạo hình cánh giống nhau, nhưng mở về hướng phải.”

Benjamin Rupert sờ đầu: “Cậu nói thế tớ cũng có ấn tượng, song việc này nói lên cái gì chứ?”

Alex cười rộ lên: “À, Ben, anh chàng chẳng hề lãng mạn như cậu đến tốt cùng làm sao lấy được Rose vậy? Kennedy cùng Susan mang nhẫn cặp, ít nhất đã chứng minh họ không phải quan hệ bạn cùng phòng đơn thuần nha.”

“Vậy cậu ta là song tính? Có phải phạm vi tình nghi của chúng ta thoáng cái phải mở rộng gấp đôi rồi không?”

Anh con lai tóc đen không trả lời vấn đề này, anh nghĩ đến chuyện Maurice Norman nói với anh – Cậu bé kia vừa mới đến tìm sự giúp đỡ của y, xác định tính hướng của mình, sao còn có thể dính dáng với phụ nữ chứ?

Alex thở dài, móc quyển sổ nhỏ ra: “Kể tiếp chúng ta tốt nhất nên đến gặp vài người bạn khác của Kennedy, ờ..... Đồng hương của cậu ta Ted Armstrong, hình như cũng ở gần đây –”

“Alex!”

Một thanh âm từ xa cắt ngang lời cảnh thám tóc đen, anh ngẩng đầu, nhìn thấy Maurice Norman đang đi thẳng sang đây.

Sắc mặt cảnh thám tóc đen nhất thời có chút mất tự nhiên, tựa hồ còn chưa kịp chuẩn bị nên dùng loại biểu cảm gì để đối mặt với người đàn ông này. Anh không tự chủ được mà đem bàn tay nhét vào túi, mò tới chiếc chìa khóa mang theo nhiệt độ cơ thể nọ. “Bây giờ có thích hợp để trả lại cho anh ấy không?” Anh con lai có chút bối rối nghĩ, “À, không được, như vậy nhìn qua khẳng định rất ngốc!”

Cơ hồ ngay khi anh chưa kịp quyết định, Maurice Norman đã đứng trước mặt anh. Người đàn ông mắt xanh này hỗn hển thở ra làn khói trắng, chớp mũi bởi vì rét lạnh mà hơi đỏ lên, biểu cảm trên mặt y đan xen giữa kinh hãi cùng khẩn thiết.

“Thật không ngờ em ở đây, Alex.” Maurice Norman mỉm cười nói, “Vị này chính là cộng sự của em sao?”

“A.Đúng vậy.” Cảnh thám dùng giọng điệu bình thường giới thiệu, “Benjamin Rupert, cao thủ vật lộn tự do.”

“Tôi thường nghe Alex kể về cậu, rất vui vì vết thương chân cậu đã khỏi hẳn.” Người đàn ông mắt xanh bắt tay với Benjamin, “Tôi là Maurice Norman.”

Anh cảnh sát to con thoáng sững sốt, lập tức kêu lên: “A, tôi biết rồi, anh là.....Ừm..... Bạn trai của Alex.”

Những từ cuối cùng bị anh ta nhỏ giọng lẩm bẩm ra, hai người còn lại đều có chút buồn cười, chẳng qua người đàn ông tóc đen thoáng xen lẫn một ít khổ sở. Maurice Norman không chút để ý gạt đầu, hỏi anh cảnh sát to con: “Sao, các cậu tới điều tra vụ án sao?”

“Đúng, chính là học sinh Kennedy Khilaiwi của trường các anh –”

“Ben!” Alex đột ngột cắt ngang lời cộng sự, anh nặn ra một nụ cười khó coi yêu cầu, “Xin lỗi, Ben, có thể để tớ và Morris nói chuyện riêng vài phút không?”

Trong đôi mắt màu nâu thiện lương của Benjamin lộ ra thần sắc mờ ám, anh ta cười khúc khích lấy cớ mua thuốc lá, sau đó trốn đi.

Maurice Norman dụ dằng nhìn Alex, hỏi: “Chúng ta qua kia ngồi một chút, được không?”

Cảnh thám máu lai nhìn đồng hồ đeo tay một chút: “Thời giờ của em không nhiều lắm, nếu anh muốn hỏi về chuyện của vụ án này, Morris, em không thể trả lời.”

“Không, không! Anh sẽ không nói việc này!” Tiến sĩ đối với giọng điệu gượng gạo của người yêu cũng không hề tức giận, y thở dài, đột nhiên ôm lấy người trước mặt.

Động tác này khiến Alex ngây dại, lập tức hơi vùng vẫy một cái, nhưng đôi tay mạnh mẽ của Morris gắt gao siết anh vào trong ngực.

“Xin lỗi.....”

Alex ngơ ngẩn.

Người đàn ông mắt xanh chậm rãi buông anh ra, mang trên mặt sự nghiêm túc và đứng đắn ít có: “Báo cáo đánh giá và tài liệu cá nhân của anh hôm nay sẽ đưa đến trước, vô luận có người bởi vì tính hướng của anh

mà làm khó dễ anh ấy không, anh đều sẽ dựa theo con đường mình phải đi để tiếp tục. Alex, em không cần đắn đo né tránh, chúng ta cũng không cần né tránh.”

Trên mặt cảnh thám tóc đen nhanh chóng lướt qua vẻ kinh ngạc và mâu thuẫn, anh dường như đã hiểu được ý tứ Maurice Norman muốn biểu đạt, nhưng trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào đáp lại. Anh quay sang, nhìn thấy một vài người đi đường qua lại thỉnh thoảng ném đến ánh mắt đánh giá. Anh mất tự nhiên mà ho khan hai tiếng, không muốn nhìn vào đôi mắt xanh như bảo thạch kia.

“Em còn phải đi tìm đối tượng điều tra kế tiếp, hôm nào chúng ta bàn lại đi, Morris.”

Tiến sĩ không phản đối, y tỏ vẻ lúc nào cũng được, chẳng qua sau khi Alex nói lời từ biệt lại đột nhiên hỏi: “Hôm qua anh để quên chìa khóa nhà trên bàn, có thể đưa lại cho anh không?”

Anh con lai khựng một chút, nhàn nhạt cười: “Đương nhiên, Morris, nhưng hiện giờ em không mang theo bên người.”

(3)

Benjamin Rupert cầm theo điều thuốc lá cùng cộng sự gõ cửa nhà Ted Armstrong, sau đó cậu bé diện mạo lịch sự kia dùng giọng điệu chán ghét yêu cầu anh ta dúi tất điều thuốc mới được vào.

Họ từng tiếp xúc đủ loại đối tượng điều tra khác nhau, tính cách quái gở cũng có không ít, nhưng phiền toái nhất chính là loại người nghiện sạch sẽ như vậy. Benjamin ở sau lưng Ted Armstrong oán giận vài câu, sau đó cùng Alex cạo sạch để giày trên tấm lót, mới tiến vào nhà. Căn nhà này nơi nơi đều treo băng tuần hoàn nguyên tố, đặt đủ loại ống nghiệm và cốc chịu nhiệt khác nhau – Chủ nhân của nó tựa hồ đối với chuyên ngành của mình rất say mê.

Alex trấn an vỗ sau lưng cộng sự, sau đó lễ phép cùng chủ nhân xoi mói kia đề cập về Kennedy Khilaiwi.

Quan hệ của Ted Armstrong cùng Kennedy cũng coi như là bạn bè tốt nhất, họ đều đến từ Kansas. Ted mặc dù tính cách quái gở, nhưng lại đối với bạn mình tràn ngập hảo cảm. Cậu ta trước dùng lời lẽ cực kỳ ác độc nguyên rửa hung thủ, sau đó thẳng thắn nói cho Alex cậu ta nghĩ Kennedy nhất định là bị đối tượng đang hẹn hò hiện tại giết chết.

“Tại sao lại nghĩ như vậy, Ted?” Cảnh thám tóc đen hỏi.

“Còn phải hỏi sao?” Chủ nhà đeo mắt kính nhún vai, “Kennedy là một chàng trai đáng yêu, ai cũng thích cậu ấy. Cậu ấy đã nói với tôi, cậu ấy không muốn cùng nhiều người dây dưa không rõ nữa, gần đây cậu ấy yêu một người, cho nên muốn dốc lòng vào người đó, chia tay ‘Thiên Hành Giả’. Việc này khẳng định khiến gã nổi trận lôi đình!”

“Thiên Hành Giả?”

“Luke Bryan. Gã là bạn trai hiện giờ của Kennedy.” Ted lại bĩu môi, “Tôi đã bảo Kennedy đừng lui tới cùng tên kia nữa, gã từng gia nhập câu lạc bộ SM, không phải người có tính tình gì tốt.”

Alex và Benjamin nhanh chóng trao đổi ánh mắt, sau đó lại hỏi: “Vậy Kennedy có từng nói cậu ta yêu ai không?”

Đôi mắt Ted ảm đạm, cậu ta lắc đầu: “Còn chưa kịp.....”

Alex và Benjamin rất thông minh im lặng chốc lát, họ biết lúc nào nên để cho nhân chứng có một chút thời gian để đau thương.

“Vậy, có thể tìm được vị ‘Thiên Hành Giả’ kia ở đâu?”

“Làm sao tôi biết được?” Ted tựa hồ rất không sẵn lòng nhắc lại cái ‘Tên man rợ’ kia, nhưng suy nghĩ một chút vẫn nói cho họ biết, dường như có nghe Kennedy nói gã ở tại Williamsburg, ban ngày làm việc trong một quán cafe tên là “Red Sea”.

Alex ghi lại địa chỉ đại khái của quán cafe, sau đó cùng cộng sự cáo từ. Hiện giờ đã là giữa trưa, họ như mỗi lần phá án trước đây, tùy tiện mua chút thức ăn vừa đi vừa ăn. Chỉ có điều, Alex một bên nuốt xuống

bánh kẹp bơ, nhưng một bên phát giác, mình dường như đã dần dần nuôi dưỡng thói quen đúng giờ ăn cái gì đó, đã lâu lắm rồi chưa từng bị đau bụng lại – Maurice Norman đúng là đã thay đổi cuộc sống của anh.

Khi Alex và Benjamin chạy tới quán cafe “Red Sea” phụ cận bến xe trung tâm, Luke Bryan vừa vặn đang làm việc. Họ không tốn nhiều sức lực để tìm được gã đàn ông cao lớn này. Tóc gã cắt rất ngắn, mang một cái khuyên tai, trên cổ tay phải xăm một chữ Trung Quốc, Alex nhận ra đó là chữ “Sát”.

Gã đối với cuộc viếng thăm của cảnh sát chẳng hề vui vẻ gì, hiển nhiên ông chủ của gã cũng không vui, vì vậy ba người không thể làm gì khác hơn là nói chuyện trong lối thoát hiểm trống trải.

Tính tình của “Thiên Hành Giả” quả nhiên không ổn, gã mặc dù còn chưa đến nỗi vung đấm tay với cảnh sát, nhưng cái loại nóng ruột cùng bức mình này lại không cách nào che giấu. Gã nói cho cảnh sát mình quả thật rất yêu Kennedy, đối với cái chết của cậu ấy cực kỳ khổ sở, từng vì thế mà xin nghỉ hai ngày.

Alex thử hỏi: “Gần đây cảm tình của hai người có phải xuất hiện vấn đề hay không?”

Luke Bryan hung hăng liếc mắt trừng anh: “Không có!”

“Ồ,” Alex cũng không bị gã dọa, “Nhưng tôi nghe nói trước khi Kennedy bị hại từng nói cho bạn thân của cậu ấy rằng cậu ấy muốn kết thúc quan hệ của hai người.”

Trong đôi mắt màu đen của Luke hiện lên một tia tức giận, lập tức hừ tiếp một tiếng, “Cậu ấy từng đề cập, nhưng tôi đã cự tuyệt.”

“Bryan tiên sinh, nghe nói cậu có sở thích SM, phải không?”

Người đàn ông tướng mạo hung ác có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn thừa nhận gã từng gia nhập một câu lạc bộ như vậy.

“Anh biết khi Kennedy chết trên người có vết thương bị ngược đãi không?”

“Vậy thì sao?” Luke đột nhiên giận dữ, “Chẳng lẽ tôi sẽ làm loại chuyện này với cậu ấy sao?”

“Đó cũng là điều cảnh sát muốn biết.”

Sự bình tĩnh của Alex khiến cơn tức của “Thiên Hành Giả” dường như đánh vào miếng xốp, gã lại quay đầu nhìn Benjamin đang khoanh tay đứng một bên, miễn cưỡng buông đấm tay siết chặt xuống.

“Tôi chưa cùng chơi SM với cậu ấy,” Luke hầm hừ nói, “Kennedy không thích thứ này, tôi yêu cậu ấy, đương nhiên sẽ không làm chuyện cậu ấy không vui.”

“Anh có phát hiện cậu ta yêu người khác?”

Luke đen mặt, có chút không tình nguyện nói: “Tôi không cho phép bạn trai của tôi chân trong chân ngoài! Kennedy rất rõ ràng điểm này!”

“Nếu cậu ấy có thì sao?”

Luke cảnh giác liếc mắt nhìn Alex, dùng giọng điệu lạnh nhạt hỏi đáp: “Tôi sẽ đánh cậu ấy!”

Lời này khiến Benjamin đang ghi chép bên cạnh nhin không được nhượng mảy, hướng Alex truyền đạt một ánh mắt hoài nghi. Cảnh thám tóc đen lại hỏi: “Cậu ấy đề cập chuyện chia tay với anh khi nào?”

“Khoảng một tuần trước.”

“Hai ngày trước khi cậu ấy xảy ra chuyện hai người có từng gặp mặt không?”

“Không có!” Luke rất quả quyết nói, “Tôi quả thật bị chọc tức, cho nên tôi nghĩ hai người tốt nhất đều cần một thời gian ngắn để bình tĩnh lại.”

“6h đến 8h sáng ngày 28 tháng 1, anh ở đâu?”

“Ngày đó tôi phải trực đêm, cho nên ở nhà nghỉ ngơi.”

“Vậy sao?” Alex gật đầu, “Vậy có ai có thể làm chứng cho anh không?”

“Tôi ở nhà ngủ một mình, làm sao có thể –”

Vừa lúc đó có người đẩy cửa thoát hiểm ra, một thanh niên trọc đầu lộ ra nửa bên mặt, có chút ngạc nhiên nhìn họ, cuối cùng tầm mắt rơi vào trên người “Thiên Hành Giả”: “Này, Luke, hóa ra cậu ở chỗ này.”

“Max.....” Luke Bryan nhìn hắn, dường như chợt nhớ ra kêu lên: “A, đúng rồi, Max ngày đó từng gọi điện thoại cho tôi, cậu ta muốn hẹn tôi đi chơi bóng.”

Alex ngẩng đầu nhìn thanh niên này, anh sau khi đơn giản giới thiệu xong, kể một chút tình hình trước đó, lại chứng thực nói: “Lời Bryan tiên sinh nói có phải là sự thật không, Max Thorndike tiên sinh?”

Thanh niên tóc đỏ gật đầu: “Đúng vậy, tôi quả thật có gọi điện thoại, lúc ấy Luke còn đang gấp dài nữa.”

Alex vút vắn kiện xuống đi vào phòng bếp, tủ lạnh trước đây luôn trống rỗng hiện giờ nhồi nhét đủ loại đồ vật khác nhau, anh lục lọi một hồi, vẫn là bỏ qua ý nghĩ ăn đồ lạnh, tìm ra một món bỏ vào lò vi sóng tùy tiện ửng phở.

Cảnh thám tóc đen chợt có chút hoài niệm những mỹ thực mình được ăn trong quãng thời gian trước – Đó là món ăn Trung Quốc Maurice Norman cố ý học, mỗi khi y hoàn tất lớp dạy xong sẽ sang đây trước tiên biểu diễn tay nghề của mình, làm cho cả căn nhà bay loãng thoáng hương thơm mê người.

Alex nhai thực phẩm hâm nóng tẻ nhạt vô vị, hồi tưởng phản ứng của mình sáng nay khi đối mặt với Maurice Norman. Anh đương nhiên hiểu được người đàn ông mắt xanh muốn nói cho anh biết điều gì, nhưng việc này cũng không giống với hiệu quả mà anh mong muốn. Maurice Norman đột nhiên hiểu rõ lo lắng của anh khiến anh ngoài ý muốn, nhưng anh không muốn để người đàn ông kia sinh ra ý niệm cùng loại với cảm kích trong đầu.

Đang khi anh tắm rửa sạch sẽ rồi bắt đầu một lần nữa xem xét tài liệu vụ án, một cuộc điện thoại khiến dây thần kinh căng thẳng của anh thả lỏng ra. Trong ống nghe truyền đến giọng trẻ con thanh thúy của Daniel – Bé bây giờ sẽ thường gọi tới thăm hỏi cha mình.

Từ kỳ nghỉ trước, cậu bé và Maurice Norman càng ngày càng như một đôi bạn vong niên, vả lại còn có chút thân thiết hơn cả cha ruột của mình tí. Alex có chút vụng về dùng phương pháp Maurice Norman dạy cho anh “dỗ” con trai, thoát nhìn quả thật có hiệu quả rõ ràng.

“Con khỏe chứ, nhóc thủy thủ?”

“Con rất khỏe, ba à.” Daniel ngọng nghịu nói, “Hôm nay con đi trượt băng đó.”

“Con còn bị ngã không?”

“Chỉ ngã có ba lần! Lần trước con ngã đến sáu lần đó!”

“Chúc mừng con, nhóc thủy thủ!”

Daniel ở trong điện thoại đắc ý cười rộ lên, lại đòi hỏi nói: “Con lại tiến bộ rồi! Ba phải kể chuyện cổ tích cho con, ba à, lần trước khi ở trên máy bay ba đã đồng ý với con.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Alex mỉm cười trả lời, “Nhưng ba bây giờ phải hoàn thành công việc trước.”

“Ừm.....” Bé trai thất vọng đáp lại một tiếng, “Morris có ở đó không?”

Cảnh thám tóc đen ho khan hai tiếng: “Không.....Daniel, hôm nay chú ấy không có đây.”

“Tiếc quá!” Bé trai dùng giọng điệu người lớn nói, “Ba à, con vốn rất muốn nói chuyện với chú ấy, người ta rất tốt, hơn nữa kể chuyện cổ tích rất lợi hại, so với ba, so với mẹ đều lợi hại hơn!”

“Chú ấy.....Quả thật rất thú vị.....”

“Ba à! Lần trước khi chúng ta cùng đi du lịch Morris còn nói với con, muốn cùng chúng ta đến thăm ông nội bà nội đó, chú ấy có một vài câu chuyện hay có thể ông nội bà nội cũng thích.”

Alex thoáng sửng sốt, truy hỏi: “Chú ấy nói vậy khi nào?”

Daniel tựa hồ nhớ lại chút: “Ừm, chính là khi đến Miami chơi đó! Chúng ta phải trở về sớm một ngày, ba nói muốn mua vé máy bay đến thăm ông nội bà nội, Morris lên nói cho con biết chú ấy muốn đi cùng ba.

Con nói ba sẽ không đồng ý, ba biết chú ấy đã làm gì không? Hắc hắc..... Chú ấy nói chú ấy sẽ lên đi theo ba.”

Đáy lòng Alex nổi lên một trận tư vị lạ lùng, anh nghĩ đến bản thân khi ấy nói với Maurice Norman anh phải về thành phố Jersey gặp cha mình, người đàn ông mắt xanh kia quả thật từng bày tỏ muốn đi cùng anh, nhưng anh lại từ chối –

“Em không sao mà, Morris,” Alex nói với tình nhân của mình, “Em nói rồi em muốn trải qua tết xuân với cha mẹ, em chỉ muốn tranh thủ thêm cơ hội này, anh còn lo lắng gì nữa?”

“Anh chỉ không muốn để em đi một mình.....Anh biết nếu em bị cự tuyệt, đó cũng là một loại tổn thương.”

“Nhưng phải đi giải quyết..... Đây là chuyện giữa em và cha mẹ!”

“Em có nghĩ tới không, hiện giờ điều này cũng liên quan đến anh, là chuyện của hai người chúng ta.....”

Morris khi ấy cũng không nói thêm gì nữa, bởi vì cả hai người họ đều cảm nhận được sự tức giận của đối phương mà gián đoạn tranh chấp. Hôm nay Alex từ lời con trai kể lại nghĩ đến tình hình lúc đó, nhưng lại cảm thấy mình có lẽ thật sự có chút thô bạo đâm bị thương Morris. Anh từ chối Morris nhúng tay vào vụ án của Kennedy Khilaiwi, nghĩ Morris không hiểu nỗi khổ tâm của anh, kỳ thật tình nhân của anh cũng từng có cảm giác giống vậy.

Alex hơn nửa ngày cũng không nói chuyện, mãi đến khi Daniel không nhận được gọi anh. Anh dễ dàng con trai vài câu, lại hứa hẹn cuối tuần này sẽ đến thăm nó, sau đó mới cúp điện thoại.

Anh lại cầm lấy tài liệu vụ án trên bàn, nhưng hồi lâu sau căn bản không cách nào xem lọt được một chữ. Ngay sau đó lại một tràn tiếng chuông điện thoại dồn dập khiến anh từ trong trạng thái thần thờ giật mình tỉnh táo.

“Alex.....” Giọng nói trầm thấp, dịu dàng của Maurice Norman truyền tới tai anh, “Xin lỗi đã quấy rầy em nghỉ ngơi, vừa rồi lúc anh gọi đường dây bận mãi.”

“Là Daniel trò chuyện với em đấy.” Anh con lai bỗng dưng cảm thấy có chút khẩn trương, “Ồ..... Morris, anh gọi có chuyện gì không?”

Tiến sĩ như bình thường cười cười: “Là thế này, ngày mai anh sẽ tham gia một buổi phỏng vấn nho nhỏ – Em biết đó, chính là chương trình xét duyệt đơn xin phó giáo sư của anh.”

“Anh chuẩn bị đến đâu rồi?”

“À, anh đã sớm chuẩn bị tốt rồi.....Anh có thể trả lời bất cứ vấn đề gì.”

“Vậy thì tốt quá! Chúc anh thành công, Morris.”

“Giữa trưa mai anh phỏng vấn xong.....Có thể cùng ăn cơm không?”

Alex thoáng do dự, nhưng vẫn đáp ứng. Maurice Norman vui vẻ chúc anh ngủ ngon, dặn dò anh nghỉ ngơi cho thật tốt, sau đó cúp điện thoại.

Cảnh thám tóc đen phát hiện mình giờ phút này rất khó đem lực chú ý tập trung vào công việc, anh bắt đầu chờ mong, ngày mai vô luận là điều tra phá án hay khôn cảnh trong cảm tình đều có thể tiến triển tốt.

23. Chương 23: Phiên Ngoại 3

“Ừm.....Là thế sao?” Benjamin Rupert nhìn Alex, đối với lời cộng sự mới vừa nói có chút lạ lùng, “Cậu là nói, cậu nghĩ Luke Bryan có khả năng đã cảm thấy quan hệ của Kennedy Khilaiwi và Susan Tanner?”

“Ừ.” Cảnh thám tóc đen gật đầu, “Ngày hôm qua khi chúng ta đến gặp Susan, cô ấy từng nói một người bạn của Kennedy luôn dùng ánh mắt rất hung dữ trừng cô ta, ‘vóc người rất cao, tóc đen’, còn có hình xăm. Thái độ của ‘Thiên Hành Giả’ với Susan đã chứng minh gã có lẽ thật sự nhìn thấu chút gì đó. Nhìn bức họa kia.....Người ngoài như chúng ta cũng có thể hiểu được.”

Benjamin dùng nĩa sắt ghim một miếng thịt hun khói trong đĩa của mình, nhét vào miệng, một bên nhắm nuốt một bên nhìn quán cafe “Red Sea” bên ngoài cửa sổ. Họ nán lại trong quán ăn, đợi đến thời gian làm việc vào tìm “Thiên Hành Giả” nói chuyện lại một chút. Hơn nữa Benjamin đối với thịt hun khói trong quán này rất có hảo cảm, coi như là thuận tiện đến giải quyết cơn thèm.

“Tớ nói nha, Ben.” Alex nhìn chăm chú vào hoạt động ăn uống đầy khoái trá của cộng sự, hỏi: “Cậu nghĩ nếu ‘Thiên Hành Giả’ biết Kennedy và Susan mập mờ, có uy hiếp họ chia tay không?”

“Có lẽ gã đã từng làm vậy.” Ben quơ dao ăn nói, “Gã nói họ đã cho nhau khoảng lặng một tuần, nhưng tớ xem chừng gã cũng không phải loại người trong vòng một tuần có thể cố gắng không làm gì cả.”

“Vậy có lẽ chúng ta sẽ có hai phương diện phải lo lắng rồi.” Alex vừa húp soup cải vừa nói, “Chúng ta phải xác định Kennedy người cuối cùng cậu ta yêu là ai? Cậu ta đến tốt cùng là vì Susan Tanner mà quyết định chia tay Luke Bryan, hay bởi vì Luke Bryan không muốn chấm dứt quan hệ của hai người mà không thể làm gì khác hơn là nói lời xin lỗi với Susan.”

“Nếu là trường hợp trước, vậy kẻ tình nghi lớn hơn chính là ‘Thiên Hành Giả’, nếu như là trường hợp sau..... Chẳng lẽ phải hoài nghi vị nữ họa sĩ kia?”

“Ừm..... Phụ nữ đã điên lên rồi cũng rất kinh khủng.”

“Ồ, đúng vậy, vậy cũng đúng đó. Tỷ như Rose mà phát cáu, tớ cũng đành phải đến nơi khác qua đêm.” Cảnh thám cao to lắc đầu, hình như nghĩ đến rất hồng bét.

Alex cười cười, anh biết cô vợ của cộng sự mình tuy nhỏ xinh nhưng có năng lượng cực lớn. Song cảnh thám tóc đen lại không cách nào xác định được Susan Tanner có phải mẫu phụ nữ như vậy hay không – Đôi mắt cô mặc dù rất đẹp, nhưng các phương diện khác đều rất bình thường, ngoại trừ cô có thể vẽ ra những tác phẩm xinh đẹp ra..... Alex biết có đôi khi bề ngoài của con người hoàn toàn không thể nói lên cái gì, tựa như Maurice Norman vậy, nụ cười ấm áp của người đàn ông kia không cách nào làm cho người ta liên hệ y cùng cơn ác mộng trong quá khứ kia được.

Cảnh thám tóc đen xoay mặt về hướng quán cafe “Red Sea”, bỗng dừng mở to hai mắt. “Ben!” Anh gọi cộng sự một tiếng, “Nhìn bên kia xem!” Anh chàng cao to mắt hạt dẻ lập tức buong thức ăn đưa đến bên mép, nhìn phía ngoài –

Ở cửa quán cafe, Luke Bryan đang cùng một người kịch liệt tranh luận gì đó, sau đó gã tựa hồ cực kỳ tức giận vung đấm tay lên, nhưng không đánh tiếp, chỉ tức giận cực kỳ hất tay rời đi, rồi lại bị kéo lại.

“A!” Benjamin suy nghĩ một chút, “Người nọ không phải là chúng ta đã gặp ngày hôm qua sao? Hình như tên là.....Tên là Max Thorndike. Ừm, Alex, thoát nhìn không đúng lắm, hắn hình như có chút vấn đề với ‘Thiên Hành Giả’.”

“Không giống như đang cãi nhau..... Kỳ quái, ngày hôm qua quan hệ của họ thoát nhìn rất tốt mà.” Alex nhú mày thật sâu, bỗng dừng lại như nghĩ đến gì đó lấy di động ra, từ chức năng menu vào mạng. Anh dò mục tìm kiếm thời tiết thành phố New York, chọn ghi chép ngày 28 tháng 1 - anh nheo mắt lại, chợt cười rộ lên.

“Làm sao vậy?” Benjamin cổ quái nhìn anh.

“Vừa phát hiện ra một chuyện thú vị – buổi sáng Kennedy Khilaiwi bị hại, từng đổ tuyết, nhưng rất nhanh đã ngừng.”

Benjamin tựa hồ suy nghĩ một chút, sau đó kêu lên: “Max Thorndike nói dối!”

Alex gật đầu: “Đúng vậy! Hắn nói hắn tìm Luke chơi bóng rổ, nhưng sáng ngày đó lại đổ tuyết. Nếu Luke thật sự đang ngủ, căn bản sẽ không biết tình hình bên ngoài, mà Max đưa ra đề nghị dù sao cũng phải quan sát thời tiết trước chứ.”

Benjamin liên tục gật đầu: “Dứt khoát xách thẳng hắn về thẩm vấn!”

“Không, điều tra tài liệu về hắn trước đi, chúng ta còn phải xác nhận hắn cùng Luke rốt cuộc là dạng bạn bè gì.”

“Nếu đã có hẳn là đối tượng tình nghi, vậy Susan Tanner thì sao?”

“Tớ nghĩ vẫn không thể loại trừ cô ta, dù sao quan hệ của cô ta và nạn nhân vô cùng mập mờ.” Alex giờ đồng hồ đeo tay lên nhìn, bây giờ đã đến 11h.” Có lẽ tớ rất nhanh có thể xác nhận được cô ta có phải đối tượng tình nghi hay không.” Cảnh thám tóc đen nói với cộng sự, “Giữa trưa tớ có một cuộc hẹn, chiều về sẽ nói cho cậu biết kết quả. Chúng ta ở phòng tư liệu bên kia gặp nhau nhé, cậu điều tra Max Thorndike trước xem có ghi chép phạm tội hay không.”

“Ồ, được thôi, không thành vấn đề.” Ben hiểu kỳ nhìn anh, “Nhưng cậu làm sao xác định được Susan Tanner có phải đối tượng tình nghi hay không chứ?”

“Ừm..... ” Alex cười khổ nói, “Đó là một bí mật.”

Maurice Norman yêu thích “Những năm tháng hồn nhiên”, theo lời y nói, quán ăn này đại biểu cho sự ưu nhã cổ điển của New York. Do đó một khi hẹn hò, y chung quy luôn thích mang người mình hợp ý cùng nhau đến hưởng thụ, ngay cả lần đầu tiên hẹn hò của y và Alex cũng ở chỗ này. Nhưng cảnh thám máu lại lại cảm thấy giữa trưa cũng không phải đoạn thời gian có thể sử dụng nhàn nhã, bởi vì công tác tỉnh lữ chưa hoàn thành vào buổi chiều, trong lòng luôn cảm thấy có chút bồn chồn. Nhưng anh cảm thấy Maurice Norman chính là loại người trong khe hở của sự bận rộn điều chỉnh bản thân rất khá, việc này khiến anh nhiều ít có chút hâm mộ.

Tựa như hiện giờ, họ mặt đối mặt ngồi cùng nhau, thức ăn còn chưa đưa lên, Alex không chế không được mà dùng đầu ngón tay vẽ tới vẽ lui trên khăn ăn, mà người đàn ông mắt xanh thì mặt mang theo nụ cười mỉm nhìn chăm chú vào anh – điều này làm cho anh không được tự nhiên.

Alex ho khan một tiếng, hỏi: “Buổi phỏng vấn của anh thế nào, Morris?”

“Anh nghĩ cũng không tệ lắm.” Người đàn ông đối diện trả lời, “Alex, anh nói rồi anh cũng không hề sợ phải trả lời bất cứ vấn đề gì.”

“Phải không.....” Thám trưởng tóc đen lộ ra nụ cười khổ, “Em nghĩ chắc không phải vị giám khảo nào cũng đều yêu thích thái độ của anh đâu nhỉ.”

“Quả thật như thế. Nhưng mà, Alex –” Maurice Norman nghiêm túc nói, “– Em phải hiểu: Đầu tiên, chuyện đời tư của anh cũng không thể chứng tỏ năng lực nghiên cứu học thuật cùng năng lực công tác của anh; Tiếp theo, cũng không phải ai cũng đều có thành kiến với đồng tính, hơn nữa ý kiến của một người cũng không thể chi phối cả quá trình đánh giá.”

Alex thoáng sửng sốt, anh nhìn không được ngẩng đầu nhìn đôi mắt xanh biếc xinh đẹp đối diện. Đôi mắt thẳng thắn bộc trực của người đàn ông này cùng giọng điệu không hề kịch liệt phập phồng cứ bình tĩnh như vậy, cẩn thận như vậy, điều này làm anh an tâm. Anh biết kỳ thật đó cũng là chỗ Maurice Norman đã hấp dẫn anh ngay từ đầu, mà khi hai người chung sống phải quá thân mật, anh lại bất giác bắt đầu vì thái độ của y như vậy mà lo lắng. Alex có chút tự chán ghét mình thử dài: Có lẽ kỳ thật là bản thân anh vẫn chưa hoàn toàn từ trong cái hộp cẩn thận dè dặt này bước ra nhỉ.

Anh con lai chợt cảm thấy nổi bần khoản mình đang khư khư ôm chặt lấy có phần quá buồn cười.

“Alex?” Maurice Norman nhìn bộ dáng cảnh thám tóc đen xuất thuận, có chút bất an gọi, “Em làm sao vậy? Sắc mặt không tốt lắm.....”

“Ồ..... Không có gì.....” Alex cố gắng cười cười.

“Có phải công tác quá mệt mỏi rồi không? Hai buổi tối này anh gọi điện thoại cho em, em rất khuya rồi cũng chưa trở về.”

“Em..... Về cơ bản 10h mới về để nhà.” Alex dừng một chút, anh cúi đầu, do dự hồi lâu, tựa hồ rốt cuộc đã đem nỗi lo ngại bấy lâu bỏ đi, “Morris, nếu em hỏi anh một vài vấn đề – Vấn đề về Kennedy Khilaiwi, anh..... Anh có còn sẵn lòng trả lời em không?”

Người đàn ông mắt xanh ngoài ý muốn mà ngẩn ngơ, lập tức cầm tay Alex, dùng ngón tay lau đi mồ hôi mỏng trong lòng bàn tay anh: “Tại sao không chứ, cảnh quan? Anh vẫn luôn chuẩn bị trợ giúp em, em bằng lòng yêu cầu như vậy anh rất vui.”

Alex biết mình thậm chí liên tục nói “Cám ơn” cũng không thể biểu đạt được nỗi cảm kích hiện giờ, anh bỗng nhiên không biết nên mở miệng thế nào.

“Em muốn hỏi gì?” Maurice Norman nhìn anh.

“Anh.....Từng nói cho em biết Kennedy Khilaiwi đã tới tìm anh nhờ giúp đỡ.”

“Đúng vậy.”

“Cậu ta vì tính hướng từ trước đến giờ của mình sao?”

“Đúng vậy, cậu ta vì thế mà phiền não rất lâu rồi, cho nên anh không còn lựa chọn nào khác phải giúp cậu ta.” Maurice Norman thở dài, “Cậu ta còn trẻ.....”

Alex gật đầu: “Em có thể tưởng tượng được sự tranh đấu của cậu ấy, dù sao chân chính thừa nhận mình là đồng tính phải có dũng khí, nhưng chẳng phải cậu ta đã có bạn trai rồi sao, làm chi mà hiện tại mới.....”

“Em đang nói gì thế?” Người đàn ông mắt xanh kinh ngạc nhìn cảnh thám, “Kennedy là một người dị tính luyện nha!”

Tay Alex thoáng run lên, trong lòng dường như có cái gì đó luôn treo lơ lửng rơi xuống đất, những sợi dây vo tròn lộn xộn cũng chậm chậm được kéo thành từng sợi.

“Em hiểu rồi.....” Anh thở dài một hơi, “Có thể nói cho em biết nội dung cuộc trò chuyện của hai người không?”

“Anh đại khái đã quên một ít rồi.....Nhưng anh biết cậu ấy đã yêu một cô gái. Cậu ấy trước kia quả thật ở cùng đàn ông, nhưng cậu ấy cảm thấy từ đáy lòng mình mà nói cũng không mê luyện nam giới. Cậu ấy vẫn cho rằng mình là đồng tính luyện, chẳng qua đối sự tiếp xúc của bạn trai đều yêu không sâu lắm mà thôi, nhưng sau khi gặp cô bé kia, cậu ấy biết mình sai rồi.”

“Cho nên cậu ta đến thỉnh giáo anh, đúng không?”

“Đúng vậy. Anh có thể nhìn ra được đó là một thanh niên rơi vào bế tắc, cậu ấy quả thật thích con gái hơn.”

“Cô bé kia tên là gì?”

“Anh không biết, nhưng Kennedy gọi cô bé là Susan.”

Alex lắc đầu: “Xem ra ngay từ đầu em đã phạm sai lầm, em tưởng rằng cậu ta tới tìm anh là vì cậu ta giống chúng ta.”

Maurice Norman cười khở xòe hai tay: “Ừm, cảnh quan, anh chỉ giúp các bé trai nhận thức bản thân, cũng sẽ không xúi giục đâu nha.”

Alex có chút xấu hổ nói tiếng “Xin lỗi”, anh rút tay mình về, trong vẻ mặt có chút ngạc nhiên của Maurice Norman, lấy chìa khóa trong túi xách ra đưa cho y.

“Ồm..... Cái kia.....” Anh con lai có chút ngại ngùng nói, “Đây là chìa khóa anh quên ở chỗ em, em đã mang đến..... Trả lại cho anh..... Nếu anh bằng lòng.....Ừm, em hy vọng anh cất kỹ.....”

Alex tin, nếu không phải phục vụ viên vừa vặn bắt đầu mang thức ăn lên, mặt của anh nhất định sẽ đổ bừng lên trong ánh mắt nóng bỏng mà kinh hãi của Maurice Norman. Anh mỉm cười cúi đầu, bắt đầu hưởng thụ bữa cơm trưa ngon miệng nhất trong khoảng thời gian qua.

(5)

Kỳ thật muốn điều tra tư liệu của Max Thorndike cũng không khó khăn gì. Hắn từng có tiền án, bị tố cáo cố ý gây thương tích, từng ngồi tù một năm. Alex sau khi trở lại cục cảnh sát, cùng cộng sự đang lúc kiểm tra hồ sơ vụ án của hắn, phát hiện một chuyện trùng hợp, gã đàn ông này sở dĩ bị bỏ tù là vì ở trong câu lạc bộ SM chơi đùa với bạn mình dùng bạo lực quá độ. Trên bức ảnh Max còn để tóc, là màu vàng nhạt, mặt mày thoạt nhìn cũng không giống một thằng cha điên cuồng dùng roi quất người ta. Vóc dáng hắn cũng không cao, chỉ có 5 feet 8 inches, nhưng vì từng học karate, khí lực cũng không nhỏ, một khi công kích

người khác vẫn có lực sát thương đáng sợ. Hắn đồng dạng không học đại học, sau khi tốt nghiệp trung học bắt đầu làm thuê, cho nên hiện giờ không có địa chỉ cố định.

“Tốt quá!” Benjamin hưng phấn cầm tài liệu của Max Thorndike, “Xem ra thằng nhóc này cũng không đơn giản đâu.”

Alex đồng ý nói với cộng sự: “Nhưng chúng ta cũng không thể chứng minh hắn đến tội cùng đã xuống tay với Kennedy hay chỉ giúp Luke ngụy tạo chứng cứ.”

“Hiện giờ tình nghi với Susan Tanner đã nhỏ đi, chúng ta có thể đặt trọng điểm trên người hắn và Thiên Hành Giả. Thế nào, mời tới nói chuyện chứ.”

“Ừ,” Alex gật đầu, “Thuận tiện lấy mẫu DNA, chúng ta rất nhanh có thể biết tóc trên người nạn nhân là của ai.”

Hết thấy kế tiếp trở nên rất thuận lợi –

Luke Bryan mặc dù đối với việc mình bị gọi đến cực kỳ phẫn nộ, nhưng vẫn cùng Max Thorndike tới cục cảnh sát. Khẩu cung của gã cũng không có biến hóa gì lớn, hơn nữa cũng phối hợp cung cấp mẫu DNA.

Nhưng bạn của gã không tình nguyện như vậy, hắn tựa hồ đối với việc mình bị hoài nghi cảm thấy rất lạ lùng, hơn nữa cự tuyệt cung cấp mẫu DNA. Lúc hắn đập bàn nổi giận đùng đùng. Alex chú ý tới hai tay của hắn có chút quá trơn bóng và phát vàng.

“Anh làm việc ở đâu, Thorndike tiên sinh?” Cảnh thám tóc đen hỏi.

Thanh niên đầu trọc úp úp mở mở trả lời: “Tôi..... Là nhân viên quản lý của một kho hàng nhỏ.....”

“Kho hàng gì?”

“..... Kho hàng được phẩm hóa học.....”

Alex cong khóe miệng, mà một đầu khác Benjamin cũng nhin không được cười rộ lên. Anh con lai vừa nhìn quả đầu bóng lờng của Max Thorndike, lại hỏi: “Vậy tóc anh là lúc nào thành như thế vậy? Ừm, đừng nói với tôi là đã lâu rồi, chỗ này của anh –” Anh chỉ chỉ đầu mình, “– Vùng trán này màu da đen trắng rõ ràng, hẳn là gần đây mới thể phải không?”

Dưới ngọn đèn phiếm trắng, mặt Max Thorndike cùng từ từ rút đi huyết sắc, thậm chí có chút phát xanh. Hắn trừng mắt nhìn Alex, hơn nửa ngày cũng chưa nói gì.

Alex cũng không truy hỏi tiếp, bởi vì dựa vào kinh nghiệm tích lũy nhiều năm, giờ phút này anh cơ hồ có thể khẳng định, mình đã tìm được người cần tìm, mà kế tiếp chỉ còn lại công tác của nhân viên xét nghiệm tóc vàng.

Về án mưu sát của Kennedy Khilaiwi sau nửa tháng đã phá thành công, hung thủ chính là Max Thorndike.

Đầu tiên là DNA, dấu tay của hắn đều khớp với vật chứng tìm được ở hiện trường, sau khi lục soát chỗ ở của hắn phát hiện giày chơi bóng tương xứng với dấu chân ở hiện trường. CSI còn đào ra được trong bồn hoa một bọc nhỏ, bên trong có lọ đựng Axit Clohydric cùng ống nhỏ giọt, còn có một ít đạo cụ SM dính máu. Không hề nghi ngờ gì nữa, qua kiểm nghiệm vết máu này là của cậu bé Kansas đáng thương.

Max đúng là dự mưu sát hại Kennedy Khilaiwi, hắn thậm chí vì cố gắng để cảnh sát khó bắt được đầu mối mà cạo hết tóc và lông trên người, nhưng bộ lông cực nhỏ này vẫn dính một ít trong quần áo hắn, hơn nữa chọn lúc thích hợp nhất rơi trên thi thể, trở thành chứng cứ cho cảnh sát. Việc này có thể nói chính là sự trả thù của âm hồn!

Alex và Benjamin lui tới phòng giam của hung thủ, không ngừng đem chứng cứ mới nhất đặt trước mặt Max Thorndike, sự nỗ lực của họ cùng báo cáo phân tích tường tận của CSI rốt cuộc đã thúc đẩy được người đàn ông này thừa nhận sự thật mình đã giết hại người yêu của bạn.

Mãi cho đến lúc này, cảnh thám tóc đen mới thở phào nhẹ nhõm. Anh ngồi xuống bắt đầu viết báo cáo tường tận vụ án này, mà Benjamin thì càng bận rộn hơn với việc chia sẻ công tác hoàn thiện chứng cứ với CSI. Mà đáng ghét nhất chính là, khi truy tố phạm nhân Alex ngoại trừ phải không ngừng trả lời câu hỏi

của kiểm sát trưởng ra, cũng bị luật sư biện hộ dây dưa không ngớt. Anh thường ôm một đồng tài liệu chạy trốn tới phòng yên tĩnh nhất của cục cảnh sát, để tránh né nữ luật sư vốc người mảnh khảnh kia, mặc dù cuối cùng vẫn không thể không nói chuyện với cô ta về chi tiết vụ án.

Kỳ thật trong lúc này, Alex rất muốn đem công tác viết báo cáo chuyển về nhà để hoàn thành, nếu không phải kiểm sát trưởng tìm anh tìm đến phi thường tới tấp – Bởi vì vụ án mạng liên hoàn trước đó còn cần tư liệu liên quan để thẩm tra đối chiếu – Anh có khả năng thật sự sẽ làm như vậy. Kỳ thật trong đáy lòng anh cất giấu một ý niệm chưa nói ra: Có lẽ có một ngày khi anh đang ở nhà, Maurice Norman sẽ đột nhiên dùng chìa khóa mở cửa nhà.

Anh đương nhiên phải lo lắng việc này, vì từ khi trả lại chìa khóa cho người đàn ông mắt xanh, mãi cho đến khi vụ án của Max Thorndike chính thức được đưa ra công tố, Maurice Norman cũng chưa từng tìm đến anh. Mặc dù mỗi ngày đều bị việc vật quẩn lầy không cách nào thoát thân, khi nằm trên giường cả người uể oải, nhưng anh con lai vẫn hy vọng có thể nghe được tiếng mở cửa.

Trong gần một tháng, chuyện anh kỳ vọng vẫn chưa hề xảy ra.....

“Alex, cậu ghi sai từ này rồi.....” Benjamin Rupert dùng bút máy khoanh một vòng tròn trên bản báo cáo đưa cho anh.

“Ừm, phải là chữ ‘H’, tớ viết nó thành ‘N’ rồi.” Anh con lai xoa mắt, “Đáng chết, trước đó tớ viết ngây quá chừng.”

Cộng sự vạm vỡ cười cười: “Cậu cần nghỉ ngơi, anh bạn, nhìn vành mắt đen thui của cậu kia.”

Alex chỉnh đèn bàn sáng hơn một tí, tiếp tục gõ trước máy tính. “Đừng nói việc này với tớ nữa, Ben.” Anh cười khổ nói, “Tớ hiện giờ cần một cốc cafe đặc..... À, cậu có thể để luật sư cần mẫn kia bớt tới tìm tớ, tớ sẽ càng cảm kích hơn.”

Ben hắc hắc cười rộ lên: “Sức lực của tớ chỉ đủ vật ngã một tội phạm, cũng không cách nào ngăn cản một người phụ nữ đã gả cho công việc.”

Alex cười khỏ nhếch khóe miệng, một lần nữa đưa mắt chuyển hướng màn hình máy tính. Mỗi lần trước khi mở phiên tòa công tác chuẩn bị vụn vặt mà còn nặng nề, đặc biệt là đụng tới mấy vụ án liên hoàn, thường chiếm dụng rất nhiều thời gian của anh. Anh nhìn lướt qua hiển thị dưới góc phải màn hình: Đã 8h40 tối rồi, mà báo cáo phải giao cho lão Bob còn thiếu một chồng. Nếu không nhanh lên, ông sẽ đem oán giận của kiểm sát trưởng chuyển hóa thành rít gào ném cho Alex và Ben.

Vốn là một anh chàng đáng tin cậy, Alex nhìn thân hình cực lớn của anh ta cong dưới ngọn đèn, cẩn thận sửa lỗi báo cáo của họ, cười cười. Cộng sự của anh trong giai đoạn phá án cũng không tính là đặc biệt thông minh, nhưng chi tiết đối chiếu, tu bổ về sau lại rất vững chắc. Mặc dù họ trước kia cũng từng tăng ca như vậy đến khuya, song lúc này Alex lại cảm thấy đặc biệt cô đơn. Điện thoại đặt trong túi xách bên người mình thủy chung không muốn vang lên, trong khoảng thời gian này chỉ có mấy tin nhắn ngắn ngủi không cách nào làm cho anh cảm thấy an tâm với tình yêu.

“Anh ấy có lẽ đang vội vàng vướng víu cùng đám giáo sư đánh giá nọ nhỉ.” Alex nghĩ đến người đàn ông mắt xanh nọ nén xuống dạ dày đói khát, “Nếu mình gọi điện cho anh ấy có khả năng sẽ làm anh ấy phân tâm, chắc là vậy.....”

Thanh âm lạch cạch của bàn phím ở trong phòng làm việc an tĩnh có vẻ rất rõ ràng, ngay khi hai người đều im lặng làm việc, có người gõ cánh cửa mở rộng.

“A, đã quấy rầy rồi, các ngài.” Một bé trai nói giọng Trung Quốc mang theo hộp cơm kim loại đứng đằng kia, “Tôi đến đưa bữa tối cho các ngài.”

Alex và Ben kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thẳng bé kia đi tới. “Chúng tôi không có gọi thức ăn ngoài.” Alex nói với nó, anh quả thật nghĩ chờ làm xong sẽ ăn chút gì đó.

“Ừm, đây là có người đặt cho ngài.” Bé trai mở hộp cơm in ba chữ Trung Quốc “Phúc Thọ Lâu” ra, hỏi, “Là thám trưởng Alex Li phải không?”

“Đúng vậy.”

“VẬY ĐƯỢC RỒI, XIN MỜI KÝ NHẬN.”

Alex nghi hoặc ký biên nhận, nhìn thấy danh tính người đặt cơm là “M. Norman”. Trong lòng anh có chút xúc động nho nhỏ, sau đó ký tên xuống. Bé trai để lại thức ăn, rời đi.

“Ồ, trời ơi!” Ben kích động mở thức ăn tinh mỹ ra, “Là đồ ăn Trung Quốc, tớ thích cực! Alex, bạn của cậu đưa tới cho cậu sao?”

“Ừm..... Là Morris.....”

“Ồ..... Là anh ấy à.” Ben ha ha cười rộ lên, “Thật không tồi, Alex, thật không tồi..... Tên kia quá đáng yêu!”

Cảnh thám tóc đen nâng một chén cháo Quảng Đông ấm áp lên, cũng nhin không được mỉm cười nói: “Đúng vậy. Ăn ngon nhé, anh bạn, tớ phải đi gọi điện thoại!”

Anh chàng vạm vỡ không chút khách khí xé mở đĩa, phát tay với anh: “Tớ sẽ nhớ chờ chút cho cậu mà.”

Alex cười cười, siết chặt điện thoại di động đi tới góc cầu thang, anh bấm dãy số quen thuộc kia, vừa nghe tín hiệu chuyển máy bỗng dừng có chút khẩn trương.

“Chào buổi tối, cảnh quan của anh..... ” Trong điện thoại truyền đến thanh âm trầm thấp của Maurice Norman, “Thật vui vì em đã gọi cho anh.”

“Xin chào, Morris.” Anh con lai cố gắng thoải mái nói, “Cám ơn anh đã đưa bữa tối đến, em.....Em đang đói meo đây, còn có Ben nữa.”

“Anh đoán em còn chưa ăn cơm phải không, trong nhà cũng không có ai.”

“..... Cám ơn anh, gần đây em bề bộn nhiều việc.”

“Ừ, anh hiểu mà, anh cũng vậy.”

“Nhưng mà –” Alex có chút vội vàng bổ sung, “– Có lẽ cuối tuần này sẽ có thời gian rảnh, em muốn nói..... Thứ bảy và chủ nhật đều rảnh. Anh biết đó, vật chứng cho vụ án của Kennedy căn bản đã bổ sung hoàn tất, chỉ cần thông báo với kiểm sát trưởng và luật sư biện hộ. Max Thorndike, hẳn bị tố cáo mưu sát cấp 1, bốn tháng sau mở phiên tòa thẩm tra xử lý. Cho nên em.....”

“Sao?” Trong thanh âm của Maurice Norman dường như mang theo ý cười.

Lòng bàn tay Alex đỏ đẫm mồ hôi, anh lặng lẽ hít một hơi: “Cho nên..... Em hy vọng cuối tuần này anh có thể sang đây một chuyến, nếu..... Nếu anh rảnh rồi.”

“Ừm,” Người đàn ông bên đầu kia điện thoại nở nụ cười, “Anh rảnh, anh vừa mới kết thúc buổi đánh giá thăng chức. Nhưng mà Alex, nếu không phải có lý do gì đặc biệt, anh thật sự không muốn quấy rầy em, gần đây em bề bộn nhiều việc, anh biết.”

Trên mặt anh con lai bắt đầu đỏ lên, anh tựa hồ đã hiểu được hóa ra tiền sĩ vẫn luôn ôn nhu này cũng có lúc giảo hoạt như hồ ly. “Được rồi.....” Anh đầu hàng thở dài, “Em đương nhiên có đầy đủ lý do.”

Giọng nam trầm thấp càng trở nên dễ nghe, giống như đang mỉm cười: “Anh nghe đây, Alex thân ái.....”

Thời tiết cuối tuần vô cùng tốt, chưa có tuyết rơi, trên bầu trời có vàng thái dương màu vạng nhạt. Ánh mặt trời từ sau tầng mây thấm qua, mơ hồ mang theo hơi ẩm của mùa xuân. Trong thời tiết tốt như vậy, tựa hồ mỗi người đều nguyện ý ra ngoài, mà bởi vì vụ án bản thân vừa mới tránh thoát vài nguy cơ phỏng vấn Alex cùng khách của anh lại ở yên trong nhà.

“Trời ạ!”

Người đàn ông tuần mỹ này tựa đầu trên tấm gương của nhà vệ sinh, thật muốn hưng hăng đập đầu mình mấy cái, anh nhắm mắt lại, có thể ngửi được mùi thơm của món ăn Trung Quốc sực nức trong phòng bếp.

“Mình đã nói cái gì thế này? ‘Em rất muốn ăn thức ăn anh làm.....Gần đây dạ dày em khó chịu.....’ Quá buồn nôn, thật con mẹ nó ngốc!” Anh con lai tóc đen dưới đáy lòng âm thầm ảo não, “Mình cứ nhiên lại nói vậy, quả thực như đàn bà!”

Anh cố gắng điều chỉnh hô hấp của mình, lại cẩn thận không để cho Maurice Norman bận rộn trong phòng bếp phát giác. Kỳ thật anh biết mình rất vui được nhìn thấy y, thậm chí vì y có thể sẵn sàng đáp ứng mà vui sướng, nhưng một khi gặp mặt, loại khó xử này vẫn khiến chân tay anh luống cuống.

“Alex?”

Cửa đột nhiên vang lên tiếng động khiến anh con lai bị dọa giật mình, anh cuống quýt đứng thẳng người, nhìn thấy người đàn ông mắt xanh đi tới, đỡ khuỷu tay anh: “Em làm sao vậy? Khó chịu sao?”

“À, không có, không có.” Alex cười cười với y, “Em chẳng qua..... Ừm, vừa mới uống vitamin.”

“Vậy là tốt rồi.” Maurice Norman kéo anh ra ngoài, “Đến đây nào, anh đã chuẩn bị xong thức ăn rồi, nếm thử xem, trong đó có hai loại thức ăn mới.”

Trên bàn ăn bày chén đĩa, còn có mấy món Trung Quốc, Alex có thể nhận ra trong đó dường như là trần bì hầm bí đao.

“Kỳ thật học nấu cũng không khó lắm, nhưng anh phát hiện tư liệu về món ăn Trung Quốc đặc biệt khó tìm.” Maurice Norman để Alex ngồi xuống, nhét đĩa vào trong tay anh, “Anh cũng có chút không quen tay, nếu khó ăn nhớ nhỏ ra nhé.”

“Ồ, em nghĩ em sẽ nhét căng bụng đó.” Alex cười đưa một miếng thịt gà vào miệng, sau đó giơ ngón tay cái lên, “Anh hoàn toàn có thể trở thành một đầu bếp tập sự, Morris.”

“Cảm ơn, song anh nghĩ anh vẫn nên luyện tập phương pháp thái đồ ăn của Trung Quốc trước thì tốt hơn.” Người đàn ông mắt xanh cũng cười lên, hài hước nghịch ngợm đôi đĩa.

Y vẫn giống như trước đây, Alex nhìn người đàn ông đối diện nghĩ. Mặc dù Maurice Norman dùng chút quỷ kế nhỏ thể hiện với anh, nhưng vẫn đáng yêu như trước, cũng hài hước và dịu dàng, cũng khiến anh cảm thấy ấm áp là thế. Mà thay đổi chính là anh, Alex biết mình càng yêu y hơn.

“Anh nói có tin tốt, đúng không, Morris?” Người đàn ông tóc đen mở một chai rượu nho ra, “Em đặc biệt chuẩn bị này.”

“Cảm ơn, đúng là vậy.” Tiến sĩ giơ ly lên để anh rót đầy vào, đứng trước mặt anh, “Còn nhớ rõ chuyện anh xin lên chức phó giáo sư không, Alex.”

Cảnh thám tóc đen gật đầu: “Đương nhiên.”

“Anh đã được thông qua.”

“Trời ạ, Morris!”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Người đàn ông mắt xanh đắc ý cười rộ lên, “Không mừng cho anh sao, Alex?”

”Đương nhiên, chúc mừng anh! Anh con lai cùng y cạn một ly, sau đó nhẹ nhàng ôm y. Alex nói không nên lời cảm thụ trong lòng mình – Anh đương nhiên cảm thấy vui mừng, cực kỳ vui mừng! Loại vui sướng này cùng khi anh phá được một vụ án hoàn toàn bất đồng, tựa hồ còn có thêm một loại cảm giác hạnh phúc.

Hai tay Maurice Norman ôm lấy Alex, y hôn lên tóc mai của người yêu, cười nói: “Nhìn này, anh nói rồi anh có thể mà, đúng không? Anh phải cảm ơn em vẫn luôn lo lắng cho anh, bây giờ em có thể yên tâm rồi.”

“Quả thật là vậy, ‘giáo sư’”

“Vậy bây giờ ngồi xuống, kể cho anh nghe một chút về công việc của em đi.” Maurice Norman đặt anh lên ghế, “Hiện giờ hung thủ đã bắt được, hân có nói động cơ giết người không?”

“Anh nói đến Max?” Cảnh thám tóc đen cười khổ lắc đầu, “Đương nhiên, lý do hân xuống tay với Kennedy cực kỳ buồn cười: Hân nói hân yêu Luke Bryan.”

“Hửm?”

“Hân yêu Luke, mà Kennedy lại vứt bỏ Luke, điều này làm cho hân nổi cơn tanh bành.” Alex bất đắc dĩ nói, “Em cảm thấy có đôi khi suy nghĩ của con người thật sự là thiên kỳ bách quái, Luke mặc dù rất thương tâm, nhưng không hề làm gì Kennedy, vừa vặn Max nổi lên sát tâm.”

Maurice Norman lại nhún vai, cười nói: “Nhưng anh cảm thấy không kỳ quái chút nào.”

Alex nhú mày nhìn y.

Người đàn ông mắt xanh buông đôi đũa trong tay, vươn tay sờ sườn mặt của anh con lai: “Chẳng lẽ em không rõ sao, Alex, đối với bất luận kẻ nào mà nói, chuyện của người yêu so với bản thân mình còn quan trọng hơn, cho dù có nhỏ nhất không đáng kể mấy, đều rất dễ khiến cho trong lòng hấn nổi lên một hồi bão táp. Tựa như lúc em lo lắng cho buổi đánh giá thăng chức của anh, tựa như anh lo lắng em một mình quay về thành phố Jersey..... Với chúng ta mà nói, không có chuyện nào so với chuyện nào của hai bên là quan trọng hơn. Tội của Max Thorndike ở chỗ, trong mắt hấn chỉ nhìn thấy được người mình yêu, hơn nữa vì vậy mà trở nên ích kỷ và tàn nhẫn, đồng thời.....Hấn không rõ lắm như vậy, kỳ thật cũng thương tổn người hấn yêu.”

Alex cảm thấy cảm giác ấm áp trên sườn mặt chậm rãi thấm đến đáy lòng, anh nhin không được dè cánh tay kia xuống, đem nó gắt gao dán trên da.

“Đúng vậy, Morris, là như thế đấy.” Anh nói với người đàn ông trước mặt, “Lần sau chúng ta cùng đến thành phố Jersey, được không?”

Phó giáo sư trẻ tuổi gật đầu: “Tại sao không chứ?”

“Cám ơn, nhưng trước hết, có thể cho em một nụ hôn không?”

“Ừm.....” Maurice Norman đứng dậy đi tới trước mặt anh, mỉm cười cong thắt lưng, dùng thanh âm ngọt ngào nói, “Anh rất sẵn lòng, cảnh quan.”

Nói tóm lại, mùa đông này vẫn xem như ấm áp.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-dieu-bay-lop-mang-che>